

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

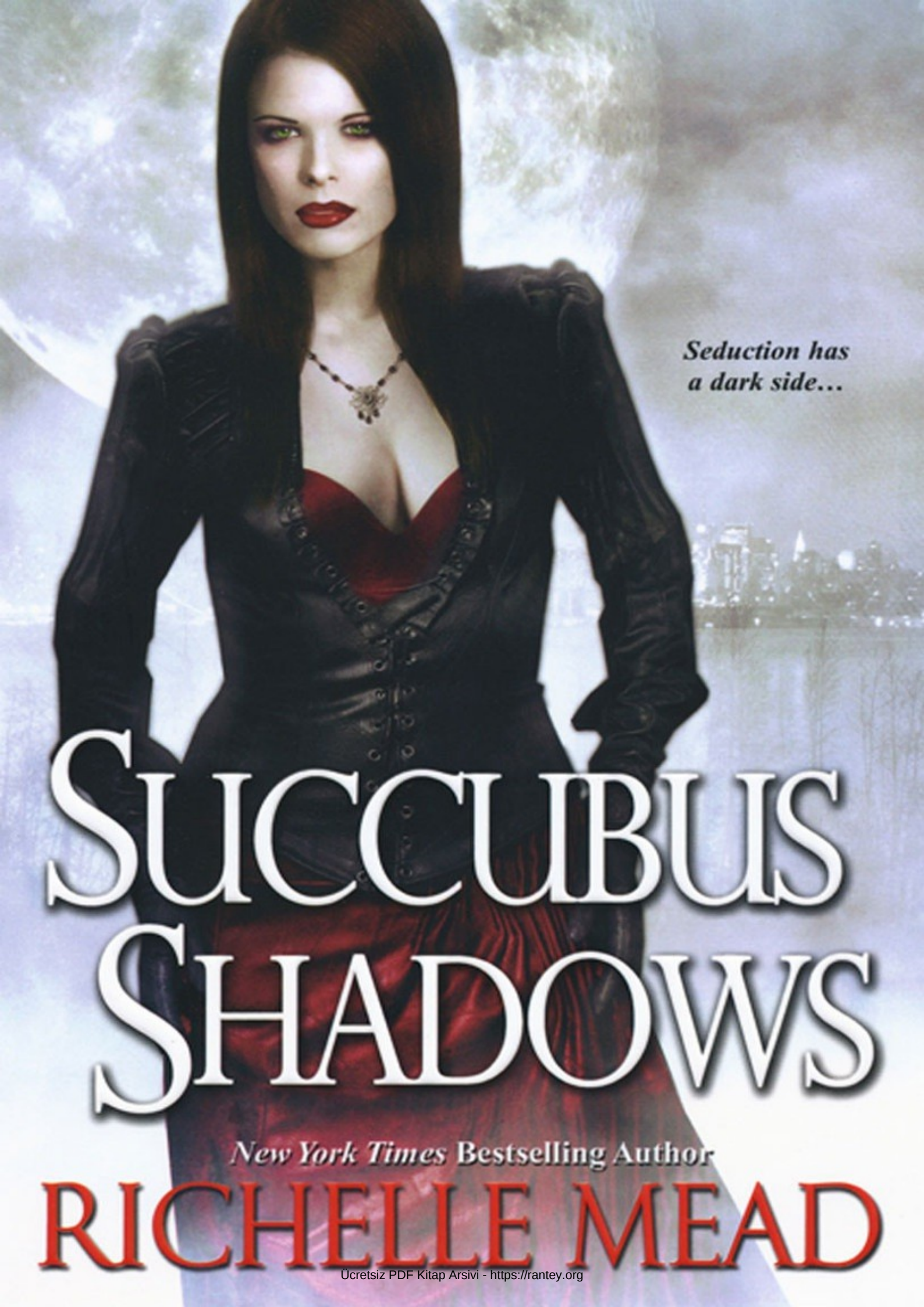
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The book cover features a woman with long dark hair and green eyes, wearing a dark, gothic-style dress with a red corset underneath. She is standing against a background of a full moon and a city skyline at night. The title 'SUCCUBUS SHADOWS' is written in large, white, serif font. The author's name 'RICHELLE MEAD' is in red, serif font. A quote 'Seduction has a dark side...' is in the top right.

*Seduction has
a dark side...*

SUCCUBUS SHADOWS

New York Times Bestselling Author

RICHELLE MEAD

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Richelle Mead'in romanları için olağanüstü övgüler!

FIRTINA DOĞDU

"Tam benim tarzım bir kitap - harika karakterler, karanlık dünyalar ve doğru mizah dokunuşu. Harika bir okuma."

-Patricia Briggs, *New York Times* çoksatan yazarı

"Richelle Mead, hikâyesinin özüne inmek için klişelerin arasından sıyrılmanın bir yolunu bulmuş. Bu, olması gerektiği gibi bir şehir fantezisi: akıllı, zekice, büyülü, anlamlı, harika karakterler ve boş havai fişekler yerine gerçek bir yürek."

-Carrie Vaughn, *Kitty and the Silver Bullet* kitabının yazarı

SUCCUBUS ÜSTTE

"Tüm büyük kahramanlar gibi Georgina Kincaid de çelişkilerin ilgi çekici bir karışımı; seksi ama tatlı, insanlığını hatırlayan bir ölümsüz ve bir erkekte ve bir içkide tam olarak ne istediğini bilen ama yine de kendini her ikisine de kaptırabilen bir kız. (Birden fazla kez kendimi 'onun içtiğinden ben de içeceğim' derken buldum... ve gimletten bahsetmiyordum!) Keskin bir düzyazı ve güçlü bir sesle, Richelle Mead hayal gücümü ölümüne kavradı ve bırakmayı reddetti. Ben de onun succubus'unun büyüsüne kapıldım ve son sayfayı çevirene kadar onu düşünmekten, merak etmekten ve önemsemekten kendimi alamadım. Kısacası, Georgina Kincaid benim mahvoluşum oldu... artık başka hiçbir succubus bunu yapamayacak!"

-Vicki Pettersson, *The Scent of Shadows* kitabının yazarı

SUCCUBUS BLUES

"Mead, romantik gerilimi, erotizmle süslenmiş yeni bir paranormal dokunuşla harmanlayan iştah açıcı bir ilk roman hazırlıyor."

-*Booklist*

"Mükemmel bir paranormal."

-*Romantic Times*

"İlgi çekici bir okuma."

-Jim Butcher, *New York Times* çoksatan yazarı

"Lezzetli bir şekilde kötü! İşlevsiz, komik ve seksi. Altın kalpli bu succubus hakkında daha fazla cazip lokma okumak için sabırsızlanıyorum."

-Lilith Saintcrow, *Dead Man Rising* kitabının yazarı

"Güzel, şımarık bir ölümsüz alın. Gerilim, cinayet ve bolca

ateşli seks. Kendinize harika bir kitap alın ve bu hikâyenin tadını çıkarın."
-Mario Acevedo, *The Nymphs of Rocky Flats* ve *X-Rated Bloodsuckers*
kitaplarının yazarı

Richelle Mead tarafından yazılan kitaplar

Succubus Blues
Succubus Tepede
Succubus Düşleri
Succubus Ateşi
Succubus Gölgeleeri
Fırtına Doğdu
Dikenli Kraliçe

Kensington Publishing Corporation tarafından yayınlandı

SUCCUBUS GÖLGELERİ

RICHELLE MEAD

KENSINGTON KİTAPLARI

www.kensingtonbooks.com

Küçük kız kardeşinin kendisiyle birlikte *Flash*
Gordon ve *Star Wars* izlemesine her zaman izin
veren kardeşim Scott için

SUCCUBUS GÖLGELERİ

İçindekiler

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

Bölüm 25

Bölüm 1

Sarhoştum.

Ne zaman olduğundan tam olarak emin değildim ama arkadaşım Doug'ın üç votka gimleti ondan daha hızlı içemeyeceğime dair benimle iddiaya girdiği sırada gerçekleştiğinden şüpheleniyordum. Kazanırsam işyerinde hafta sonu vardiyamı alacağına söz vermişti ve o kazanırsa bir hafta boyunca onun stok görevini yapacaktım.

İşimiz bittiğinde, önümüzdeki hafta sonu çalışmayacakmışım gibi görünüyordu.

Arkadaşım Hugh, "Nasıl oldu da ondan daha fazla içtin?" diye sordu. "O senin iki katın."

Evime dolmuşmuş insan kalabalığının arasından, Doug'ın arkasında kaybolduğu kapalı banyo kapısına baktım. "Bu hafta mide gribi geçirdi. Sanırım votkayla pek iyi gitmiyor."

Hugh bir kaşını kaldırdı. "Bir insan grip olduktan sonra neden böyle bir bahse girer ki?"

Omuz silktim. "Çünkü o Doug."

Doug'ın iyi olacağını umarak, krallığını ölçüp biçen bir kraliçenin memnun havasıyla partimin geri kalanını taradım. Buraya Temmuz ayında taşınmışım ve bir yeni eve taşınma partisi için çok gecikmişim. Cadılar Bayramı nihayet gelip çattığında, iki etkinliği birleştirmek oldukça makul bir çözüm gibi görünmüştü. Sonuç olarak, bu geceki konuklarım, özenle hazırlanmış Rönesans fuarı kalitesindeki kıyafetlerden, sadece cadı şapkası takan tembellere kadar bir dizi kostüm giymişlerdi.

Ben, Little Bo Peep gibi giyinmişim - yani, Little Bo Peep bir striptizci ve/veya utanmaz bir fahişe olsaydı nasıl giyinirdi ise ben de öyle giyinmişim. Fırfırlı mavi eteğim kalçalarımın yarısının hemen üzerinde duruyordu ve puf kollu beyaz bluzum o kadar dekolteydi ki eğilirken dikkatli olmam gerekiyordu. En büyük başarıım ise -kelimenin tam anlamıyla- küçük mavi fiyonklarla bağlanmış iki atkuyruğu şeklinde düzgünce dizilmiş kıvrıkcık keten sarısı saçlarımdı. Mükemmel görünüyordu, gerçeğinden kesinlikle ayırt edilemezdi çünkü... yani gerçekte.

Bir succubus olarak şekil değiştirmek her zaman işe yarardı ama Cadılar Bayramı için altın değerindeydi. Her zaman en iyi kostümlere sahiptim çünkü gerçekten istediğim her şeye dönüşebiliyordum. Elbette bunu makul ölçülerde tutmam gerekiyordu. Çok fazla değişiklik çevremdeki insanların şüphelerini çekebilirdi. Ama bir saç teli için

Değişmek mi? Evet. Şekil değiştirmek oldukça kullanışlıydı.

Biri dirseğime dokundu. Döndüm ve kim olduğunu gördüğümde kendini beğenmiş coşkum biraz azaldı: Roman, sosyopat oda arkadaşı.

"Sanırım banyoda biri hastalanıyor," dedi bana. Roman, yumuşak siyah saçları ve deniz yeşili gözleri olan yarı melek yarı insan bir nefilim idi. Ara sıra ölümsüzleri öldürme çılgınlıklarına girdiği ve beni ölüm listesinde tuttuğu gerçeği olmasa, oldukça iyi bir av olabilirdi.

"Evet," dedim. "Bu Doug. Votka yarışmasını kaybetti."

Roman yüzünü buruşturdu. Şeytan boynuzları ve kırmızı bir pelerin giymişti. İroni gözümünden kaçmamıştı. "Umarım iyi nişan alıyordur. Onu temizlemek istemiyorum."

"Ne yani, sen de mi ev işi yapmıyorsun?" diye sordu Hugh. Kısa süre önce Roman'ın "işleri arasında" olduğu için bana kira ödemediğini öğrenmişti. "Görünüşe göre buralarda bir şekilde ağırlığını koymalısın."

Roman Hugh'ya uyarıcı bir bakış attı. "Bu işe karışma, Spiro Agnew."

"Ben Calvin Coolidge'im!" diye haykırdı Hugh, son derece gücenmiş bir halde. "Bu bir aynı takım elbiseyi giydi."

İçimi çektim. "Hugh, burada kimse bunu hatırlamıyor." Ölümsüz olmanın dezavantajlarından biri de buydu. Zaman geçtikçe anılarımız da eskimeye başlıyordu. Cehennem için ruh satın alan bir şeytan olan Hugh, Roman ve benden çok daha gençti ama buradaki herhangi bir insandan çok daha fazla yılı vardı.

Roman ve Hugh'nun tartışmasından sıyrılarak, konuklarımın arasına karışmak üzere odanın diğer ucuna doğru ilerledim. Doug'la birlikte çalıştığımız kitapçıdaki iş arkadaşlarımdan bazıları punç kasesi etrafında toplanmıştı ve sohbet etmek için durdum. Hemen iltifat bombardımanına tutuldum.

"Saçların harika!"

"Boyadın mı?"

"Peruk gibi bile görünmüyor!"

Onlara çok iyi bir peruk olduğunu söyledim ve karşılığında övgüler yağdırdım. Ancak bir kişi benden alaycı bir kafa sallayışı hak etti.

"Hepimizin toplamından daha fazla yaratıcılığa sahipsin ve yapabileceğinin en iyisi bu mu?" diye sordum.

Çok satan yazar Seth Mortensen, alametifarikası olan hafif dağınık gülümsemelerinden biriyle bana bakmak için döndü. Votkadan başım döndüğünde bile o gülümseme kalbimin hızlanmasına neden olurdu. Seth'le bir süre çıkmıştık ve bu beni hayal bile edemeyeceğim bir aşkın derinliklerine sürüklemişti. Succubus olmanın bir parçası da sonsuza kadar erkekleri baştan çıkarmak ve ruhlarının enerjisini çalmaktı; gerçek bir ilişki söz konusu bile olamazdı. Ve sonunda, öyle de oldu. Seth ve ben ayrılmıştık -iki kez- ve genellikle onun hayatına devam ettiğini kabul etsem de, onu sonsuza dek seveceğimi biliyordum. Benim için sonsuzluk ciddi bir meseleydi.

"Bunu bir kostüm için harcayamam," dedi. Kehribar rengi kahverengi gözleri bana sevgiyle bakıyordu. Artık onun da beni sevip sevmediğini biliyordum; tek bildiğim

beni hala bir arkadaş olarak önemsiyordu. Ben de aynı imajı çizmeye çalışıyordum. "Bunu bir sonraki kitaba saklamalıyım."

"Kötü bir bahane," dedim. Tişörtünde Freddy Krueger'ın resmi vardı, eğer tişörtü Cadılar Bayramı'ndan çok önce giydiğinden şüphelenmeseydim bu kabul edilebilir bir şey olabilirdi.

Seth başını salladı. "Cadılar Bayramı'nda erkeklerin ne giydiği kimsenin umurunda değil zaten.

Her şey kadınlarla ilgili. Etrafınıza bakın." Baktım ve haklı olduğunu gördüm. Tüm özenli, seksi kostümler kadın konuklarımın üzerindeydi. Birkaç istisna dışında erkeklerinki sönük kalıyordu.

"Peter giyinmiş," diye dikkat çektim. Seth bakışlarımı takip ederek bir başka ölümsüz arkadaşıma baktı. Peter bir vampirdi, çok titiz ve obsesif kompulsif bir vampir. Devrim öncesi Fransız kıyafetlerini giymiş, brokar bir palto ve normalde ince kahverengi olan saçlarının üzerine pudralı bir peruk takmıştı.

"Peter sayılmaz," dedi Seth.

Peter'ın geçen hafta banyosunun süpürgeliklerinin etrafına nasıl özenle kuğular çizdiğini hatırlayınca aynı fikirde olmaktan kendimi alamadım. "Haklısın."

"Hugh'un ne olması gerekiyordu? Jimmy Carter mı?"

"Calvin Coolidge."

"Nereden biliyorsun?"

Seth'in nişanlısı ve en iyi arkadaşlarımdan biri olan Maddie Sato ortaya çıktığında cevap vermekten kurtuldum. Bir peri gibi giyinmişti, kanatları ve tüllü elbisesi benimki kadar açık saçık değildi. Topuz haline getirilmiş siyah saçlarını sahte çiçekler süslüyordu. Seth'le birlikte olmasını az çok kabullenmeye başlamıştım ama bunun acısının asla geçmeyeceğinden şüpheleniyordum. Maddie, Seth'le çıktığımızı bilmiyordu ve onların ilişkisinden duyduğum rahatsızlık hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kolunu Seth'e dolmasını bekliyordum ama o beni tuttu ve sarsarak uzaklaştırdı. Biraz tökezledim. Beş santimlik topuklar normalde benim için sorun değildi ama votka işleri biraz karıştırmıştı.

Seth'ten yeterince uzaklaştığımızda, "Georgina," diye bağırdı. "Yardıma ihtiyacım var." Çantasına uzanarak dergilerden koparılmış iki sayfa çıkardı.

"Wha-oh ile." Midem rahatsız edici bir şekilde burkuldu ve Doug'a banyoda katılmayacağımı umdum. Sayfalarda gelinlik fotoğrafları vardı.

"Seçenekleri neredeyse daralttım," diye açıkladı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Sevdiğim adamın en iyi arkadaşlarımdan biriyle evleneceğini istemeye istemeye kabul etmek başka bir şeydi. Düğünlerini planlamalarına yardım etmek ise tamamen farklı bir konuydu. Yutkundum.

"Oh, Tanrım, Maddie. Bu işlerde pek iyi değilim."

Kızın kara gözleri büyüdü. "Şaka mı yapıyorsun? Sen bana öğreten kişisin

doğru giyinmeyi öğrenmeliyiz."

Görünüşe göre dersleri pek ciddiye almamıştı. Elbiseler, onları giyen anoreksik modellerin üzerinde güzel dursa da Maddie'nin üzerinde berbat görünürdü. "Bilmiyorum," dedim gözlerimi kaçırarak. Elbiseler Maddie ve Seth'in koridorda birlikte yürüdükleri zihinsel görüntüleri çağırıyordu.

"*Hadi* ama," diye yalvardı. "Bir fikrin olduğunu biliyorum."

Ben yaptım. Kötü bir tane. Ve dürüst olmak gerekirse, eğer cehennemin iyi bir hizmetkârı olsaydım, ona ikisinin de harika göründüğünü söyledim. Ya da en kötüsünü onayladım. Ne giydiği beni ilgilendirmezdi ve belki de düğününe vasatın altında görünerek gelirse, Seth ayrıldığımızda ne kaybettiğini anlayabilirdi.

Ama yine de yapamadım. Olan onca şeyden sonra bile Maddie'nin bunu yapmasına izin veremezdim. O iyi bir arkadaştı, Seth ve benim aramda ilişkilerinden önce ve ilişkileri sırasında olanlardan hiç şüphelenmemişti. Ve her ne kadar o küçük, bencil yanımla bunu istese de, kötü bir elbiseyle ilerlemesine izin veremezdim.

"İkisi de iyi değil," dedim sonunda. "Şunun üzerindeki dolgun etek seni kısa gösterecek. Şunun üstündeki çiçekler de seni şişman gösterecek."

Şaşırmıştı. "Gerçekten mi? Ben hiç..." Resimleri inceledi, yüzü düştü. "Lanet olsun. Bunları artık öğrendiğimi sanıyordum."

Sonraki sözlerimin likörden geldiğini varsayabilirim. "İstersen bu hafta seninle birkaç yere giderim. Bir şeyler denersin, ben de sana neyin işe yaradığını söylerim."

Maddie parladı. Popüler, magazin anlamda güzel değildi ama gülümseğinde çok güzel oluyordu. "Gerçekten mi? Oh, teşekkür ederim. Sen de elbiseni arayabilirsin."

"Benim neyim?"

"Şey..." Gülümsemesi sinsiliğe dönüştü. "Nedime olacaksın, değil mi?"

O anda, hiçbir şeyin onun düğününü planlamaya yardım etmekten daha acı verici olamayacağına dair daha önceki düşüncelerimi yeniden gözden geçirdim. Onun nedimesi olmak bu düşüncemi yerle bir etti. Dünyada kendi cehennemimizi yarattığımıza inananların aklında böyle bir şey olmalıydı.

"Oh, şey, bilmiyorum..."

"Yapmak zorundasın! Başka kimseyi tercih etmem."

"Ben pek nedime tipi değilim."

"Tabii ki öylesin." Maddie'nin gözleri aniden benim dışımda bir şeye baktı.

"Oh, hey. Doug dönmüş. Gidip onu kontrol edeceğim. Bunu sonra konuşuruz. Teslim olacaksın." Maddie koşarak kardeşinin yanına gitti ve beni uyuşmuş ve suskun bir halde bıraktı. O zaman bir içki daha almak için hastalığı riske atmaya değer olduğuna karar verdim. Bu parti kesin bir U dönüşü yapmıştı.

Yine de, arkamı döndüğümde, bara doğru değildi. Verandama doğruydı.

Bu dairenin en iyi özelliklerinden biri, Puget Sound'a ve ötesindeki Seattle silüetine bakan geniş balkonuydu. Yine de orada durduğumda beni büyüleyen manzara değildi. Başka bir şeydi.

Açıklayamadığım bir şey. Ama sıcak ve harikaydı ve tüm duyularıma hitap ediyordu. Balkonumda renkli ışıklar gördüğümü hayal ettim, bir tür aurora dalgaları gibi. Ayrıca, tüm insan kelimelerine meydan okuyan ve müzik setimden çalan Pink Floyd ile hiçbir ilgisi olmayan bir müzik türü duyabiliyordum.

Ben yavaşça balkona doğru ilerlerken parti arka planda kayboldu. Sıcak odayı havalandırmak için kapı açıktı ve iki kedim, Aubrey ve Godiva, dışarıya bakmak için kapının yanına uzanmışlardı. Onların yanından geçtim, hiçbir açıklaması ya da tarifi olmayan bir şeye doğru çekildim. Beni çağıran şeyi el yordamıyla ararken ılık sonbahar havası beni içine çekti. Etrafımdaydı ama yine de ulaşamayacağım bir yerdeydi. Beni çağırıyordu, beni balkonun kenarındaki bir şeye doğru çekiyordu. Neredeyse topuklu ayakkabılarımla çıkıntıya tırmanıp bakmayı düşünecektim. O güzelliğe ulaşmalıyım.

"Hey, Georgina."

Peter'ın sesi beni trans halinden çıkardı. Şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Müzik yoktu, renk yoktu, çağıran bir kucaklama yoktu. Sadece gece, manzara ve balkonumdaki mobilyalar vardı. Arkamı döndüm ve onun gözleriyle karşılaştım.

"Bir sorunumuz var," dedi.

"Bir sürü sorunumuz var," dedim, Maddie'nin gelinliğini ve neredeyse kendi balkonumdan aşağıya düşecek olduğumu düşünerek. Titredim. Bir sonraki içki için kesinlikle geri dönmeyecektim. Hasta olmak başka bir şeydi. Halüsinasyonlar başka bir şeydi. "Neyin var?"

Peter beni içeri götürdü ve işaret etti. "Cody aşık oldu."

Bir başka vampir ve Peter'ın çırağı olan arkadaşımız Cody'ye baktım. Cody genç bir ölümsüzdü, iyimser ve sevimliydi. Bir uzaylı gibi giyinmişti, sarı saçlarının arasından yeşil antenler çıkıyordu. Gümüşü uzay giysisinin mükemmelliği bana Peter'ın bir rol oynadığını düşündürdü.

Şu anda Cody odanın diğer ucuna bakıyor, ağzı açık bir şekilde birine bakıyordu. Benim birkaç dakika önce hissettiğim gibi görünüyordu.

Adı Gabrielle'di ve kitapçada çalışmaya yeni başlamıştı. Ufak tefekti, neredeyse peri gibiydi, siyah file çorap ve yırtık siyah bir elbise giyiyordu. Dikenli saçları da ruju gibi siyahtı. Kolay koordinasyon. Cody ona dünyadaki en güzel yaratılmış gibi bakıyordu.

"Ha," dedim. Hugh sürekli birileriyle çıkıyordu ama vampirlerin -özellikle de Peter'ın- herhangi bir romantik ilişki yaşayabileceklerini hiç düşünmemiştim.

"Sanırım vampir gibi giyinmesi hoşuna gidiyor," dedi Peter.

Ben başımı salladım. "Aslında o her zaman böyle giyinir."

Cody'ye doğru yürüdük ve bizi fark etmesi birkaç dakika sürdü. Beni gördüğü için heyecanlı görünüyordu. "Adı ne?" diye sordu.

Gülümsememi saklamaya çalıştım. Cody'nin aşık olması en şirin şeylerden biriydi.

Şimdiye kadar gördüğüm ve bu geceki diğer dramadan hoş bir dikkat dağıtıcı.
"Gabrielle. Mağazada çalışıyor."

"Bekar mı?"

Maddie'nin söylediği bir şeye gülerken ona dönüp baktım. "Bilmiyorum. Öğrenmemi ister misin?"

Cody solgun bir vampirin yapabileceği kadar kızardı. "Hayır! Yani... çok açık olmayacağını düşünüyorsan? Başını belaya sokmanı istemiyorum."

"Benim için sorun değil," dedim, tam o sırada Doug yanımdan geçti. "Hey." Kolunu tuttum. "Bana bir iyilik yap, ben de vardiyamı geri alayım."

Japon-Amerikan teni normalde altın sarısı olan Doug, yeşil renk tonuyla şu anda bir uzaylı da olabilirdi. "Karnımı geri almayı tercih ederim Kincaid."

"Git Gabrielle'in romantik durumunu araştır. Cody ilgileniyor." "Georgina!" diye haykırdı Cody, utanç içinde.

Hasta ya da değil, Doug biraz entrikaya karşı koyamadı. "Elbette."

Odanın diğer ucuna doğru gitti ve Gabrielle'i kendine doğru çekti, duyabilmesi için eğildi. Bir ara bize doğru baktı ve Gabrielle de baktı. Cody neredeyse ölüyordu.

"Oh Tanrım."

Doug beş dakika sonra döndü ve başını salladı. "Üzgünüm evlat. O bekâr ama senin onun tipi olduğunu düşünmüyor. O gotik ve vampirlerden hoşlanıyor. Sen onun için fazla ana akımsın." Bir bardak su yudumluyordum ve neredeyse boğuluyordum.

"İşte," dedi Peter, Doug gider gitmez, "ironi dediğimiz şey budur." "Bu nasıl mümkün olabilir?" diye haykırdı Cody. "Ben bir vampirim. Ben bir vampirim."

tam olarak ne istediğini."

"Evet, ama öyle görünmüyorsun," dedim. Eğer Gabrielle bir Trekkie olsaydı, bu gece bir şansı olabilirdi.

"Tam olarak bir vampire benziyorum çünkü ben bir vampirim! Ne gibi giyinmeliyim? Kont Chocula mı?"

Parti birkaç saat daha devam etti ve sonunda insanlar dışarı çıkmaya başladı. Roman ve ben iyi ev sahiplerini oynayarak gülümsedik ve her birine veda ettik. Herkes gittiğinde yorgun düşmüştüm ve her şeyin bitmiş olmasından dolayı çok mutluydum. Balkon olayından sonra içki içmeyi reddetmişim ve şimdi hoşgörüsüzlüğümün hoş bir hatırlatıcısı olarak başım ağrıyordu. Roman dağınık daireyi tararken en az benim kadar bitkin görünüyordu.

"Komik, değil mi? Evin havasını atmak için yeni eve taşınma partisi veriyorsun, sonra da insanlar evi dağıtıyor."

"Çabucak temizlenir," dedim tüm şişeleri ve yemek artıklarıyla dolu kâğıt tabakları inceleyerek. Aubrey yarısı yenmiş bir kekin kremasını yalıyordu, ben de aceleyle keki elinden aldım. "Ama bu gece değil. Bozulabilecek şeyleri halletmeme yardım et, gerisini yarın hallederiz."

Roman, "'Temiz'de 'biz' diye bir şey yok," dedi.

"Bu hiç mantıklı değil," dedim biraz salsa sosu kapatarak. "Ve Peter haklı, biliyorsun. Buralarda gerçekten daha fazlasını yapmalısın."

"İyi bir arkadaşlık sağlıyorum. Ayrıca, benden nasıl kurtulabilirsin?"

Aynı zamanda patronum olan iblis babasına atıfta bulunarak, "Jerome'u alacağım," diye uyardım.

"Elbette. Kaç ve bana söyle." Roman bir esnemeyi bastırarak babasının gazabından ne kadar endişelendiğini gösterdi. İşin can sıkıcı yanı, haklı olmasıydı. Ondan tek başıma kurtulamazdım ve Jerome'un gerçekten yardımcı olacağından şüpheliydim. Yine de Roman yatağa gidip beni temizlik işleriyle baş başa bıraktığında buna inanamadım. Bu kadar ileri gidebileceğini düşünmemiştim.

"Pislik herif!" Arkasından bağırdım ama yanıt olarak sadece çarpılan bir kapı sesi duydum. Aslında o kadar da kötü bir oda arkadaşı değildi ama sorunlu geçmişimiz sık sık beni kızdırmak istemesine neden oluyordu. İşe yaradı.

Öfkeyle gerekli toparlama işlerini bitirdim ve yarım saat sonra yatağa girdim. Aubrey ve Godiva beni takip ederek yatağın ucunda yan yana uzandılar. Modern sanat eserleri gibi renkleri birbirine zıttı. Aubrey beyazdı ve kafasında siyah lekeler vardı; Godiva ise turuncu, kahverengi ve siyah lekelerden oluşan bir kargaşaydı. Üçümüz de hemen uykuya daldık.

Bir süre sonra, bir şarkı sesiyle uyandım... ya da, tanımlayabileceğim en yakın şey buydu. Daha önce hissettiğim şeyle aynıydı, her parçamla konuşan çekici, unutulmaz bir çekim. Sıcak, parlak ve güzeldi. Her yerde ve her şeydeydi ve ondan daha fazlasına sahip olmayı, tarif edilemez renklerle parlayan ışığa doğru yürümeyi arzuluyordum. Kendimi çok ama çok iyi hissediyordum, sanki ona ulaşabilsem içinde eriyebileceğim bir şey gibiydi. Bir giriş izlenimi edindim, sadece itip açmam ve adım atmam gereken bir kapı ve-

Sert eller omuzlarımı kavradı ve beni sarsarak döndürdü. "Uyan!" Daha önce olduğu gibi, aşırı duyuşal yük ortadan kalktı. Sessiz bir yerde tek başıma kalmıştım,

Boş bir dünya. Artık siren şarkısı yok. Roman önümde durmuş, elleriyle beni sarsarken yüzü endişeyle bana bakıyordu. Etrafıma bakındım. Mutfaktaydık. Oraya nasıl geldiğimi hatırlamıyordum.

"Nasıl-ne oldu?" Kekeleydim.

Daha önce benimle alay eden yüz şimdi endişeyle doluydu, bu da küçük bir parçamı rahatsız ediyordu. Beni öldürmek isteyen biri neden benim için endişelensin ki?

"Sen söyle," dedi, elini bırakarak.

Gözlerimi ovuşturdum, olanları hatırlamak için kendimi zorladım. "Ben...Ben bilmiyorum. Uyurgezerlik yapmış olmalıyım...."

Yüzü hâlâ gergin ve endişeliydi. "Hayır... burada bir şey vardı...."

Başımı salladım. "Hayır, bu bir rüyaydı. Ya da bir halüsinasyon. Daha önce de olmuştu.... Sadece çok içmiştim."

"Beni duymadın mı?" İşte yine öfkenin altında benim için korku vardı. "Burada *bir şey* vardı, bir güç. Onu hissettim. Beni uyandırdı. Hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

Uzaklara baktım, ışığı ve unutulmaz melodiyi çağırmaya çalıştım. Ama yapamadım. "Bu...bu mükemmeldi. Ona gitmek istedim... onun bir parçası olmak istedim..." Sesimde hülyalı, hüznünlü bir nota vardı.

Roman'ın ifadesi karardı. Bir succubus olarak ben daha küçük bir ölümsüzdüm, bir zamanlar insan olan bir ölümsüz. Melekler ve iblisler gibi daha büyük ölümsüzler evrenin başlangıcında yaratılmışlardı. Nefilimler doğdular ve ortada bir yere düştüler. Bu nedenle, güçleri ve duyuları benimkinden daha fazlaydı. Roman benim algılayamadığım şeyleri algılayabilirdi.

"Yapma," dedi. "Tekrar hissedersen, geri çekilirsin. Seni içine çekmesine izin verme.

Hiçbir koşul altında oraya gitmemelisiniz."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Neden? Ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," dedi suratsızca. "Sorun da bu zaten."

Bölüm 2

Gecenin geri kalanında dönüp durdum. Tuhaf bir doğaüstü güç tarafından ziyaret edilmek insana bunu yaptırıyor. Ayrıca, çok güçlü bir kaos varlığının uykumda benimle birleşip enerjimi emdiği zamandan beri asla tam olarak iyileşememiştim. Adı Nyx'ti ve son duyduğumda hapsedilmişti. Yine de bana yaptıkları -ve bana gösterdikleri- kalıcı bir etki bırakmıştı. Roman'ın bu gece ne olduğunu tanımlayamaması biraz sinir bozucuydu.

Muhtemelen akşamdan kalma ve uykusuzluktan kaynaklanan büyük bir baş ağrısıyla, gözlerim kamaşmış bir şekilde uyandım. Succubi'ler tüm ölümsüzlerin sahip olduğu hızlı iyileşme özelliğine sahipti, yani bu kalıcı etkilere sahip olmak için kendimi ciddi şekilde mahvetmiş olmalıydım. Baş ağrısının yakında geçeceğini biliyordum ama sürece yardımcı olması için biraz ibuprofen aldım.

Mutfağa girdiğimde ev sessizdi ve dün geceki yemekleri temizleme çabalarımın rağmen, çoğu partinin ardından gelen yırtık pırtık ve yıpranmışlık hissi hâlâ etrafımı sarıyordu. Kanepenin arkasına kıvrılmış olan Godiva geldiğimde başını kaldırdı ama Aubrey koltuktaki yerinde rahatsız edilmeden uyumaya devam etti. Kahve içmeye başladım ve verandama geçip güneşli güne ve önümde uzanan gri-mavi suyun diğer tarafındaki Seattle silüetine baktım.

Tanıdık bir his aniden beni kükürt ve kızgın iğneler gibi sardı. İçimi çektim.

"Senin için biraz erken, değil mi?" Seattle bölgesinin baş iblisi ve cehennem patronum Jerome'un arkamda durduğunu bilmek için arkamı dönmeme gerek kalmadan sordum.

"Öğlen oldu Georgie," diye cevap verdi kuru bir sesle. "Dünyanın geri kalanı ayakta ve etrafta."

"Bugün Cumartesi. Zaman ve mekân kanunları bugün farklı. Öğlen erken sayılır."

Sonunda arkamı döndüm, çünkü kahve makinesinin sesini duymuştum. Jerome mutfağımın duvarına yaslanmış, her zamanki gibi siyah tasarımcı takımıyla kusursuz bir şekilde giyinmişti. Ayrıca, her zaman olduğu gibi, iblis tam olarak John Cusack'ın 1990'lardaki bir versiyonuna benziyordu. Bu dünyada istediği herhangi bir şey veya herhangi biri olarak görünebilirdi, ancak belirsiz tuttuğu nedenlerden dolayı Bay Cusack onun tercih ettiği şekildi. Buna o kadar alışmıştım ki ne zaman *Say Anything* ya da *Grosse*

Pointe Blank televizyona çıktığında hep durup kendime "Jerome'un bu filmde ne işi var?" diye sorardım.

Bir fincan kahve doldurdum ve davet etmek için cezveyi havaya kaldırdım. Jerome başını salladı. "Sanırım," dedi, "oda arkadaşın da tembellik yapıyor ve aslında ayak işlerine gitmiyor?"

"Ben de öyle tahmin ediyorum." Kahvemi bolca vanilya kremasıyla ıslattım. "Eskiden ortalıkta olmadığına bunun iş aradığı anlamına geldiğini umardım. Meğer kendimi hayal kırıklığına hazırlıyormuşum."

Dürüst olmak gerekirse, Jerome'un görmeye geldiği kişinin Roman olmasına sevinmişim. Jerome beni aradığında, bundan hiç iyi bir şey çıkmazdı. Her zaman ölümsüz yeraltında travmatik, dünyayı tehdit eden bir olayla sonuçlanma eğilimindeydi.

Jerome'un gelişiyile kedilerin ortadan kaybolduğunu fark ederek oturma odasına geri döndüm. Kahve hâlâ elimde, Roman'ın odasına yöneldim ve kapıyı açmadan önce bir kez çaldım. Ev sahibesi olarak buna hakkım olduğunu düşündüm. Ayrıca Roman'ın kapıyı uzun süre çalmama konusunda olağanüstü bir yeteneği olduğunu fark etmişim.

Yatağının üzerine yayılmıştı ve üzerinde sadece beni duraksatan lacivert bir boxer vardı. Daha önce de belirttiğim gibi, buraya taşındığından beri takındığı huysuz tavra rağmen son derece yakışıklıydı. Onu yarı giyinik görmek bana her zaman birlikte uyuduğumuz tek zamanı hatırlatırdı. O zaman kendime muhtemelen beni nasıl öldüreceğini planladığını hatırlatmam gerekirdi. Bu, kalan şehveti bastırmak için uzun bir yol kat etti.

Roman'ın kolu pencereden giren güneş ışığına karşı gözlerini kapatıyordu. Yer değiştirdi, kolunu hafifçe oynattı ve tek gözüyle bana baktı. "Daha erken," dedi.

"Yüce efendinize göre değil."

Birkaç saniye geçti ve sonra o da Jerome'un ölümsüz imzasını hissedince yüzünü buruşturdu. Roman iç çekerek doğruldu ve gözlerini ovuşturmak için durakladı. Benim hissettiğim kadar bitkin görünüyordu, ama bu dünyada onu geç bir geceden sonra yatağından kaldıracabilecek bir güç varsa, o da patronumdu - Roman'ın dün geceki cesur iddiaları ne olursa olsun. Sendeleyerek ayağa kalktı ve kapı aralığında yanımdan geçti.

"Giyinmeyecek misin?" diye bağırdım.

Roman'ın tek cevabı ilgisiz bir el hareketiyle koridorda ilerlemek oldu. Onu takip ettim ve Jerome'un dün geceden kalma bir bardak votkayı kendine doldurduğunu gördüm. Bir yerlerde saat beşti. Roman'ın az giyimli halini görünce kaşlarını kaldırdı.

"Giyinip süslenmen çok hoş."

Roman kahveye doğru bir adım attı. "Senin için en iyisi bu baba. Ayrıca Georgina bunu seviyor."

Jerome'un koyu renk gözleri Roman'ı incelerken bir anlık ağır bir sessizlik oldu.

Roman'ın annesi hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama Jerome binlerce yıl önce ona babalık eden iblisin ta kendisiydi. Teknik olarak, Jerome o zamanlar bir melekti, ancak bir insana hamle yapmak onu cennetten kovdurdu ve aşağıdakiler için çalışmaya gönderdi. Tazminat yok.

Roman zaman zaman ailevi ilişkileri hakkında küçümseyici yorumlar yapsa da Jerome bunu asla kabul etmedi. Aslında hem Cennet hem de Cehennem kurallarına göre Jerome'un Roman'ı asırlar önce yeryüzünden silmesi gerekiyordu. Melekler ve iblisler nefilimleri doğal olmayan ve yanlış varlıklar olarak görüyor ve sürekli olarak onları yok etmek için avlamaya çalışıyorlardı. Nefilimlerin sahip olduğu sosyopatik eğilimlerle bile bu biraz acımasızdı. Ancak Roman son zamanlarda Jerome'un kurtarılmasında etkili olmuştu ve ikisi Roman'ın Seattle'da huzur içinde yaşamasına izin veren bir anlaşma yapmıştı. Jerome'un meslektaşlarından herhangi biri bu yasadışı anlaşmayı öğrenirse, hepimiz için kelimenin tam anlamıyla cehennem olur. İyi bir succubus kuralları çiğneyen patronunu ihbar ederdi.

"Sizi buraya getiren nedir?" diye sordu Roman, bir sandalye çekerek. "Eski futbol topunu fırlatmak ister misin?"

Jerome'un yüzü kayıtsız kaldı. "Senin için bir işim var." "Kirayı ödeyecek bir iş mi?" Umutla sordum.

Jerome, "Alıştığı yaşam tarzını sürdürmesine izin vermeye devam etmemi sağlayacak bir şey gibi," diye yanıtladı.

Roman'ın yüzünde her zamanki gibi eğlenen, şeytana pabucunu ters giydiren bir gülümseme vardı ama ben buna kanmadım. Jerome'un temsil ettiği tehdidi biliyordu ve anlaşmalarının bir parçası olarak Roman'ın babası için ayak işleri yapacağını da biliyordu. Yine de Roman, Jerome'a iyilik yapan kendisiymiş gibi davranarak iyi bir gösteri yaptı. Nefilim umursamaz bir şekilde omuz silkti.

"Elbette. Bugün başka bir işim yok. Ne var ne yok?"

"Kasabada yeni bir ölümsüz ziyaretçimiz var," dedi Jerome. Roman'ın tavrı onu rahatsız ettiyse, iblis de duygularını maskeleyemekte bir o kadar iyiydi. "Bir succubus."

Baba-oğul dinamikleri üzerine yaptığım psikolojik çalışma bir anda durdu. "Ne?" diye haykırdım, o kadar hızlı doğruldum ki neredeyse kahvemi dökcektim. "Tawny'nin peşine düştüğümüzü sanıyordum."

Jerome birkaç ay önce başka bir succubi edinene kadar burada yıllarca tek başıma succubus sahnesinde çalışmışım. Adı Tawny'ydi ve succubi'lere göre sinir bozucu ve oldukça beceriksiz olsa da, yine de onda oldukça sevimli bir şey vardı. Neyse ki Jerome onu Bellingham'a göndermiş ve benden arabayla bir buçuk saat uzakta tutmuştu.

"Bu seni ilgilendirmez Georgie, ama bu çalışmak için burada değil. O burada... ziyaretçi olarak. Tatilde." Jerome'un dudakları acı bir eğlenceyle büküldü.

Roman ve ben bakıştık. Ölümsüzler kesinlikle kişisel

ama belli ki bundan fazlası var.

"Ve?" diye sordu Roman. "Gerçekten burada çünkü...?"

"Çünkü son olaydan sonra üstlerimin beni kontrol etmek istediklerinden eminim."

Sözleri, söz konusu olayı detaylandırmaması için çok ince bir uyarı içeriyordu. Roman ve benim onu kurtardığımız olaydı bu; Jerome'u şeytani bir güç oyununun parçası olarak hapseden bir çağırma. Çağrılmanıza izin vermek bir iblis için utanç vericiydi ve bölgesel kontrolünün sorgulanmasına neden olabilirdi. Durumu incelemesi için birini göndermek o kadar da çılgınca değildi.

"İşleri hâlâ yürütüp yürütemeyeceğini görmek için casusluk yaptığını mı düşünüyorsun?" diye sordu Roman. "Bundan eminim. Onu takip etmeni ve kime rapor verdiğini görmeni istiyorum."

Geri dön. Bunu kendim yapardım ama şüpheli görünmemem daha iyi olur. Bu yüzden görünür kalmalıyım."

"Harika," dedi Roman, sesi babasınınki kadar kuruydu. "Bir succubus'un peşinden gitmekten daha çok yapmak istediğim bir şey yok."

"Duyduğuma göre bu işte oldukça iyiymişsin," diye araya girdim. Bu doğrudu. Roman beni birkaç kez görünmez bir şekilde takip etmişti. Benim gibi daha küçük ölümsüzler hepimizi saran izi saklayamazdı ama Roman bu yeteneği Jerome'dan miras almıştı ve bu da onu mükemmel bir casus yapıyordu.

Roman bana alaycı bir bakış attı, sonra Jerome'a döndü. "Ne zaman başlıyorum?" "Derhal. Onun adı Simone ve Four'da kalıyor. Mevsimler. Oraya git ve ne yaptığını gör. Mei seni ara sıra rahatlatacak." Mei, Jerome'un ikinci komuta iblisiydi.

"The Four Seasons?" Ben sordum. "Cehennem bunun için para ödüyor mu? Yani, durgunluk içindeyiz."

Jerome içini çekti. "Cehennem *asla* durgunluk içinde *olmaz*. Kahvenizi bitirene kadar komik yorumlarınızın başlamadığını sanıyordum."

Ona bardağımı gösterdim. Boştu.

Jerome tekrar iç çekti ve sonra hiçbir uyarıda bulunmadan ortadan kayboldu. Görünüşe göre Roman'ın emirlerine uyacağından hiç şüphesi yoktu.

Roman ve ben orada birkaç sessiz saniye durduk, bu sırada her iki kedi de yeniden ortaya çıktı. Aubrey, Roman'ın çıplak bacağına sürtündü ve Roman da onun başını kaşıdı.

"Sanırım duş alıp giyinmeliyim," dedi sonunda, ayağa kalkarak. "Zahmet etme," dedim. "Hem zaten görünmez olmayacak mısınız?"

Bana sırtını döndü ve koridorda yürümeye başladı. "Mei bana bir mola verdiğinde birkaç iş başvurusu bırakmayı düşünüyordum."

"Yalancı," dedim. Duyduğunu sanmıyorum.

Duş başlayana kadar Jerome'a dün geceki o garip hissi sormam gerektiğini fark etmedim. Çok tuhaftı; nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyordum. Daha fazla düşündükçe, daha fazla merak ettim

alkole bağılıydı. Kuşkusuz Roman bir şeyler hissettiğini iddia ediyordu ama o da benim kadar içmişti.

Ve işlerden bahsetmişken... mutfaktaki saatim bana benimkine gitmem gerektiğini söylüyordu. Bu apartman dairesiyle ilgili bir şey de ufuk çizgisi manzarasının iş rahatlığına mal olmasıydı. Eski dairem Queen Anne'de, Emerald City Books and Café'nin bulunduğu mahalledeydi. Eskiden işe yürüyerek gidebiliyordum ama Batı Seattle'dan bu imkânsızdı, yani işe gidip gelmek için zaman ayırmam gerekiyordu.

Roman'ın aksine, fiziksel olarak duş almaya ve üstümü değiştirmeye ihtiyacım yoktu - istemediğimden değil. İnsan rutinlerini rahatlatıcı buluyordum. Kısa bir succubus şekil değiştirme patlaması beni temizledi, işe uygun şeftali rengi bir güneş elbisesi giydirdi ve açık kahverengi saçlarımı gevşek bir topuz haline getirdi. Roman ben ayrılmadan önce ortaya çıkmadı, ben de bir fincan kahve daha aldım ve ona gizli ajanlık oynamaya gitmeden önce çöpü çıkarmasının onu öldürüp öldürmeyeceğini soran bir not bıraktım.

Mağazaya girdiğimde baş ağrım ve akşamdan kalmalığımın son etkileri de geçmişti. Öğleden sonra alışveriş yapanlar, Cumartesi günü işlerini halletmeye gidenler ve caddenin aşağısındaki Space Needle ve Seattle Center'dan gelen turistlerle dolup taşıyordu. Çantamı ofisime bıraktım ve ardından her şeyin yolunda gittiğinden emin bir şekilde mağazayı gözden geçirdim - ta ki sekiz kişilik bir kuyruk ve sadece bir kasiyerimiz olduğunu fark edene kadar.

"Neden yalnızsın?" Beth'e sordum. Uzun süredir çalışıyordu ve iyi bir çalışandı, müşterisinin siparişinden başını bile kaldırmadan soruma cevap verdi.

"Gabrielle molada ve Doug da... kendini iyi hissetmiyor."

Votka yarışmasıyla ilgili anılar aklıma geldi. Hem suçlu hem de kendini beğenmiş hissederek yüzümü buruşturdum. "Nerede o?"

"Erotizmde."

Kaşlarımın kalktığını hissettim ama arkamı dönüp mağazanın diğer ucuna doğru yürürken hiçbir şey söylemedim. Küçük erotik bölümümüz tuhaf bir şekilde otomotiv ve hayvanların (tam olarak amfibiler) arasına sıkıştırılmıştı. Erotizm bölümünün iki rafı arasına sıkışmış olan Doug yerde oturmuş, başını dizlerine dayamıştı. Yanında diz çöktüm.

"Hair of the dog time?" Ben sordum.

Başını kaldırdı ve siyah saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Yüz ifadesi perişandı. "Hile yaptın. Benim yarı boyum kadarsın. Nasıl komada değilsin?"

"Daha yaşlı ve daha bilge," dedim. Keşke kaç yaşında olduğunu bilseydi. Kolunu tuttum ve çektim. "Hadi gel. Kafeye gidip sana biraz su alalım."

Bir an için direnecekmiş gibi göründü ama hemen ardından cesur bir çaba gösterdi.

Onu mağazanın ikinci katına götürürken bile fazla sendelememeyi başardı.

Yarı kitap yarı kahve dükkânı olan bir kat.

Bir şişe su aldım, baristaya parasını sonra ödeyeceğimi söyledim ve Doug'ı bir sandalyeye sürüklemeye başladım. Etrafı tararken neredeyse duruyordum ve zavallı Doug'ın tökezlemesine neden oluyordum. Seth bir masada oturuyordu, dizüstü bilgisayarını önünde açıktı. Yazmak için en sevdiği yer burasıydı, çıktığımız zaman güzeldi ama şimdi... garipti. Maddie de elinde çantası ve üzerinde hafif bir paltoyla onunla birlikte oturuyordu. Bugün aynı saatte başladığımızı hatırladım. Yeni gelmiş olmalıydı.

Bize el salladılar ve o da kardeşine azarlayıcı bir bakış attı. "Hak ettiğini buldun."

Doug uzun bir yudum su aldı. "Kardeş sevgisine ne oldu?" "Dachshund köpeğimi tıraş ettiğin zaman için seni hâlâ affetmedim." "Bu yirmi yıl önceydi. Ve o küçük piç bunu hak etmişti."

Alışkanlıktan gülümsedim. Doug ve Maddie'nin şakalaşmaları benim için genellikle izlenmesi gereken bir televizyon programıydı. Bugün dikkatimi Seth çekti. Dün gece alkolün etkisindeyken onu görmezden gelmek, Maddie'yle birlikte olmasını isteksizce kabullenmiş gibi davranmak daha kolaydı. Ama şimdi, ayıklığın soğuk ışığında, o eski ağrının göğsümde kıpırdadığını hissettim. Onun teninin kokusunu alabildiğime yemin edebilirdim, kullandığı odunsu elma sabunuyla karışmış terinin kokusunu. Kafenin büyük pencerelerinden süzülen güneş ışığı dağınık kahverengi saçlarına bakır rengi veriyordu ve yüzünün hatlarını, üst yanağının pürüzsüz derisini ve çenesindeki kirli sakalı okşamanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi hatırlıyordum.

Gözlerine baktığımda, kardeşler şakacı atışmalarına devam ederken dikkatinin benim üzerimde olduğunu görünce şaşırdım. Dün gece beni sadece bir arkadaş olarak gördüğüne neredeyse kendimi ikna etmiştim ama şimdi... şimdi o kadar emin değildim. Orada sıcak bir şey vardı, düşündüren bir şey. Orada olmaması gerektiğini bildiğim bir şey. Birdenbire, seks yaptığımız bir avuç zamanı hatırlıyor olabileceğine dair sinsi bir şüpheyi kapıldım. Ben de bunu düşünüyordum. Jerome ortadan kaybolduğunda güçlerim kapatılmıştı ve Seth ile ben "güvenli" -yani succubus yan etkisi olmayan- bir seks yapabiliştik.

Biri hariç. O sırada hâlâ Maddie'yle çıkıyordu ve onu aldatması ruhunu günahla lekelemişti. Bu onun enerjisini emmiş olmamdan daha kötüydü. Şu andan itibaren Seth cehenneme bağlı bir ruhtu. Bunun farkında değildi ama ona ihanet ettiği için duyduğu pişmanlık, onu aceleyle nişanlanmaya iten şeyin bir parçasıydı. Ona borçlu olduğunu hissediyordu.

Suçluluk duygusu gözümü ondan kaçırmama neden oldu ve o anda Maddie ile Doug'ın tartışmayı kestiklerini fark ettim. Maddie kahve tezgâhına bakıyordu ama Doug'ın gözleri benim üzerimdeydi. Gözleri kan çanağına dönmüş, yorgun ve koyu halkalarla doluydu. Ama o mutsuz, akşamdan kalma bakışın ortasında... şaşkın ve hayret dolu bir şey parlıyordu.

"Çalışma zamanı," dedi Maddie neşeyle, ayağa kalkarak. Kardeşinin omzunu dürterek yüzünü buruşturmasına ve dikkatini benden başka yöne çevirmesine neden oldu. Sevindim. "Sen

son birkaç saatini atlatabilecek misin?"

"Evet," diye mırıldandı, biraz daha su içerek.

"Git arkadaki envanteri say," dedim ona, ben de ayağa kalkarak.

"Müşterilerin personelimizin içkiyi tutamadığını düşünmesini istemiyorum. O kadar hızlı zincir mağazalara giderler ki komik bile olmaz."

Kardeşi yorgun bir şekilde ayağa kalkarken Maddie'nin dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Hey, Georgina. Salı günü Doug'la vardiyalarımızı değiştirmemizin bir sakıncası var mı? Mesai saatleri içinde düğünle ilgili bazı işleri halletmem gerekiyor."

Doug ona bir bakış attı. "Benim için sakıncası olup olmadığını ne zaman soracaktın?"

"Elbette," dedim, "düğün" kelimesini duyunca irkilmemeye çalışarak.

"Gece vardiyasında benimle çalışabilirsin."

"Gelmek ister misin?" diye sordu. "Geleceğini söylemiştin."

"Dedim mi?"

"Dün gece."

Kaşlarımı çattım. Votka ve garip büyümlü güçler sayesinde kaç söz verdiğimi ve şimdi unuttuğumu ancak Tanrı bilirdi. Hayal meyal, bana düğün fotoğraflarını gösterdiğini hatırladım. "Sanırım benim de yapmam gereken bazı işler var."

"Yerlerden biri hemen köşeyi dönünce," diye ısrar etti. "Maddie," dedi Seth aceleyle, bu değişiklikten rahatsız olduğu her halinden belliydi. benim gibi bir konu. "Eğer meşgulse-"

"Bütün gün meşgul olamazsın," diye yalvardı Maddie. "Lütfen mi?"

Bunun felaket olduğunu biliyordum, kalp acısına ve belaya davetiye çıkaracağımı biliyordum. Ama Maddie benim arkadaşım ve gözlerindeki yalvaran bakış içimde bir şeye neden oldu. Suçluluk duygusuydu, fark ettim. Seth'le ona ihanet ettiğimiz için duyduğum suçluluk. Şu anki ifadesi bana olan inancı ve umuduyla doluydu - Seattle'daki en iyi arkadaşı ve bu düğünü planlamasına yardım edebileceğine inandığı tek kişi olan bana.

Bu yüzden kendimi dün gece olduğu gibi aynı fikirde buldum. Sadece bu sefer suçlayacak alkolüm yoktu. "Tamam."

Aptalca davranışlar söz konusu olduğunda suçluluk duygusu muhtemelen en kötü suçluydu.

Bölüm 3

O gece kapanışa kadar çalıştım ve saat on civarına kadar eve gelmedim. Şaşırtıcı bir şekilde Roman'ı kanepede bir kase mısır gevreği yerken buldum, kediler de onun kucağında en çok ilgiyi kimin çekeceği konusunda yarışıyorlardı. Doğrusu, son zamanlarda onu benden daha çok seviyor gibiydiler. Sezaryen boyutlarında bir ihanetti bu.

"Burada ne yapıyorsun?" Karşısındaki koltuğa oturarak sordum. O zaman partideki son dağınıklığın da temizlenmiş olduğunu fark ettim. Her nasılsa, bundan bahsetmenin bir daha asla temizlik yapmamasıyla sonuçlanacağından şüpheleniyordum. "Jerome'un succubus'unun peşinde olacağını düşünmüştüm."

Roman bir esnemeyi bastırdı ve boş kâseyi sehpanın üzerine koydu. Her iki kedi de kalan sütü almak için hemen kucağından fırladı. "Mola verdim. Yine de bütün gün onu takip ettim."

"Ve?" Doğal merakım bir yana, Jerome'un otoritesinin sorgulanması fikri beni huzursuz ediyordu. Baş iblis bazen canımı sıkabilirdi ama yeni bir patrona ihtiyacım yoktu. O çağrıldığında bir liderlik değişimine tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştık ve adayların hiçbirinden etkilenmemiştim.

"Ve inanılmaz sıkıcıydı. Seni takip etmek çok daha eğlenceli. Günün çoğunda alışverişe gitti. Mağazaların soyunma odalarına bu kadar çok şey almanıza izin verdiğini bile bilmiyordum. Sonra barda bir adam tavladı ve gerisini siz düşünün."

Simone seks yaparken Roman'ın acı çekmesi fikri oldukça hoşuma gitti.

"Röntgencilik eğilimlerinin bu tür pornografik gösterilerden hoşlanacağını düşündüm."

Yüzünü buruşturdu. "İyi bir porno değildi. Dükkânın arkasında sakladıkları iğrenç, sapıkça pornolar gibiydi. Sadece gerçekten hasta insanların peşinden gittiği türden şeyler."

"Yani Jerome'a rapor edilecek gizli toplantılar yok mu?"

"Hayır."

"Mantıklı, sanırım." Uzandım ve ayaklarımı masanın üzerine koydum.

Doug'ın iş göremez hale gelmesiyle, nadir bir günü kayıtlarda geçirmiştim ve artık normalde yaptığımdan daha fazla ayakta duruyordum. Yanılmıyorsam, Roman'ın gözleri yüzüme dönmeden önce bacaklarımda oyalandı. "Eğer bugün hiç ölümsüz eylemi görmeseydi, anlatacak bir şeyi olmazdı."

"En azından bu geceye kadar olmaz."

"Bu gece mi?"

"Ne kadar dağınıksın? Peter ve Cody bu gece bir şeyler yapacaklar."

"Oh, dostum. Unutmuşum." Peter akşam yemeklerini ve buluşmaları çok severdi ve benim de az önce büyük bir parti vermiş olmamı umursamıyor gibiydi. Geceleri yaşayan bir yaratık olduğu için partileri hep gece geç saatlerde olurdu. "Simone da geliyor mu?"

"Evet. Mei şu anda onunla birlikte ve ben de Peter'ın evinde onun görevini devralacağım." "Yani şahsen olmasa da ruhen orada olacaksın."

"Onun gibi bir şey." Şakama gülümsedi ve şehre döndüğünden beri ilk kez o deniz mavisi gözlerinde gerçekten eğlenmiş bir parıltı gördüm. Bu bana biraz eskiden çıktığım esprili, cesur adamı hatırlattı. Ayrıca bunun bizim için düşmanca olmayan nadir bir konuşma olduğunu fark ettim. Neredeyse... normaldi. Sessizliğimi yanlış anlayarak bana temkinli bir bakış attı. "Korkup vazgeçmeyi düşünmüyorsun, değil mi? Günün o kadar zor geçmiş olamaz."

Aslında korkup vazgeçmeyi düşünüyordum. Dünkü dramadan ve şimdi Maddie'ye boyun eğdiğim için duyduğum pişmanlıktan sonra, ölümsüz arkadaşlarımla çılgınlıklarına hazır olup olmadığımdan emin değildim.

"Hadi ama," dedi Roman. "Simone çok sıkıcı. Faaliyetlerini kastetmiyorum bile. O sadece yavan. Beni eğlendirmek için orada olmazsan ne yaparım bilmiyorum."

"Diğer arkadaşlarımla eğlenceli olmadığını mı söylüyorsun?"

"Onların yanında sönük kalıyorlar."

Sonunda gitmeyi kabul ettim. Gerçi, benimle ilgilenmesinin nedeni sadece beni gezdirmek olsaydı, bu beni şaşırtmazdı. Yine de Capitol Hill'e doğru yola çıktığımda keyfim yerindeydi. Roman'ın yanımda olması ve benimle olmaması biraz garipti. Casusluğuna devam etmek için görünmez olmuş ve imza atmamıştı. Arabamda bir hayalet varmış gibiydi.

Her zamanki gibi en son gelenlerden biri bendim. Üç Amigo -Peter, Cody ve Hugh- tarihe uygun kostümler yerine her zamanki kıyafetleriyle oradaydı. Bu Peter için mükemmel uyumlu bir kazak yelek ve pantolon, Cody için kot pantolon ve tişört, Hugh için ise iş kıyafeti anlamına geliyordu. Roman'ın benden sonra içeri girmesini kolaylaştırmak için kapıyı normalden biraz daha uzun süre açık tuttum. O andan itibaren, onun takıldığına inandım. Bizi içeri alır almaz Peter tek kelime etmeden mutfığa geri döndü.

Simone da oradaydı. Koltuğa oturmuş, uzun bacaklarını mükemmel bir şekilde kavuşturmuş ve ellerini dizlerinin üzerine koymuştu. Siyah bir etek ve simli ipek bir bluz giymiş olan Simone'un vücudu inceydi ve göğüsleri oldukça büyüktü. Saçları -şaşırtıcı olmayan bir şekilde- uzun ve sarıydı. Çoğu succubi, sarışın olmanın erkekleri yatağa atmanın kesin bir yolu olduğunu düşünüyor gibiydi. Bu tavrı deneyimsizliğin bir işareti olarak görüyordum. Bir süredir esmerdim -altın röfleli de olsa- ve aksiyonu yakalamakta hiç zorlanmamıştım.

Hugh onun yanına oturmuş, kadınları yatağa atma konusunda standart olan çapkın yüz ifadesini takınmıştı. Simone ona kibar bir gülümsemeyle baktı, ben içeri girdiğimde bana da aynı gülümsemeyi gösterdi. Ayağa kalktı ve elini uzattı. Ölümsüz imzası menekşeler gibi kokuyordu ve aklıma ay ışığı ile çello müziğini getirdi.

"Sen Georgina olmalısın," dedi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Aynı kibar ifadeyi koruyordu ve bunun sahte olmadığını söyleyebilirdim. Ayrıca yaramaz ya da aşırı çekici de değildi. Aynı şekilde, succubi'lerin birbirlerine karşı gösterdikleri açık düşmanlıktan ya da aramızda yaygın olan şeker kaplı pasif agresiflikten hiçbirini taşımıyordu. O sadece ortalama derecede iyiydi. O... mülayimdi.

"Sen de," dedim. Mutfaktan gelen kokuları tanımlamaya çalışırken Cody'ye döndüm. "Akşam yemeğinde ne var?"

"Shepherd's pie."

Bir şaka bekledim ama gelmedi. "Bu Peter'ın her zamanki tarzı değil." Harika bir aşçıydı ama filet mignon ya da deniz tarağına yönelme eğilimindeydi.

Cody başıyla onayladı. "Daha önce Britanya Adaları hakkında bir belgesel izliyordu ve bu ona ilham verdi."

"Buna karşı değilim," dedim kanepenin koluna oturarak. "Sanırım kanlı puding yapmaya karar vermediği için minnettar olmalıyız."

Simone durup dururken, "Avustralya'da çoban pastasının bir çeşidi var, hem üstünde hem de altında patates var," dedi. "Ona patatesli turta diyorlar."

Bunu birkaç saniyelik sessizlik izledi. Yorumu tamamen konu dışı değildi ama tuhaftı - özellikle de bunu Trivial Pursuit'te her zaman kazanan insanlarda bulunan kendini beğenmiş, her şeyi bilen bir sesle söylemediği için. Bu sadece bir gerçeğin ifadesiydi. Ayrıca çok da ilginç değildi.

"Huh," dedim sonunda, sesim donuklaşmıştı. "İsmin doğru olduğunu bilmek güzel. Akşam yemeğinde meydana gelebilecek utanç verici karışıklıkları önleyecektir. İnsanlar tatlı sipariş ettiğinde kaç tane tuhaf aksilik yaşandığını ancak Tanrı bilir."

Cody birasını yudumlarken biraz tıkanıp ama Hugh Simone'a ısıltılı bir gülümseme verdi. "Bu çok etkileyici. Aşçı mısın?"

"Hayır," dedi. Başka bir şey demedi.

Peter tam o sırada bana bir votka gimlet ile geri döndü. Doug'la dün geceki hesaplaşmamızdan sonra bir süre, mesela birkaç gün içmeyeceğime yemin etmiştim. Birden içkiye ihtiyacım olabileceğine karar verdim.

Peter kaşlarını çatarak etrafına bakındı. "Burası mı? Jerome'un da geleceğini umuyordum." Patronumuz eskiden bizimle sık sık takılırdı ama çağrıldığından beri sosyal etkinliklerden uzak duruyordu.

"Sanırım halletmesi gereken bazı işleri var," dedim. Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yoktu ama belirsiz imamın Simone'da bir tepki yaratacağını umuyordum. Öyle olmadı.

Peter her zamanki gibi güzel bir sofrayı hazırladı, mutfak masası kusursuz bir şekilde kuruldu ve çoban turtasını tamamlamak için cabernet sauvignon getirildi. Guinness'in daha iyi bir eşleşme olabileceğini belirttim ama beni görmezden geldi.

"Nerelisin sen?" Simone'a sordum. "Buraya tatile geldin, değil mi?" Başını salladı, çatalını nazikçe kaldırdı. Turtasını mükemmel bir şekilde kesmişti. inç büyüklüğünde küpler. Peter'in saplantılı takıntısına rakip olacak kadar çoktu. "Charleston'dan geliyorum," dedi. "Muhtemelen bir hafta kalacağım. Baş iblisim izin verirse belki iki. Seattle güzeldir."

"Charleston'ın da güzel olduğunu duymuştum," dedi Hugh. Anlaşılan bu gece biriyle yatmaktan vazgeçmemişti.

"1670 yılında kuruldu," dedi cevap olarak.

Ardından yine o tuhaf sessizlik geldi. "O sırada orada mıydın?" diye sordum. "Hayır."

Daha fazla konuşmadan yemeğimizi yedik. En azından tatlı gelene ve Cody dikkatini bana çevirene kadar öyle yaptık. "Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Simone'un erkekleri tavlamayı nasıl başardığını ve kullandığı sıfatların "hoş"un ötesine geçip geçmediğini düşünüyordum. Cody'nin sorusu beni şaşırttı. "Ne?"

"Gabrielle ile. Hatırladın mı? Dün gece?" Doğru. Sadece Goth ve vampir erkeklerden hoşlanan kitapçı Gabrielle.

"Sana yapacağıma söz vermedim, değil mi?" Huzursuzca sordum. O partiyle ilgili çok fazla hafıza boşluğu vardı.

"Hayır, ama arkadaşım olsaydın, yapardın. Ayrıca, sen bir çeşit aşk uzmanı değil misin?"

"Kendim için."

"Ve hafızam beni yanıltmıyorsa," dedi Hugh, "o konuda bile pek iyi değil." Ona ters ters baktım.

"Bana bir şey vermek zorundasın," dedi Cody. "Onu tekrar görmem gerek... onunla konuşacak bir şeye ihtiyacım var..."

Gabrielle'e olan tutkusunun dün gece alkolden kaynaklandığını düşünmüştüm -cidden, alkolün suçlanamayacağı bir şey var mıydı ki?- ama o yavru köpek aşkı bakışı hâlâ gözlerindeydi. Cody'yi birkaç yıldır tanıyordum ve ondan hiç böyle bir tepki görmemiştim. Peter'da da hiç görmemiştim ama arkadaşlarım ve ben uzun zaman önce gizlice onun sadece aoseksüel olduğuna karar vermiştik. Eğer vampirler üreme yeteneğine sahip olsalardı, bunu amip tarzı yaparlardı.

Beynimi zorladım. "Geçen gün molasında onu *The Seattle Sinner* okurken gördüm."

"O da ne?" Cody sordu.

"Bu bizim yerel endüstriyel-Goth-fetiş-korku-S&M-angst yeraltı gazetemiz," dedi Peter.

Hepimiz döndük ve ona baktık.

"Ben de öyle duydum," diye ekledi aceleyle.

Omuz silkerek Cody'ye baktım. "Bu bir başlangıç. Mağazada var." "Şu sıkıcı aşk meselesini bitirdiniz mi?" diye sordu aniden bir ses.

"Gerçek aksiyona geçme zamanı geldi."

Yeni ses beni sıçrattı ve sonra bir meleğin varlığına işaret eden o tanıdık kristal aurayı hissettim. Carter masadaki tek boş sandalyede belirdi -Peter, Jerome'un geleceğini umarak masayı altı kişilik hazırlamıştı. Seattle'ın en kötü giyimli meleği kollarını göğsünde kavuşturmuş ve tipik alaycı ifadesiyle sandalyede arkasına yaslanmış oturuyordu. Kot pantolonu ve flanel gömleği odun kırma makinesinden geçmiş gibi görünüyordu ama omuz hizasındaki sarı saçlarının üzerinde duran kaşmir örgü şapkası tertemizdi. Benden bir hediyeymi ve gülümsememe engel olamadım.

Carter'ın gri gözleri beni fark ettiğinde eğlenceyle parladı.

Bir melek ile takılmak bazı cehennem çevrelerinde tuhaf olabilirdi ama bizim grubumuzda bu oldukça standart hale gelmişti. Carter'ın geliş gidişlerine ve şifreli -ve çoğu zaman sinir bozucu- sözlerine alışmıştık. Jerome'un en yakın arkadaşıydı ve her zaman bana ve aşk hayatıma özel bir ilgisi vardı. Seth'le yaşadığımız son fiyaskodan sonra biraz gevşemişti.

Carter bizim için sıradan biri olabilir ama Simone için değil. O görüldüğünde mavi gözleri kocaman açıldı, yüzü tamamen değişti. Masanın üzerine eğildi ve eğer yanılmıyorsam, benim geldiğimden beri yakası biraz daha aşağı inmişti. Carter'ın elini sıktı.

"Tanıştığımızı sanmıyorum," dedi. "Ben Simone."

"Carter," diye cevap verdi, gözleri hâlâ eğleniyordu.

"Simone Charleston'dan geliyor," dedim. "1670 yılında kurulmuş." Carter'ın gülümsemesi biraz seğirdi. "Ben de öyle duymuştum."

"Ziyaret etmelisiniz," dedi. "Sana etrafı gezdirmek isterim. Çok güzel bir yer."

Peter, Cody ve Hugh ile şaşkın bakışlarımızı değiş tokuş ettik. Simone'un mülayim tavrı tam olarak aydınlanmamıştı ama aniden yüzde iki daha ilginç hale gelmişti. Cody'nin Gabrielle'e aşık olduğu gibi Carter'a aşık değildi. Sadece bir meleği tavlama çalışıyordu. *Bu konuda iyi şanslar*, diye düşündüm. Bu herhangi bir succubus için cesurcaydı. Elbette melekler aşk ve seks yüzünden düşerlerdi -Jerome bunun canlı kanıtıydı- ve ben bile bir kez buna tanık olmuşum. Ama Carter? Eğer sadık bir şekilde direnen bir varlık varsa, o da oydu. Sigara ve sert içkiler dışında tabii. Evet, Simone'la işler kesinlikle daha ilginç hale gelmişti.

"Elbette," dedi Carter. "Eminim bana alışılmışın dışında bir sürü yer gösterebilirsin."

"Kesinlikle," diye cevap verdi. "Biliyor musun, orada George Washington'ın bir keresinde yemek yediği bir han var."

Gözlerimi devirmiştım. Charleston'da Carter'a gösterebileceği, onun bilmediği bir yer olduğundan şüpheliydim. Carter, Babil ve Truva gibi şehirlerin yükselişini ve düşüşünü izlemek için buralardaydı. Bildiğim tek şey, onun şahsen

Sodom ve Gomorra'yı yok etmek.

"Peki aklında ne tür bir eylem vardı?" Carter'a sordum. Simone'un acınası çapkınlığı ne kadar eğlenceli olsa da, bu gece Amerikan Tarihi 101 dersine hazır olduğumdan emin değildim. "Bir daha 'Have You Ever' oynamayacağım."

"Daha iyi," dedi. Carter birdenbire Pictionary'yi üretti. Birdenbire derken ciddiye dim.

"Hayır," dedi Hugh. "Okunaksız doktor imzamı mükemmelleştirmek için yıllarımı harcadım.

Her türlü sanatsal yeteneğimi tamamen kaybettim."

"Pictionary'ye bayılırım," dedi Simone.

"Sanırım yapmam gereken bazı şeyler var," diye ekledim. Omzumda bir itme hissettim ve şaşkınlıkla etrafıma bakındım, hiçbir şey göremedim. O zaman anladım. Anlaşılan Roman hâlâ onu eğlendirmemi istiyordu. İçimi çektim. "Ama bir süre daha kalabilirim."

"Harika. Bu her şeyi çözer," dedi Carter. Peter'a döndü. "Şövalen var mı?"

Tabii ki Peter yaptı. Nedenini bilmiyordum ama bir Roomba ve bir Betamax oynatıcı aldıktan sonra soru sormamayı öğrenmiştim. Takımlara ayrıldık: Ben, Cody ve Hugh diğerlerine karşı.

İlk ben girdim. Çektiğim kart "Watergate" idi. "Oh, *hadi* ama," dedim. "Bu çok saçma."

"Sızlanma," dedi Carter, sırtışı rahatsız edici derecede kendini beğenmiş.

"Burada hepimiz rastgele bir şans yakalıyoruz."

Zamanlayıcıyı başlattılar. Cody'den hemen "Su!" alan bazı iyileştirici dalgalar çizdim. Bu umut vericiydi. Sonra, içinde kapı olan bir duvara benzediğini umduğum bir şey çizdim. Görünüşe göre, çok iyi bir iş çıkarmışım.

"Duvar," dedi

Hugh. "Kapı," dedi

Cody.

Kapı yönünü vurgulamak için kapıya bazı dikey çizgiler ekledim. Bir an düşündükten sonra, bağlantılarını göstermek için su ve duvar arasına bir artı işareti çizdim.

"Aqueduct," dedi Cody.

"Sorunlu sular üzerinde bir köprü," diye tahmin

etti Hugh. "Aman *Tanrım*," diye inledim.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, takım arkadaşlarım "Hoover Barajı" ve "Hans Brinker"ı tahmin edemedi zamanım doldu. İnleyerek kanepeye fırladım. Sonra diğer takımın şansı oldu.

"Watergate," dedi Carter hemen.

Hugh bana döndü, yüzü inanmaz bir haldeydi. "Neden sadece bir kapı çizmedin?"

Simone peşimden geldi ve ben de "Küba Füze Krizi" ya da "Bohr Yasası"nı bulmasını umdum. Zamanlayıcı başladı ve içinden çizgiler çıkan bir daire çizdi.

"Güneş," dedi Peter hemen.

"Doğru!" dedi.

Carter'a ters ters baktım. "Sen. Hile yapıyorsun." "Ve sen de kötü bir eziksin," diye cevap verdi.

Bir saat daha oynadık ama benim takımım "Onkoloji", "Şeytan ve Daniel Webster" ve "1812 Savaşı"nı, onlarınki ise "Kalp", "Çiçek" ve "Gülümseme"yi aldıktan sonra eve gitmeye karar verdim. Kapıda, kulağında hüzünlü bir iç çekiş duydum.

Roman'a alttan alta, "Tek başınasın," diye homurdandım.

Kötü bir sporcu olduğuma dair protestolar arasında oradan ayrıldım ve Carter bir sonraki oyunlarının Jenga olacağını söylediğinde kendimi şanslı saydım.

Gecenin bu saatinde Batı Seattle'a dönüş yolu sakindi ve binamın altına park ettikten sonra, bugünün mevsimsiz sıcaklığının hala havada asılı olduğunu görmek beni mutlu etti. Suya bu kadar yakın olmak havayı biraz soğutmuş ve mükemmel bir gece sıcaklığına getirmişti. İçimden gelen bir dürtüyle caddenin karşısındaki sahile doğru yürüdüm; burası aslında daha çok bir parka benziyordu: çimenlikti ve sadece birkaç metre kum vardı. Seattle'da daha fazlasını sunan çok az yer vardı.

Yine de suyu ve kıyıya vuran dalgaların yumuşak sesini seviyordum. Hafif bir esinti saçlarını karıştırıyor ve o pahalı parıltılı ışıklar uzakta parlıyordu. Buraya kısmen Queen Anne'den ve Seth'e olan düzenli yakınlığından uzaklaşmak için taşınmışım ama aynı zamanda okyanus her zaman ölümlü gençliğimin anılarını geri getirdiği için de taşınmışım. Puget Sound, yakınında büyüdüğüm sıcak Akdeniz sularından çok uzaktı ama yine de içimde bir şeyleri rahatlatıyordu. Bu rahatlık elbette acı-tatlıydı ama bize acı vereceğini bildiğimiz şeylere yönelmek ölümlülerin ve ölümsüzlerin talihsiz bir eğilimiydi.

Su büyüleyiciydi, hem ay ışığında hem de sokak lambalarında parıldıyordu. Bain-bridge Adası'na doğru ilerleyen ışıklı bir feribota baktım, sonra bakışlarımı önümdeki dalgalara çevirdim. Sanki bir dansın koreografisini yapıyor gibiydiler, beni de katılmaya çağıran çekici bir desen. Resim yapamıyor olabilirdim ama dans etmek ölümlü günlerimden taşıdığım bir sanattı. Su beni çağırıyordu ve dans ettiği müziği neredeyse duyabiliyordum. Sarhoş ediciydi, sıcaklık ve sevgiyle doluydu, göğsümdeki o sürekli donuk ağrıyı, Seth'i kaybettiğimden beri taşıdığım ağrıyı hafifletmeyi vaat ediyordu....

Baldırıma kadar suya batana kadar ne yaptığımı fark etmedim. Yüksek topuklu ayakkabılarım kuma batıyordu ve sıcak bir gün olsun ya da olmasın, su hala düşük bir sıcaklıktaydı ve buz gibi dokunuşu tenime sızıyordu. Daha önce rüya gibi ve puslu görünen dünya, artık rahatlık ve zevk vaat eden davetkâr bir dans olmaktan çıkmış, keskin bir rahatlamaya dönüşmüştü.

Korku kalbimi hızlandırdı ve aceleyle geri çekildim, kum topuklarıma dolanırken bu hiç de kolay olmadı. Sonunda topuklarımdan kurtuldum ve aşağı uzanarak onları sudan çıkardım ve yalınayak kıyıya doğru yürüdüm. Birkaç dakika daha sese baktım, şimdi beni ne kadar korkuttuğunu görünce irkildim. Ne kadar uzağa yürüyebilirdim ki? Bilmiyordum ve

çok fazla düşünmek istemiyorum.

Ayaklarıma değen sert asfalta aldırmadan döndüm ve aceleyle daireme doğru ilerledim. Oturma odama güvenli bir şekilde geri dönene kadar - kapıyı arkamdan kilitledikten sonra - bir miktar güvenlik hissettim.

Aubrey bana doğru yürüdü, ayak bileklerimi kokladı ve sonra hala üzerlerine yapışmış olan tuzlu suyu yaladı.

Neredeyse iki saat önce bir içki içmiştim, uzun süre önce metabolizmamdan atılmış bir içki. Bu, dün geceki uyurgezerlik ya da balkondan atlama gibi bir hayal değildi. Koltuğuma oturdum, kollarımı kendime doladım. Etrafımdaki her şey bir tehdit gibi görünüyordu.

"Roman mı?" Yüksek sesle sordum. "Burada mısın?"

Tek cevabım sessizlik oldu. Hâlâ Simone'la dışarıdaydı ve muhtemelen gecenin geri kalanında dönmeyecekti. Birdenbire ve umutsuzca onun burada olmasını dilediğime şaşırdım. Dairem yalnız ve uğursuz görünüyordu.

Elbiseme su sıçramıştı ve onu çıkarıp pijamalarımın yumuşak rahatlığıyla değiştirdim. O zaman uyumamaya karar verdim. Oturma odasında Roman'ı bekleyecektim. Ona neler olduğunu anlatmam gerekiyordu. Uykumu koruması için ona ihtiyacım vardı.

Yine de saat dört civarında yorgunluğum beni ele geçirdi. Kanepeye uzandım, iki kedi de bana doğru kıvrıldı ve yavaş yavaş televizyondaki reklamın izini kaybettim. Uyandığımda sabahın geç saatleriydi ve güneş ışığı tenimi ısıtıyordu. Roman hâlâ yoktu. Onu bekleyememiştim ama hâlâ kanepedeydim. Şimdilik, umabileceğim en iyi şey buydu.

Bölüm 4

Bütün sabahı huzursuzca Roman'ı bekleyerek geçirdim. Uyumak için bir noktada eve dönmesi gerekiyordu, değil mi? Elbette, daha büyük bir ölümsüz olduğu için melek ebeveynlerinin pek çok özelliğine sahipti ve melekler ve iblisler asla uyumaya ihtiyaç duymazlardı. Roman muhtemelen çok az dinlenerek idare edebilirdi ve sadece eğlence olsun diye sık sık uyumayı tercih ediyordu.

Jerome'un cep telefonuna bir mesaj bıraktım ama çoğu zaman işe yaramadı. Ayrıca Carter'dan bu kadar erken ayrılmamış olmayı diledim. Pictionary saçmalığına kendimi kaptırmış, siren şarkısı karşılaşmalarımı tamamen unutmuştum. Aslında, dün geceki tekrara kadar onları neredeyse unutmuştum. Ama Jerome'a ulaşmak zorsa, Carter'a ulaşmak imkânsızdı. Cep telefonu yoktu ve beklenmedik anlarda ortaya çıkmaktan gurur duyuyor gibiydi.

Başka seçeneğim kalmayınca arkadaşım Erik'i aradım. Ezoterik ve pagan ürünler konusunda uzmanlaşmış bir dükkân işleten bir insandı. Tuhaf doğaüstü durumlarda genellikle benim yardımcım olur, bazen arkadaşlarımdan daha çok şey bilirdi. Dükkânının numarasını çevirirken, hayatımın nasıl bir döngü içinde akıp gittiğine hayret etmekten kendimi alamadım. Aynı şeyleri tekrar tekrar yaşıyordum.

Garip bir şey olur, sonuçsuz bir şekilde üstlerime ulaşmaya çalışır ve sonunda Erik'ten yardım isterdim.

"Bu neden *sürekli benim başıma geliyor*?" Telefon çaldığında mırıldandım. Cody hiçbir zaman paranormal güçler tarafından takip edilmemişti. Diğerleri de öyle. Sanki özellikle hedef alınmış gibiydim. Ya da lanetlenmiş. Ya da sadece kötü şansla aşılanmış. Evet, hayatım hiç bitmeyen bir sarmaldı, can sıkıcı ölümsüz tehditler ve sefil romantik durumlarla aynı kalıpları tekrarlamaya mahkumdu.

"Alo?"

"Erik? Bu Georgina."

"Bayan Kincaid," dedi her zamanki nazık sesiyle. "Sizden haber almak bir zevk."

"Bir konuda yardımına ihtiyacım var. Tekrar. Buralarda mısınız? İşe gitmeden önce uğramak istedim."

Bir duraksama oldu ve sonra sesinde pişmanlık duydum. "Ne yazık ki bugün ayak işlerini halletmem ve dükkânı kapatmam gerekiyor. Bu akşam döneceğim. İşin ne zaman bitiyor?"

"Muhtemelen saat 10'da boş olurum." Başka bir akşam vardiyası.

"O zaman seninle buluşabilirim."

Kendimi kötü hissettim. Dükkânı genellikle beş gibi kapanırdı. "Hayır, hayır... Bu çok geç. Yarını deneyebiliriz...."

"Bayan Kincaid," dedi nazikçe, "sizi görmekten her zaman mutluluk duyarım. Hiç de zor değil."

Bağlantıyı kestiğimizde hâlâ kendimi suçlu hissediyordum. Erik yaşılanıyordu. Saat 10'da yatakta olması gerekmiyor muydu? Dokuzda? Yine de artık yapılacak bir şey yoktu. Yapacağını söylemişti ve ben onu inatçı olduğu zamanlarda da görmüştüm. Şimdi beklemekten ve Roman'ın ben işe gitmeden önce ortaya çıkmasını ummaktan başka yapacak bir şeyim yoktu. Ortaya çıkmadığında, onunla hemen konuşmam gerektiğini söyleyen bir not bıraktım. Yapabileceğim en iyi şey buydu.

İş yerinde kimse dışarıda değildi ya da -en iyisi- akşamdan kalmaydı. Evrak işlerimi hallediyordum, bu da bana bolca boş zaman veriyordu. Bunun iyi ya da kötü olduğunu söyleyemem. İşimi berbat etmemi engelledi ama beni sadece bir ruminasyon döngüsüne soktu.

Seth'i kafedeki her zamanki yerinde fark ettiğimde neredeyse kapanmak üzereydi. Maddie gündüz vardiyasında çalışıyordu, bu da onların sevimli çift maskaralıklarıyla yüzleşmek zorunda olmadığım anlamına geliyordu. İçeri girerken gözüme çarptı ve daha iyi bir karar vermeme rağmen karşısına oturdum.

"Nasıl gidiyor?" diye sordum. Tedirgin görüldüğünü gördüğümde ona olan her zamanki romantik saplantım durakladı.

Sıkıntıyla ekrana dokundu. "Kötü. İki saattir bu ekrana bakıyorum ve hiçbir şey yapamadım." Durakladı. "Hayır, bu tam olarak doğru değil. Wonder Twins tişörtü sipariş ettim ve YouTube'da birkaç video izledim."

Gülümsedim ve çenemi elimle yukarı kaldırdım. "Kulağa kötü bir gün geçirmişim gibi gelmiyor."

"Bütün hafta devam edince öyle oluyor. İlham perim nankör bir fahişe ve beni kendi planlarımı yapmam için terk etti."

"Bu senin için bir rekor," diye gözlemledim. Onunla çıkarken yazar tikanıklığı nöbetleri geçirdiğini görmüştüm ama hiçbir zaman birkaç günden fazla sürmemişti. "Son teslim tarihin ne zaman?"

"Bir süre için değil, ama yine de..." İç çekti. "Oyalanmaktan hoşlanmıyorum. Yazmadığım günlerde ne yapacağımdan emin değilim."

Yapması gereken düğün işleri olduğunu söylemeye başladım ama sonra vazgeçtim. Daha hafif konulara yöneldim. "Belki de bir hobi edinmenin zamanı gelmiştir. Eskrim? Origami?"

Dudaklarından onun için çok karakteristik olan o hafif şaşkın gülümseme geçti. "Bir keresinde mandal kancasını denemiştin."

"Yapmadın."

"Ben yaptım. Bunu yapmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

"Aslında oldukça kolay," dedim kahkahalarımı gizlemeye çalışarak.

"Çocuklar yapar,

bilirsin. Yeğenlerin muhtemelen bunu yapabilir."

"Yapabilirler. Ve sen beni daha iyi hissettirmiyorsun." Ama o güzel kahverengi gözler eğleniyordu. Bir an onları inceledim, bazen kehribar rengine dönüşmeleri hoşuma gidiyordu. Bir an sonra kendimi aşk büyüsünden kurtardım.

"Her zaman dans var," dedim muzipçe.

Bu onu da güldürdü. "Sanırım bunun ne kadar boş olduğunu kanıtladık." Ona nasıl sallanacağını ve salsa yapılacağını öğretmeyi iki kez denemiştik ve hepsi de felaketle sonuçlanmıştı. Seth'in yetenekleri zihninde yatıyordu, bedeninde değil. Biraz daha düşününce bunun tam olarak doğru olmadığını fark ettim.

"Doğru türü bulamadın," dedim. Sırıtişımı saklamaktan vazgeçmiştim.

"Geriye ne kaldı? Riverdance? Kare dans? Cazı aklına bile getirme. I *Newsies*'i izledim ve beş yıl boyunca travma geçirdim."

"Sert," dedim. "Muhtemelen hâlâ caz dansı tişörtlerini giyebilirsin. Bir yerlerde 'Dans Eden Kraliçe' tişörtün olduğunu biliyorum." Bugünkü tişörtünde Chuck Norris vardı. "Tabii biraz çeşitlilik istiyorsan o başka. Kare dansçılarının çok güzel kostümleri var."

Öfkeyle başını salladı. "Dans etme işini sana bırakıyorum.

Ve hayır, henüz 'Dans Eden Kraliçe' tişörtü yok - gerçi bir Abba tişörtüm var. Bence 'Dans Eden Kraliçe' tişörtü bana değil, sana daha çok yakışır." Gözleri yüzümden masadaki vücudumun görebildiği kısma kaydı. "Şu anda dansa gidebilirmişsin gibi görünüyorsun."

Bakışları karşısında kızardığımı hissetmeye başladım ve bunu engellemek için hemen şekil değiştirmeyi kullandım. Mevsim normallerinin üzerinde seyreden sıcak hava kendini güneş elbiselerine bırakmıştı ve bugün üzerimde bir tane daha vardı. Krem rengi, trapez, kolsuz, anahtar delikli bir üsttü ve yöneticiliğe uygun göğüs dekoltesi gösteriyor olabilir de olmayabilir de. Beni süzdüğü falan yoktu ama Seth'in duygularını yüzüne yansıtmama konusunda iyi olduğunu uzun zaman önce öğrenmiştim. Aklından ne geçtiğini merak ediyordum. Basit bir estetik hayranlık mı? Şehvet mi? Yönetimsel olmayan dekolteyi onaylamamak mı?

"Bu eski şey mi?" Açıklayamadığım nedenlerden dolayı rahatsız olarak rahatça sordum.

"İlk tanıştığımızda bu rengi giyyordun." Birden utanmış gibi göründü. "Bunu neden hatırladığımdan emin değilim."

"Yok," dedim. "Mor giyyordum." Şimdi *bunu* hatırladığım için kendimi telaşlı hissediyordum.

Sevimli bulduğum bir şekilde kaşlarını çattı. "Öyle miydin? Oh, evet. Sanırım öyleydin.

Menekşe rengi üst ve çiçekli etek."

Her detayı. Yılan derisi bir ceket giydiğimden bahsetseydi, bayılabilirdim. Yine de bunu hatırladığına dair bir his vardı içimde. Muhtemelen ayakkabılarımı ve saçımı nasıl şekillendirdiğimi de. Garip bir sessizlik oluştu. Yüzümün kızarmasını engellemeye çalışıyor olabilirdim ama bir sıcaklık yayılıyordu.

içimden geçti. Ve bunun sadece yarısı arzuydu. Geri kalanı başka bir şeydi... daha tatlı ve daha derin bir şey.

Boğazımı temizledim. "Kitap ne hakkında? Cady ve O'Neill, değil mi?"

Başını salladı, konu değiştiği için minnettar görünüyordu. "Her zamanki gibi. Gizem ve entrika, cinsel gerilim ve hayatı tehdit eden durumlar." Tereddüt etti. "Bu sonuncusu."

"Ben-ne?" Çenemin düştüğünü hissettim. İçimde kıpırdanan romantik duygular hemen geri plana itildi. "Yani... serinin sonu gibi mi?" Seth kariyeri boyunca pek çok gizem romanı yazmıştı ama Cady ve O'Neill -sözünü sakınmayan sanat ve arkeoloji kaşifi ikilisi- onun amiral gemisi serisiydi. "Neden?"

Omuz silkti, gözleri tekrar dizüstü bilgisayar ekranına kaydı. "Çünkü zamanı geldi." "Hayatını nasıl kazanacaksın?"

Bana tekrar bakarken gülümsemesi alaycı bir hal aldı. "Onlar hakkında olmayan başka kitaplar da yazdım Georgina. Ayrıca, hayranlarımla beni yeni bir seride takip edecek kadar inançlı olacağını düşünmüyor musun?"

"Doğru," dedim usulca. "Seni her yerde takip ederiz." "Onlar" demek istemişim ama artık çok geçti.

"Umarım öyledir," dedi ve bir an için gözlerini kaçırdı. Arkasına dönüp baktığında bir heyecan kıvılcımı gördüm. "Ama aslında yeni bir şey yapmak istiyorum. Aklımda bir fikir var ve gerçekten harika. Sadece içinde kendimi kaybetmek istiyorum, anlıyor musun?" Biliyordum. Kendini bir kitaba kaptırmışken gerçek hayatının bazı bölümlerini unuttuğunu birçok kez görmüştüm. Çok hevesli olduğu bu yeni projenin bu hevesi daha da artırıp artırmayacağını merak ediyordum.

"Yani Cady ve O'Neill'in sonunu çözdün mü?" diye sordum. "Hayır," dedi iç çekerek, parıltısı sönerek. "Sorun da bu zaten. "Sorun da bu. bunun nasıl biteceğini biliyorum."

Birden hâlâ kitaplardan bahsedip bahsetmediğini merak ettim. Bakışlarımız tekrar buluştu ve bundan sonra olabilecekler Beth'in yanımda belirmesiyle yarıda kesildi. "Georgina? Bir arkadaşın seni görmeye geldi."

Kalbim yerinden fırladı. Roman. Roman notumu okumuştum. O ürkütücü siren şarkısı hakkındaki tavsiyesi beni Seth'ten uzaklaştırabilecek tek şeydi. Yerimden fırladım ve Seth'e özür dileyen bir bakış attım. "Gitmem gerek."

Başını salladı, gözlerinde tanımlayamadığım sıkıntılı bir duygu vardı. Bu da beni rahatsız etti. Duygularını yüzünden saklamakta iyi olabilirdi ama bir zamanlar ben de onları anlamakta oldukça iyiydim.

"Sorun değil," dedi. Özlem mi? Gizemli duygu bu muydu?

Bunu daha fazla düşünemezdim. Roman daha önemliydi. Merdivenleri ikiye ikiye indim, onu görmek için sabırsızlanıyordum. Ama Beth'in arkadaşımın beklediğini söylediği kayıtlara ulaştığımda gördüğüm Roman değildi. Cody'ydi.

Ya da, sanırım öyleydi.

Bunu anlamam bir anımı aldı. Tamamen siyah giyinmişti ve sadece kot pantolon ve tişört de giymemişti. Tam bir kıyafetten bahsediyorduk: çivili deri bir ceket, çelik burunlu botlar ve örgü bir gömlek. Sarı saçlarında siyah çizgiler vardı ve beyaz fondöten üzerine yoğun siyah eyeliner ve ruj görünümü tamamlıyordu. Ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden kolundan tuttum ve kimse görmeden onu ofisime sürükledim.

"Ne halt ediyorsun sen?" Güneş daha yeni batmıştı, yani buraya bu kadar çabuk gelebilmek için hız sınırını iki katına çıkarmış olmalıydı.

"Gabrielle'i görmeye geldim," diye açıkladı, kapıma endişeli bir bakış fırlatarak. "Nerede o? Siz kapanmadan önce buraya gelmek istedim."

"Bu gece çalışmıyor." Yüzü düştü, ama elimde olmadan ekledim, "Ve dürüst olmak gerekirse, bence bu iyi bir şey."

"Neden? Peter'da *The Seattle Sinner*'ın bir kopyası vardı ve onu inceledikten sonra bunun onun dikkatini çekmenin bir yolu olacağını düşündük. Giyinmeme yardım etti." "Bekle. Peter'da-? Boş ver. Bilmek istemiyorum. İnan onun dikkatini çekebilirdin. Ama bunun senin istediğin türden bir ilgi olacağından emin değilim."

Cody kıyafetini işaret etti. "Ama o bu sahnenin içinde. Tamamen siyah giyindiğini kendin söyledin."

"Evet," diye itiraf ettim. "Ama seninki... Bilmiyorum. Abartılmış. Onun gibi insanlar her zaman özentileri ararlar. Çok zorlarsan onu daha da uzaklaştırırsın."

İçini çekti ve kederli bir şekilde masamdaki sandalyeye yığıldı. "O zaman ne yapmam gerekiyor? O gazete benim tek ipucumdu."

"Başlangıç olarak, Peter'ın seni giydirmesine bir daha izin verme. Asla. Geri kalanına gelince... Bilmiyorum. Etrafa bir sorayım, bakalım daha fazlasını bulabilecek miyim. Sadece lütfen bu kıyafeti bir daha giyme."

"Tamam," diye kabul etti.

Tam o sırada Doug kafasını içeri soktu. Onun çalışma gecesi değildi, bu yüzden biraz şaşırdım ama onun kadar şaşırmadım.

"Hey, Kincaid, programla ilgili bir sorum vardı. Yüce İsa! Bu da ne?"

"Ben Cody," dedim.

Doug ağır adımlarla ofise girdi ve Cody'nin yüzüne baktı. "Vay canına. Evet, öyle. Gene Simmons'ın hayaleti olduğunu sanmıştım."

"Gene Simmons ölmedi," dedi Cody.

"Cody Gabrielle'i etkilemeye çalışıyor," diye açıkladım. Doug hiç şüphesiz bunun imkânsızlığı hakkında yorum yapmak için ağzını açtı ama onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Evet, evet. Biliyorum. Neye ihtiyacın vardı?"

Doug'ın bazı vardiyaları değiştirmesi gerekiyordu ve yanında sevgilisi olmadan Cody gitmeye karar verdi. Panik yaratmak istemediğim için arka kapıdan çıkmasına izin verdim.

Mağazaya. Program belirlendikten sonra Doug ve ben Cody ve Gabrielle'in durumu hakkında şakalaştık. Çok geçmeden zamanın nasıl geçtiğini anlamadım ve dahili telefonda kapanış anonsları yapılmaya başlandı. Doug vedalaştı - kalırsa onu çalıştıracığımdan yarı yarıya korkuyordu- ve ben de kendi işlerimi bitirmek için yola koyuldum. Erik'le buluşmam yaklaşıyordu ve ben heyecanla endişeyi bir arada hissediyordum.

Kapılar kilitlendikten bir saat sonra personel evlerine gitmeye başladı. Mağazayı son bir kez daha taradım ve Seth'in hâlâ kafede oturduğunu gördüm. Hiç şaşırmadım. İş arkadaşlarım kapattığımızda onu dışarı atmaya bir türlü cesaret edememişlerdi.

Aslında bir keresinde içeride kilitli kalmış ve yanlışlıkla alarmı çalıştırmıştı. Masasına doğru yürüdüm, parmakları dizüstü bilgisayarın tuşlarında dans ederken yüzündeki mest olmuş ifadeyi fark ettim.

"Hey, Mortensen," dedim. "Eve gitmek zorunda değilsin ama burada da kalamazsın."

Kafasını kaldırıp bakması neredeyse otuz saniye sürdü ve o zaman bile beni gördüğüne şaşırmış gibiydi. "Oh. Hey."

Dudaklarımda bir gülümsemenin oynadığını hissedebiliyordum. Bu mükemmel bir Seth davranışydı. "Hey, hepimiz kapalıyız. Gitme zamanı."

Etrafına baktı, karanlık pencerelere ve dükkânda insan olmamasına dikkat etti. "Ah, dostum. Özür dilerim. Fark etmemiştim bile."

"Sanırım ilham perisi geri geldi?"

"Döndü."

"Yani şimdi nasıl biteceğini biliyor musun?"

"Hayır. Henüz değil."

Seth'i arka kapıya kadar yürüttüm ve kendimi dışarı atmadan önce alarmı çalıştırdım. Bana hoşça kal dedi ve eğer gecenin erken saatlerinde bana karşı rüya gibi bir şefkat duyduysa bile, bu artık yoktu. Karakterleri artık kalbini tüketmişti. Birlikteyken bunu kabul etmek zorundaydım ve onun caddede yürüyüşünü izlerken bunun böyle olması gerektiğine karar verdim. Seth'in yazarlığı varlığının çok büyük bir kısmıydı.

Kendi hayalperest sevgimi bir kenara bıraktım ve şehrin kuzeyindeki Erik'in dükkânına doğru yola çıktım. Benimle bu kadar geç buluştuğu için hâlâ kendimi biraz kötü hissediyordum ama vitrinlerindeki ışıklar gecenin karanlığında parlıyordu. İçeride de her zamanki müzik ve tütsüler iş saatlerinde olduğu gibi güçlü bir şekilde devam ediyordu. Etrafıma bakındım ama onu hemen göremedim. Sonra, el falı kitaplarının önünde diz çöktüğünü fark ettim.

"Hey, Erik."

"Bayan

Kincaid."

Ayağa kalktı ama hareketleri sarsıntılı ve dengesizdi. Sonunda bana döndüğünde, koyu tenli yüzünde onu son gördüğümde olmayan bir zayıflık vardı. İçimden hemen yanına gidip ona destek olmak geldi ama bunu hoş karşılamayacağını hissediyordum. Yine de, sordum

belli.

"İyi misin? Hasta mıydın?"

Bana nazik bir gülümseme verdi ve yavaşça mağazanın ana tezgâhına doğru ilerlemeye başladı. "Geçici bir soğuk algınlığı. Eskisinden daha uzun sürüyor gibi görünüyor ama iyi olacağım."

O kadar emin değildim. Erik'i uzun zamandır tanıyordum.... Aslında yılların izini kaybetmişim. Bu ölümlüler için alışılmadık bir şey değildi, beni sık sık gafil avlayan bir şeydi. Bir an genç ve sağlıklı görünürlerdi... sonra yaşlı ve ölüyor olurlardı. Hiçbir zaman da daha az acıtmazdı. Seth'in benden ayrılmasının bir nedeni de bu kaybın acısını benden uzak tutmaktı çünkü onun iyiliği konusunda aşırı paranoyaklaşmaya başlamışım.

Şimdi Erik'i izlerken, onu bu kadar geç saate kadar dışarıda tuttuğum için daha da kötü hissediyordum. Ayrıca kendimi kötü hissettim çünkü bir şeye ihtiyacım olduğu zamanlar dışında onu hiç ziyaret etmediğimi fark ettim. Onu en son ne zaman görmüştüm? Aylar önce, Jerome çağrıldığında. O zaman Erik'ten yardım istemişim ve o zamandan beri uğramamışım.

"Çay?" diye sordu, her zamanki gibi.

"Hayır, hayır. Seni geciktirmek istemiyorum," dedim. Tezgâha yaslandım ve bir tabureye oturduğunda rahatladığımı hissettim. "Sadece sana birkaç şey sormak istiyorum. Garip bir şey oldu." Kelimeler ağzımdan çıkarken neredeyse gülecektim. Bu benim için çok tipik bir açılış cümlesiydi. Yine o eski düşünce geri geldi: Hayatım büyük bir çemberdi, tekrar edip duruyordu.

Ona bilinmeyen ve büyük bir kısmı tarif edilemeyen bir güçle yaşadığım tuhaf karşılaşmaları anlattım. Dikkatle dinledi, gür gri kaşları çatıktı.

"Sana bunu söylemekten nefret ediyorum," dedi sözümü bitirdiğimde, "ama muhtemelen açıklayabileceğimiz birkaç şey var."

"Sürpriz, sürpriz," diye mırıldandım. Bu daha çok benim hayatımla ilgili bir yorumdu, onun yetenekleriyle değil.

"Senin... arkadaşının bunu tanımlayamaması ilgi çekici." Erik, Roman'ın Seattle'da olduğunu bilen bir avuç insandan biriydi. Erik'in Cennet ve Cehennem'in politikalarıyla hiçbir ilgisi yoktu ve yakın zamanda da ispiyonculuk yapmayacaktı. "Tabii ki akrabalarının sahip olduğu tüm becerilerden yoksun. Sanırım daha büyük ölümsüzlerle konuşmadınız?"

Başımı salladım. "Hayır. Her zamanki gibi ortalıkta yoklar. Sanırım yakında Jerome'u göreceğim." Muhtemelen Roman'ı kontrol etmek isteyecektir.

"Göreceğiz o zaman."

"Üzgünüm, hazır bir cevabım yok. Hiç hazır görünmüyorum."

"Başlangıçta değil," dedim. "Ama sonunda hep başarıyorsun."

Daha fazla

desen."

"Hmm?"

"Hiçbir şey," dedim küçük bir iç çekişle. "Bazen aynı şeyler tekrar tekrar başıma geliyormuş gibi hissediyorum. Şu siren şeyi bile. Neden

Ben mi? Geçen yıl defalarca hedef alındım. Bunun olasılığı nedir? Bu neden sürekli oluyor?"

Erik'in gözleri birkaç dakika boyunca beni inceledi. "Dünyadaki güçlerin ve doğaüstü varlıkların her zaman etrafında döneceği bazı insanlar vardır. Sen de onlardan biri gibi görünüyorsun."

"Ama neden?" Sesimdeki çocuksu tona şaşırarak sordum. "Ben sadece başka bir succubus'um. Dışarıda bizden tonlarca var. Ve neden son zamanlarda? Neden sadece geçen yıl?" Tüm bu paranormal aksiliklerin tam da benim romantik ilişkilerimin başladığı dönemde yaşanmaya başlaması dünyanın en acımasız şakası olmalıydı. Görünüşe göre, tek bir acı kaynağı yeterli değildi.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Erik. "Her şey değişiyor. Göremediğimiz güçler hareket ediyor." Durakladı ve öksürerek beni irkiltti. Ne kadar hastaydı? "Yine, senin için işe yaramazmışım gibi hissediyorum."

Uzandım ve omzunu nazikçe sıktım. "Hayır, hayır. Sen benim için çok değerlisin. Sen olmasaydın bunca yıl nasıl yaşardım bilmiyorum." Bu bana bir gülümseme kazandırdı.

Onun yatmasını isteyerek, gitmek için çantamı aldım. Kapıya doğru ilerlerken birden "Bayan Kincaid?" dedi.

Arkama baktım. "Öyle mi?"

"Bay Mortensen ile hala konuşuyor musunuz?"

Bu soru beni şaşırtmıştı. Seth ve ben çıkarken Erik'in de ilgisini çekmişti, bir insan ve bir succubus arasındaki bağlantıya hayret ediyordu ama Carter'in eskiden sahip olduğu çılgın takıntıya sahip değildi.

"Elbette. Bazen." Seth'le daha önce yaptığımız konuşma aklıma geldi, bizi saran o rahatlık ve sıcaklık.

"Ve her şey dostane mi?"

"Aşağı yukarı." Yaklaşan evliliği dışında tabii ki. "Bu iyi bir şey.

Bu tür durumlarda her zaman böyle olmaz." "Evet, biliyorum.

Yine de-" Sözlerimi ısırarak bitirdim.

Erik başını eğdi ve merakla beni inceledi. "Neye rağmen?"

"Bazen... bazen onunla olan tüm bu durum dışında dostane. Sanki ruhum ikiye bölünmüş gibi."

"Anlaşılabilir," dedi. Gözleri şefkatle parlıyordu ve ben de kendi gözlerimden yaşlar boşandığını hissettim. "Konuyu açtığım için özür dilerim. Sadece merak ettim."

Ona sorun olmadığını söyledim ve tekrar vedalaştım. Seth'ten bahsetmesi ve daha önce onunla birlikte olduğumu hatırlaması ruh halimi melankolik bir hale getirmişti. Yarınki düğününe yardım edeceğim için mutsuz ve Erik'in hastalıklı durumu için endişeli bir şekilde Batı Seattle'a geri döndüm. Bu düşünceler ne kadar ağır olsa da, oturma odama girer girmez aklımdan uçup gittiler.

"Roman!"

Geçen seferki gibi kanepeye oturdu, şimdi mikrodalgada pişirilebilir bir yemek yiyordu.

tavuklu börek. Televizyon açıktı ama izliyor gibi görünmüyordu. Başını kaldırıp bana baktığında yüzünde o eğlenen, alaycı ifade yoktu. Yüz ifadesi karanlıktı. Hatta sıkıntılıydı.

"Eve gelmeni bekliyordum," diye bağırdım, çantamı ve anahtarlarımı yere fırlatarak. "Ne olduğuna inanamayacaksın."

Roman iç çekti. "Hayır, ne olduğuna inanamayacaksın."

"Evet, ama bu-"

Sözümü kesmek için elini kaldırdı. "Önce şunu çıkarayım. Beni deli ediyor."

Sabırsızlığımı yuttum. "Tamam. Isıracağım. Simone'la bir ilgisi var mı?"

Başını salladı. "Evet. Bu gece onu Cennet Kuşu adlı yirmi dört saat açık bir kafeye kadar takip ettim." Bana dikkatle baktı. "Orayı biliyor musun?"

Şimdi kaşlarımın çatıldığını hissediyordum. "Evet... Queen Anne'de, Emerald City'nin hemen köşesinde. Orada ne yapıyordu? Yani, kahve almak dışında?"

Roman'ın ifadesi daha karanlık ve -yanılmıyorsam- sempatik bir hal aldı. "Orada bir adama asılıyordu," dedi. "Seth."

Bölüm 5

Ona baktım ve dünya bir an için durdu. "Bekle... Seth Simone'la orada mı buluşacaktı?"

Roman başını salladı. "Ben tam olarak öyle demezdim. Daha çok onu arayıp bulmuş gibiydi. Kadın ortaya çıktığında bir süredir orada çalışıyormuş gibi görünüyordu."

"Ve sonra?" Sesim çok kısıktı.

"Sonra ona doğru yürüdü ve utangaç bir şekilde kendisini hayranı olarak tanıttı, onu web sitesinden tanıdığını söyledi. Mükemmel bir ağırbaşlı koket."

"Peki sonra?"

"Yanında imzalayacak bir kitabı olmasını dilediğini söyledi ve onun yerine bir kağıt parçasını imzalayıp imzalamayacağını sordu. İmzalayacağını söyledi ve sonra onu rahatsız ettiği için özür dileyerek oturdu. Birkaç sorusu olduğunu ve birkaç dakika kalmasının sakıncası olmayacağını umduğunu söyledi."

O zaman yumruklarımı sıktığımı fark ettim. Derin bir nefes alarak onları serbest bıraktım. "Seth bir yabancıyla böyle bir sohbete girişmezdi. Korkunç derecede rahatsız olmadan olmaz."

"Evet," diye kabul etti Roman. "Kesinlikle biraz sosyal beceriksizliği vardı." Roman'ın sesinde hoşuma gitmeyen alaycı bir ton vardı. İki adam bir zamanlar benim sevgim için birbirlerine rakip olmuşlardı ve görünüşe bakılırsa Roman hâlâ biraz kin ve üstünlük duygusu besliyordu. Roman istediği zaman oldukça karizmatik olabiliyordu. "Ama utangaç ve gergin rolünü çok iyi oynadı. Sanırım bu onu daha iyi hissettirdi."

"Yani oturdu mu?"

"Evet... ve yaklaşık yarım saat kaldım."

"Ne?" diye bağırdım. Sesim Godiva'nın başını uykudan kaldırmasına neden oldu. "Onu baştan çıkarmaya mı çalıştı?"

Roman'ın ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Her zamanki gibi değil. Yani, her zamanki kadar sıkıcı değildi. Ama onu o kadar rahatlattı ki rahatladı ve onunla konuşmaktan hoşlanıyor gibiydi. Açıkça seksüel değildi ve adam da onun üzerine atlamak ister gibi görünmüyordu. Sadece... Bilmiyorum. Hoş bir sohbetti."

Yine de, onun söylemeyi sevdiği o sinir bozucu gerçeklerden birkaçı vardı." Durakladı. "Oh, ve esmer oldu."

Bu beni muhtemelen olması gerekenden daha fazla rahatsız etti. "Ama onu gönderdi, değil mi?"

"Hayır, Maddie geldi ve Simone'a onunla tanıştığına memnun olduğunu söyledikten sonra onunla birlikte gitti."

Oh, ironi. Maddie'nin ortaya çıkıp Seth'i eve götürmesine bu kadar sevineceğimi asla ama asla düşünemezdim. Ayrıca ona olan bağlılığının onu başka bir kadının cazibesine kapılmaktan alıkoyacağına sevineceğimi de hiç düşünmezdim.

Yumruklarımı tekrar sıkarak Roman'a doğru bir adım attım. Elçi olarak onu suçlamıyordum; sadece kendi öfkem tarafından yönlendiriliyordum.

"Ne oluyor be?" Ben talep ettim. "Ne sikim bir oyun oynuyor bu?"

İç çekti. "Bilmiyorum. Belki de hiç oyun yoktur. Kahveyi sever. Onu daha önce de kahve alırken görmüştüm. Tesadüfen oraya gitmiş ve onun iyi bir av gibi görüldüğünü düşünmüş olabilir. Nedenini sadece Tanrı bilir."

İğneyi görmezden geldim. "*Hadi* ama Roman. O kadar da aptal değilsin. Gerçekten Seattle gibi bir şehirde, buradaki onca erkek arasından onun ortaya çıkıp eski *sevgilime* asılmaya başlamasının tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun? Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki bizim dünyamızda pek tesadüf yoktur."

"Doğru," diye itiraf etti, yemeğinden arta kalanları sehpanın üzerine koyarken. Kediler peşinden gitti.

"Şunu yapmayı kesecek misin?" diye sordum. "Bu tür şeyleri yememeleri gerekiyor."

"Şirret tavrını benden çıkarma." Ama o ayağa kalktı ve tabağı mutfığa götürdü. Döndüğünde kollarını göğsünde kavuşturdu ve önümde durdu. "Bak, tesadüfler konusunda bir dereceye kadar haklısın. Seth'e asılması çok garip. Ama şunu da düşün: Sence de burada eski erkek arkadaşından *biraz* daha önemli birkaç şey yok mu? Jerome'un teorisi en mantıklısı, biliyorsun. Cehennem onun işine devam etmesine izin verdi, ama bu tüm olayın peşini bırakacakları anlamına gelmiyor. Onlar en büyük kin tutuculardır. Durumu değerlendirmek isteyeceklerdir.

Bu yüzden burada."

"Hiçbir şeyi değerlendirmemesi dışında! Tabii arkadaşlarımdan Pictionary becerilerini dikkate almazsanız."

"Onları Jenga oynarken görmeliydin."

"Bu bir şaka değil. Onun oyununun ne olduğunu öğrenmem gerek. Onu tekrar gözetlediğinde beni de yanında götürmelisin."

Bir kaşını kaldırdı. "Bence bu berbat bir fikir."

"Görünmez olabilirim."

"Seni hâlâ hissedecektir."

"İmzamı gizleyebilirsin. Bana daha önce yapabileceğini söylemiştin. Bu bir yalan mıydı?"

Roman yüzünü buruşturdu. Aramızdaki şeyler tam anlamıyla patlamadan hemen önce, beni daha büyük ölümsüzlerden gizleyebileceğine söz vererek onunla kaçmamı istemişti.

"Yapabilirim," diye itiraf etti. "Ama bence bela arıyorsun."

"Neyi riske atıyorum?"

"Çok fazla. Seth ya da Jerome olsun, belli ki bir şeyler oluyor.

Bu işe karıştırsan hayatını riske atmış olursun. Bunun başına gelmesine izin vermeyeceğim."

"Ne zamandan beri bana ne olacağını umursuyorsun?" İnanamayarak sordum.

"Sen benim kirasız yaşama biletim olduğundan beri."

Ve bununla birlikte, imzasını da gizleyerek görünmez oldu. "Korkak!"

Ağladım. Tek cevabım ön kapının açılması ve ardından

Kapatıyorum. Benim için kaybolmuştu ve son birkaç gündeki tuhaf karşılaşmalarımı gündeme getirme şansımı yine kaçırdığımı fark ettim.

O gece yine dönüp durdum ama bunun balkondan ya da Puget Sound'a düşme korkumla hiçbir ilgisi yoktu. Hem Seth'e asıldığı için Simone'a hem de beni terk ettiği için Roman'a karşı öfke doluydum.

Sabah uyandığımda, Simone'la yüzleşmek için Roman'a ihtiyacım olmadığını bilmek beni rahatlatmıştı. Bunu kendi başıma yapabilirdim.

Tabii ki burada birkaç sorun vardı, birincisi Simone'un nerede olduğunu bilmiyordum. Otel muhtemelen başlamak için mantıklı bir yerdi, ancak çoğu succubi-onun gibi mülayim biri bile- orada takılmak için çok fazla zaman harcamazdı. Tabii yanında biri yoksa ve ben de böyle bir şeyin içine girmek istemiyordum. Her neyse, orospu avına çıkmadan önce halletmem gereken küçük bir işim vardı.

Maddie.

Sözler ağızından çıktığı anda onunla alışverişe gitme kararından pişmanlık duymuştum. Ama her nasılsa dün Seth'le otururken bu duyguları tamamen unuttum. Aklımdan düğünle ilgili kısa bir düşünce geçti... ve sonra kayboldu. Zamanın geri kalanını sanki dünyada Maddie yokmuş gibi onunla gülerken ve konuşarak geçirmiştik. Ama onunla buluşmak için sözleştiğimiz kitapçıya doğru ilerlerken, gerçeği bir kez daha kabul etmek zorunda kaldım. Seth artık benim değildi.

Simone'un da değildi. Ama bununla daha sonra ilgileneceğim.

Maddie beni aşağıda bekliyordu ama ben çıkmadan önce kahve içmem gerektiğini bahane ederek hemen kafeye gittim. Simone'un gizlenip gizlenmediğini görmek istedim. Şekli ne olursa olsun, orada olup olmadığını anlardım. Yine de, beyaz çikolatalı mocha'm için sırada beklerken, ölümsüz hiçbir şey hissetmedim. Seth oradaydı, işine dalmıştı ve beni görmemişti bile. Görünüşe göre, ilham perisi hala güçlüydü.

Onu kendi haline bıraktım ve tekrar Maddie'nin yanına indim. Elinde sekiz mağazanın adı ve adresinden oluşan bir liste vardı. Çoğu giyim mağazasıydı ve ben işe gitmeden önce hepsine yetişebileceğimizden şüpheliydim. O daha iyimserdi ama bu onun tipik özelliği.

"Şu anda endişelenmenin bir anlamı yok," dedi. "Onları teker teker yapacağız ve bizi nereye götüreceğine bakacağız. Ayrıca, son birkaçı fırın ve biz

elbise denemeden önce bir sürü pasta yemek istemezdim."

"Kendi adına konuş," dedim yolcu koltuğuna kayarak. "Hiçbir şey denediğim yok."

Bana alaycı bir gülümseme verdi. "Sen değil misin? Sen benim nedimemsin, hatırladın mı?"

Partide bunun hakkında konuştuk."

"Hayır," dedim hızlıca. "O gece her türlü çılgınca şeyi söyledim ve yaptım, ama asla kabul etmedim. *Bunu* hatırlıyorum."

Maddie'nin yüz ifadesi hâlâ aydınlıktı ama bir sonraki konuşmasında sesinde biraz incinmişlik duyduğumu sandım. "Bu kadar büyütülecek ne var? Neden bir kadın olmak istemiyorsun? Sana asla korkunç bir şey giydirmeyeceğimi biliyorsun."

Neden? O trafiğe çıkarken cevabı düşündüm. *Çünkü müstakbel kocana aşığım*. Elbette bunu ona söyleyemezdim. Zaten sessizliğimi sürdürmemin onu daha da kötü hissettirdiğini görebiliyordum. Bunu arkadaşlığımıza yapılmış bir hakaret olarak algılıyordu.

"Ben sadece... Ben sadece düğünlerde yapılan o tantanayı sevmiyorum. Çok fazla planlama ve küçük ayrıntılar için stres var. Seyircilerin arasında oturup koridordan geçişinizi izlemeyi tercih ederim." Aslında bu yapmak istediğim son şeylerden biriydi.

"Gerçekten mi?" Maddie kaşlarını çatı ama neyse ki bu hayal kırıklığından çok şaşkınlıktan kaynaklanıyordu. "Planlama ve küçük ayrıntılar konusunda her zaman çok iyisin. Bunlarla ilgilendiğini sanıyordum."

Bu doğru bir noktaydı. Bu yüzden bu kadar iyi bir yönetici olmuştum. "Evet, sayılır... ama demek istediğim, resepsiyonlarda sarhoş adamlar hep nedimelere asılır, biliyor musun? Evlenmeyen biz olduğumuz için çaresiz olduğumuzu düşünüyorlar." Benim durumumda da tamamen gerçeklerden uzak değil.

Maddie'nin gülümsemesi geri döndü. "Bunlar oldukça saçma bahaneler." Gerçekten de öyleydi, ama araba sürerken başka bir şey söylemedi.

Maddie'nin gelinlik seçimindeki ilk başarısızlığından sonra, onu modada başarıya götüreceğime dair inancını tamamen bana bıraktı. Bu ilk kez olmuyordu ve kendimi kolayca stil danışmanı rolüne kayarken buldum. Aslında, eğer kendimi bu sürecin nesnel kısımlarıyla meşgul edebilirim - uygun kalıp, renk, vb - onun ve Seth'in büyük resmini görmezden gelmek kolaydı.

Mağazalarda çalışan satış elemanları kısa sürede burada kimin yetkili olduğunu öğrendiler ve tavsiyelerini geri çekerek sadece belirttiğim elbiseleri getirdiler. Standartlarımı yüksek tutarak Maddie'nin denediği her bir elbiseyi inceledim.

Aralarından seçim yapabileceğimiz çok sayıda mağaza olduğu için seçici davranabiliyorduk.

"Bu güzelmiş," dedim üçüncü mağazamızda. Korseliydi, belini daraltıyordu ve kloş olmayan bir eteği vardı. O kabarık olanlar her zaman kalçaları daha büyük gösterirdi ama kimse bunu fark etmemiş gibiydi. Bundan kurtulmak için uzun ve zayıf olmanız gerekirdi, Maddie gibi kısa ve dolgun değil.

Aynada kendine hayranlıkla baktı, yüzünde hoş bir şaşkınlık ifadesi vardı.

Hâlâ iyi bir seçim olduğunu düşünmediğim modellere ilgi duyuyordu ve bu benim seçtiklerim arasında gerçekten beğendiği ilk modeldi. Hevesli satıcı kadın stil numarasını not etti ve Maddie arkasını dönüp soyunma odasında bekleyen diğer elbiseleri denemeye başladı. O sırada mankenin üzerindeki bir elbise gözüne çarptı.

Maddie, "Georgina, ne dediğini biliyorum ama bunu denemelisin," diye yalvardı.

Bakışlarını takip ettim. Elbise ince ve seksiydi, yere kadar uzanıyordu ve boynundan bağlanan askıları vardı. *İlk tanıştığımızda bu rengi giyyordun.*

Gözlerimi kaçırdım. "Nedime elbisesi olacak kadar çirkin değil."

"Sana çok yakışırdı. Her şey sana çok yakışıyor," diye ekledi başını sallayarak. "Ayrıca, bunu başka şeylerde de giyebilirsiniz. Partilerde falan."

Doğruydı. Nedime diye bağırıyordu. Ne tafta ne de parlak turuncu. Ben daha fazla itiraz edemedim, satıcı kadın çoktan raftan bir tane getirmiş, kendi türünün sahip olduğu o esrarengiz yetenekle bedenimi tahmin etmişti.

Maddie bir sonraki seçeneğine giderken ben de isteksizce elbiseyi denedim. Boyut *mükemmel* değildi ama biraz şekil değiştirerek olması gereken yeri düzeltti. Maddie haklıydı. Üzerimde güzel duruyordu ve dışarı çıktığımda, onu satın alacağımı *-hayır*, satın almayı teklif etti- ve düğününde yer alacağımı kabul etti. Satıcı kadın bir fırsat görerek ve muhtemelen zorba tavrımdan dolayı benden öç almak için, ben Maddie'yi beklerken denemem için "yardımsever" bir şekilde iki elbise daha getirmişti. Maddie yapacak bir şeyim olmadan beklememe dayanamadığını söyledi, ben de isteksizce onları soyunma odasına götürdüm. Onlar da iyi görünüyordu ama menekşe rengi kadar iyi değillerdi.

Satıcı kadına geri verirken gözüm bir şeye takıldı. Bu bir gelinlikti. Fildişi düşes satenden yapılmıştı, kumaşı beli ve halter üst kısmı sarıyordu. Eteği dökümlüydü, küçük katlar halinde çekilmişti. Baktım. Maddie'nin üzerinde felaket olurdu ama benim üzerimde...

"Denemek ister misiniz?" diye sordu satıcı kadın sinsice. İçimden bir ses nedimelerin gizlice gelinlik denemesinin buralarda nadir görülen bir olay olmadığını söylüyordu. Çaresiz ve kederli evlenmeme tavrı iş başındaydı.

Ne olduğunu anlamadan soyunma odasına geri döndüm, fildişi elbiseyi giyyordum. *İlk tanıştığımızda bu rengi giyyordun.* Seth bu konuda yanılmış ve kendini düzeltmişti ama nedense kelimeler yine aklıma geldi. Ve elbise harika görünüyordu. Gerçekten harika. Aşırı uzun değildim ama fark etmeyecek kadar da inceydim ve üst kısmı çok güzel dolduruyordum. Diğer gelinliklere bakmadığım şekilde kendime baktım ve kendimi bir gelin olarak hayal etmeye çalıştım. Gelinler ve düğünler hakkında içgüdüsel olarak

pek çok kadınla konuşuyordu ve ben de bu dürtüyü paylaşıyordum, yorgun bir succubus olsam da olmasam da. Acımasız istatistikler önemli değildi: boşanma oranları, çok sık tanık olduğum sadakatsizlik...

Evet, gelinlerle ilgili büyülü bir şey vardı, kolektif bilinçaltına yerleşmiş bir imge. Kendimi ellerimde çiçekler ve başımda bir duvakla görebiliyordum. İyi dileklerde bulunanlar ve neşe, baş döndürücü bir inanç ve birlikte güzel bir yaşam umudu olurdu. Bir zamanlar gelin olmuştum, çok uzun zaman önce. O hayalleri kurmuştum ve hepsi uçup gitmişti.

İçimi çektim ve ağlamaya başlayacağımdan korkarak elbiseyi çıkardım. Benim için düğün olmayacaktı. Gelin umutları olmayacaktı. Ne Seth'le, ne de başka biriyle. Bu şeyler benim için sonsuza dek kaybolmuştu. Sadece sonsuza kadar yalnız kalacaktım, ömür boyu sevgili olmayacaktı, sadece bir geceyi paylaştığım kişiler olacaktı....

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, günün geri kalanında biraz depresyondaydım.

Maddie benim için menekşe rengi bir elbise aldı ve ben de itiraz edemeyecek kadar asık suratlıydım; Maddie bunu nedime kaderimi kabul ettiğim şeklinde yorumladı. Gelinlik duraklarımızın geri kalanını tamamladık ama pastanelere gidemedik. Tüm bunların sonunda, onun gelinliği için dört adayımız vardı ve ben bunu iyi bir ilerleme olarak değerlendirdim.

Ruh halim iş yerinde de değişmedi. Mümkün olduğunca ofisime kapandım, yalnızlık ve kendi karanlık düşüncelerimi aradım. Sonsuza kadar süren o günün ardından nihayet eve vardığımda, daireyi boş buldum ve bunun beni ne kadar incittiğine şaşırdım. Tüm kalbimle Roman'ın yanımda olmasını diledim ve bu Simone ya da diğer ölümsüz gizemler hakkında konuşmak için bile değildi. Sadece onun arkadaşlığını istiyordum. Sadece onunla konuşmak ve yalnız kalmamak istiyordum. O hayatımın sinir bozucu bir parçasıydı, ama aynı zamanda hayatımın sabit bir sinir bozucu parçasına dönüşüyordu. Önümde kasvetli bir sonsuzluk varken, bunun bir anlamı vardı.

Onu beklemekten daha iyisini biliyordum... ama kendimi yine de bunu yaparken buldum. Grey Goose ve kedilerle kanepeye uzandım, beni seven o sıcak, tüylü yaratıklardan küçük bir tatlılık aldım. *Eternal Sunshine of the Spotless Mind* açıktı ama bu beni hiç neşelendirmedi. Mazoşist olduğum için yine de izledim.

En azından ben öyle sanıyordum. Çünkü aniden bir araba kornasının yüksek sesli çığlığı kulaklarımda patladı. Gözlerimi kırptırdım ve başımı çevirdim. Kanepede değildim. Ne kedi ne de votka vardı. Balkonumun korkuluklarına oturmuş, tehlikeli bir şekilde konumlanmışım. Korna sesi aşağıdan, caddeden geliyordu. Bir araba diğerine neredeyse çarpıyordu ve neredeyse kurban olan kişi öfkesinden korna çalmıştı.

Buraya yaptığım yolculuğu tam olarak hatırlamıyordum. Ancak beni buraya çeken gücü hatırlıyordum - büyük ölçüde hala orada olduğu için. Işık ve müzik - ifade etmesi çok zor olan o rahatlık ve doğruluk hissi önümde, havada asılı duruyordu. Bir tünel gibiydi. Hayır, bir kucaklama gibiydi, beni eve buyur etmek için bekleyen kollar.

Gel buraya, gel buraya. Her şey yoluna girecek. Güvendesin. Seviliyorsun.

Kendime rağmen, bacaklarımdan biri parmaklığın üzerinde kaydı. Üzerinden atlamak, o tatlı rahatlığa doğru yürümek ne kadar kolay olurdu? Düşer miydim? Aşağıdaki sert kaldırıma mı çarpacaktım? Düşersen ölmem. Ama belki de düşmezdim. Belki de o ışığa, beni her zaman son zamanlarda kuşatmış gibi görünen acıyı engelleyebilecek mutluluğa adım atardım....

"Sen aklını mı kaçırdın?"

Neredeyse çarpacak olan sürücü arabasından inmiş ve diğerine bağırıyordu. O sürücü de arabadan inip hakaretlere karşılık verdi ve yüksek sesli bir tirat başladı. Alt kattaki komşularımdan biri verandasını açtı ve hepsine susmaları için bağırdı.

Tartışma, o sarsıcı ses beni kendime getirdi. Bir kez daha, siren şarkısı kayboldu ve ilk kez neredeyse pişmanlık hissettim.

Dikkatlice korkuluktan tırmandım ve balkonun sağlamlığına geri döndüm. Düşmek beni öldürmeyebilirdi ama Tanrım, canımı yakardı.

Daireye geri döndüğümde her şeyi bıraktığım gibi buldum. Kediler bile kıpırdamamıştı ama geldiğimde başlarını kaldırıp baktılar. Aralarına oturdum ve dalgın bir şekilde Aubrey'i okşadım. Yine korkmuştum, az önce olanlardan korkmuş ve ürkütücü bir şekilde etkilenmiştim *ve bu* beni daha çok korkutuyordu.

Bu geceki votkaya rağmen, son karşılaşmamda suçlunun alkol olmadığını kanıtlamıştım. Bağlantı yok. Yine de... üç seferde de ortak bir bağlantı olduğu aklıma geldi. Ruh halim. Her seferinde moralim bozuktı... hayattaki payıma üzülüyor, bulamadığım güvenceyi arıyordum. İşte o zaman bu fenomen ortaya çıkıyor, bir çözüm sunuyor ve beni aştığını düşündüğüm rahatlığı sağlıyordu.

Bu benim için kötü haberd. Çünkü eğer bu şey keder ve mutsuzluğa çekiliyorsa, bende ondan bolca vardı.

Bölüm 6

Yumurta ve pastırma kokusuyla uyandım. Bir an için garip bir déjà vu hissine kapıldım. Seth'le birbirimizi ilk tanımaya başladığımız zamanlarda, çok fazla içtikten sonra onun evinde kalmıştım. Uyandığında mutfağında serpmeye bir kahvaltı bulmuştum.

Birkaç dakika sonra gerçekler su yüzüne çıktı. Ne bir masa ya da kitap notlarından oluşan bir pano, ne de Chicago Üniversitesi tişörtü giymiş bir oyuncak ayı vardı. Bana bakan kendi şifonyerim, bacaklarıma dolanmış soluk mavi çarşaflarımdı.

İç çekerek yataktan kalktım ve neler olduğunu merak ederek mutfağa doğru yürüdüm. Hayretler içinde kaldım, Roman ocağın başında şefçilik oynuyordu, iki kedi de ayaklarının dibinde oturuyordu - hiç şüphesiz düşen pastırmadan bir parça almayı umuyorlardı.

"Yemek mi yapıyorsun?" Bir fincan kahve doldururken sordum. "Ben her zaman yemek yaparım. Sadece fark etmiyorsun."

"Çok fazla dondurulmuş yiyecek ısıttığını fark ettim. Bunlar da ne?"

Omuz silkti. "Açlıktan ölüyorum. Takip görevindeyken yemek yemeye pek vaktin olmuyor."

Yumurtalara, pastırmalara ve kreplere göz attım. "Sanırım günün geri kalanı için iyi olacaksın. Belki de önümüzdeki iki gün. Eminim çok şey yapmışsındır," diye umutla ekledim.

"Nazlanmana gerek yok," dedi gülümsemesini gizlemeye çalışarak. "Biraz alabilirsin."

Bu bütün gün duyduğum en iyi haberdir. Tabii ki sadece beş dakikadır ayaktaydım. Sonra dün geceki olaylar yüzüme çarptı. "Oh, kahretsin."

Roman krep çevirdiği yerden başını kaldırıp baktı. "Hmm?"

"Dün gece tuhaf bir şey oldu...." Kaşlarımı çattım. "Şey, o kadar da komik değil..."

Gizemli gücün dün gece yeniden ortaya çıkışını ve geçen günkü beklenmedik yüzüşümü anlattım. Roman sessizce dinledi, daha önceki neşesi yüzünden hızla kayboldu.

İşim bittiğinde elindeki yumurta tavasını bir kâseye öyle bir boşalttı ki kâse paramparça oldu. Tedirgin bir şekilde geri adım attım. "Orospu çocuğu," diye hırladı.

"Oha, hey," dedim. Kızgın bir nefilim etrafımda olmasını isteyeceğim bir şey değildi. "Bu eşleşen bir setin parçası."

Bana ters ters baktı ama öfkesinin tam olarak bana yönelik olmadığını biliyordum. "Üç kez, Georgina. Bu lanet olası üç kez oldu ve ben

etrafta."

"Neden olası ki?" Şaşkınlıkla sordum. Şaşkınlığım daha sonra garip bir şekilde öfkeye dönüştü. "Sen benim koruyucum değilsin."

"Hayır, ama bir varlık evimi işgal ediyor." Buranın *benim* evim olduğunu belirtmemeye karar verdim. "Jerome için sıkıcı bir succubus'un peşinden koşmak yerine bununla uğraşıyor olmalıydım."

"İsteyin, alacaksınız," dedi tanıdık bir ses aniden. Jerome'un aurası mutfak masasının yanında cisimleşirken üzerimize yayıldı.

"Tam zamanında," diye tersledi Roman, yüzünde hâlâ o karanlık ifade vardı. "Uzun zamandır ortaya çıkmanı bekliyordum."

Jerome bir kaşını kaldırdı ve bir sigara yaktı. "Sonsuza kadar, ha? Daha bir hafta bile olmadı."

"Öyle görünüyor," dedi Roman. Bana bir tabak yemek uzattı ve ben de son sorunlarımı Jerome'a iletmeden önce bu durum raporunun ortaya çıkmasını beklemem gerektiğine karar vererek sessizce masaya oturdum. "Ebediyen lanetlenmişler için cezalar listenize Simone'u takip etmeyi de eklemelisiniz."

Jerome gülümsedi ve küllerini masamın üzerindeki gerbera papatya vazosuna savurdu. Bu beni heyecanlandırmamıştı ama en azından benim yerimde değildi. "Anladığım kadarıyla kayda değer bir faaliyet görmediniz? Mei de aynı şeyi rapor etti."

Roman kendi yemeğiyle yanıma oturdu ve tabağı gereğinden fazla güç kullanarak yere bıraktı. Yüzüm buruştu ama kırılmadı. "Alışveriş yapmaktan ve kurban almaktan başka bir şey yapmadı. Bir de Mortensen'e asıldı."

Bu kez Jerome'un iki kaşı da kalktı. "Seth Mortensen?"

Kaç tane Mortensen tanıdığını sormaya başladım ama Roman'ın sonraki sözleri sözümü kesti. "Evet, birkaç kez ortaya çıktı, bir tür baştan çıkarma girişiminde bulundu."

Öfkem yeniden alevlenmeye başladı ve sonra-

"Bekle. *Birkaç* kez mi?" Ben haykırdım. "Kahve dükkanından daha fazla mı?"

Roman bana baktı, kızgın ifadesinde kısa bir özür parıltısı belirdi. "Evet, sana söyleme fırsatım olmadı. Dün sen Maddie'yle dışarıdayken kitapçıya geldi. Senin yokluğunla çok güzel bir zamanlama."

Çatalımı tabağıma vurdum. Gerçekten de hiç tabağımın kalmamış olması bir mucizeydi. "Neden bana söylemedin?"

"Çünkü daha büyük sorunlarımız olduğu için buna fırsatım olmadı!"

Roman, Simone'un Seth'i baştan çıkarmaya çalıştığından söz ettiğinde Jerome kaskatı kesilmişti. Tepkisi tuhaftı, sanki hazırlıksız yakalanmış gibiydi. Bu bir iblis için nadir görülen bir şeydi, bunu göstermesi ise daha da nadirdi. Birkaç dakika sonra soğukkanlılığını yeniden kazanarak dikkatini Roman'ın yorumuna verdi. "Daha büyük sorunlar mı?"

Roman, "Georgina takip ediliyor," diye açıkladı.

"Georgina her zaman takip ediliyor." Jerome iç çekti. "Bu sefer ne oldu?"

Yüz hatlarını nötr tutuyordu ama biz durumu açıklarken gözlerinde bir kıvılcım gördüm... bir çeşit ilgi. En azından spekülasyon.

Roman ve ben hikâyemizi bitirdiğimizde sessizlik çöktü. Ona baktım, ikimiz de efendimin bir açıklama yapmasını bekliyorduk.

Jerome sonunda, "Simone'la işin bitti," dedi. "Tanrı'ya şükür," dedi Roman.

"Onun yerine Georgie'yi takip edeceksin."

"Ne?" Roman ve ben hep bir ağızdan haykırdık.

"Aynı anlaşıma," diye ekledi Jerome. "Görünmez, imza yok. Tabii siz buradayken hariç. Çoğu kişi ikinizin oda arkadaşı olduğunu biliyor. Ortadan kaybolmanız garip olurdu."

Bu siren şarkısı son birkaç kez ortaya çıktığında, Roman'ı umutsuzca istemiştim. Şimdi ona sahip olduğum için mutlu olmalıydım, bu yüzden ardından gelen öfke tamamen mantıksızdı.

"Ama Simone'u takip etmesi gerekiyor!"

"Öyle mi?" diye sordu Jerome. "Nedenini söyler misiniz? Cehennem'den hiç kimseyle temas kurmadı. Ya masum nedenlerle burada ya da raporlarını saklamakta çok iyi."

"Ama... ama... Seth'i takip ediyor. Nedenini bulmamız gerek!"

Jerome kuru bir sesle, "Nedenini anlamak için dahi olmaya gerek yok," dedi. "Yine de onu durdurmak zorundayız."

İblis homurdandı. "Georgina, eski erkek arkadaşını ne kadar umursamadığım hakkında bir fikrin var mı? Bu evrende senin saçma aşk hayatından -ya da aşk hayatının olmamasından- daha fazlası var." İrkildim. "Özellikle de şu anda başka biriyle yattığı için. Eğer şu anda ona bu kadar aşıkta, Simone sorun olmamalı. Bana öyle ters ters bakma," diye ekledi. "Geçen bahar onu becerdiğinde zaten ruhunu mahvettin. Simone hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Dişlerimi sıktım. "Hala düşünmüyorum-"

"Hayır." Jerome'un sesi sertti ve tartışmaya girilmeyecek bir ton kullanıyordu. Dikkatini Roman'a çevirdi. "Simone'la işin bitti. Artık Georgie'ylesin. Anlaşıldı mı?"

Roman başını salladı, öfkemi paylaşmıyordu. "Anlaşıldı. Bunun ne olduğunu biliyor musun? Georgina'ya ne olduğunu?"

"Birkaç fikrim var," diye homurdandı Jerome. Ve bir anda ortadan kayboldu. "Orospu çocuğu," dedim.

Roman bir lokma yumurta yuttu ve önceki haline kıyasla oldukça rahatlamış görünüyordu. "Bu genel bir hayal kırıklığı ifadesi miydi yoksa Jerome'a bir iftira mıydı?"

"İkisi de. Neden birdenbire bu kadar memnun görünüyorsun? Gitmeye hazırдын

daha önce bir öfke üzerinde."

"Çünkü Simone'la işim bitti. Artık daha iyi bir avın peşindeyim." "Ve çünkü Seth'i hiç umursamıyorsun."

"O da var."

Gerçekten görmeden yemeğime baktım. İştahım kaçmıştı. "Onu görmem gerek. *Onu* görmem ve onu takip edip etmediğini öğrenmem gerekiyor."

"Bundan iyi bir şey çıkmaz," diye uyardı Roman.

Cevap vermedim. Ruh halim çökmüştü. Artık Roman'ın koruması için minnettardım ama pek çok açıdan... Seth'i kendimden önce düşünmek istiyordum. Onu neyden korumak istiyordum? Hayatının bir succubus tarafından kısaltılmasından mı? Ruhunun daha da kararmasını mı? Yoksa nedenlerim daha bencilce miydi... sadece onun başka bir kadınla yatmasını istemiyor muydum? Onu ve Maddie'yi kabullenmek yeterince zordu... ve yine de, Simone ona kur yaparsa, bu yaklaşan evliliği bozar mıydı? Hayır, karar verdim, Seth Maddie'ye sadık kalacaktı. Onu aldatmazdı. *Öyle değil mi?* Kafamın içindeki kötü bir ses sordu. *O seni aldattı....*

"Lanet olsun. Keşke böyle görünmeseydin."

Roman'a baktım. "Ha?"

"Yüzündeki o acınası ifade beni öldürüyor." Bakışlarını aşağıya çevirdi, yumurtaları tabağında gezdirdi. İç çekerek tekrar yukarı baktı. "Seth'in bugün nerede olacağını biliyorum. Ama Simone'un orada olup olmayacağını bilmiyorum."

Gözlerim büyüdü. "Nereye?"

Roman sadece bir an sonra duraksadı. "Sanat müzesi. Dün Maddie'ye bahsetti.... Maddie'nin görmediği ama onun görmek istediği bir sergiden. Bugün oraya uğrayacaktı. Saatten emin değilim ama Simone duymuş olabilir. Eğer öyleyse, tam zamanı."

Ayağa kalktım ve görünüşüm anında değişti, gitmeye hazırdım. Saçlarım uzun ve dalgalı. Kot pantolon ve tişört. Makyajım mükemmeldi. "Pekâlâ, hadi gidelim. Etrafı kolaçan etmeliyiz."

"Dur bakalım, hızlı. Bazılarımız o kadar hızlı hazırlanamıyor. Bazılarımızın da yemeği bitmedi."

Sabırsızlığımı gizleme zahmetine girmeden tekrar oturdum. Beni görmezden gelerek ve her lokmayı özenle çiğneyerek yemeye devam etti. Aklıma bir fikir geldi. "İmzamı gizleyebilir misin? Görünmez olurum. Onu içeri çekerim."

Roman öfkeyle başını salladı. "Bunu düşünmeyeceğini umuyordum."

Beni reddetmesini bekliyordum ama sonunda müzeye doğru yola çıktığımızda beni şaşırtarak ölümsüz imzamı gerçekten de sakladı. Görünmez olduktan sonra, ben de o kadar gizliydim ve yanımdaydım.

Seattle şehir merkezinde olmak için güzel bir gündü. Sabah bulutları dağılmıştı ve güneşi engelleyecek hiçbir şey yoktu. Yine de aldatıcı bir hava vardı. Gökyüzü berrak, parlak bir maviydi ama sonbaharın soğuğu nihayet etkisini göstermeye başlamıştı.

Kavrama. Hava pencerelerden muhteşem görünse de, dışarı çıktığınızda bir palto gerekiyordu.

Seattle Sanat Müzesi ya da yerel halk tarafından sevilerek bilinen adıyla SAM -Çok büyüktü ve düzenli koleksiyonunda akla gelebilecek her yerden ve dönemden sergiler vardı. Roman bana Seth'in görmek istediği serginin özel bir sergi olduğunu ve sadece birkaç haftalığına şehirde bulunduğunu söylemişti. Geç Antik Çağ mücevherlerinden oluşan bir sergiydi ve Seth'in Cady ve O'Neill için araştırma yapmak üzere orada olduğuna bahse girerdim.

Ancak biz gittiğimizde Seth'ten eser yoktu. Hafta içi olmasına rağmen çok sayıda turist burayı doldurmuş, amaçsızca dolaşüyor ve eserleri incelemek ya da okumak için duraklıyordu. Bu dönem benim için çok yakın ve değerliydi ve kendimi biraz huzursuz hissetmekten alıkoyamadım. Bu benim büyüdüğüm, ölümlü günlerimi geçirdiğim çağıdı. Yüzükler, bilezikler ve kolyelerden oluşan bu eşyaları görmek

-gerçeküstüydü. Birçoğu Roma İmparatorluğu'nun Akdeniz bölgesindendi. Bazen geçmişimi düşündüğümde yüreğim yanıyordu. Diğer zamanlarda, sanki başka birinin hayatını anlatan bir film izliyormuşum gibi kendimi uzakta hissederdim.

Her bir parçayı detaylıca inceliyor, bazılarının nasıl parlatıldığını ve diğerlerinin zamanla nasıl aşındığını merak ediyordum. Omzuma hafifçe dokunan bir dürtme başımı kaldırmama neden oldu. Yanımda kimseyi görmedim ve Roman olduğunu anladım. Arkamı dönerek galeriyi inceledim ve neyi -daha doğrusu kimi- fark ettiğini buldum. Seth odanın karşı tarafında durmuş, yüzünde düşünceli ve meraklı bir ifadeyle kutulardan birini inceliyordu. Elinde bir defter ve kalem vardı. Tahmin ettiğim gibi araştırma için gelmişti.

Ben de aynı hayranlıkla onu inceledim. Bana kalırsa, o benim için etrafımızdaki mücevherler kadar nadir ve değerliydi. Kahretsin, diye düşündüm. Onu aştığımı düşünüyorsam aptalın tekiydim. Sadece aynı odada dururken bile, ona her zamankinden daha fazla çekildiğimi hissettim.

Simone'un hain yüzünü gösterip göstermeyeceğini merak ederek yakınımıdaki bir duvara yaslandım, müşterilerin yolundan çekildim ve gözümü Seth'ten ayırmadım. Yarım saat geçtikten sonra sabırsızlığım arttı. Bu aptalcaydı, biliyordum. Seth muhtemelen bütün öğleden sonra burada olacaktı ve o daha sonra gelebilirdi. Ama... birdenbire onunla konuşmak daha önemli göründü. Aptalca olduğunu, yanlış olduğunu biliyordum... ama geçmişte daha aptalca şeyler de yapmıştım.

Galeriden çıktım ve bir an için boş olan bir merdiven boşluğuna girdim. Tekrar görünür hale gelmem sadece bir saniye sürdü. Kulağımda Roman'ın sesinin tısladığını duydum, "Delirdin mi?"

"İmzamı gizli tut," diye karşılık verdim. "Eğer ortaya çıkarsa, o beni görmeden biz onu hissederiz."

Sözlerimi bitirdiğim sırada merdivenlerden inen yaşlı bir çift bana tuhaf tuhaf baktı. Gülümsedim ve onlara kapıyı açtım. Koşarak içeri girdiler.

Koluna dokunduğumda Seth Bizans diademlerinin sergilendiği bir yerdeydi. İrkildi ve arkasını döndü, ancak beni gördüğünde yaşadığı şok hemen yerini zevke bıraktı. *Kahretsin*, diye düşündüm yine. Dehşete kapılmış görünse çok daha iyi olurdu.

"Dur tahmin edeyim," dedim. "Cady ve O'Neill için mükemmel bir soygun planlıyorsun."

Gülümsedi. "Onlar iyi adamlar."

"Yasaları çiğnedikleri biliniyor," diye belirttim.

"Bunu yasaları esnetmek olarak düşünmeyi seviyorum. Burada ne yapıyorsun?"

Etrafı işaret ettim. "Gençliğimi ya da ondan geriye kalanları yeniden ziyaret ediyorum. Zamanın kumları çoğu şeyi gömüyor ama geriye birkaçı kalıyor."

"Bunu hiç düşünmemiştim," dedi Seth, açıkça ilgisini çekmişti. "Bu senin çağın. Araştırma için sana gelmeliydim."

Aklıma özel çalışma seansları yaptığımız bir hayal geldi. Hemen bastırdım. "Burada daha iyi görsel araçlar var. Gözünüze çarpan bir şey var mı?"

Yanıdaki diadem kutusunu işaret etti. "Bunları seviyorum. Artık böyle şeyler giymiyor olmamız çok yazık."

Bakışlarını takip ettim. "Bugünlerde saçların yeterince gösterişli değil mi?"

Bana o yarım gülümsemelerinden birini verdi. "Hayır. Sadece... Bilmiyorum. Kullanmadığımız bir güzellik ve beceri var. Şuna bir bakın." Altın sikkelerden yapılmış bir tacı andıran diademi işaret etti. Küçük altın halkalardan oluşan küçük ipler aşağı sarkıyor, saçların arasından süzülüyordu. "Şu kusurlara bak. Bunların her biri el yapımı."

"Bazıları buna kusurlu diyebilir." Seth'in bu felsefi düşüncelere kendini kaptırmasına bayılıyordum.

"Onu harika yapan da bu. Her neyse, kadınları taşlar ve mücevherlerle süsleme fikri hoşuma gidiyor. Bana cinsiyetçi diyebilirsiniz ama bence güzel olana tapılmalı." Durakladı. "Ve erkeklerin sahip olduğu tüm haklara ve fırsatlara sahip olmalılar."

Güldüm ve diğerlerinin de olaya yaklaşabilmesi için geri çekildim. "Bence sen romantiksin, cinsiyetçi değil." Maddie'nin dün gelinlik mağazalarında inci taşlara ve saç bantlarına nasıl hayran kaldığını hatırlayınca aklıma rahatsız edici bir düşünce geldi. Modern zaman diademleri. Seth bundan hoşlanır mıydı?

"Buna ne dersiniz deyin," dedi, "ama saç tokası saç süslemenin yaygın biçimi haline geldiğinde medeniyetimizin gerilediğini düşünüyorum."

Daha sonra sergileri dolaştık, yorumlar yaptık ve analiz ettik. Durumu fazla düşünmemeye çalıştım. Arkadaş olup olamayacağımız konusunda kendimi kandırmadım. Bir meşale taşıdığım için suçluluk duymadım. Sadece anın tadını çıkarmaya çalıştım. Birlikte geçirdiğimiz zamanın hiçbirinde Simone'u hissetmedim. Roman'ın duyuları daha güçlü olduğu için, onun da hissetmediğini varsaymak zorundaydım. Ayrıca Seth'le geçirdiğim zaman yüzünden gözlerini devirdiğinden de şüpheleniyordum.

Seth ve ben nihayet serginin son bölümüne ulaştık: Bizans alyansları.

Onları gördüğümde, beni saran sıcak ve rahat duygular birden buza dönüştü. Seth'teki değişimi ben de hissettim. Yüzüklerin çoğu benzer bir tasarıma sahipti; yüzüğün üstünde düz bir daire vardı ve dairenin yüzeyine bir resim kazınmıştı. Sıkıntılı duygularımın düğünlerle ya da Maddie'yle ilgili diğer çağrışımlarla hiçbir ilgisi yoktu.

Geçen Noel, Seth benim için bu tarzda bir yüzük yaptırmıştı. Bunu bir düğün ya da nişan yüzüğü olarak tasarlamamıştı. Bu tarzın geçmişimin bir parçası olduğunu bildiği için sadece bir hediye olarak yapmıştı. Çok güzeldi ve hala bendeydi. Yüzyıllar boyunca sakladığım hazinelerden oluşan bir kutuda kilitliydi - atılamayacak kadar değerli ve bakılamayacak kadar acı veren eşyalar.

İkimiz de bir şey söylemedik ve ben onun ne düşündüğünü merak ettim. Bu sadece eski kız arkadaşının anılarından kaynaklanan garip bir rahatsızlık mıydı? Benim içimde çalkalananlara benzer acı tatlı duygular mı uyandırıyor? Maddie'yle ilişkiye girdiklerinde, onun hayatına devam ettiğine ikna olmuşum. Sonra, bahardaki kısa ilişkimizden sonra, tekrar düşündüm. Artık bana garip garip baktığı, kız arkadaşı olduğum zamanları ve beni sevdiğini söylediği zamanları hatırlatan o kadar çok an vardı ki. Ama düğünü hâlâ devam ediyordu ve onda hiçbir şüphe belirtisi yoktu. Ne düşüneceğimi bilemiyordum.

Ne kadar süre sessiz kaldığımızdan emin değilim ama Seth sessizliği bozdu. "Şey... Sanırım sergi için bu kadar, ha?"

Her şeyi görüp görmediğimizi anlamaya çalışır gibi etrafıma bakındım. Gördüğümüzü zaten biliyordum. "Evet, sanırım hepsi bu kadar."

Gözlerime bakmıyordu ve tüm vücudu gerginlik yayıyordu. "Araştırma yardımı için teşekkürler. Mağazaya dönüp bunu iyi bir şekilde kullanmalıyım." "İyi şanslar."

Gözlerini kaldırdı ve ben de küçük bir gülümsemeyle ona karşılık verdim. "Teşekkürler."

Ayrıldık ve müzeden çıktım, nereye gittiğimden emin değildim - tek bildiğim onun olmadığı bir yere gitmem gerektiği idi. Bir saat kadar bir süre boyunca, o tanıdık depresyonu uzak tutarak ve kendime küçük bir neşe vererek onunla inanma oyunu oynamıştım. Şimdi, o karanlık üzerime çöktü... ve huzursuzca, o gizemli gücün her zaman sıkıntılı olduğumda nasıl ortaya çıktığını hatırladım. Bu onun cazibesiydi: kendimi çaresiz ve yalnız hissettiğimde beni rahatlatıyordu.

Roman benim hücumum olabilirdi ama o zaman iyi bir savunma yapmaya karar verdim. Dikkat dağıtmaya ihtiyacım vardı. Roman'ın duyabilecek kadar yakın olduğunu varsayarak, "Bundan hoşlanmayacaksın," diye mırıldandım.

İhtiyacım olan tek şey dikkat dağıtmak değildi. İyi bir enerjiye ihtiyacım vardı. Düzenli olarak yeterince erkekle yattığım için oldukça istikrarlı bir enerji kaynağım vardı. Yine de, tabiri caizse, tam güçte olmak gücümü yüksek tutacaktı - umarım bu da zihinsel kararlılığımı artıracaktı.

Rastgele erkeklerle yatmak her zaman neşelendirici değildi. Hiç havamda değildim.

bir barda kurban avlamak için. Biraz daha kolay, biraz daha az adi bir şeye ihtiyacım vardı. Normalde bu ikisi birbirini dışlayan şeylerdi ama eve dönerken aklıma her ikisini de başarabilecek bir fikir geldi.

Koridorun sonundaki apartmanda yaşayan Gavin adında yirmili yaşlarında bir adam vardı. Yeterince iyi biriydi ve bana karşı ciddi bir ilgisi vardı. Hiçbir zaman açıkça bir şey söylemedi ya da yapmadı ama belliydi. Ne zaman yanımda olsam gerginlik ve kötü yapılmış şakalar arasında gidip gelirdi. Garajda ya da lobide karşılaştığımızda her zaman ayrılmaya isteksiz görünüyordu. Ayrıca bakışları gözlerimden çok göğüs dekolteme takılırdı.

İşin güzel tarafı bir de kız arkadaşı vardı. Onu daha önce aldatıp aldatmadığını ya da sadece aldatmak isteyip istemediğini bilmiyordum. Şu anda bu önemli değildi. Önemli olan, müzeden sonra kapısına geldiğimde kız arkadaşının ortalıkta olmamasıydı.

"Georgina," dedi şaşırılmış bir halde. "Nasıl... nasıl gidiyor?"

"Pek iyi değil," dedim sesime sıkıntıyı zorla yedirerek. "Evimde kilitli kaldım ve arkadaşımın yedek anahtarlarla gelmesini beklemek zorundayım. Onu burada bekleyebilir miyim? Dışarı çıkarsam yine yağmur yağacak diye korkuyorum."

İşte o zaman Gavin sırlıslık halimi, özellikle de sütyensiz olarak şekil değiştirdiğim şeffaf beyaz sundressimi fark eder gibi oldu.

Gözleri yuvalarından fırladı ve göğüslerimi ve sertleşmiş meme uçlarını saran ıslak, yapışkan kumaşa dönmeden önce hızla arkasına baktı. "Yağmur mu yağdı? Ama dışarı çok güzel." Sonbaharın o canlı güneşi pencerelerinden içeri doluyordu.

"Biliyorum," dedim gülerek. "Ben de biraz şaşırdım. Birdenbire ortaya çıkan gerçekten hızlı bir ucube şeydi."

Görünüşe göre bu o kadar inanılmazdı ki, Gavin bir kez daha dışarıdaki parlak mavi gökyüzünü incelemek için kendini benden ayırmayı başardı. Sonunda, bununla mücadele etmemeye karar vererek, içeri girmem için bana seslendi.

"Giyebileceğim bir tişörtünüz ya da başka bir şeyiniz var mı?" Tatlı tatlı sordum. "Bunun içinde donuyorum."

Dikkati göğüslerimden elbisenin altındaki çok belirgin siyah tangaya kaymıştı. Sanırım elbiseyi değiştirmek onun için büyük bir hayal kırıklığıydı ama beni reddedecek kadar da sosyal beceriksiz değildi.

"Tabii, hadi."

Onu yatak odasına kadar takip ettim, oradan büyük boy bir Seattle Mariners tişörtü ve bir çift yeşil flanel boxer çıkardı. Onları uzattı.

"Bakalım bunlar işe yarayacak mı?" dedi ve beni yalnız bırakmak için odadan çıktı. "Teşekkürler," dedim ve ona kazanan bir gülümseme verdim.

Kapıyı kapatmadan hemen önce gergin bir şekilde karşılık verdi. Kollarımı kavuşturdum ve bir dakika bekledim, bu sırada görünmez bir Roman şöyle dedi: "Bu çok saçma. Bir pizza teslimatçısı kız olarak ortaya çıkmalıydın."

"Hey, ıslak elbise tekniği denenmiş ve doğrudur. Her zaman işe yarar."

Roman iç çekti.

"O zaman diğer odada bekle," dedim. "Uzun sürmez."

Kapıyı açtım ve koridorda bağırdım, "Hey, Gavin? Gelip bana yardım edebilir misin?"

Tekrar içeri girdi ve koyu kahverengi saçlarının daha önce olduğundan çok daha düzgün olduğunu fark etmeden edemedim. Muhtemelen beni etkilemek için hızlıca banyoya gidip bakım yapmıştı.

"Sorun ne?" diye sordu.

Arkamı döndüm ve saçlarımı bir omzumun üzerinden iterek elbisemin askılarının boynumun arkasında bağlı olduğu yeri gösterdim. "Burada çözemediğim bir düğüm var. Bir deneyebilir misin?"

Yardım etmek için ilerlemeden önce sadece bir an tereddüt etti. Oldukça iyi bir düğüm oluşturmuştum ve bunu çözmesi biraz zaman aldı, bu sırada ona olabildiğince yaklaştım. Sonunda düğümü çözmeyi başardı, kayışları birbirinden ayırdı ve onları tutabilmem için serbest bıraktı. Elbette ıskaladım ve askılar düşerken elbisenin büyük kısmı da düştü. Islak kumaşın ne kadar yapışkan olduğunu görmek fizik kurallarına aykırıydı.

Zayıf bir tevazu çabasıyla elbiseyi yakaladım, ama neredeyse tamamen düşmeden önce değil. Yakınlarda, Roman'ın bıkkın bir iç çekişini daha duydum.

Yüzümü Gavin'e döndüm, elbiseyi göğsümü tamamen açıkta bırakacak şekilde kendime doğru tutuyordum. Gözleri doğal olarak ona sabitlenmişti ve ben de neye baktığını anlamaya çalışıyormuş gibi aşağıya baktım.

"Oh, adamım. Her yerim ıslak. Havlunuz var mı? Gömleğimi ıslatmak istemiyorum."

"Uh...ne? Evet..."

Rekor bir hızla banyoya koştu ve küçük bir el havlusuyla geri döndü. O zaman daha fazla uygun bahaneyle uğraşmamaya karar verdim ve daveti kabul edecek kadar akıllı olduğunu umarak öne çıktım.

Öyleydi. Önce tereddütlü bir şekilde havluyu yavaşça göğüslerimin üzerinde gezdirdi, kuru oldukları belli olduğunda biraz oyalandı. Karnıma doğru indi -ki onu da çabucak kuruladı- ve sonra kalçalarım ve uyluklarıma doğru ilerledi. Vıcık vıcık elbisemin yere düşmesine çoktan izin vermiştim ve her yerime ulaşabilmesi için yardımsever bir şekilde tangamı çıkarmıştım. İç kalçalarımı yapmak için diz çökmesi gerekti ve "Aman Tanrım" diye mırıldandığını duydum. Bunun içinde bulunduğu durumdan mı yoksa kız arkadaşının Brezilya'ya gitmemiş olmasından mı kaynaklandığından emin değildim.

"Harika ellerin var," diye mırıldandım.

"Teşekkürler," dedi anlamsızca. Bacaklarımı yeni bitirmişti ve ayağa kalktı. Havluyu aldım ve yatağın üzerine attım. Elini tutarak nazikçe okşadım ve kalçalarımın arasına getirdim.

"Gerçekten harika," dedim daha da alçak bir sesle. "Uzun parmaklar..."

O parmaklardan birkaçını içime yönlendirdim ve yemin ederim, benden daha yüksek sesle nefes aldı. Biraz daha ısrar ettikten sonra artık benim yardımına ihtiyacı kalmadı ve parmaklarını hızla kendi kendine sokmaya başladı. Ona doğru bastırdım, sanki hayatımın en muhteşem deneyimiymiş gibi inliyordum. İçim dışımdan daha ıslaktı ve karşılaştığı tek direnç kendimi ne kadar sıkı yaptığımı.

Koluna uzanarak pantolonunu açtım ve tek bir hareketle çıkardım. Ereksiyonu uzun, sert ve hazır bir şekilde bana bakıyordu. Muhtemelen kapıya geldiğim andan beri böyleydi. Gömleğinden tutarak onu yatağa doğru çektim.

"Gerisi," diye nefes nefese kaldım, kendimi onun önünde yayarak. "Bakalım gerisi nasıl hissettirecek."

Üstüme uzanırken içimde olan elini bıraktı. Kalçalarını birbirinden ayırdı ve daha önceki utangaçlığıyla çelişen bir güçle içime girdi. Aslında yüzünde artık hiçbir gerginlik belirtisi yoktu. Tamamen istekli ve arzuluydu, kendini içime her soktuğunda küçük homurtular çıkarıyordu.

"Daha sert," dedim ona, büyük, tutkulu gözlerle bakarak. "Daha sert istiyorum."

O da mecburen hızını ve gücünü artırdı. Bir dakika kadar böyle devam ettikten sonra dizlerinin üzerine çöktü. Kalçalarını dizlerimin hemen altından tutarak bacaklarını birbirinden ayırdı ve eğildi. Yeni pozisyon daha derine inmesini sağladı ve ben de onayladığımı haykırarak onu tekrar daha sert ve daha sert yapmaya teşvik ettim.

Yavaş yavaş, onun yaşam enerjisinin içime akmaya başladığını hissettim. Yeterli miktardaydı ve muhteşem hissettiriyordu, varlığıma yayılıyor ve beni yeniden canlandırıyordu. Onunla birlikte düşünceleri ve duyguları da geldi, bu noktada kız arkadaşını daha önce hiç aldatmadığını öğrendim - ama birçok kez aldatmak istemişti. Şu anda aklından bile geçmiyordu. Suçluluk hissetmeyecek kadar benimle meşguldü. Kısa süreli tek endişesi prezervatif kullanmış olması gerektiği idi. Bu bir pişmanlıktı ama ben bu kadar iyi hissederken onu durduracak kadar güçlü değildi.

Çılgınlıklarının küçük çılgınlara dönüşmesine izin verdim ve onun boşalmaya gittikçe yaklaştığını hissettim. Başım tehlikeli bir şekilde yatak başlığına yaklaşıyordu ama her şeyin sertliği onu gerçekten tahrik ediyordu. Daha önce hiç bu kadar vahşileşme fırsatı olmamıştı. Gittikçe daha da sertleşiyor, her seferinde kendini sonuna kadar sokuyordu. Enerjisi sıçramalar ve sınırlarla arttı ve büyük an gelmeden hemen önce, suçluluğu biraz eve götürmeye karar verdim. Bu *bana* karşılığında biraz suçluluk hissettirdi, ama günün sonunda suçluluk ruhu işaretliyordu ve Cehennem beni bunun için çalıştırıyordu.

"Bunu yapabilir mi?" Nefes nefese kaldım. Boşalmasına yarım saniye kalmıştı. "Kız arkadaşın bunu böyle kaldırabilir mi?"

Orgazm patladı ve o da patladı. Son saniyede geri çekildi, değil

Söylediklerim yüzünden değil, prezervatif sorununa bulduğu çözüm bu olduğu için. Geri çekilme korkunç bir güvenli seks yöntemiymiş ama her neyse. Vücudu kasıldı ve karnıma boşaldı. Etime karşı sıcaktı ve sapkın bir hayranlıkla izledi.

Yine de, olay gerçekleşmeden hemen önce hançerimin isabet ettiğini hissetmişim. Şehvet onu öylesine tüketmişti ki, kız arkadaşını daha önce görmezden gelebilmişti. Benim yorumum onu ön plana çıkarmıştı, ama o noktaya kadar yaptıklarını durdurmasının hiçbir yolu yoktu. Son yaşam enerjisi patlaması içimde parıldarken, suçluluk duygusunu hissetmişim.

Nefes nefese ve bitkin bir halde yorgana yaslandı. Hayatınızın bir kısmını kaybetmek size bunu yapar. Artık hissettiği suçluluk ya da tatmin düşünceleri sadece kendisine aitti. Havlu hâlâ yatağın üzerinde duruyordu ve ben de üzerimi temizlemek için onu kullandım. O hâlâ nefesini tutmaya çalışırken ayağa kalktım ve pencereye doğru yürüdüm. Muhtemelen birkaç dakika içinde uykuya dalacaktı.

"Oh, hey," dedim neşeyle. "Arkadaşım anahtarla birlikte dışarıda."
Sırılsıklam elbisemi aldım ve kapıya yöneldim. "Takılmama izin verdiğin için teşekkürler."

Bölüm 7

"Haklısın," dedi Roman ertesi sabah, Gavin'le olanları düşünürken. "Bundan hoşlanmadım."

Banyoda durmuş, saçlarımı düzleştirmekle uğraşıyordum. Şekil değiştirmeye kıyasla tam bir baş belasıydı ama meydan okumayı seviyordum. Ayrıca, daha sonra kabarıklığı gidermek için her zaman ince ayar yapabilirdim.

"Sanki ilk kez oluyor da," diye belirttim, gözlerim kapı aralığında eğildiği yerden ziyade aynadaydı. "Eskiden hiç aldırılmazdın."

"Öyle değil mi?" diye sordu kuru bir sesle.

"Onunla birlikte olmak beni kendime acımdan uzaklaştırdı. Kendimi çok iyi hissettirdiğinden de değil," diye itiraf ettim. "Ama benim... her neyse... uzak tuttu. Ve hey, Simone'un yaptığını gördüğün şey kadar kötü olamazdı."

"Doğru, ama şimdi o adam sürekli etrafta dolanacak. Biraz daha hareket kazanabilmek umuduyla bir bardak şeker ödünç almaya gelecek."

"Onunla ilgileneceğim. Erkekleri uzaklaştırma konusunda biraz deneyimim var." "Bunu bilmiyor muyum?"

Ona ters ters bakmak için durakladım. "Bu sabah tavır yapmayı bırakacak mısın?"

Sanki kıskanıyormuşsun gibi konuşmaya başladın."

Roman homurdandı. "Pek sayılmaz. Tanrı aşkına, kız kardeşimi öldürten ve beni yok etmek için Cennet ve Cehennem'in güçlerini serbest bırakmaya çalışan bir kadını neden kıskanayım ki?"

Haklısın. "Durum bundan biraz daha karmaşık."

"Oh, evet, eminim." Kollarını kavuşturdu ve gözlerini yere dikti. "Ama belki bir dahaki sefere kafanı dağıtmak istediğinde, komşuları becermek yerine bir film kiralayıp mısır patlatabiliriz."

"Korkunç bir film zevkin var," diye mırıldandım. Ama bu konuşmayı kapattı ve Roman uzaklaştı. Birkaç dakika sonra televizyonun açıldığını duydum.

Bugün çalışmam gerekiyordu ama öğleden sonra vardiyasıydı. Erkenden kalkıp gitmeye hazırdım çünkü Erik'i ziyaret etmek istiyordum. Jerome'un neler olup bittiğini anlaması ve Roman'ın koruması konusunda kendimi güvende hissetmeliydim. Ama geçmişte kimseye tam olarak güvenemeyecek kadar çok şey yaşamıştım. Erik her zaman değerli bir kaynak olduğunu kanıtlamıştı.

Roman benimle geldi, gizlice, ama aslında benim için biraz zaman aldı.

Erik'le biraz kaliteli zaman geçirdim. Dükkânda müşterileri vardı -ki bu onun için harikaydı, ama etrafta başkaları varken ölümsüzlük meselelerini tartışamazdım. İnsanlar nihayet seyreldiğinde, Erik her zamanki dostça gülümsemesiyle dikkatini bana çevirdi. Rengi daha iyi görünüyordu ve hareketleri o kadar sarsıntılı değildi. Hâlâ zayıftı ama o kadar da zayıf değildi.

"Soğuk algınlığın geçti," dedim.

Gülümsemesi büyüdü. "Evet, sana bir şey olmadığını söylemiştim. Sadece bir soğuk algınlığı beni öldüremez."

Sesi hafıftı ama kaşlarımın çatılmasına engel olamadım. Sözlerinde, onu neyin öldüreceğini biliyormuş gibi hissettiren bir şey vardı - parmağımı tam olarak koyamadığım bir şey. Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı. Bu tür şeyleri düşünmek hoşuma gitmiyordu.

Onunla birlikte küçük masasına oturdum ama çay içmeyi reddettim. "Sadece başka bir şey öğrenip öğrenmediğini görmek istedim." Bu benim açımdan gergin bir dürtüydü. Bir şey keşfetmiş olsaydı benimle iletişime geçeceğini biliyordum.

"Hayır, ama dediğim gibi, elimizdeki bilgiler herhangi bir şey olabilmesi için yeterince belirsiz."

"Jerome da öyle dedi."

Erik memnun görünüyordu. "Bilmesine sevindim. Her zaman kendi insanların benden daha iyi bilme olasılığının daha yüksek olduğunu söylemişimdir."

Küçük bir kahkaha atmaktan kendimi alamadım. "Tartışılabilir. Bunu biraz daha az belirsiz hale getirecek bir şeyim olabilir." Kısaca, son karşılaşmamı ve bu gücün beni sadece sıkıntılı ve depresif olduğum zamanlarda ziyaret ettiğini nasıl anladığımı anlattım. "Sanki... sanki zayıflığımdan faydalaniyor. Beni rahatlık vaatleriyle cezbetmeye çalışıyor."

"O halde teslim olmamak için dikkatli olmalısın."

Eğer Roman bunu söyleseydi, apaçık ortada olan bir şeyi söylediği için onu terslerdim. "Bunu şimdi, mantığın soğuk ışığında söylemek kolay, ama gerçekleştiğinde... Bilmiyorum. Dünya üzerindeki hakimiyetimi kaybediyorum. Mantık yok oluyor. Hatta çoğu zaman ne olduğunu bile anlamıyorum. Uyumak gibi. Uyurgezerlik. Her neyse işte."

"Ve her zaman bir tür kapı geçidi olarak mı görünür?"

Bunu birkaç saniye düşündüm. "Bilmiyorum... sayılır. Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum ve bunu sürekli söylediğimi de biliyorum. Ve kulağa ne kadar gereksiz geldiğini de. Tam olarak bir kapı olup olmadığından emin değilim ama kesinlikle beni bir şeyin içine çekmeye çalışıyor."

Erik kendine çay yapmıştı ve neredeyse bir dakika boyunca oturup çayını yudumladı, kaşları düşünceli bir şekilde çatılmıştı. "Tüm bunları düşüneceğim. Bu arada, sadece şunu tavsiye ederim..." Tereddüt etti. "Şöyle söyleyeyim. Çok hoş birisiniz Bayan Kincaid ve sizinle geçirdiğim zamandan her zaman keyif alıyorum. Ancak, siz aynı zamanda -nasıl desem- sık sık karanlık ruh hallerine bürünen birisiniz."

"Bu her zaman kötü olduğumu söylemenin kibar yolu mu?" Alay ettim.

"Hayır...tam olarak değil. Ama eğer bu şey duygusal olarak depresif durumda olanları arıyorsa, o zaman özellikle duyarlı olduğunuzu söyleyebilirim. Eğer mümkünse, bu ruh hallerinden uzak durmaya çalışmalısınız."

Bunu düşündüm. En iyi arkadaşlarımdan biri, yeniden aşık olmaya başladığım eski sevgilimle evleniyordu. Ruhunu istemeden cehenneme gönderdiğim ve şu anda başka bir şeytan tarafından takip edilen eski sevgilimle. Benim ruhum da çoktan cehennemlik olmuştu ve sonsuza kadar hoşlanmadığım erkeklerle yatmaya kararlıyım. Oh, evet. Oda arkadaşımın sosyopatik eğilimleri olduğunu ve beni ölüm listesinde tuttuğunu da unutmayalım.

"Bunu söylemek yapmaktan daha kolay olabilir," dedim Erik'e.

"Tahmin edebiliyorum," dedi hayıflanarak. "Ama kendini korumanın tek yolu bu olabilir. Bu ve kendi iradeniz - gücüne kesinlikle inandığım."

Erik'in bana olan inancı kalbimin bir parçasını ısıttı, her ne kadar bugünün geri kalanı pek de iç açıcı olmasa da. Zaman ayırdığı için teşekkür ettim ve işe doğru yola koyuldum, Roman'ın yolculuğumuz sırasında "esprili" yorumlar yapmamasına minnettar oldum.

Kitapçada, Seth kafede tek başına çalışıyordu. Simone ortalıkta yoktu, bu da bir avantajdı. Maddie'nin izin günü olması da ruh halimi iyileştirdi. Belki de her zamanki asık suratlı halimden uzak durmak sandığım kadar zor olmayacaktı.

"Yo, Kincaid."

Doug beni raflarımızdaki indirimli kitapların üzerine etiketler yapıştırırken buldu. Çoğunlukla baskısı tükenmiş kahve masası kitaplarından oluşuyordu; *Toskana'nın Taş Kemerleri* ve *The Complete Book of Bridal Cross-stitch* gibi şeyler. Sonuncusunun ne olduğundan tam olarak emin değildim ama belki Seth ve Maddie için iyi bir düğün hediyesi olabilirdi. Fiyat kesinlikle kelepirdi. Fiyatı üç kez düşürdük ama yine de kimse almak istemedi.

"Ne var ne yok?" Ben sordum.

"Dünyanı sarsacak bir haberim var. Ve benim senden bile daha harika olduğumu düşünmeni sağlayacak."

"Bu cesur bir ifade."

Durakladı, görünüşe göre kendisine iltifat mı edildi yoksa hakaret mi edildi karar vermeye çalışıyordu. "Gabrielle'in Mavi Saten Sütyen hayranı olduğunu yeni öğrendim."

"Bana hiç öyle bir tip gibi gelmedi. Tüm iç çamaşırlarının siyah olacağını düşünmüştüm."

Doug bana alaycı bir bakış attı. "Hayır, Kincaid. Bir tane taktığını kastetmiyorum. Gruptan hoşlanıyor demek istiyorum. Onları hiç duymadın mı?"

"Mavi Saten Sütyen diye bir grup mu var?" Başımı salladım. "Kusura bakma. Seattle'daki her yeni garaj grubunu takip edemem."

"Onlar bir garaj grubu değil! Onlar metal sahnesine çıkan en yeni şey."

Büyük işler başaracaklar."

Şüpheciliğimi gizlemeye çalıştım. Doug'ın kendisi de Nocturnal Admission adlı bir gruptaydı ve ne zaman yerel gruplardan bahsetse, herkes büyük işler başarmanın eşiğindeymiş gibi görünüyordu.

"Bunun Gabrielle ile ne ilgisi var?"

Doug açıkça bana karşı sinirlenmeye başlamıştı. "O büyük bir hayran ve yarın akşam konserleri var. Maalesef tüm biletler tükenmiş. Bu konuda oldukça üzgün."

Bana olan kızgınlığına rağmen içindeki kendini beğenmişliği hissedebiliyordum. "İşte geliyor...."

Gurur yüz hatlarını aydınlattı. "Bas gitaristin arkadaşımı ve birkaç bilet almayı başardım. Eğer arkadaşın Cody biletlerle ona yaklaşırsa..."

Yapışkanımı çıkarırken durakladım. "Haklısın. Az önce daha da harika oldun." "Senin de gitmen gerek, biliyorsun."

"Ben-ne?" Benim peşinden gitmem kulağa hiç de romantik gelmiyordu.

Doug omuz silkti. "Ona gerçek bir randevu teklif edemez. Henüz teklif edemez. Onu ürkütür."

"O zaman ona tam olarak ne için çıkma teklif etmesi gerekiyor?"

"Sorma işini ben yaparım. 'Hey Gabby, gösteri için fazladan biletlerim var. Benimle ve arkadaşlarımla gitmek ister misin? O zaman hazırlıksız yakalanır. O gelir, Cody oradadır ve sihir gerçekleşir...."

"Vay canına," dedim. "Görünüşe göre her şeyi çözmüştün. Gabby diye çağrılmaktan hoşlandığını da sanmıyorum."

"Bu iyi bir plan." Kendinden çok memnun olduğu belliydi. "Ben de buralardaydım Kincaid. Benim gibi çılgın romantik yeteneklere sahip olduğunda anlayacaksın."

Gözlerimi devirdim. "Sadece umut edebiliriz. Peki tam olarak kaç arkadaşınız geliyor?"

"Dört bilet aldım. Yani: sen, ben, Cody ve Gabrielle."

"Şüpheli bir şekilde çiftte randevuya benziyor. Çılgın romantik yeteneklerini benim üzerimde mi deniyorsun?" Bu ilk kez olmazdı.

"Kesinlikle hayır. İntihara meyilli mi görünüyorsunuz? Sen zaten sahiplenildin." Bir an için aklına Seth geldi, sonra Doug ekledi: "O birlikte olduğun adamın kötü tarafına geçmeyeceğim. Yani, bir kavgada kendimi tutabilirim, ama o birini cidden mahvedebilecek gibi görünüyor."

"Hiçbir fikrin yok," diye mırıldandım. Yakınlarda görünmez bir şekilde bekleyen Roman'ın bundan hoşlandığına şüphe yoktu. "Ama bizim bir ilişkimiz yok. O sadece benim oda arkadaşım."

"Şimdilik," dedi Doug uğursuzca. Geri çekilmeye başladı. "Gidip Gabs'i davet edeceğim."

Cody'ye anlaşılmayı ve onun kanat kadını olacağını söyle."

Doug gittikten sonra kendimi neyin içine soktuğumu merak ederek başımı salladım. Çılgın yetenekler ve kanat kadınları hakkındaki saçma yorumları bir yana, tüm bu sıradan grup olayı Gabrielle'i Cody'ye yaklaştırmak için bir geçit olabilirdi.

Umarım geçen günkü Gotik kıyafetinin haberi ona ulaşmamıştır. Blue Satin Bra ile nasıl bir deneyimin içine girdiğimi de merak ediyordum. Doug'ın tuhaf endüstriyel alternatif müziği yıllar içinde beni etkilemişti ama bu konserin çok farklı bir deneyim olacağını hissediyordum.

Yaklaşık bir saat sonra, ofisimdeyken beklenmedik misafirler kafalarını içeri soktular. Aslında biri pek de beklenmedik değildi. Maddie çalışmadığı zamanlarda bile hiçbir zaman gerçek bir güvenlik olmadığını fark etmiştim. Erkek arkadaşı ve erkek kardeşi sık sık dükkândayken onun yokluğuna güvenemezsiniz. Aynı vardiyada çalışmadığımız zamanlarda kendimi biraz güvende hissediyordum ama Maddie'nin her an ortaya çıkabileceğini uzun zamandır kabullenmiştim.

Hayır, asıl sürpriz Maddie'nin ofisimde Seth'in yeğeni Brandy Mortensen ile birlikte olmasıydı. Seth'in beş çocuğu vardı ve Maddie en büyükleriydi. Seth'le çıkmaya başladığımızda bu yavrulara oldukça bağlanmıştım. Çocuk özlemim ve kızların tüm sevimlilikleri onları sevmemi kolaylaştırıyordu.

Onlar da bana yakınlaşmıştı.

Elbette on dört yaşındaki Brandy'nin kendisine "sevimli" denmesinden hoşlanmayacağından şüpheleniyordum. Elinde askıda bir giysi torbası tutan Maddie'nin yanında duruyordu. Brandy'nin yüzünde şaşırtıcı derecede somurtkan bir genç ifadesi vardı. Bana onu son gördüğümünden daha uzun görünüyordu. Tıpkı Erik'te olduğu gibi, bu insanlar için de zaman hızla geçiyordu.

"Selam çocuklar," dedim evraklarımı bir kenara bırakarak. "Ne var ne yok?"

"Yine düğün işleri," dedi Maddie neşeyle. "Az önce Seth'i almaya geldik. O dükkâna geri döndük ve Brandy için bir elbise aldık. O da nedime olacak."

Maddie çantanın kenarını kaldırdı ve geçen gün Maddie'nin bana aldığı elbisenin aynısı ortaya çıktı.

"Ne kadar utanç verici," dedim Brandy'ye. "Aynı kıyafetle ortaya çıkacağız."

Bana hayalet gibi bir gülümseme verdi ama sessiz kaldı.

"Gidip birkaç çiçekçiyle de konuştuk ama ne alacağımıza dair bir fikir bulamadık. Mor bir şey alırsam çok mu tek renkli olur? Farklı bir renk alırsam tuhaf görünür mü?"

"Zor sorular," dedim ciddiyetle. Cevap vermek istemediğim sorular.

"Belki benimle geri gelir ve onların bazılarına bir göz atarsın. kitaplar?" Maddie bana, içimde suçluluk duygusu uyandırmakta çok başarılı olan o umutlu ve neşeli gülümsemesini takındı.

"Bilmiyorum," dedim belli belirsiz. "Programıma bağlı."

"Peki, bana haber ver. Gidip Seth'i çağırayım, belki onun bir fikri vardır."

İyi şanslar, diye düşündüm. Seth fikir sunma konusunda kötü bir şöhrete sahipti ve bu düğün konusunda özellikle kararsız görünüyordu

kelime oyunu yapmıyorum. Maddie Brandy'yi bana bıraktı ve ben de ona gerçek bir

Gülümse.

"Nasıl gidiyor?" diye sordum. "Alışverişte eğlendin mi?"

Brandy kollarını göğsünde kavuşturmuş ve sarı saçlarını bir omzunun üzerinden atmıştı. *Rocky Horror Picture Show* tişörtü giymişti. Gerçekten, diye düşündüm. Amcasına dönüşmesine bir adım kalmıştı.

"Hayır," dedi açıkça.

Şaşkınlıkla bir kaşımı kaldırdım. Son bildiğim kadarıyla, genç bir kızken alışveriş yapmak ve insanların size kıyafet almasını sağlamak oldukça hoş bir şeydi. Belki de bu konudan bihaberdim. "Neden olmasın?"

"Çünkü," dedi dramatik bir şekilde. "Bu düğün bir şaka."

Kapı aralığına tedirgin bir bakış attım. "Bunu söylediğini duymalarına izin vermesen iyi olur."

Brandy ilgisiz görünüyordu. Tam olarak kaşlarını çatmış sayılmazdı ama buna oldukça yakındı. "Seth Amca'nın onunla evlenmemesi gerekiyordu."

"Neden olmasın? Bir süredir çıkıyorlar... şey, bir süredir." Bu doğru sayılırdı, suçluluk duygusuyla nişanlanmış olsun ya da olmasın. "Evlenme teklif etti. O da kabul etti. Bu kadar basit."

"Aradığımız kişi o değil," dedi Brandy sert bir sesle. "Onun evleniyor olması gerekiyordu.
sen."

Evet, gerçekten de kapının kapalı olmasını diledim. "Brandy," dedim sesimi olabildiğince alçaltarak. "Amcan ve ben ayrıldık. Bu işler böyledir. İnsanlar hayatlarına devam eder."

"İkinizin bunu yapmaması gerekiyordu. Birbirinize
aşkıttınız." "O da onu seviyor."

"Aynı şey değil."

Bu hiç beklemediğim bir tartışmaydı. Seth'in yeğenlerinin hâlâ benden hoşlandığını biliyordum ama böyle bir izlenim bırakacağımı hiç düşünmemiştim. "Maddie'yi seviyor musun yoksa?"

Brandy gönülsüz bir omuz silkme hareketi yaptı ve gözlerini kaçırdı. "O iyi biri. Ama o sen değilsin."

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedim. Brandy'nin düğüne olan kızgınlığının bana Maddie'den daha çok bağlı olmasından mı kaynaklandığını yoksa onun yaşındaki kızların aşk ve ruh eşleri hakkında sahip oldukları romantik ideallerin bir parçası mı olduğunu merak ettim.

"Özür dilerim," dedim. "Gerçek dünyada aşk genellikle hikayelerin bize düşündürdüğü şekilde yürümez. Her zaman masalsı sonlarla karşılaşmayız. İnsanlar ayrılır ve yollarına devam ederler. Birini seviyor olman başka birini sevmeyeceğin anlamına gelmez." Ürperdim. Bu, Seth'le (ilk) ayrılığımızdan kısa bir süre sonra Carter'la aramızda geçen bir konuşmaya oldukça benziyordu.

Brandy inatla, "Bu hâlâ doğru değil," dedi.

Seth ve Maddie kısa bir süre sonra onu geri aldılar, bunun için minnettarım. Şeytanın avukatlığını yapmak ve bir evliliği savunmak zorunda kalmak istemedim.

Kendim için pek de heyecan duymuyordum. Onları düşündüğümde beni her zaman rahatsız eden o üzüntünün yüzeye çıktığını hissettim... ve sonra Erik'in yorumlarını hatırladım. Ona teslim olma. Ondan uzak dur. Beni belaya sürükleyen şey buydu.

Söylemesi yapmasından daha kolay, tıpkı ona söylediğim gibi. Dikkat dağıtmak her şeyin anahtarı gibi görünüyordu ve bu gece kendimi başka bir ilişkiye hazır hissetmiyordum. Kesinlikle enerjiye ihtiyacım yoktu.

"Dikkatimi dağıt," diye mırıldandım arabama oturduğumda. "'Zekânla' canımı sık ya da beni düpedüz kızdır."

Roman'a dair hiçbir fiziksel kanıt ortaya çıkmadı - ne bir imza, ne de fiziksel bir görünüm - ama sesi bana aynı yumuşaklıkta cevap verdi. "Git arkadaşlarını gör. Bu gece o bara gitmiyorlar mı? Cody'ye çifte randevuya gideceğini söylemelisin."

"Bu çifte randevu değil," diye karşılık verdim.

Ama Roman haklıydı. Muhtemelen genç vampire yarın beni nelerin beklediğini söylemeliydim. Ayrıca Roman'ın bar gezisinden nasıl haberdar olduğunu da merak ediyordum. Bugün erken saatlerde Roman'ın duyma menzilinin dışında olduğunu düşünebileceğim bir sesli mesaj almıştım. Ya çok yakınında duruyordu ya da nefilim insanüstü bir duyma yeteneğine sahipti. İnsanüstü *olduklarına* göre, bu çok da uzak bir ihtimal değildi.

Birden aklıma bu akşamki sosyal buluşmayla ilgili başka bir fikir geldi, kesinlikle dikkat dağıtacak ve muhtemelen bir sıkıntıyı halledecek bir fikir.

"O bar," diye ilan ettim.

Seattle'ın tarihi bölgesi Pioneer Square'e gittim ve adına benzer bir bodrum katında yer alan bir bar olan Cellar'ı aradım. Burası ölümsüzlerin, yani cehennem ölümsüzlerinin en sevdiği yerdi. Meleklerin çoğu içki içmediği için - Carter bir istisnaydı- onları genellikle barlarda takılırken bulamazdınız. Daha çok lüks kafelerde bulunurlardı. Açıklanamayan nedenlerden dolayı, bazıları Space Needle'ın tepesindeki restoranda takılmayı da severdi. Belki de bunun onları cennete yaklaştırdığını düşünüyorlardı.

Ve gerçekten de merdivenlerden mahzene inerken, her zamanki grubumla birlikte Carter'ın imzasını da hissettim. Hepsinden iyisi, bulmayı umduğum bir imza daha vardı.

"Lanet olsun," dedim ve Simone'un arkadaşlarımla oturduğu masaya doğru yürüdüm. Succubi'lerin kurbanlarından çaldıkları enerji ışıltısıyla yanıyordu. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama onunki benimkinden daha parlaktı. Bunun sebebinin dün gece değil de muhtemelen bugün birini yakalamış olması olduğuna kendimi ikna ettim.

Hugh bana yer açmak için çekildi, ben de komşu masadan bir sandalye çektim. "Bu gece geleceğini düşünmemiştim."

Bir garsona el salladım ve bir votka gimlet söyledim. "Sizden uzak kalamayacağımı biliyorsunuz."

"Tam zamanında geldiniz," dedi Carter. Yüzü nötrdü ama burbonunu yudumlarken gözlerinde muzip bir parıltı yakaladım. "Simone da tam bize Yeraltı Turu'yla ilgili hikâyeler anlatıyordu. Seattle'ın bir asır önce yanıp kül olduğunu ve yeniden inşa edildiğini duydunuz mu?"

"Sadece her tura çıktığımda," diye cevap verdim. Bu da yaklaşık bir düzine kez olmuştu. Burası turistlerin uğrak yeri ve arkadaşlarımı ve şehir dışından gelen kurbanları sık sık bu tura götürürdüm. Simone'a meraklı bir bakış attım. "Bunu bugün mü yaptın?"

Başını salladı. "Hazır buradayken şehri de gezeyim dedim." Hâlâ o kütüphaneci sesini kullanıyordu ama onu son gördüğümünden daha çok bir succubus gibi görüldüğünü kabul etmek zorundaydım. Yakası o kadar düşük kesilmişti ki, meme uçlarının görünmemesi bir mucizeydi. Dudakları kıpkırmızıydı ve yanılmıyorsa saçları eskisinden daha uzun ve hacimliydi. Bir meleğe mi yoksa plaj tavşanına mı benzediğine karar veremiyordum.

Ve meleklerden bahsetmişken... Simone sandalyesini Carter'inkinin hemen yanına koymuştu, o kadar yakındı ki içkisine her uzanışında kolunu Carter'inkine sürtmekten kendini alamıyordu. Bacağının da Carter'ın bacağına değdiğinden şüpheleniyordum.

Ona doğru baktı, tam olarak romantik olmayan ama sahte olduğundan emin olduğum derin bir ilgiyle dolu bir bakış attı.

"Seattle'ın tarihini büyüleyici buluyorum. O kadar uzun süredir burada değilim, bu yüzden yeni şeyler öğrenmeye devam etmek harika."

Simone gülümsedi. Masanın öbür ucundaki Hugh içkisini yudumlarken biraz tıkanmıştı. Carter birkaç yüz yıldır Seattle'daydı. Doğru, onun gibi bir ölümsüz için o kadar da uzun değil ama Seattle yangını sırasında burada olduğu kesin. Bir keresinde yanlışlıkla Noel ağacını yaktığını düşünürsek, şehri ateşe veren kişi o da olabilirdi.

Kadehim göründü ve sıvı cesaretinden uzun bir yudum aldım. "Duyduğuma göre yerel ünlülerimizden bazılarının da göz atıyormuşsun," dedim tatlı bir sesle.

Simone hayran bakışlarını Carter'dan çekip kaşlarını çatarak bana dikti. "Çok fazla ünlüyle karşılaştığımı sanmıyorum."

"Şey," dedim, hâlâ aptal gibi gülümseyerek. "Sanırım bu 'ünlüyü' nasıl tanımladığınıza bağlı. Ben kesinlikle çok satan yazarları ünlü olarak görüyorum. Biriyle epeyce sohbet ettiniz."

Cody, Hugh ve Peter hemen hevesle hazır ola geçtiler. Kadın çatışmasının kokusunu bir mil öteden alabiliyorlardı ve şüphesiz kendilerini bir kedi dövüşüne hazırlıyorlardı.

"Ah, o mu?" dedi küçümseyerek. "Aktör gibi bir şey demek istedin sandım. Evet, o sadece radarımda olan biri. Birçoğundan biri. Oldukça sevimli. Yeterince hoş."

"Ve benim bir arkadaşım," dedim. Sesim hâlâ neşeliydi, ama gözlerinden tırmanan gerilimin farkında olduğunu görebiliyordum.

"Yine de adil bir oyun," diye cevap verdi omuz silkerek. "Hem sana ne ki? Onun ruhu zaten lekeli. *O kadar* da iyi bir av değil. Daha fazla zarar verebileceğimden değil."

Bu doğru değildi. Seth şu anda Cehennem'de olabilirdi ama kurtuluşun ötesinde değildi -her ne kadar bu ihtimalin zayıf olduğu iddia edilse de. Eğer Simone çılgınca bir şansla onu Maddie'yi tekrar aldatmaya zorlarsa, ruhu daha da kararacak ve onu kurtarmak için kalan tüm şansları yok edecekti. Ayrıca, günah bir yana, Simone onun hayatını kısaltacaktı - ki bu kesinlikle karşı olduğum bir şeydi.

"Yani, o sadece rastgele bir adam mı?" diye sordum. Kibarlığım kaybolmaya başlamıştı. Ondan da kayboluyordu. Yani. Bland Simone oynadığı rol kadar kayıtsız değildi. "Arkadaşım olması ve eskiden çıktığım biri olması bir şeyi değiştirmiyor mu?"

"Sanki seni bir şey için geri almaya çalışıyormuşum gibi konuşuyorsun. Seni *tanımıyorum* bile. Buraya sadece tatile geldim. Erkekleri elde etmek hayatımızın bir parçası ve senin onlar gibi bölge kontrolün yok." Çok iyi tanımlanmış avlanma alanları olan vampirlere doğru başını salladı. "Tabii," diye ekledi kendini beğenmiş bir tavırla, "Jerome ile bir tür anlaşmanız yoksa."

Ben kesinlikle bilmiyordum. Aslında patronum Seth'e ne olduğunu umursamadığını son derece açık bir şekilde ifade etmişti.

"Hayır, ama başka birinin şehrini ziyaret ettiğinizde nezaketen bunu yapacağınızı düşünürdüm. Yapılacak en güzel şey bu." Gülümsemem geri döndü, bu sefer buzla doluydu. "Ve bu ziyaretinizin de güzel kalmasını sağlar." Belki de onun en sevdiği sıfatı kullanmak mesajımı daha iyi anlatırdı.

Simone sertleşti, dikkati artık tamamen benim üzerimdeydi. "Nedir bu, geri çekilmezsem peşimden geleceğine dair bir tür uyarı mı?"

Omuz silktilim ve içkimi bitirdim. "Sadece dostça bir tavsiye."

Ayağa kalktı ve çantasını öyle bir güçle omzuna attı ki çanta neredeyse Carter'ın kafasına çarpacaktı. Görünüşe göre artık radarda değildi.

En azından şimdilik. "Burada kalıp üstü örtülü tehditleri dinlemeyeceğim. Özellikle de önemsiz adamlar için olanları. Onu istiyorsam, alırım."

"Seni özleyeceğiz," diye mırıldandım o uzaklaşırken.

"Oh," dedi Hugh parlak bir sesle. "Succubi'lerin dövüşmesinden daha çok sevdiğim bir şey yok. *Hanedan*'ı utandırıyor. Tawny ile yerleri temizleyebilirdin ama Simone sana bir maç verebilir."

"Pek sayılmaz," dedim. "Ve Seth'le de Carter'la olduğu kadar şansı olacak."

Carter kaşlarını kaldırdı, görünüşe göre söylediklerime katılmıyordu.

"Gerçekten Seth'e asılıyor mu?" diye sordu Cody.

"Evet. Utangaç, gözleri parlayan hayran kız tarzında."

"O zamanlar onu böyle kazanmamış mıydın?" diye sordu Peter.

Ona ters ters baktım. "Konuyla alakası yok. İşe yaramayacak." "O zaman neden endişeleniyorsun?" diye sordu Hugh sinsice.

"Çünkü bir onsluk önlem-oh, boş ver," diye inledim. "Bir içkiye daha ihtiyacım var."

Hugh ve vampirlerin tüm bu olanlardan eğlendikleri ve pek de endişelenmedikleri belliydi. Sanırım onlar da Seth'in kıpırdayamayacağına inanıyorlardı; sadece benim başka bir succubus'u kızdırmam fikri hoşlarına gitmişti. İşin üzücü yanı, muhtemelen Simone'u daha da çok çabalaması için cesaretlendirmiş olmamdı.

İki kadeh içtikten sonra eve gitmeye karar verdim. Siren şarkısının rahatlatıcılığından korkmayacak kadar öfkeliydim. Ayrılmadan önce Cody'ye yaklaşan randevusu hakkında bilgi verdim. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, çıldırdı.

"Ne? Ben... Ben yapamam. Ne diyeceğim? Ne yapacağım?" "Açıkçası, canım..." diye başladı Hugh alt tonda.

"İyi olacaksın," dedim. "Sadece stres yapmayı bırak ve kendin ol."

"Çifte randevu gibi görünüyor," dedi Peter. "Daha fazla siyah saç boyası alabilirim." "Hayır," diye uyardım. "Bunu aklından bile geçirme." Hâlâ belli belirsiz çizgiler görebiliyordum.

Cody'nin sarı yelesinden tamamen silinmemiştir. "Şu anki gibi giyin. Seninle kulüpte buluşuruz."

Dönmeye başladım ve sonra aklıma bir fikir geldi. "Carter, seninle konuşabilir miyim?" Dudakları hafifçe kıpırdadı. Bu onun şaşkınlık belirtisi miydi, bilemiyordum.

"Senin için her şeyi yaparım, Lilith'in Kızı."

Beni barın dışına kadar takip etti ve orada Pioneer Meydanı'ndaki parti müdavimlerinin arasında durduk. Binanın sigara içilmeyen iç kısmından çıktıktan sonra hemen bir sigara yaktı.

"Simone ile olan ilişkiyi kısıkanıyorsan," dedi, "seni temin ederim ki biz sadece arkadaşız."

"Oh, sessiz ol. Konunun bu olmadığını biliyorsun. Bak, yalan söylüyordu, değil mi? Seth'in tesadüf olduğu konusunda?"

Carter cevap vermeden önce uzun bir nefes aldı. Melekler başkalarının yalan söylediğini anlayabilirdi. "Evet ama son yorumunda ne olursa olsun onun peşinden gideceği konusunda oldukça samimi görünüyor."

Yüzümü buruşturdum. "Neden? Neden Seth'i hedef alsın ki? Yerel succubus üzerinde egemenlik kurmanın bir yolu mu bu?"

"Emin değilim. Succubi-ve tüm kadınların- yöntemleri benim için bir gizem." "Jerome aslında onun casusluk yapmaya geldiğini düşünüyordu."

Roman'a onu takip ettirdi ama bir şey çıkmadı. Hiç rapor falan vermedi. Roman'ı çekti

ondan-" Durakladım, aniden olayları gözden geçirdim ve daha önce düşünmediğim bir şekilde analiz ettim. "Ama ona Simone'un Seth'e asıldığını söyleyene kadar değildi. Jerome'un Roman'ı geri çektiği an o anmış gibi görünüyor. Onu yalnız bırakma konusunda oldukça kararlı görünüyor."

"Şimdi mi?" Carter sigarasını tekrar içine çekti ama gözlerinin arkasında düşüncelerin çalkalandığını görebiliyordum.

"Ne?" Ben sordum.

"Sadece bir düşünce," dedi. Meleklerle özgü bir yarı gerçek. "Jerome bundan sonra başka bir şey yaptı mı?"

"Evet, Roman'ı bana o taktı."

Bu şaşkınlık yarattı. "Neden?"

Görünüşe göre Jerome ve Carter son zamanlarda pek takılmıyorlardı. Carter'a son tuhaf durumumu anlattım.

"Bu çok garip," diye itiraf etti.

"Ne olabileceğini biliyor musun?"

"Birçok şey olabilir." Kayıtsızca konuşuyordu ama merakını, hatta belki de endişesini uyandırdığımı biliyordum.

İçimi çektim. "Keşke insanlar bunu söylemeyi bıraksa. Kimse gerçekten yardım etmiyor." "Sana yardım edeceğim," dedi ve sigarayı bırakıp söndürdü. "Yardım edeceğim."

Simone'u takip et."

Bu hiç de beklediğim bir şey değildi. "Bunu neden yapasın ki? Onun Seth'e asılmasını mı engelleyeceksin?"

Bu onun eğlenmesini sağladı. "Bu tür şeylere karışamayacağımı biliyorsun. Ama Simone'un faaliyetlerini merak ediyorum."

Seth'le ilk tanıştığımdan ve Carter hayatımda aktif bir rol oynamaya başladığından beri beni rahatsız eden huzursuz bir his içimde fokurduyordu.

"Neden? Seth'i neden bu kadar önemsiyorsun? Onun ne yaptığını ve bizim nasıl etkileşim kurduğumuzu hep merak ettin."

"Büyük bir sanatçının yaratım süreci ilgimi çekiyor. İzlemesi eğlenceli." "Bir başka yarı gerçek." Her zamanki gibi, soruyu gerçekten cevaplamadan cevap veriyordum. Daha sonra konuştuğumda sesimdeki çaresizlik beni şaşırttı. "Ben ciddiylim. Neden, Carter? Seth ve benim Seth'le birlikte olmam seni nasıl ilgilendiriyor?"

Çeneme vurdu. "Meraklı bir meleğin başına gelenler hakkında endişelenmekten daha iyi yapacak işlerin var. Ayrıca, birisi sana Simone hakkında rapor verse daha iyi hissetmez miydin?"

"Evet," diye itiraf ettim. "Ama-" "O

zaman anlaştık. Bir şey değil."

Hızla arkasını döndü ve parti kalabalığının içinde kayboldu. Peşinden gitmekten daha iyisini biliyordum çünkü muhtemelen kimse dikkat etmediğinde kelimenin tam anlamıyla ortadan kaybolacaktı. Bir kez daha iç çektim.

Kahrolası melekler.

Bölüm 8

Carter'ın Simone'la birlikte çalıştığını bilmek beni biraz olsun rahatlatmıştı ama konu Seth olunca onda beni hep tedirgin eden bir şeyler vardı

-Ve genel olarak aşk hayatımı. Çok ilgiliydi. Bir meleğin arkadaşlarımla takılmasına alışmıştım ama bazen bir tür oyuna mı getiriliyorum diye merak ediyordum. Cennetin de bizim gibi kendi gündemi vardı ve onların amaçlarını anlamak çoğu zaman daha zordu.

Ertesi gün sabah vardiyam vardı. Doug gitmeme on dakika kala bana kötü bir haber verene kadar kolay geçti.

"Bu gece seninle gelemem Kincaid."

Şaşkınlıkla hesap tablomdan başımı kaldırdım. "Ne?"

Omuz silkti, ofisimin kapısının yanında duruyordu. Bugün benimle aynı vardiyada çalışmıştı ve içimden bir ses bana bunu saatlerce sürecektir bir öfkeden kurtulmak için söylediğini söylüyordu. Kovulan insanlara Cuma günü günün sonunda söylenenler gibi.

"Tanıştığım bir kız var... ve onunla çıkma şansını gerçekten geri çeviremem. Oh, adamım. Sigara içiyor. Öyle bir vücudu var ki-"

"Ayrıntılara ihtiyacım yok," diye araya girdim. "Benim yerime onu alamaz mısın? Cody bu fikre ısınmaya başlamıştı... İptal edilirse çok üzülür."

"İptal etmene gerek yok. Bensiz git. Senin yerine onu getiremezdim.

-"Cody'nin sana ihtiyacı var."

İnledim. "Evet, ama bir grubun güvenliği ortadan kalkıyor ve ben üçüncü tekerlek oluyorum."

"Gidecek başka birini bul o zaman."

Tam o sırada Maddie kardeşinin yanında belirdi. Bir sonraki vardiya için onu devralıyordu. "Nereye gideceksin?"

Sonraki sözlerim beni utandırdı ama Cody ve Gabrielle ile yalnız gitmek istemiyordum. "Bu akşam bir metal konserine gitmek ister misin?" En azından yanımda başka bir kadın olması çifte randevu imalarını ortadan kaldıracaktı.

Belli ki bu beklediği bir davet değildi. "Şey... Gelirdim ama kapatmam gerekiyor ve sonra bir arkadaşımın buluşmam gerekiyor." "Yapardım" kısmı ve bu sözde arkadaş hakkında ciddi şüphelerim vardı. Metal Maddie'nin sahnesi değildi. Birden parladı. "Biliyor musun? Seth'i de getirmelisin."

"Ben... ne?" diye sordum.

"Mortensen?" diye sordu Doug, sesi benim kadar şaşkındı.

"Bunun ona göre olduğunu sanmıyorum," dedim huzursuzca. Öyle olmadığını kesinlikle biliyordum. "Evet," diye onayladı Doug. "Muhtemelen iyi bir fikir değil."

Doug'ın sözleri karşısında kaşlarımı çattım. Bu işten kurtulmayı ve ateşli kadını görmeyi ne kadar çok isterse istesin, benim üzerime birilerini itmeye istekli olacağını düşündüm.

Maddie umursamazdı. "Hayır, gerçekten. Haftalardır kitapla uğraşıyor ve dışarı çıkmasının ona iyi geleceğini düşünüyorum. Sanırım düğün meselesi onu strese sokuyor."

Evet, bu ikimiz için de geçerliydi. "Oh, onu rahatlık alanının dışına itmek istemiyorum," dedim beceriksizce.

Güldü. "Dediğim gibi, bu onun için iyi olur. Şimdi gidip ona soracağım."

Doug ya da ben itiraz edemeden gitmişti. Aramızda birkaç dakika süren bir sessizlik oldu. "Pekâlâ," dedi sonunda. "Onu neredeyse her şeye ikna edebilir. Sanırım hazırsınız."

"Sanırım öyle." Yürüdü gitti ve ben ikimizin de bu ihtimalden heyecan duymamasını ilginç buldum. Çifte randevu olayını daha da pekiştirdi ve Maddie'nin körü körüne güveni konusunda kendimi suçlu hissetmeme neden oldu. İyi tarafından bakarsak -bir nevi- Simone'un konseri basması ve Seth'i "baştan çıkarmaya" devam etmesi biraz cesaret isterdi.

Doug'ın tahmin ettiği gibi, Maddie gerçekten de Seth'i gitmeye ikna etti. Geç bir gösteriydi ve dördümüz saat 10:30 civarında kulübün dışında buluşmak üzere anlaşmıştık, böylece biletlerimizi dağıtabilecektim. Hepimiz oraya vardığımızda, önümdeki üç yüze baktım ve bunun komik mi yoksa acınası mı olduğuna karar vermeye çalıştım. Seth gözlerini kaçırma hareketi yapıyordu, Maddie'nin onu bu işe itmesinden rahatsız olduğu belliydi. Cody bir vampire göre normalden daha solgundu ve her an kaçmaya hazır görünüyordu. Aslında, her iki adam da bir kaçış planı oluşturmak için bir araya gelseydi hiç şaşırırmadım. Gabrielle orada olduğu için heyecanlı görünen tek kişiydi, gözleri ıslıl ıslıl ve hevesliydi.

Ayrıca sahne için gerçekten giyinen tek kişi oydu, tamamen siyahlar içindeydi, saçları diken diken olmuş ve makyajı dramatik seviyelere ulaşmıştı. Cody ve Seth her zamanki sokak kıyafetlerini giymişlerdi ve ben de ortalarda bir yerde giyinmişim: siyah kot pantolon ve siyah büstiyer üst, ağır gümüş takılarla süslenmişti. Ancak bu kıyafetlerin burası için fazla tasarımcı işi olduğu açıktı.

"Sizinle gelmeme izin verdiğiniz için çok teşekkürler," dedi. "Mavi Saten Sütyen'i sevdiğinizi bilmiyordum."

"Sevilmeyecek ne var?" diye sordu Seth, masum bir yüz ifadesiyle.

Gözlerimi ondan uzak tuttum çünkü sırtıtmaya başlayacağımı hissediyordum. Biletleri dağıttım ve içeri girdik, etrafımız bir sokak kavgasına karıştıysam yanımda olmasını isteyeceğim bir kalabalıkla çevriliydi.

Arka tarafta yüksek bir masa kapmayı başardık. Bu ayakta durmak demekti.

Ama en azından bardaklarımızı koyabileceğimiz bir yüzeyimiz vardı. "Ona bir içki ısmarlamayı teklif et," diye tısladım Cody'ye. Bir vampire Cyrano'yu oynamanın en güzel yanı, gelişmiş işitme yetisi sayesinde sesimi Gabrielle'in algılayabileceği seviyelerin çok altında tutabilmemdi. Odadaki gürültü -hatta grup başlamadan önce bile- tüm bunların gizli doğasını daha da güçlendiriyordu.

Cody itaatkâr bir şekilde itaat etti ve Gabrielle parayı çıkarmaya başladığında, ilk turun kendisinden olduğunu söyledi. Gabrielle'in gülümsemesi Cody'nin kendine olan güvenini artırmış gibiydi.

Seth kulağıma doğru eğildi. Gabrielle'in tam karşısında duruyordu ve Gabrielle bizi fark edemeyecek kadar manzaranın büyüüne kapılmıştı. "Bu işe yarayacak kadar çılgınca olabilir," diye mırıldandı.

"Kendini fazla kaptırma," diye karşılık verdim, onun yakınlığını düşünmemeye çalışarak. "Gece daha yeni başlıyor. Her türlü tuhaf aksilik ortaya çıkabilir."

Gülümsedi. "Bunlar senin uzmanlık alanın, değil mi?" "Ne yazık ki, evet."

Cody içeceklerle döndü ve Gabrielle'den daha fazla onay aldı. Ona karşı herhangi bir romantik çekim göstermiyordu ama en azından onun hayatta olduğunu biliyordu. Vampir/Goth olayını abartmaması gerektiği konusunda hâlâ kararlı olsam da, gördüğü "sıradan" yüzünü aşmak için çok çalışmamız gerektiğini fark ettim.

"Konuş onunla," dedim ona. Gabrielle ve benim aramdaki yerine geri dönmüştü. "Bir kez başladılar mı, bu muhtemelen imkânsız olacak."

"Ne diyebilirim ki?"

Kulak misafiri olan Seth bana doğru eğildi ve keşke daha fazla örtünseydim diye düşündüm. Kolunun bana sürtünmesi vücudumda heyecan yarattı.

"Daha önce onları canlı izleyip izlemediğini sor," dedi Seth. "Hayır derse, onları bir keresinde gördüğünü söyle... Bilmiyorum. Özel bir partide. Evet derse, ne düşündüğünü sor."

Cody tedirgin bir şekilde başını salladı. Ona doğru eğildi ve ben konuşmanın sadece bazı kısımlarını yakalayabildim ama kadın konuştuğu hareketlendi. Seth'e doğru eğildim.

"Ne zaman flört tavsiyeleri konusunda uzman oldun?" İnanamayarak sordum.

"O'Neill olsa böyle yapardı."

Alay ettim. "Cody'nin aşk hayatını ilerletmek için kurguyu mu kullanıyorsun?" "Hayat sanatı, sanat da hayatı taklit eder."

"Bu ifade çok saçma. Ve, biliyorsun, *seni* hiç görmedim bu tavsiyeyi kullanın."

"Bu O'Neill'in tavsiyesi. Yararlanabileceğim pek çok karakter var." "Tuhaf, senin kitabında hiç içe dönük, kekeme yazar hatırlamıyorum. kitaplar."

"Kekelemiyorum," dedi savunmacı bir tavırla - ama sözlerinin altında bir gülümseme vardı. "Ayrıca, belki *yeni dizide* böyle biri olur."

"Ooh," dedim, onun melodramıyla alay ederek. "Bu 'belki' de neyin nesi? Tüm bu fantastik yeni şeyin öncülünü çözdüğünü sanıyordum."

"Anlıyorum. Ama yol boyunca her zaman geliştirilebilir."

"İçe dönük yazarlar her şeyi geliştirir."

"Aynen öyle."

Gülerek, Cody'ye yardım etmem gerektiğini hatırladım ama Gabrielle ile kendi kendine konuşuyordu, bunu olumlu bir işaret olarak aldım. Seth'e geri döndüm. "Yani bu Cady ve O'Neill'in sonunu çözdüğün anlamına mı geliyor?"

"Hayır." Kaşları çatılmış olmasına rağmen hâlâ iyi niyetini koruyordu.

"Bugünlerde, yapmam gerek-"

Sözleri bir gitarın kulak zarını yırtan çığlığının odayı yırtmasıyla kesildi. Blue Satin Bra, ben Seth'le konuşurken (flört ederken?) sahneye çıkmıştı. Klişelerden nefret ederim ama doğruyu söylemek gerekirse, tamamen erkeklerden oluşan bir metal grubundan bekleyebileceğiniz şeylere benziyorlardı. Siyah giysiler, piercingler ve uçlarda dolaşan saçlar: traşlı ya da çok uzun. Onları farklı kılan tek şey, kıyafetlerinin üzerine mavi saten demi sütyen giyiyor olmalarıydı.

Bunu takip eden sağır edici müziğin üzerinde bile Gabrielle'in "Aman Tanrım!" diye çığlık attığını duyabiliyordum. Yüzü kendinden geçmişti ve Cody ona bir şey söylediğinde daha da parladı ve hevesle grubu selamladı. Tahminimce -doğru olsun ya da olmasın- ne kadar harika olduklarını tekrar teyit ediyordu.

Müzik Seth'le beni konuşabilmek için birbirimize yaklaştırmaya zorladı. "Biliyor musun," dedi, "başının sütyenini doldurduğuna eminim."

"Hayır," diye karşılık verdim. "Bu bir push-up sütyen, o yüzden öyle görünüyor. Göğüs dekoltesi için harika şeyler yapıyorlar."

Her şey düşünüldüğünde, Blue Satin Bra o kadar da kötü değildi. Metal en sevdiğim müzik olmayabilir ama yine de pek çok türe açtım. Gece boyunca devam eden ortam ve çılgınlık Seth'e ve bana şakalaşmak için bolca malzeme verdi. Gösteri sonunda bittiğinde ve Gabrielle ve Cody ile birlikte dışarı çıktığımızda ikimiz de gerçekten iyi bir ruh halindeydik.

"Bu *harikaydı*," diye haykırdı. "Biletleri paylaştığınız için çok teşekkür ederim."

"Sorun değil," dedim. Kulaklarım çınlıyordu ve hâlâ bağırıp bağırmadığımdan emin değildim.

Cody asil bir tavırla, "Sanırım bu şimdiye kadar izlediğim en iyi gösteriydi," dedi.

Gabrielle onun kolunu tuttu ve gözleri büyüdü. "Biliyorum! En sevdiğin şarkı hangisiydi?"

Sessizlik.

Seth deadpan, "Benimki, 'Armageddon terazilerim postanenizi yakacak' deyip durdukları bir tanesiydi," dedi.

"Oh, evet. Bu onların en iyilerinden biri" dedi. "Adı 'Plywood Fuck'."

"Bu benim de favorim," dedi Cody. Nedense bu geceki müziklerden herhangi birini duyduğundan şüpheliydim. Tüm duyuları Gabrielle'in üzerindeydi.

Mükemmel bir uyum içinde, Seth ve ben birbirimize bakıp gizli gizli gülümsedik, ikimiz de Cody'nin aşkıyla eğleniyorduk. Ben onun kadar ileri gitmemiştim ama grubumuz nihayet dağıldığında ben de kendimi havada yürürken buldum.

Eve döndüğümüzde Roman bana "İlginç bir gece," dedi. Casus modundaydı. "Sanırım Cody'nin gerçekten bir şansı olabilir."

"Belki," dedim. "Adam açıkça aşık olmuş, ama kız sadece hafifçe ilgileniyor gibi görünüyor. Arkadaşça bir şekilde olsa da."

Roman mutfağı karıştırdı ve kendine bir kâse Lucky Charms doldurdu. "Aşık olan tek kişi o değil."

İçimi çektim ve kanepeye yığıldım. "Bırak artık, tamam mı? Hepimiz biliyoruz ki Seth'i unutmama daha çok var."

Roman bana sinisi bir bakış attı. "Senden bahsetmiyordum."

Bir an ona bakakaldım, votkadan mahvolmuş beynim sözlerini anlamlandırmaya çalışıyordu. "Bekle... Seth'ten mi bahsediyorsun? O beni aştı."

"Aman Tanrım, Georgina. Daha fazla hayalperest olabilir misin?" "O evleniyor."

"Bunun hiçbir anlamı yok. Öyle olsaydı, erkekler bekarlığa veda partilerinde klamidya kapmazlardı."

"Ama Maddie'yi seviyor. Ve onun duyguları hakkında ne düşünürseniz düşünün, evlendiklerinde benim ulaşamayacağım bir yerde olacak."

"Çıkıyor olmaları, onun zaten senin ulaşamayacağın bir yerde olması gerektiği anlamına geliyor."

-Ancak geçmişteki kanıtlar bunun doğru olmadığını gösteriyor."

Kaşlarımı çattım ve ayakkabılarımı tekmeledim. "Bu konuyu açma. Kendimi yeterince kötü hissediyorum."

-O da öyle. Eğer benimle alay edeceksen, ben yatmaya gidiyorum."

Ama Roman'ın Seattle'a döndüğünden beri onun için tipik hale gelen o alaycı bakışını takınmaması beni şaşırttı. Gözleri ciddiye, ifadesi neredeyse endişeliydi. "Seninle alay etmeye çalışmıyorum. Sadece gerçekleri söylüyorum. Ne olursa olsun, sen ve Seth birbirinizden uzak duramıyorsunuz. Transfer talebinde bulunmalısın."

"Ne, Seattle'dan mı?" İnanamayarak sordum. "Burayı seviyorum."

"Başka bir yeri sevmeyi öğreneceksiniz. Dürüst olmak gerekirse, hayatınıza devam edebilmeniz tek yolu bu - ikinizin de hayatınıza devam edebilmesinin tek yolu. Onu her gün gördüğünüz bir durumdasınız - bu gece bunun en iyi örneği."

O sizden ayrıldı, siz de ondan 'daha iyi' bir amaç uğruna ayrıldınız. Ama birbirinizin etrafında dolanmaya devam ederseniz, bunun bir önemi kalmayacak. Asla iyileşemeyeceksiniz. Her gün kalbiniz yerinden sökülmeyle devam edecek."

O kadar şaşırmıştım ki birkaç saniye cevap bile veremedim. Eski

alay kafamın içinde dans etti: daireler ve daireler. "Ben... Neden böyle söylüyorsun? Neden umursuyorsun?"

"Çünkü her gün bunun olduğunu görüyorum. Kalbin tekrar tekrar sökölüyor ve bunu izlemek beni öldürüyor."

Yine bir an için nutkum tutuldu. "Düşündüm ki... Benden nefret ettiğini düşündüm."

Beni yok etmek istediğini sanıyordum."

Mısır gevreğini bitirdi ve kaseyi yere koydu. Kedileri uzaklaştıracak gücüm yoktu. "Senden nefret etmiyorum Georgina," dedi yorgun bir sesle. "Helena'ya olanlar için üzgün müyüm? Kesinlikle. Beni sevdiğin konusunda yalan söylediğin için üzgün müyüm? Evet. Bir tür intikam almak istiyor muyum? Belki de. Dürüst olmak gerekirse, duygularım günden güne değişiyor. Bazı günler sana kötü bir şey olmasını istiyorum. Bazı günler... şey, yaptığın şeyi yanlış yönlendirilmiş bir duyguyla yaptığını biliyorum... bilmiyorum. Doğru şeyi yaptığını düşünüyordun."

Ona bir şekilde onu sevdiğimi söylemek istedim. Ama bu muhtemelen şu anda işe yaramazdı. "Bu Seth dramasının ortaya çıkışını izlemek muhtemelen bana kötü bir şey olması konusunda sana bolca malzeme veriyordur."

"Hayır," dedi yorgun bir şekilde başını sallayarak. "Bundan hoşlanmıyorum. Dediğim gibi, gitmeni ve yeni bir hayata başlamanı tercih ederim. Seni şimdi her gördüğümde, sanki... sanki ölmeni izliyorum. Tekrar ve tekrar."

Birden uyumak isteyerek ayağa kalktım. "Evet," dedim usulca. "Bu biraz öyle hissettiriyor." Tereddüt ettim. "Dinlediğin için teşekkürler. Ve anladığın için."

"Her zaman," dedi.

Bu da beni şaşırttı. Bu son birkaç çılgın ay içinde bir yerlerde Roman'la yeniden arkadaş olduğumuzu fark ettim. "Senden bunu istemekten nefret ediyorum ama bu gece neşeli bir ruh haline sahip olma konusunda pek iyi bir iş çıkaramıyorum. Acaba-"

O da ayağa kalktı. "Evet. Uyurken seni izleyeceğim. Tüyler ürpertici faktörle başa çıkabilirsen tabii."

"Kabul edilebilir bir takas," dedim gülümseyerek. "Teşekkürler."

Belki de votkanın etkisiydi ama bir adım öne çıkıp ona sarıldım. Bir an için kaskatı kesildi, belli ki hazırlıksız yakalanmıştı ama sonra rahatladı ve kollarını bana doladı. Başımı göğsüne yasladım, yabancı olmayan sıcak ve canlı biriyle küçük bir teselli buldum. Hatırladığım gibi kokuyordu, kolonyasının temiz, keskin kokusu Seth'in odunsu kokusundan çok farklı bir şekilde beni çevreliyordu.

Tam geri çekilmem gerektiğini düşünüyordum ki bir ses "Bir şeyi bölüyor muyum?" diye sordu.

Kucaklaşmadan irkilerek uzaklaştım ve Carter'ı oturma odasında, kollarını kavuşturmuş ve tek kaşını kaldırmış bir şekilde dikilirken buldum. Roman da aynı şekilde telaşlanmış görünüyordu ve benden olabildiğince uzaklaşarak birkaç adım geri çekildi.

olabilir.

"Kapıyı hiç çalmaz mısın?" Ben sordum.

"Cevap vereceğinden emin değilim," dedi Carter iyi huylu bir şekilde.

"Özellikle de aldığım haberlerle."

İnledim. "Çok hızlı oldu. Simone'la bir ilgisi var mı?" Başını salladı. "Korkarım öyle. Yine Seth'le buluşmuş."

Bölüm 9

"Yapmış olamaz!" Ben haykırdım. "Bütün gece benimleydi."

"Konser bittikten sonra değil," diye belirtti Roman. "Biliyor musun, bence bu grup gerçekten bir yerlere gidiyor olabilir." Daha önce bana karşı gösterdiği duygusallıktan eser kalmamıştı Carter'ın yanında.

"Simone o yirmi dört saat açık kafede takılıyordu," dedi Carter. "Seth oraya çalışmaya gitti, ne demiştin? Konserde miydin?"

"Evet," dedim. "Mavi Saten Sütyen."

Melek Roman'a başıyla onay işareti yaptı. "Bu adamlar harika." "Hey, burada konuya sadık kalabilir miyiz?" İkisine de ters ters baktım. "Ne? Seth ve Simone'a ne oldu?"

Carter omuz silkti. "Her zamanki gibi. Gerçi içeri girdi ve onu ilk o fark etti. Kafası kitaptaydı, adam gelene kadar kafasını kaldırıp bakmadı bile." "İyi oynadın," dedim. "Onu agresif bir role zorluyor."

Carter, "Seth'in hiçbir zaman agresif bir rolde olduğunu sanmıyorum," diye düşündü. "Bu onu, eğer kibar olmak istiyorsa, ilk hamleyi yapabilecek bir konuma getirdi."

Kısa süren ilişkimiz boyunca Seth'le o kadar şefkatli ve tatlı sevişmiştik ki şairler bu güzelliğe ağlayabilirdi. Diğer zamanlarda işler düpedüz kirli bir hal almıştı ve sanırım melek bilseydi Carter, Seth'in agresif olduğu hakkındaki yorumunu yeniden gözden geçirebilirdi.

"Sonra ne olacak?" Ben talep ettim.

"Dediğim gibi, aynı. Farklı şeyler hakkında konuştular - Seth'in ilgisini çeken pek çok konu hakkında. Sanırım onun hakkında biraz araştırma yapmış olabilir."

"Çok güzel." Kanepeye yığıldım ve sonra hemen ayağa fırladım. "Ben oraya gidiyorum-"

"Gitti," diye araya girdi Carter. "Ayrı yollara gittiler ve sonra bir adamı paketledi ve ben de uçup gitme zamanımın geldiğine karar verdim."

"Şanslı piç," diye homurdandı Roman. "Ne tür bir pisliğin içinde oturmak zorunda kaldığım hakkında hiçbir fikrin yok."

Bana dönmeden önce Carter'ın yüzünde bir gülümseme belirdi. İçimi çektim ve tekrar oturdum. "Onunla yüzleşmenin bir yararı yok zaten. Bunu zaten yaptın ve hiçbir şey çıkmadı. Sanırım bu sadece bir tekrar olacak."

Muhtemelen iyi bir nokta. Bir succubusla çatışmak berbat bir şeydi. Hugh'a ya da vampirlere yumruk atabilirdim ve ölümsüz iyileşme ile bile

Yine de birkaç saat mor gözle gezerdim, eğer gerçekten iyi olsaydım daha da uzun sürerdi. Ama bir succubusla? Ona vurabilirim ve o da hasarı şekil değiştirerek atlatır. Sözlü dövüşe gelince? Elimde gerçek bir koz olmadığı için muhtemelen onu daha da kızdırır ve arkadaşlarıma daha fazla kedi dövüşü eğlencesi sağlardım.

"Pekala," dedim Roman'a. "Sanırım artık benimle yatmak zorunda kalmayacak kadar kızgıyım."

Carter'ın kaşları tekrar kalktı.

"Yani, beni uyurken izlemek zorunda değil," diye açıkladım. "Daha önce biraz asık suratlıydım ve gizemli... şeyin... tekrar ortaya çıkabileceğinden endişeleniyorduk."

"Neden suratın asık?" diye sordu Carter. Masum görünmeye çalışıyordu ama ben buna kanmadım.

Konserde olmasam bile, beni neyin üzdüğünü kolayca anlayabilirdi.

"Uzun hikaye."

Gümüşi gri gözleri beni delip geçti ve ben yer değiştirip başka tarafa baktım. Bunu yapmasından nefret ediyordum. Sanki ruhumun derinliklerini görebiliyordu. Bırakın başkalarının bakmasını, bakmak bile istemediğim bir yerdı orası. Konuyu değiştirmeye çalıştım.

"Biliyor musun, devam eden şu şey hakkında düşünüyordum... bu güç ya da siren şarkısı ya da her neyse. Nyx'e olanlar gibi değil ama yine de rüya gibi bir niteliği var, anlıyor musun? Yani, kesinlikle uyurgezer gibi görünüyorum. Sence geri dönmüş olabilir mi?"

"Hayır," dedi Carter. "Kesinlikle hâlâ kilitli. Kendim kontrol ettim."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

Bariz soruyu takip etmedim. Carter bunu benim için mi yapmıştı? Nyx'i kontrol etmek muhtemelen onun için çok zor olmamıştır. Muhtemelen bir melek arkadaşına sordu, o da başka bir meleğe sordu...vs. Yine de Carter'ın oyununun sonunu merak ediyordum. Neden benim için bu kadar zahmete girdi? Neden bunu araştırdı? Neden Simone'u takip etti?

Yüz ifadesi düşüncelerimi tahmin ettiğini düşündürdü ki bu hiç hoşuma gitmeyen bir şeydi. "Teşekkürler," dedim. "Ama sanırım şimdi yatmaya gidiyorum."

"Ve ben," dedi Carter, "bir içki almaya gidiyorum."

"Simone'la işiniz bitti mi?" diye sordu Roman.

Carter küçümseyici bir hareket yaptı. "En azından bu gece için. Onu sabah bulurum."

"Sen biraz tembel bir ajansın," diye belirttim, ancak diğer succubus'ların ilişkilerinden kaçınmasının nedenlerini kesinlikle anlıyordum.

Kaybolmadan önce tek yanıtı bir gülümseme daha oldu.

"Şimdi ne olacak?" Yüksek sesle merak ettim.

"Şimdi," dedi Roman, "sen güzellik uykuna yat ki, ben de seni dinleyerek büyüleyici bir gün daha geçirebileyim."

*Da Vinci Şifresi'*nden keyif aldım."

"Sevdiğini biliyorsun," dedim ve yatak odama doğru yürüdüm.

"Arkadaş istemediğine emin misin?"

Tekrar ona baktım ve yüzünü inceledim, yüzünün güzel çizgilerini ve gençliğimin Akdeniz'i gibi mavi yeşil gözlerini. İfadesi spekülâtifti, dudaklarında alaycı bir mizah vardı. Şaka yapıp yapmadığını tam olarak anlayamadım. Ya da tam olarak ne demek istediğini.

"Olumlu."

Sözlerim hissettiğimden biraz daha cesurdu, ancak gece olaysız geçti ve yine hüzünlü ruh halimin hedef olduğu fikrini pekiştirdi. Sonuç olarak, bu durum ertesi gün işe gittiğimde beni iyi bir ruh haline soktu. Hatta daha da neşeli olmak için sarı giydim ve iş arkadaşlarımı öyle bir coşkuyla karşıladım ki Doug hangi ilaçları aldığımı öğrenmek ve biraz alıp alamayacağını sormak istedi.

Bilimkurgu bölümüne doğru ilerlerken hiç de hoş karşılanmayan bir şey hissettim: ölümsüz bir imza. Bir *succubus* ölümsüz imzası. Ve tam olarak hangi *succubus*'a ait olduğunu biliyordum. 180 derece döndüm, birkaç adım attım ve yönünü belirlemeye çalıştım. Kurgu.

Doğruca oraya yöneldim ve tabii ki Simone oradaydı, Seth'le birlikte. Hakkında haberler duyduğum o kitap gibi ama seksi esmer kılığına girmişti. Seth'in bölümünün yanında duruyorlardı ve elinde Seth'in kitaplarından biri olan *Idiosyncraso*'yu tutuyordu. Yaklaştığımda imzamı hissedebileceğini biliyordum ama gözleri Seth'te kaldı, konuşması hiç kesilmedi.

"Bunu gerçekten üniversitede mi yazdın?"

"Evet," dedi. "Gerçi yayınladığım ilk kitap değildi. Çıkarıp gözden geçirmeden önce yıllarca rafa kaldırdım."

"Harika," dedi sayfaları çevirirken. "Okumak için sabırsızlanıyorum. Bir sonraki kitabından önce yapacak bir şeyim olur."

"Şey, kendini-oh, hey."

Seth beni fark etmişti. Yanlarında durdum ve Simone kibarca bana doğru döndü.

"Nasıl gidiyor?" İstedimden daha sert bir sesle sordum.

Bana karşı her zaman hassas olan Seth ses tonuma biraz şaşırmış gibi göründü ama bunu kabul etmedi. "İyi. Georgina, bu Kelly. Kelly, Georgina. Georgina buranın müdürü."

"Merhaba, *Kelly*."

Onunla eşleşen bir sertlikle elini sıktım ve ikimiz de Stepford Kadınları gibi birbirimize sırtmaya devam ettik.

"Kelly'yle bir kafede tanıştım," dedi Seth hafifçe, çapraz ateşte olduğunun farkında değildi. "Ona bir ara dükkânı görmesi gerektiğini söyledim."

"Bu harika," dedi Simone, sevimli bir masumiyetle. "Ben büyük bir okuyucuyum. Kitaplarla ilgili her şeyi seviyorum. Ve en sevdiğim yazarlardan biriyle tanışmak bana harika

içgörü."

"Şey," dedi Seth, gördüğü ilgi karşısında biraz utanarak. "Gerçekten ne kadar içgörü sunduğumu bilmiyorum."

Simone güldü. "Çok. Seni her gördüğümde senden bir şeyler alıyormuşum gibi hissediyorum."

"Birbirinizi çok sık gördünüz mü?" Ben sordum.

"Kelly Queen Anne'e taşındı," dedi Seth. "Bu yüzden sürekli karşılaşıyoruz."

"Harika bir bölge," dedim. "Nerede

yaşıyorsunuz?" Simone duraksadı. "Queen

Anne'de." "Sokak mı, cadde mi, yoksa yol mu?"

Seth sorunun sorgulayıcı tarzı karşısında şaşırılmış görünüyordu. Simone gerginleşti. "Eh, Avenue."

Lanet olsun. Şanslı tahmin. Queen Anne Caddesi diye bir yer yoktu.

"Güzel yermiş." Ona sırtımı dönerek Seth'e baktım. "Buraya geldim çünkü birinin Maddie'nin seni aradığını söylediğini duydum." Bu hiç de doğru değildi. Maddie'nin gelmesine daha bir saat vardı. Simone'a sıradan bir bakış attım.

"Maddie onun nişanlısı."

"Henüz gelmediğini sanıyordum," dedi Seth.

O kadar gün varken neden hafızası bugün çalışıyor olsun ki? "Belki yanlış duymuşumdur," dedim omuz silkerek. "Ama kontrol etmek istersin diye düşündüm."

"Göstereceğim," dedi, hâlâ biraz şaşkındı. "Kelly'ye bir kitap daha göstermem gerekiyor."

Bana muzaffer bir bakış attı ama Seth'le hiçbir şey başaramadığını biliyordum. Bir şeye -bu durumda kitapların tarihine- o kadar odaklanmıştı ki, dünyadan kopmuş gibi bir ifadesi vardı. "Kelly" hoş bir tesadüftü. Simone bunu fark edemeyecek kadar kendine güveniyordu.

Seth raflara geri döndü ve benim kalmam garip kaçacaktı. Onun dikkati başka yerdeyken Simone'a uyarıcı bir bakış attım. "Eminim seni buralarda göreceğim."

"Oh," dedi sakın bir gülümsemeyle, "yapacaksın."

O gün eve geldiğimde birkaç mobilya kırmaya hazırdım. "Gördün mü-"

"Evet, evet, gördüm," dedi Roman, yanımda cisimlenerek. "Sakin ol."

Küçük bir hayal kırıklığı çılgılığı attım, gerçek bir şekli olmayan ilkel bir şey. "O kaltağa inanamıyorum! Bunu *benim önümde* yaptığına inanamıyorum! Bunu bilerek yaptı. Benimle alay etmek için bilerek yaptı."

Roman duvara yaslanmış, sükûnet timsaliydi; benim yıpranmış, volta atan halimden çok farklıydı. "Tabii ki yaptı. Kurbanlarını kalabalığın içinde tehdit eden gangsterler gibi... O kadar çok şahit varken karşılık vermenin hiçbir yolu yok."

"Güzel benzetme," diye mırıldandım. "Belki bir dahaki sefere yatağında bir at kafası olur."

"Yardıma olacaksa onunkine de bir tane bırakabilirim," diye teklif etti.

Bu beni neredeyse gülümsetiyordu. Neredeyse. Ama şaka yaptığından tam olarak emin değildim. "İşin asıl komik yanı, bunu Seth'in başlatmış olması, biliyor musun? Benden uzak durmaya çalışıyordu ve tam da bunun içine girdi."

"Cehenneme giden yol iyi niyetle döşenmiştir."

Bunu bir cevapla onurlandırmadım.

"Bak," dedi tüm ciddiyetiyle, bana doğru birkaç adım atarak. "Bunu yapıyor olması berbat bir şey ve tesadüf olma ihtimalini kesinlikle eleyebiliriz. Ama Seth oradayken Maddie'yle birlikteyse, hiçbir şey olmayacağını biliyorsun. Carter da bize rapor verecektir. Bunun için heyecanlanmanın bir anlamı yok."

"Söylemesi yapmaktan daha kolay. Hiçbir şey dikkatimi dağıtamaz."

Daha da yaklaştı ve ellerini üst kollarıma koydu. "Öyle mi? En son ne zaman dansa gittin?"

Şaşkınlıkla göz kırptım. En son ne zaman dans etmiştim? Bu yılın başlarında kitapçıda bir salsa dersi, sonrasında Seth ve ben ofisimde birbirimizin kıyafetlerini yırtmıştık.

"Bir süre önce," dedim kaçamak bir ifadeyle, hem sorudan hem de parmak uçlarının tenimde gezinmesinden rahatsız olmuştum. "Neden?"

"Hadi dışarı çıkalım," dedi. "Gidebileceğimiz milyonlarca yer var. İstedğin her türlü dansı yapabiliriz. Hafızam beni yanıltmıyorsa, iyi bir dansçısın."

Gözlerimi kısmıştım. "Ben *mükemmel* bir dansçıyım ve bunu sen de biliyorsun." Yüzünü yaklaştırdı. "O zaman kanıtla."

"Alakası yok. Canım dışarı çıkmak istemiyor."

Roman iç çekti ve uzaklaştı. Gitmesine izin verdiğim için biraz hayal kırıklığına uğradığımı fark ettim. "Dostum," dedi. "Eskiden eğlenceli olduğun zamanları hatırlıyorum. İyi ki şehri terk etmişim." Eğlence merkezime doğru yürüdü ve diz çöktü. "Muhammed dağa gelmeyecekse..."

"Hay Allah. Bu gece dini atasözleri konusunda bir zenginliksin, değil mi?"

"Hey, sadece deniyorum, İsa aşkına. CD'ler mi? Karanlık Çağ'ı biliyorsun. uzun zaman önce sona erdi." Koleksiyonumu küçümseyerek işaret etti. "Artık herkes dijital ortama geçti. Hani şu müzik depolayan küçük büyülü cihazlar var ya? Yoksa onları bir tür büyücülük olarak mı görüyorsun?"

"Teknoloji her yıl değişiyor. Bir modaya atlarsanız, farkına bile varmadan modası geçmiş olursunuz."

"Dürüst olmak gerekirse, oturma odanızın ortasında bir ateşin üzerinde yemek pişirmiyor olmanız bir mucize."

"Unutuyorsun, ben yemek yapmam."

"Ben burada yaşıyorum. Unutmadım."

O sırada benim "arkaik" CD'lerimden birini çalara koymuştu. Güldüm. "Sen eski tarihten bahseden birisin. Bu eski moda."

"Hayır." Ayağa kalktı ve bana ellerini uzattı. "Bu klasik. Asla modası geçmez."

"Evet," dedim, müzik çalmaya başladığında. "Bugünlerde bütün çocuklar fokstrot yapıyor. Tanrım, yavaş stil bile var." Ama yine de ellerimi tutmasına izin verdim.

"Hey, o CD'nin sahibi sensin."

İkimiz de adımları zahmetsizce atıyor, oturma odasında süzülüyor ve mobilyalardan zarafetle sıyrılmayı başarıyorduk. Roman'ın uzun bir kusur listesi vardı, ama en iyi özelliklerinden biri neredeyse benim kadar iyi bir dansçı olmasıydı.

"Neden bu kadar iyi dans ediyorsun?" Aubrey'nin üzerine basarak sordum. Ezilmekten hiç endişe duymuyor gibiydi ve dansa başladığımızda hiç kıpırdama belirtisi göstermemişti.

"Bu nasıl bir soru böyle? Neden bu kadar iyi dans *ediyorsun*?"

"Doğal içgüdü, sanırım. Ben de bunu merak ediyorum. Bu doğuştan gelen bir şey mi? Yoksa elinizde olmayan ama yıllar içinde mükemmelleştirdiğiniz bir şey mi? Yani, bir süredir buralardasın. Sanırım bir şeye bu kadar uzun süre kafa yorarsanız, o konuda ustalaşmadan edemezsiniz."

Güldü. "Doğruyu söylemek gerekirse, bilmiyorum. Belki de kanında vardır."

"Oh, hadi ama. Jerome'u dans pistinde hayal *edemiyorum*."

"O değil. Annem. O bir dansçıydı. Uzun, çok uzun zaman önce bu kral için köle bir kızdı..." Roman'ın bakışları içe döndü. Kızgın görünmüyordu, daha çok nostaljikti. "Tabii ki, kız hamile kaldığında oldukça sinirlenmişti. Bu tür şeyler koroyu mahvetmeye meyillidir."

"Ona ne oldu?" O kadar uzun zaman önce buralarda değildim ama bazı şeyler zaman içinde hep aynı kalmıştı. Efendilerini kızdıran köleler dövülür ya da başka birine satılırdı. Ya da daha kötüsüne.

"Bilmiyorum. Jerome onu alıp götürdü, özgür bir kadın olabileceği bir köye."

Kaşlarımı çattım. Patronumun bir ölümlüye -romantik ve ilahi bir şekilde- aşık olduğu fikrini aklıma getirmekte hâlâ zorlanıyordum. "Onunla kaldı mı? O zamana kadar bir iblis olurdu...."

"Hiç geri gelmedi. Onu ilk kez geçen yıl gördüm. Annem yine de kin tutmadı. Sürekli onun hakkında konuşurdu... çok güzel olduğunu söylerdi. Melek mi yoksa şeytan mı demek istedi bilmiyorum. Muhtemelen aynı görünüyordu, çünkü ikisi de aynı varlıklar."

"Yine de John Cusack'a benzemediğini tahmin ediyorum."

"Hayır." Bu Roman'ı yine güldürdü. "Muhtemelen hayır. Annem ne zaman köy taşısak sıradan işlerde çalışırdı; çamaşırcı kadın, tarla işçisi. Ama en azından özgürdü. Ve hâlâ bazen dans ederdi. Onu bir kez görmüştüm, ben çok küçükken... öldürülmeden hemen önce. Bir festival vardı ve onun kırmızı elbisesiyle ateşin önünde dans ettiğini hatırlıyorum." Hepsi

Neşesi kayboldu. "Bu görüntü zihnime kazındı. Bir meleğin ona nasıl aşık olabileceğini görebiliyorum."

Nasıl öldürüldüğüne dair hiçbir soru sormadım. O günlerde, bir baskın ya da saldırı kadar basit bir olay olabilirdi. Bunlar olağan şeylerdi. Ya da daha büyük olasılıkla Roman ve kız kardeşine yönelik bir girişim sırasında öldürülmüştü. Bir keresinde meleklerden ve şeytanlardan sürekli kaçtıklarından bahsetmişti.

"Belki de bilinçaltında ona bir övgü olarak dans etmeyi öğrendin," dedim, daha hafif bir şeye geçerek.

O yarım gülümseme geri döndü. "Ya da belki de babamın zarif, şehvetli kadınlara olan ilgisini miras almışımdır."

Şarkı bitti ve biz orada öylece durduk, ellerimiz hâlâ birbirine dolanmış halde zamanın içinde donup kalmıştık. Foxtrot, modern kulüplerde görülen çarpışma ve gıcırdama gibi değildi ama vücutlarımız birbirine yakındı ve ben onun sıcaklığını hissedebiliyordum.

Bunun gerçek mi yoksa hayal ürünü mü olduğunu bilemiyordum. Ama dans etmenin, bir başkasının bedenini yansıtmanın baştan çıkarıcı bir yanı olduğunu biliyordum ve her nasılsa eğilip beni öptüğünde hiç şaşırmadım.

Onu geri öptüğüm için biraz şaşırmıştım. Ama uzun sürmedi. Çünkü dudaklarımız buluştuğunda, Roman'ı hayatımda ne kadar rahatlatıcı bir demirbaş olarak görmeye başladığımı fark ettim. Düşmandan arkadaşaya dönüşmüştük... Neye? Tam olarak bilmiyordum. Onun etrafımda olmasından hoşlandığımı ve uzun zaman önce beni ona çeken cazibeyi asla gerçekten sarsmadığımı biliyordum. Ayrıca hoşlandığım birinin dokunuşuna hasret olduğumu ve bu tür şeylere otomatik bir içgüdüyle tepki verdiğimi de biliyordum.

Ağzı benimkine daha sert bastırdı, hatırladığım kadar sıcak ve talepkârdı. Elleri hızlı bir şekilde fokstrotun resmi yöneliminden daha samimi ve istekli bir şeye geçti, kalçalarıma doğru kayd ve bir şekilde beni duvara doğru itmeyi başarırken aynı zamanda gömleğini yukarı itti. Kendi ellerim boynuna dolanmıştı, tüm sinirlerimin tutuştuğunu ve şehvetin içimde aktığını hissettiğimde alt bedenim ona doğru bastırıyordu.

Gömleğini çıkaracak kadar uzaklaşmayı başardı ve sonra elleri beyaz dantel bir sütyenle sarılmış olan göğüslerime gitti. Aşağı baktı ve öpüşmemizden çekilirken yüzünü buruşturdu. "Önden kancalı yapamaz mısın?"

Küçük bir şekil değiştirme hareketiyle sütyen tamamen yok oldu. "Zahmet etmeyin," dedim.

Gülümsedi ve elleri göğüslerimin kıvrımlarını kavrarken dudaklarını boynuma götürdü. Gömleğini çıkarmam imkânsızdı ama ellerimi gömleğinin altına kaydurdum, sıcak tenini ve gergin kaslarını hissetmeyi seviyordum. Başımı arkaya eğdim, beni tatmasına ve öpüşünün yoğunluğunu artırmasına izin verdim.

Ve tüm bunlar olurken, kafamın içinde hiç ses yoktu. Hiçbir düşüncesini duymadım, hiçbir duygusunu hissetmedim. Yalnızdım, kendi kendimle baş başaydım.

tepkiler, başka hiçbir kesinti olmadan sadece vücudumun hissettiği şeyin tadını çıkarmak. Muhteşemdi.

Sonunda gömleğini çıkarmamı sağlayacak bir mola vermeyi başardım ve sonra ellerim pantolonuna gitti, dudaklarını meme uçlarıma götürmeye çalışırken bizi kısa bir çıkmaza soktu. Ben kazandım ve pantolonunun yere düşmesini izledim. Bu tavizle beni de aşağı çekti ve göğüslerimi öpme çabalarına devam etti, bunu yaparken neredeyse önümde diz çöktü. Ellerimi saçlarında gezdirdim, ağzı emerken ve alay ederken başını kavradım. Bunu yaparken gözleri yukarı baktı ve benimkilerle buluştu. İçlerindeki arzuyu ve daha fazlasını gördüm.

Görmeyi beklemediğim bir şey. Ne vardı? Aşk mı? Hayranlık mı? Şefkat mi? Tam olarak kestiremiyordum ama genel kategoriye tanıdım. Yüzüme bir tokat gibi çarptı. Bunu beklemiyordum. Şehvet bekliyordum. Vücudunun ihtiyacını gidermek için beni yere atıp becermek gibi ilkel bir içgüdü. Uzun zamandır benden bir şekilde hoşlandığı ve bir şekilde nefret etmek istediği varsayımıyla hareket ediyordum. Ancak şimdi, son zamanlarda yaşadığımız o güzel anların tesadüf olmadığını fark ettim. Keskin tavrı, duygularını gizlemek için kullandığı bir cepheydi.

Roman beni hala seviyordu.

Ne olduğunu anladım. Bunu sadece bedenimi istediği için yapmıyordu. *Beni* istiyordu. Bu onun için fiziksel bir içgüdüyü tatmin etmekten daha fazlasıydı ve aniden... aniden ne yapacağımı bilemedim. Çünkü o zaman fark ettim ki, bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Benim açımdan bir miktar şehvet vardı ve Seattle'a döndüğünden beri ona daha da yakınlaşmışım. Ama gerisi...? Emin değildim. Şu anda o kadar çok şey oluyordu ki: Maddie, Simone, Seth... Her zaman Seth. Şu anda bile başka bir adamın kollarına sarılmışken kalbimi sızlatan Seth. Duygularım kafa karışıklığı, acı ve çaresizlikle karmakarışık. Roman'la bir tür tepki olarak, kalbimdeki boşluğu doldurmak ve sahte bir teselli aramak için birlikteydim. Benim duygularım onunkilerle uyuşmuyordu. Bunu onunla yapamazdım. Bunu onunla yapmayı hak etmiyordum.

Onu ittim ve ayağa fırlayarak koridora doğru geri çekildim. "Hayır..." Dedim ki. "Yapamam... Yapamam. Üzgünüm."

Bana baktı, anlaşılır bir şekilde kafası karışmıştı ve birkaç saniye önce gösterdiğim coşkudan sonra biraz incinmişti. "Neden bahsediyorsun sen? Sorun nedir?"

Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum, içimde hissettiklerimi nasıl ifade edebileceğimi bile bilmiyordum. Sadece başımı salladım ve geri dönmeye devam ettim. "Özür dilerim... Çok özür dilerim... Sadece hazır değilim."

Roman zarif bir hareketle ayağa fırladı. Bana doğru bir adım attı. "Georgina..."

Ama ben çoktan yatak odamın güvenliğine doğru uzaklaşmaya başlamıştım. Kapıyı arkamdan kapattım - öfkeyle değil, ondan uzak durmak için duyduğum çaresiz ihtiyaçla. Koridordan adımı seslendiğini duydum ve onun

Cevap vermeyi reddetmeme rağmen yine de içeri girdi. Kilidim yoktu ve olsaydı bile bu onu durdurmazdı. Adımı birkaç kez daha söyledi ve sonra sessizlik çöktü. Sanırım oturma odasına döndü, geri çekildi ve bana alan tanıdı.

Kendimi yatağa attım, çarşafları sıkıca kavradım ve ağlamamaya çalıştım. Beni sık sık rahatsız eden o korkunç umutsuzluk şimdi içimi dolduruyordu. Bu, asla terk edemeyeceğim eski bir arkadaştı. Tüm ilişkilerim -arkadaşlarım ve sevgililerim- darmadağındı. Ya ben onları incitiyordum ya da onlar beni incitiyordu. Benim için huzur yoktu. Bu cehennem hizmetkârı için asla da olmayacaktı.

Ve sonra, içimdeki o korkunç, sıkıcı acının arasında, en hafif dokunuşları hissettim. Bir fısıltı. Bir müzik nefesi, renk, ışık. Başımı yastığıma gömdüğüm yerden kaldırdım ve etrafıma bakındım. Somut bir şey yoktu, tam olarak değil, ama etrafımda hissedebiliyordum: o sıcak, rahatlatıcı siren şarkısı. Kelimeleri yoktu ama çaresizliğimin içinde onu mükemmel bir şekilde duyabiliyordum. Bana yanıldığımı, huzura kavuşabileceğimi söylüyordu. Sadece bu da değil, rahatlık, sevgi ve çok daha fazlasına sahip olabileceğimi söylüyordu. Beni çağıran kollar gibiydi, uzun zamandır kayıp olan çocuğunu eve buyur eden bir anne gibiydi.

Yavaşça yatağımdan kalktım, şekli olmayan şeye doğru ilerledim. *Gel, gel.*

Kapımın dışında Roman'ın adımı haykırdığını duydum ama ses tonu öncekinden farklıydı. Bu kafa karışıklığı ya da yalvarma değildi. Çılgınca ve endişeliydi. O güzel sıcaklığa yaklaşırken ses kulaklarımı tırmalıyordu. Burası evimdi. Bu bir davetti. Tek yapmam gereken kabul etmektir.

"Georgina!" Kapı havaya uçtu ve Roman orada durdu, güçle parlıyordu. "Georgina, dur-"

Ama artık çok geçti. Kabul etmiştim.

Tüm o neşe ve koruma beni sarıp sarmaladı, kollarına aldı. Dünya çözüldü.

Bölüm 10

Karanlığa uyandım. Siyahlık ve boğulma.

Küçük bir odadaydım, aslında bir kutunun içindeydim, o kadar sıkıştım ki kollarım beni sarıyor ve dizlerim göğsüme çekiliyordu. Garip bir şekilde, uzuvlarım çok uzun görünüyordu. Aslında tüm vücudum öyleydi. Şekil değiştirirken vücudum hep değişirdi ama Roman'ın yanında giydiğim bu değildi. Bu farklıydı. Bir an için o korkunç boşluk etrafımı sarmış gibiydi. Nefes alamıyordum. Büyük bir çabayla kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Yeterince hava vardı. Nefes *alabilirdim*. Ve alamıyordum bile, bunun bir önemi olmazdı. Boğulma korkusu insani bir içgüdüydü.

Ben neredeydim? Yatak odasından sonrasını hatırlamıyordum. Işığı, müziği ve Roman'ın içeri çok geç girdiğini hatırlıyordum. Gücünün arttığını hissetmişim, sanki harekete geçmek üzereydi ama sonucunu görememişim. Ve şimdi, işte buradaydım.

Gözlerimin önünde, karanlıkta yanan meşaleler gibi, birbirinin aynısı iki ışıldayan form belirdi. Uzun boylu ve inceydiler, söğüt gibi, çift cinsiyetli yüz hatları vardı. Vücutlarını saran siyah kumaş, kendi ışığıyla parlıyormuş gibi görünüyordu ve uzun siyah saçları başlarından akarak kumaşa karışıyor ve kendini kaybediyordu. Gözleri ürkütücü radyoaktif bir maviydi, herhangi bir insan için fazla maviydi ve ne erkek ne de kadın olan o uzun, soluk yüzlerinden fırlayacakmış gibi görünüyordu.

Bu da garipti çünkü sanki büyük bir odada karşımda duruyorlardı, sanki benden on ya da daha fazla metre uzaktaydılar. Oysa ben hala kutumun ve onun görünmeyen duvarlarının içine sıkışmış, zar zor hareket edebiliyordum. Onların dışında kalan her şey saf, dipsiz bir karanlıktı. Kendi bedenimi ya da odanın diğer özelliklerini bile göremiyordum. Beynim bu uzamsal ikiyüzlülüğü kavrayamıyordu. Her şey çok gerçeküstüydü.

"Kimsin sen?" diye sordum. "Burada ne işim var?" Zaman kaybetmenin bir anlamı olmadığını gördüm.

İkili hemen cevap vermedi. Gözleri soğuk ve okunaksızdı ama dudaklarında biraz kendini beğenmişlik gördüm.

"Succubus'umuz," dedi biri. Onun-benim beynim onlara bir cinsiyet atamaya karar verdi

-Sesi alçak ve hırıltılıydı, bana bir yılanı hatırlatan bir peltekliği vardı. "Sonunda succubus'umuz."

"Yakalaması düşündüğümüzden daha zor," diye ekledi diğeri, aynı ses tonuyla. "Biz

uzun zaman önce yenik düşeceğini düşünmüştüm."

"Kimsin sen?" Öfkem alevlenerek tekrarladım. Kaçmak için beyhude bir çaba içinde kıvrandım. Hapsedildiğim yer o kadar dardı ki yumruklarımı var olmayan duvarlara vuracak yerim bile yoktu.

"Annem çok memnun olacak," dedi ilki.

"Çok memnun olacak," diye onayladı diğeri.

İfadeleri dönüşümlü olarak kullanmaları bana Grace-Jerome'un eski teğmeni Demoness ve Mei'nin eskiden nasıl etkileşimde bulunduklarını hatırlattı. Büyüleyici ve biraz da ürkütücü bir *The Shining* havası vardı. Bu... bu başka bir şeydi. Korkunç ve buz gibi bir şeydi, duyularımı kara tahtaya çakılmış çiviler gibi yakıyordu.

"Annem bizi ödüllendirecek," dedi ilki. Zihinsel işlem kolaylığı için onlara Bir ve İki demeye karar verdim. "Özgür kaldığında, meleklerden kaçtığında bizi ödüllendirecek."

"Annen kim?" diye sordum. Rahatsız edici bir şüphe oluşmaya başlamıştı.

"Kendisi yapana kadar onun intikamını alacağız," dedi İki. "Ona ihanet ettiğiniz için acı çekeceksiniz."

"Nyx," diye mırıldandım. "Nyx senin annen. Ve sen... sen Oneroi'sin."

Hiçbir şey söylemediler, ben de bunu onaylama olarak algıladım. Başım döndü. Oneroi?

Bu nasıl oldu? Oneroi bir tür rüya iblisiydi ama benim etkileşimde bulunduğum iblisler gibi değildi. Cennet ve Cehennem evrendeki güçlerdi, ama başkaları da vardı, benim içinde bulunduğum sistemle karışan ve çoğu zaman paralel işleyen başkaları da. Nyx böyle bir güçtü, dünyanın düzensizlikten yaratıldığı zamanın başlangıcından gelen bir kaos varlığıydı.

Ve Oneroi onun çocuklarıydı.

Onlar hakkında birkaç şey biliyordum ama onları hiç görmemiştim ya da görmeyi hiç beklemiyordum. Rüyaları ziyaret eder, onlardan beslenirlerdi. Nyx de bunu yapmıştı ama yöntemi biraz farklıydı. İnsanları rüyalarında geleceği görmeleri için manipüle etmişti - rüya görenin beklediği şekilde gelişmeyen çarpık bir versiyon. Bu, dünyada kaos yaratan çılgınca eylemlere yol açmış ve onun daha da güçlenmesini sağlamıştı. Ayrıca doğrudan benim enerjimle besleniyor, onu en saf haliyle alıyor ve kendi rüyalarımla dikkatimi dağıtıyordu.

Ancak Oneroi rüyaların kendisinden beslenir, güçlerini rüya görenin beslediği duygulardan ve gerçekliklerden alırdı. Anladığım kadarıyla rüyaları manipüle etme güçleri de vardı ama bunun için nadiren sebepleri oluyordu. İnsanlar kendi başlarına bol miktarda umut, hayal ve korku sağlıyorlardı. Dışarıdan yardıma ihtiyaçları yoktu.

Oneroi bilgim bu kadardı ama yeterliydi. Durum hakkında az da olsa bilgi sahibi olmak beni güçlendirdi. "Mesele bu mu yani? Beni Nyx yüzünden mi kaçırdın? Onu yakalayan *ben değilim*. Melekler yakaladı."

"Onlara yardım ettin," dedi Bir. "Onları ona götürdün."

"Ve sonra onu kurtarmayı reddetti," diye ekledi İki.

Carter ve arkadaşlarının Nyx'i Seattle'daki yıkıcı özgürlüğünden sonra yeniden yakaladıkları o korkunç geceyi içim acıyarak hatırladım. O gece bir melek ölmüştü. Bir diğeri düşmüştü. Ve Nyx bana sevebileceğim bir adamla bir gelecek ve aile göstereceğine söz vermişti, yeter ki enerjimin geri kalanını ona vereyim ve özgür kalmasına izin vereyim.

"Yalan söylüyordu," dedim. "Sunacak hiçbir şeyi olmadığı halde anlaşma yapmaya çalışıyordu."

"Annem her zaman gerçeği gösterir," dedi Bir. "Rüyalar yalan olabilir ama gerçek gerçektir."

Bu ifadenin gereksizliğine dikkat çekmenin faydasız olduğuna karar verdim. "Eminim Anneler Günü hediyesini takdir edecektir ama vaktini boşa harcıyorsun. Jerome benim için gelecek. Baş iblisim. Burada kalmama izin vermeyecek."

"Seni bulamayacak," dedi İki. Bu sefer kesinlikle kendini beğenmişliği görebiliyordum. "Seni bulamaz. Onun için artık var değilsin."

"Yanılıyorsun," diye cevap verdim, biraz da kendimi beğenmişlikle. "Bu dünyada beni onun bulamayacağı bir yere götüremezsiniz." Elbette bu, ölümsüz auramı gizlemeyi başaramadıklarını varsayarak söylüyordum. Bildiğim kadarıyla bunu sadece büyük ölümsüzler yapabiliyordu. Oneroi'nin bu konuda nerede olduğundan emin değildim.

Bir tanesi gerçekten gülümsedi. Hiç de çekici değildi. "Sen bu dünyada değilsin. Ölümlülerin dünyasında değilsin. Burası rüya dünyası."

"Sen pek çok rüyadan birisin," dedi İki. "İnsanlığın tüm rüyaları arasında bir rüya. Senin özün burada. Senin ruhun. Sayısız diğerlerinin denizinde kaybolmuş."

Korkum, metafora ani geçişi hakkında yorum yapmamı engelledi. Evrenin metafiziği, katmanları ve yaratılışı beni aşıyordu. Biri bana bunları açıklamış olsa bile, bu bir ölümlünün, daha az ölümsüzün ya da doğmamış olan herhangi bir varlığın kavrayışını aşan bir şeydi. Yine de sözlerindeki bazı gerçekleri fark edecek kadar anlayışlıydım. Bir düşler dünyası vardı, neredeyse içinde yaşadığım fiziksel dünya kadar güçlü, şekilsiz bir dünya. Özümü onun içine hapsedmek ve beni Jerome'dan saklamak mümkün müydü? Bunu göz ardı edemeyecek kadar emin değildim.

"Ne olmuş yani?" Kibirli görünmeye çalışarak ama çoğunlukla hissettiğim kadar tedirgin bir sesle sordum. "Beni bu pandomim kutusunda tutup kendinizi daha iyi mi hissedeceksiniz?"

"Hayır," dedi Bir. "Sen rüyalar dünyasındasın. Rüya göreceksin."

Dünya tekrar çözüldü.

Düğün günümdü.

On beş yaşımdaydım, yirmi birinci yüzyılda hapisane kaçkını ama dördüncü yüzyıl Kıbrıs'ında bir eş olmak için fazlasıyla yaşlıydım. Ve boyum da yeterince uzundu. Oneroi beni bir anıya ya da bir anının rüyasına ya da onun gibi bir şeye göndermişti. Nyx'in beni soktuğu rüyalara çok benziyordu. Kendimi bir film gibi izliyordum... ama aynı zamanda kendimdeydim ve her şeyi gayet doğal bir şekilde deneyimliyordum.

Bu kafa karıştırıcı bir duyguydu ve insan halimi bir daha asla görmek istemediğim gerçeğiyle daha da kötüleşti. Ruhumu satmanın bariz dezavantajları vardı, ancak avantajları da vardı: şekil değiştirme yeteneği ve ölümlü hayatımda böylesine ağır günahlar işlemiş olan bedeni bir daha asla giymek zorunda kalmamak.

Yine de oradaydım ve gözlerimi başka yöne çeviremiyordum. *Otomatik Portakal*'da olmak gibiydi. Genç halim bugünün standartlarına göre yaklaşık bir metre on santim boyundaydı ve insanların daha kısa olduğu bir çağda dev gibi bir kadındım. Dans ederken, bu uzun vücudu ve tüm o uzuvları iyi bir şekilde kullanabiliyor, zarif ve zahmetsizce hareket edebiliyordum. Ancak günlük hayatta boyumun her zaman acı verici bir şekilde farkında olmuş, kendimi garip ve doğal olmayan hissetmişim.

Eski halimi şimdi dışarıdan yürürken izlerken, her zaman inandığım kadar beceriksiz görünmediğimi görmek beni şaşırtıyordu. Bu, kalın, belime kadar uzanan siyah saçlarımı ya da fena halde güzel yüzümü gördüğümde hissettiğim tiksintiyi ortadan kaldırmadı. Yine de gerçeklik (eğer bu gerçeklikse) ve hafızanın iç içe geçmesini izlemek bir tür sürprizdi.

Şafaktan hemen sonraydı ve ailemin evinin ötesindeki depoya büyük bir amfora yağ taşıyordum. Adımlarım hafıftı, dökülmemesine dikkat ediyordum ve hareket etme şeklime bir kez daha hayret ettim. Kabı barakanın içindeki diğerlerinin yanına bıraktım ve eve doğru geri dönmeye başladım. Daha dışarıya iki adım atmıştım ki müstakbel eşim Kyriakos belirdi. Yüzünde, beni bulmak için gizlice buraya geldiğini ve bunu yapmaması gerektiğini çok iyi bildiğini söyleyen gizli bir ifade vardı. Bu onun için alışılmadık derecede cesur bir hareketti ve düşüncesizliği için onu azarladım.

"Ne yapıyorsun sen? Bu öğleden sonra beni göreceksin... ve ondan sonra her gün!"

"Düğünden önce bunları sana vermem gerekiyordu." Küçük ve mükemmel biçimli, üzerlerine minik ankhlar işlenmiş bir dizi tahta boncuğu havaya kaldırdı. "Bunlar annemindi. Onları almanı, bugün takmanı istiyorum."

Öne doğru eğildi ve boncukları boynuma yerleştirdi. Parmakları tenime değdiğinde, vücudumda sıcak ve karıncalı bir şeylerin dolaştığını hissettim. On beş yaşımdayken, bu tür hisleri tam olarak anlamamıştım, yine de onları keşfetmeye hevesliydim. Bugün daha bilge olan benliğim bunların şehvetin ilk kıpırtıları olduğunu fark etti ve... şey, orada başka bir şey de vardı.

Hâlâ tam olarak anlayamadığım başka bir şey. Elektriksel bir bağlantı, kendimizden daha büyük bir şeye bağlı olduğumuz hissi. Birlikte olmamız kaçınılmazdı.

"İşte," dedi, boncuklar sabitlendiğinde ve saçlarım tekrar yerine tarandığında. "Mükemmel."

Ondan sonra başka bir şey söylemedi. Söylemesine de gerek yoktu. Gözleri bana bilmem gereken her şeyi anlattı ve ürperdim. Kyriakos'a kadar hiçbir erkek bana ikinci bir bakış atmamıştı. Ne de olsa Marthanes'in çok uzun boylu kıızıydım, konuşmadan önce düşünmeyen sivri dilli biriydim. Ama Kyriakos beni her zaman dinlemiş ve daha fazlasıymışım gibi izlemişti, cazip ve arzulanan biriymişim gibi, Hristiyan rahiplerden uzakta ayinlerini sürdüren Afrodit'in güzel rahibeleri gibi.

O zaman bana dokunmasını istedim, elini aniden ve beklenmedik bir şekilde yakalayana kadar ne kadar çok olduğunu fark etmemiştim. Elini tutup belime doladım ve onu kendime çektim. Gözleri şaşkınlıkla açıldı ama geri çekilmedi. Neredeyse aynı boydaydık, bu da ağzının benimkini ezici bir öpücükle aramasını kolaylaştırıyordu. Arkamdaki sıcak taş duvara yaslandım, böylece duvarla onun arasında sıkıştım. Vücudunun her parçasını benimkine karşı hissedebiliyordum ama hâlâ yeterince yakın değildik. Neredeyse yeterince değil.

Öpüşmemiz daha ateşli bir hal aldı, sanki sadece dudaklarımız aramızdaki ağrıyan mesafeyi kapatabilirmiş gibi. Elini tekrar hareket ettirdim, bu sefer eteğimi bir bacağımın yanından yukarı doğru itti. Eli oradaki pürüzsüz teni okşadı ve daha fazla ısrar etmeden iç uyluğuma doğru kayd. Alt bedenimi onunkine doğru eğdim, artık neredeyse ona karşı kıvranıyor, her yerime dokunmasını istiyordum.

"Letha? Neredesin?"

Kız kardeşimin sesi rüzgârı aşır geliyordu; yakınlarda değildi ama beni ararsa ortaya çıkacağına şüphe yoktu. Kyriakos ve ben birbirimizden ayrıldık, ikimiz de nefes nefese kalmıştık, nabızlarımız hızla atıyordu. Bana daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. Bakışlarında sıcaklık yanıyordu.

"Daha önce hiç biriyle birlikte oldun mu?" diye sordu merakla.

Başımı salladım.

"Nasıl yaptın... Bunu yapacağını hiç düşünmemiştim..." "Hızlı öğrenirim."

Orada öylece durduk, bir an için zamana kilitlendik. Sonra beni kendine doğru çekti, dudakları bir kez daha dudaklarıma yapıştı. Eli elbiseme döndü ve onu belimden yukarı kaldırdı. Çıplak kalçalarımı sıkıca tuttu ve kendini bedenime bastırdı. Bana karşı sert olduğunu hissettim, vücudumun aynı anda hem yeni hem de doğal görünen bir şeye tepki verdiğini hissettim. Bir elinin parmakları kayarak kalçalarımın arasındaki ıslaklığı hissetti. Dokunuşu ateş gibi geldi ve inledim, beni orada daha fazla okşamasını istedim.

Onun yerine, yüzüm duvara dönük olacak şekilde beni çevirdi. Bir eliyle

Elbisemin eteğini yukarıda tutarken, diğer eliyle de kıyafetlerini karıştırıyormuş gibi belli belirsiz bir izlenim edindim. Bir an sonra kendini içime doğru itti. Bu bir şoktu, daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Daha önce söylediklerimde ciddiydim: hiç başka bir erkekle birlikte olmamıştım. Arzuyla ıslanmış olsam bile, onu ilk kez içimde hissetmek hâlâ canımı yakıyordu. O çok büyük, ben ise çok küçük görünüyordum.

Acıdan haykırdım, içimde biriken ateşi azaltmayan garip bir acı. Sert ve aceleci hamleler yapıyordu, şüphesiz uzun zamandır içinde tuttuğu duygulardan besleniyordu. Ve bir süre sonra, başlangıçtaki acı önemsiz göründü. İçime tekrar tekrar girdikçe zevk artmaya başladı ve kendimi ayarladım, böylece daha fazla eğildim ve beni daha derinden almasına izin verdim. Daha güçlü bir şekilde itti ve ben yine şaşkınlık ve mutluluk dolu bir acıyla haykırdım. Boğuk bir inilti duydum ve sonra kendini harcarken vücudu titredi, hareketleri sonunda yavaşladı.

İşi bittiğinde, çekip çıkardı ve beni çevirdi. Tüm bunlar olurken onu ilk kez çıplak görüyordum. İkimizin de üzerinde kan ve meni vardı, bunları kalçalarımın temizlemeye çalıştım ve sonunda elbisemin üzerimden düşmesine izin verdim. Nasıl olsa düğünden önce yıkanacaktım.

Adımı tekrar duyduğumuzda Kyriakos kıyafetlerini giymeyi yeni bitirmişti. Bu kez annemdi. O ve ben şaşkınlıkla birbirimize baktık, az önce yaptığımız şeye inanmakta güçlük çekiyorduk. Aşkla, seksin verdiği keyifle ve daha ayrıntılı olarak keşfetmek istediğim bir sürü yeni duyguyla dolup taşıyordum. Annemin korkusu bizi ayırdı.

Geri adım atarak sırtı ve elimi dudaklarına bastırdı. "Bu gece," diye nefes aldı. "Bu gece biz..."

"Bu gece," diye kabul ettim. "Yine yaparız. Seni seviyorum."

Bana gülümsedi, gözleri yanıyordu ve sonra yakalanmadan önce aceleyle uzaklaştı. Onun gidişini izledim, kalbim sevinçle doldu.

Günün geri kalanı kısmen düğün telaşı, kısmen de Kyriakos'la olanlar yüzünden rüya gibi bir pus içinde geçti. Düğün gecemizde neler olacağına dair belli belirsiz bir fikrim vardı ama hayallerim hiçbir zaman gerçeğe yaklaşmamıştı. Kyriakos'un gerçekten karısı olmak ve tekrar tekrar sevişmek için sabırsızlanarak günün geri kalanında adeta dans ettim.

Düğün evimizde gerçekleşiyordu, bu yüzden (kendi hazırlıklarımınla birlikte) *neredeyse* dikkatimi dağıtacak kadar iş vardı. Tören zamanı yaklaştıkça yıkandım ve gelinliğimi giydim: ince kumaştan fildişi bir tunik, alev kırmızısı bir duvakla sarılmıştı. Annemin duvağı yeterince ayarlayabilmesi için biraz diz çökmem gerekti, bu da kız kardeşimin boyumla ilgili birkaç şaka yapmasına neden oldu.

Önemi yoktu. Kyriakos'la sonsuza dek birlikte olmamız dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Kısa süre sonra konuklar gelmeye başladı ve kalp atışlarım hızlandı.

Beklenti ve günün sıcağı beni terletti ve elbiseyi mahvetmekten korktum.

Birisi Kyriakos ve ailesinin yaklaşmakta olduğunu haykırdı. Havadaki heyecan artık herkes tarafından paylaşılan hissedilir bir hal almıştı. Yine de Kyriakos geldiğinde, geleneksel tören alayına ve gerçekleşmesi gereken görkemli seremoniye aykırı bir şekilde doğrudan eve girdi. Yarım saniyeliğine, kız gibi bir yanımla Kyriakos'un -bana olan ateşli aşkımdan dolayı- uzun süren bir tören sürecini bekleyemeyeceğini düşündü. Hemen aydınlandım.

Öfkeden kızarmış bir yüzle babamın üzerine yürüdü. "Marthanes," diye hırladı Kyriakos, parmağını babamın yüzüne doğru uzatarak. "Bu düğünü yapacağımı düşünüyorsan bana hakaret ediyorsun."

Babam açıkça şaşırmıştı; bunu başarmak kolay bir şey değildi. İnsanlar sivri dilimden dolayı beni azarlardı ama bunun nedeni büyük ölçüde kadın olmamdı. Babamın yarısı kadar bile kötü değildim ve o kendisinden iki kat büyük birçok erkeğin gözünü korkutmuştu. (Ben bir kadına göre uzunken, babamın bir erkeğe göre kısa olması üzücü bir ironiydi). Birkaç dakika sonra babam her zamanki kabadayılığını geri kazandı.

"Elbette öylesin!" diye haykırdı. "Nişanı yaptık. Çeyiz parasını ödedik."

Kyriakos'un babası da oradaydı ve güzel kıyafetlerine ve şaşkın ifadesine bakılırsa, tüm bunlar onun için de yeni bir haberdı. Elini oğlunun omzuna koydu. "Kyriakos, bütün bunlar da ne demek oluyor?"

"O," dedi Kyriakos, parmağıyla beni göstererek. Bakışları yüzüme yöneldi ve ben tokat yemiş gibi irkildim. "Marthanes'in fahişe kızıyla evlenmeyeceğim!"

Etrafımızdakilerden nefesler ve mırıltılar geliyordu. Babamın yüzü kıpkırmızı oldu. "Bana hakaret ediyorsun! Kızlarımdan hepsi iffetlidir. Hepsi bakiredir."

"Öyle mi?" Kyriakos bana döndü. "Öyle *misin*?"

Bütün gözler bana döndü ve yüzüm kızardı. Dilim damağım kurudu. Hiçbir kelime bulamadım.

Babam ellerini havaya kaldırdı, belli ki bu saçmalığa sinirlenmişti. "Söyle onlara, Letha. Söyle ki bu işe bir son verip çeyizimizi geri alabilelim."

Kyriakos beni incelerken gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı. "Evet, onlara söyle ki buna bir son verebilelim. *Bakire misin*?"

"Hayır, ama-"

Kaos patlak verdi. Erkekler bağırdı. Annem feryat etti. Konuklar yeni bir skandal karşısında şaşkınlık ve sevinç karışımıydı. Çaresizce sesimi bulmaya ve gürültünün üzerinde bağırmaya çalıştım.

"Sadece Kyriakos'la oldu!" Ben ağladım. "Bugün ilk kez oldu!" Kyriakos babama çeyizi anlattığı yerden başını çevirdi.

geri dönmeyeceğini söyledi. Bana şöyle bir baktı. "Bu doğru," dedi. "Bugün yaptık. Kendini herhangi bir fahişe kadar kolay ve bilerek açtı, onu almam için bana yalvardı. Vücudunu kaç erkeğe sunduğunu ya da evliyken bile kaç erkeğe sunacağını kimse bilemez."

"Hayır!" Ben haykırdım. "Bu doğru değil!"

Ama kimse beni duymadı. Şu anda çok fazla tartışma vardı. Kyriakos'un ailesi hakarete öfkeleniyordu. Benim ailem de bu hakarete tepki gösteriyordu ve babam, kendi itirafımın bizi lanetlediğini çok iyi bilmesine rağmen, hasarı kontrol altına almak için elinden geleni yapıyordu. Evlilik öncesi seks alt sınıflar için o kadar da sıra dışı bir şey değildi, ama bir esnaf ailesi olarak pek çok geleneğimizi soylulardan örnek alıyorduk - ya da öyle davranıyorduk. Bir kızın erdemi kutsal bir şeydi, babasını ve ailesini bir bütün olarak yansıtan bir şeydi. Bu onların hepsini utandırıyor ve benim için de ciddi sonuçları oluyordu. Kyriakos'un çok iyi bildiği gibi.

Gürültüden onu duyabilmem için bana doğru ilerledi. "Artık hepsi biliyor," dedi alçak bir sesle. "Hepsi senin ne olduğunu biliyor."

"Bu doğru değil," dedim gözyaşlarımın arasından. "Doğru olmadığını biliyorsun."

"Artık kimse sana sahip olmayacak," diye devam etti. "Sahip olmaya değer kimse yok. Hayatının geri kalanını sırt üstü yatarak, karşına kim çıkarsa çıksın bacaklarını açarak geçireceksin. Ve sonunda yalnız kalacaksın. *Kimse sana sahip olamayacak.*"

Gözyaşlarımı durdurmak için gözlerimi sıkarak kapattım ve tekrar açtığımda etrafım karanlıkla çevriliydi.

Şey, tamamen karanlıkta değil.

Önümde, Oneroi öncekinden daha parlak bir şekilde parlıyordu, o ürkütücü ışıkla içten içe aydınlanmıştı.

"İlginç bir rüya," dedi İki, gülümsediğini sandığım bir ifadeyle. "Bize beslenecek çok şey veren bir rüya."

"Bu doğru değil," dedim. Uykuda olduğu gibi uyandığımda da yanaklarımda gözyaşları vardı. "Bu doğru değildi. Bir yalandı. Olaylar böyle gelişmedi."

Rüya beynimi bulandırıyor, neredeyse kendimi sorgulamama neden oluyordu ama çok geçmeden kendi anılarım galip geldi. O günü hatırladım. Kyriakos'u binanın yanında öptüğümü ve daha sonra yollarımızı nasıl ayırdığımızı hatırladım, yakında karı koca olacağımız bilgisiyle güçlenmiştik, bu da düğün gecemizi çok daha tatlı kılıyordu. Öyle de olmuştu. Duvara karşı aceleye getirilmemişti. Birbirimizin bedenlerini öğrenmek ve keşfetmek için zaman ayırmıştık. Üstümdeydi, gözlerimin içine bakıyordu, sırtıma değil. Bana onun hayatı olduğumu söylemişti. Onun dünyası olduğumu söylemişti.

"Bu bir yalandı," diye daha kararlı bir şekilde tekrarladım ve Oneroi'ye ters ters baktım. "Böyle olmadı. Böyle olmadı." Haklı olduğumu biliyordum ama yine de kelimelerin doğruluğundan emin olmak için tekrarlama ihtiyacı hissediyordum.

Biri umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Önemli değil. Sana söylemiştim:

Anne

gerçeği gösterir. Ama rüyalar? Rüyalar rüyadır. Gerçek ya da yalan olabilirler ve hepsi bizim için besin sağlar. Peki ya sen?" İkizinkinin aynası olan bir gülümsemeyle gülümsedi. "Rüya göreceksin... ve rüya... ve rüya..."

Bölüm 11

Seattle'daydım. Neyse ki günümüz Seattle'ında. Oneroi'nin şimdi bana göstereceği korkunç görüntüden korksam da dördüncü yüzyıla yakın bir yerde olmak istemiyordum.

Sadece Seattle'da değildim, Roman'la birlikteydim. Az önce Cherry Caddesi'ne park etmişti ve bugün turistler ve berrak sonbahar gecesinin tadını çıkaran diğer insanlarla dolup taştan Pioneer Meydanı'nın kalbine doğru ilerliyordu. Bu kez rüyada değildim. Sadece bir gözlemciydim, bir hayalet ya da belki bir belgesel kamerası gibi onu takip ediyordum. Onunla konuşmak, bir şekilde iletişim kurmak istedim ama konuşacak bir ağzım yoktu. Hiçbir şeklim yoktu, sadece bu görüntüyü izleyen bilincim vardı.

Adımları hızlıydı ve pis bakışları ve ara sıra yapılan yorumları umursamadan dolambaçlı kalabalığın arasından ilerledi. Hedefine odaklanmıştı, hemen tanıdığım bir hedef: Mahzen. En sevdiğimiz ölümsüzlerin mekânı bu gece ölümlülerle doluydu. Yine de, her ne sebeple olursa olsun, bar ne kadar kalabalık olursa olsun, Jerome her zaman arka taraftaki aynı köşedeki masayı kapmayı başarıyordu. Şimdi Carter'la birlikte orada oturuyordu ama içki içerken onu sık sık gördüğümüz o umursamaz bakışlarını takınmamıştı. İblisin yüzü telaşla doluydu ve Carter'la bir konuda tartışıyorlardı.

Roman'ın imzası maskelenmişti, bu yüzden ne melek ne de iblis onun yaklaştığını fark etti. Jerome ona ters ters baktı, şüphesiz bir insanın onları rahatsız ettiğini düşünüyordu. Jerome'un ifadesi kim olduğunu görünce hemen değişti ve bir şey söylemek için ağzını açtı. Buna fırsat bulamadı çünkü önce Roman konuştu.

"Nerede o?" diye sordu Roman. Bir sandalyeye oturdu ve baba oğul göz göze bakabilsinler diye sandalyeyi Jerome'a doğru çekti. "Georgina nerede lan?"

Müzik ve sohbet bağırışlarının çoğunu örttü ama yakındaki birkaç müşteri ona şaşkın bakışlar attı. Roman bu durumdan habersizdi. Tüm dikkati Jerome'un üzerindeydi. Öfke nefilimin etrafında bir aura gibi çatırdıyordu.

Roman içeri girdiğinde Jerome'un bir şeye canının sıkkın olduğu belliydi, ama şimdi, bir astının huzurunda, iblis onun için çok tipik olan soğuk ve mağrur ifadesini takınmıştı.

"Komik," dedi Jerome. "Ben de sana aynı şeyi soracaktım."

Roman ters ters baktı. "Ben nereden bileyim? Daha önce ortadan kayboldu

Gözlerim! Onunla bir tür ilahi bağlantısı olması gereken kişi sensin."

Jerome'un yüzü kıpırdamadı ama sözleri hem bana hem de Roman'a bir yumruk gibi geldi. "Onu artık hissedemiyorum. Benim için de ortadan kayboldu."

Fiziksel bir formum olmayabilirdi ama yine de içimde soğuk bir korku vardı. Bir baş iblis astlarına bağlıydı. Her zaman nerede olduklarını bilir ve acı çekip çekmediklerini anlayabilirdi. Jerome çağrıldığında, bu bağlantı kopmuş ve bizi cehennem "hediyelerimizden" koparmıştı. Şimdi ise tam tersi oldu. Tabiri caizse ben çağrılmış ve Jerome'dan koparılmıştım. Oneroi'nin sözleri aklıma geldi: *Seni bulamayacak. Seni bulamaz. Onun için artık var değilsin.*

"Bu imkânsız," diye homurdandı Roman. "Tabii..." Yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. "Biri onun imzasını mı saklıyor?" Bir zamanlar planladığı planın bir başkası aracılığıyla gerçekleşmesi son derece ironik olurdu.

Jerome başını salladı ve bir kadeh daha içmesi için garsona işaret etti. "Böyle bir şey olsaydı onu bulamazdım ama bağlantı orada olurdu. Onun hâlâ var olduğunu bilirdim."

Artık onun için var değilsin.

"O... o öldü mü?" Roman'ın başlangıçtaki öfkesinin bir kısmı biraz azalmıştı. Aslında mantıksız bir soru değildi. Kendimi ölü gibi hissediyordum.

"Hayır. Ruhu cehennemde ortaya çıkacaktı." Jerome yeni içkisinden bir yudum aldı ve gözlerini Roman'a daktı. "Ama soru sormak senin işin değil. *Sen* ne biliyorsun ki? Ortadan kaybolduğunu söyledin. Gerçekten mi?"

Roman'ın yüzü şimdi düpedüz kasvetliydi. Jerome ile o ana kadar sessiz kalan Carter'a baktı. "Evet. Gerçekten. Böyle şeyler yaşıyor... Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. O bile açıklayamadı."

Jerome ona, "Ben de oradaydım," diye hatırlattı. "Bana anlattı. Müziği. Renkleri." Sesindeki küçümseme, bu tür şeyleri baş belası olarak gördüğünü açıkça ortaya koyuyordu.

"Onu çeken, büyüleyen garip bir güç gibiydi. Onun kendisine gelmesini istiyordu." Roman, muhtemelen Jerome'un daha ciddiye almasını sağlamak için bilinen bilgileri tekrarlıyordu. "Ona siren şarkısı diyordu ve ona ulaşmaya çalışarak uyurgezerliğini sürdürüyordu. Ve sonra... ve sonra bu gece, ona gitti."

"Gördün mü?" diye sordu Carter. Onu bu kadar ciddi ve... yani kafası karışık görmek tuhaftı. İlk duyguyu sadece birkaç kez görmüştüm. İkincisini ise onda hiç görmemiştim.

"Onun kaybolduğunu gördüm. Sanki buhar olup uçtu. Ama tam olarak görmedim. Hissettim. Ne zaman etrafta olduğunu hissedebiliyordum."

"Nasıl bir histi?" diye sordu Jerome.

Roman omuz silkti. "Bilmiyorum. Sadece... bir güç. Bir güç. Tam olarak bir varlık değil. Tanımlayabileceğim bir şey de değil. Daha büyük bir ölümsüz ya da başka bir şey değil."

"Bu," dedi Jerome, "kesinlikle işe yaramaz bir bilgi."

Roman'ın öfkesi geri döndü. "Elimdeki tek şey bu! Eğer onu daha fazla dinleseydin, bunlar olmazdı. Bunun olmasına izin verdin. Onu ciddiye almadın ve şimdi o gitti!"

Jerome'a bağırarak. İyi bir şey değil.

"Dikkatli ol, yoksa davetini geri alırım," diye tısladı iblis, gözleri oğluna dikilmişti. "Ve ben dinledim. *Seni* onu koruman için görevlendirdim. Görünüşe göre bunun olmasına 'izin veren' sensin."

Roman kızardı. "O şey tekrar ortaya çıktığında ben diğer odadaydım. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde içeri daldım ama artık çok geçti. Georgina çoktan teslim olmuştu ve açıkçası... yine de onu durdurabilir miydim emin değilim."

Bu Roman için büyük bir tavizdi. Nefilimler ölümsüz ebeveynlerinin gücünü hiç ya da tamamen miras alabilirlerdi. Roman, Jerome kadar güçlü olmaya çok yakındı ama yine de biraz geride kalıyordu. Ayrıca, daha büyük ve daha küçük ölümsüzlerin sahip olduğu güç türleri de farklıydı. Bir tür melez olan Roman, Jerome'un savaşılabildiği şeylerle savaşamayabilirdi.

Jerome bu noktayı daha fazla zorlamadı. "Yani hâlâ hiçbir şey bilmiyoruz." Carter sessizce, "Bunu her ne yaptıysa bizden biri olmadığını biliyoruz," dedi,

Sonunda konuştu.

"Evet," diye tersledi Jerome. "Geriye bir milyar başka şey kalıyor. Tabii..."

Masalarındaki sandalyelerden birine göz attı. Bir an boştu. Sonra Simone oraya oturdu. Carter şaşırması görünmüyordu ama Roman ve ben kesinlikle şaşırmiştık. Korku dolu çılgınlığı ve şaşkın ifadesinden de anlaşılacağı üzere Simone özellikle şaşırmıştı. Daha büyük bir ölümsüz tarafından ışınlamak hoş bir deneyim değildi.

Bugün sarışındı, sade bir bluz ve kot pantolon giymişti. Carter'ı gördüğünde yakasını açmaması tedirginliğinin bir işaretiydi. "Ne-ne oluyor?" diye kekeledi.

"Georgina'ya ne yaptın?" diye sordu Jerome.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Hâlâ John Cusack kılığına girmiş olabilirdi ama ona bakarken, gerçekten bir cehennem zebanisi olduğunu görmek kolaydı.

"Hiçbir şey!" diye bağırdı Simone. Sandalyesine geri sinmişti. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum!"

Jerome o kadar hızlı ayağa kalktı ve sandalyesinden kalktı ki, kendini ışınlamış olabilirdi. Simone'u da ayağa kaldırdı ve onu yakındaki bir duvara doğru itti, eli boğazındaydı. Onunla daha önce benzer bir pozisyonda bulunmuştum ve diğer succubus'a acıdım. Bardaki başka kimse fark etmedi, demek ki Jerome ya onları büyülüyordu ya da Simone'la kendisini görünmez yapıyordu.

"Bana yalan söyleme!" diye haykırdı. "Ne yaptın sen? Bunu kime yaptırдың?"

Şimdi onun akıl yürütme tarzını anlayabiliyordum. Roman'ın hissettiği şey

İblis ya da melek, ama bizim tarafımızdan birinin bilinmeyen bir varlıkla çalışmış olması imkânsız değildi. Bu ilk kez olmazdı. Roman da durumu fark etmiş ve babasının yanına sışramıştı.

"Yemin ederim, eğer onu birazcık bile incittiysen, seni parçalara ayırırım!"

Simone'un korkusu, Roman'a şaşkın bir bakış attığında durakladı. İmzasını gizlediği için ona sadece bir insan gibi görünmüştü. Muhtemelen endişelendiği kadarıyla, bu olaylarla hiçbir ilgisi yoktu ve tehdidini destekleyecek hiçbir yeteneği de yoktu. Çok az şey biliyordu.

Jerome'a döndü ve onun yüzünü bir kez daha gördüğünde irkildi. "Hiçbir şey" dedi, sesi Jerome'un nefes almasını engellediği için zor anlaşılıyordu. "Ona hiçbir şey yapmadım, yemin ederim!"

Roman, "Seth'i yatağa atmaya çalışıyordun," dedi.

"Hepsi bu kadar! Ben ona hiçbir şey yapmadım. *Hiçbir şey.*" Jerome'la konuşurken Simone'un yüzü yalvaran bir ifadeye büründü. "Neden burada olduğumu bilmek zorundasın. Ona zarar vermek için değil."

Jerome'un yüzü hâlâ korkunç bir öfkeyle doluydu, ama gözlerinde düşünceli bir ışıltı da vardı. Hiçbir şey söylemedi ve gergin sessizliği Carter'ın sesi doldurdu.

"Doğruyu söylüyor," dedi.

Jerome Simone'u tutmaya devam etti ama bakışlarında hâlâ o hesapçı ifade vardı. "Onun ortadan kaybolmasıyla ilgili bir şey biliyor musun? Herhangi bir şey?"

"Hayır! Hayır!"

Jerome Carter'a baktı, o da hızlıca başını salladı. Jerome hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle onu bıraktı ve geri çekildi.

Roman kuşkulu görünüyordu ama o da Carter ona kefil olduysa, tabiri caizse bunun bir müjde olduğunu bilmeliydi. Jerome sandalyesine döndü ve içkisini bir dikişte mideye indirdi. Roman da bir süre sonra ona katıldı ama Simone ayakta kalmış, morarmış boğazını ovuştururken belirsiz bir şekilde tüm grubu izliyordu.

"Neler olduğunu bilmiyorum, ama eğer bir şey varsa-"

"Seninle işim bitti," dedi Jerome sert bir sesle. Elini bir tür kovma anlamında salladı ve Simone geldiği gibi hızla ortadan kayboldu.

Carter boş boş burbonunu karıştırırken, "Bu çok kabaydı," dedi.

"Onu otele geri gönderdim," dedi Jerome. "İssız bir adaya değil."

Roman'ın öfkesi biraz yatışmıştı ve yüzünde babasınıninkine çok benzeyen sakin, düşünceli bir ifade vardı. "Neden burada olduğunu bildiğini söylerken ne demek istedi? Neden onu takip ediyordum?"

"Bunu rapor edemem," dedi Jerome. Sanki Roman orada değilmiş gibi Carter'la konuşuyordu. "Henüz değil... mecbur kalmadıkça olmaz. Daha yüksek makamların bilmesine izin veremeyiz."

"Ve ben hiçbir şey yapamıyorum," diye düşündü Carter. "Bu teknik olarak senin sorunun." Sanki bu her şeyi düzeltecekmiş gibi uzun bir içki aldı.

"Ama bulacaksın," dedi Roman cesurca. "Onu bulmaya çalışacak mısınız?"

"Elbette," dedi Carter. Dudaklarında alamet-i farikası olan alaycı gülümsemelerden biri belirdi ve az önceki yüz ifadesiyle yer değiştirdi. Bunun gerçek hislerini örtbas etmek için olduğundan şüpheleniyordum. "Burası onsuz çok sıkıcı olurdu."

Bir an için bu görünmez gözetmen olayı hoşuma gitti. Carter orada olduğumu hissetmiyordu ve ilk kez o bana bakmadan onu gerçekten inceleyebiliyordum. Şu anda sinir bozucu bir ciddiyetsizlik içinde olabilirdi ama şimdiden benim iyiliğim için endişelendiğini göstermişti. Ve bunun sadece beni eğlenceli bulduğu için olduğuna gerçekten inanamıyordum. Onun oyunu neydi? O gri gözler hiçbir şey göstermiyordu.

"Evet," dedi Jerome kuru bir sesle. "Kim bilir onun hüzünlü maceraları olmadan nasıl idare edeceğiz."

Carter itiraz etmeye başladı ama Roman yine araya girdi. "Bu da Erik'le konuştuğumuz diğer konu." Onlara Erik'in gözlemlerini ve nasıl sadece depresyondayken ziyaret edildiğini kısaca özetledi. Roman ayrıca her bir olayı olabildiğince ayrıntılı bir şekilde anlattı.

Jerome ve Carter birbirlerine baktılar. İblis, "Her zamanki gibi morali bozukken bu pek bir şey ifade etmez," dedi. "Ama yaşlı adamı ziyaret etmeye değer olabilir."

Carter uyarıcı bir sesle, "Jerome," dedi.

İkisi tekrar göz göze geldi ve bir tür sessiz iletişim kurdular. Jerome nihayet başını çevirdiğinde son içkisini almak içindi. "Merak etmeyin. Onu korkutmayacağım. Hem de çok."

O anda Erik'e gidip gitmeyeceğini merak ettim ama bunu öğrenme şansım olmadı. Dünya bir kez daha dağıldı ve kendimi tekrar hapisanemde buldum. Korkunç derecede rahatsız olmanın yanı sıra, kendimi bitkin de hissediyordum. Gülümseyen, parlayan Oneroi'yi inceleyerek ne olduğunu tahmin edebiliyordum. Rüyamdan beslenirken, enerjimin bir kısmını da beraberlerinde götürmüşlerdi.

"Rüya..." Birden kafam karışarak mırıldandım. Kendimi korkunç bir sonuca hazırlamıştım ama öyle bir şey olmamıştı. "Bu bir rüya değildi. Gerçektir. Bana gerçekte neler olduğunu gösterdin. Arkadaşlarımın ne yaptığını."

"Bazı rüyalar gerçektir, bazıları ise yalandır," dedi İki. Onu gerçekten tokatlamak istedim. "Bu doğrudur."

Bir hikâye aklıma geldi, çocukluğumdan kalan en silik anı. Ben doğduğumda Hristiyan rahipler Kıbrıs'ta uzun zamandır varlıklarını sürdürüyorlardı, ancak eski hikâyeler ve ayinler varlığını sürdürüyordu. Bugün efsane olarak kabul edilen şeyler o zamanlar gerçek olarak kabul ediliyordu. Bu hikâyelerden biri, insanlara rüyaların iki kapıdan birinden gönderildiğini söylüyordu: biri fildişi kapısından, diğeri boynuzdan. Fildişi kapıdan gelenler yanlış, boynuz kapıdan gelenler ise doğruymuş. Bunun sadece bir metafor olup olmadığını bilmiyordum, ama görünüme göre sonucun bir geçerliliği vardı.

"Ama neden?" diye sordum. "Neden bana gerçek rüyaları gösteriyorsun?"

Bana çok işkence edersen

başka bir aptal kabusla daha." O kâbus aptalca değildi. Acı vericiydi ama bunu bilmelerini istemiyordum. Aptalca olan, bana nasıl eziyet etmeleri gerektiğini önermemdi.

"Çünkü bilmiyorsun," dedi Bir. "Yakında gerçeği yalandan ayırt edemeyeceksin. Acıya neden olan her şeyin yalan olduğunu varsayacaksın. Ama bilemeyeceksin. Yakında hiçbir şeye güvenmeyeceksin."

"Bileceğim," dedim kararlılıkla. "Farkı anlayabilirim." "Az önce gördüğün şeyin doğru olduğuna inanıyor musun?" diye sordu İki. "Evet. Kesinlikle."

"Güzel," dedi Bir. "O zaman başka bir gerçeği de öğrendin: Seni kimsenin bulması mümkün değil. Sonsuza dek burada kalacaksın."

Bölüm 12

Bir noktada Oneroi'nin bana sadece sahte rüyalar göndermesini dilediğim aklıma geldi. Canımı yakıyorlardı - buna şüphe yok - ama sonrasında gerçekten yaşanmadıklarını bilmenin verdiği çok ama çok küçük bir rahatlık vardı. Yine de sonraki birkaç rüyam gerçektir ve geçmişi yeniden yaşamaya devam etmek zorunda kaldım.

Bir anı beni on beşinci yüzyıl Floransa'sına geri götürdü. İlk başta, bunu tekrarladığım için küçük bir sevinç patlaması hissettim. İtalyan Rönesansı güzel bir şeydi ve son birkaç iç karartıcı yüzyıldan sonra insanların yaratıcılığının yeniden uyanışını huşu içinde izlemiştim. Kilise her zaman bu sanatsal gelişmeye karşı çıktığı için işler çok daha ilginç hale gelmişti. Bu tür bir çatışma benim türümün geliştiği şeydi.

Başka bir succubus ile aynı evi paylaşıyor, tüccar amcamız (hiç ortalıkta görünmeyen bir incubus) seyahat ederken sözde yönettiğimiz bir tekstil işiyle lüks içinde yaşıyorduk. İyi bir düzendi ve ben - Bianca adını kullanıyordum - fetih üstüne fetih sayesinde yerel iblisimiz Tavia'nın en sevdiği çocuğuydum.

Her şey Niccolò adında eksantrik ve son derece yakışıklı bir ressamı evimize bir fresk yapması için tuttuğumda ters gitmeye başladı. Gösterişli, komik ve zeki biriydi ve ilk günden beri benden etkilenmişti. Bununla birlikte, edep duygusu ve mesleki sınırlar onun mesafesini korumasına neden oluyordu. Bunu değiştirmeye niyetliydim ve o duvar üzerinde çalışırken sık sık yanında kalıyordum, cazibeme teslim olmasının an meselesi olduğunu biliyordum.

Bir gün ona "Ovid aşk hakkında hiçbir şey bilmezdi" dedim. Bir kanepeye uzanmış, sık sık rastladığımız edebi tartışmalardan birine dalmıştım. Bu konuşmalara katılma yeteneği onun cazibesini artırıyor. Bana alaycı bir kuşkuyla baktı, resminde durakladı.

"Aşk hakkında bir şey yok mu? Kadın, dilini ısır! O bir otorite! Bu konuda kitaplar yazdı. Bugün hala okunan ve kullanılan kitaplar."

Onursuzca oturdum yerden doğruldum. "Konuyla alakaları yok. Farklı bir zaman için yazılmışlar. Erkeklere kadınlarla nerede buluşacaklarını anlatmak için sayfalar ayırmış. Ama o yerler artık yok. Kadınlar yarışlara ya da dövüslere gitmiyor. Artık kamuya açık alanlarda bile oyalanamıyoruz." Bu, niyet ettiğimden daha acı bir şekilde ortaya çıktı. Bu dönemin sanatsal kültürü harikaydı, ancak kadın rollerinin farklı bir şekilde kısıtlanmasını da beraberinde getirmişti.

başka yerlerde ve çağlarda alıştığımdan farklıydı.

"Belki de," diye kabul etti Niccolò. "Ama prensipler hâlâ aynı. Teknikler de öyle."

"Teknikler mi?" Bir homurtuyu bastırdım. Dürüst olmak gerekirse, sıradan bir ölümlü baştan çıkarma teknikleri hakkında ne bilebilirdi ki? "Bunlar yüzeysel jestlerden başka bir şey değil. Sevgilerinize iltifat edin. Hava durumu gibi ortak noktalarınız hakkında konuşun. Elbisesi karışırsa düzeltmesine yardım edin. Bunların aşkla ne alakası var?"

"Artık aşkla ne alakası var ki? Eğer bir şey varsa, bu yorumlar özellikle şu anda geçerli. Evlilik tamamen işle ilgili." Başını her zamanki gibi spekülâtif bir tavırla bana doğru eğdi. "Bugün saçına son derece güzel bir şey yapmışsın bu arada."

Karşılığında duraksadım, iltifat karşısında şaşırmıştım. "Teşekkür ederim. Her neyse. Haklısın: evlilik bir iştir. Ama bazıları aşk evliliğidir. Ya da aşk büyüyebilir. Ve ne kadar 'günahkar' olursa olsun pek çok gizli ilişki aşka dayanır."

"Yani senin sorunun Ovid'in geriye kalan aşkı mahvetmesi mi?" Gözleri pencereye kaydı ve kaşlarını çattı. "Dışarıda yağmur yağacak gibi mi görünüyor?"

Bu konunun coşkusu beni ele geçirdi ve onun aniden sözümü kesmesini çok daha sinir bozucu hale getirdi. "Evet, ne? Yani, hayır, yağmur yağmayacak ve evet, onun yaptığı da bu. Aşk zaten çok nadirdir. Ona bir oyun gibi yaklaşarak, var olanı da ucuzlatıyor."

Niccolò fırçalarını ve boyalarını bırakıp kanepede yanıma oturdu. "Aşkın bir oyun olduğunu düşünmüyor musun?"

"Bazen -tamam, çoğu zaman- evet, ama bu yapmamamız gerektiği anlamına gelmez-" Durdum. Parmakları elbisemin yakasının kenarına kaymıştı. "Ne yapıyorsun?"

"Bu eğri. Düzeltiyorum."

Bakakaldım ve sonra hile ortaya çıkınca gülmeye başladım. "Bunu yapıyorsun. Onun tavsiyesine uyuyorsun."

"İşe yarıyor mu?"

Ona doğru uzandım. "Evet."

Geri çekildi. Beklediği bu değildi. Sadece beni kızdırmak, bir oyunla ne demek istediğini kanıtlamak istemişti. Gözlerini kaçırarak yükselmeye başladı.

"İşe geri dönmeliyim...." Nadiren atılırdı ve ben onu etkisiz hale getirmiştım.

Onu şaşırtıcı bir güçle kavrayarak kendime doğru çektim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Yumuşak ve tatlıydılar ve birkaç sersemlemiş dakikadan sonra karşılık verdi, dili hevesle ağzımın içinde hareket etti. Sonra ne yaptığının farkına vararak bir kez daha geri çekildi.

"Özür dilerim. Yapmamalıydım..."

Gözlerindeki özlemi, benim için çalışmaya başladığından beri içinde tuttuğu arzuyu görebiliyordum. Beni istiyordu ama çapkın bir sanatçı bile evli olmayan, üst sınıftan bir kadınla -özellikle de onu işe alan biriyle- bunu yapmanın yanlış olduğunu düşünüyordu.

"Bunu sen başlattın," diye alçak sesle uyardım. "Ovid hakkında yanıldığımı kanıtlamaya çalışıyordun. Görünüşe göre işe yaradı."

Elimi boynunun arkasına koydum ve ağzını tekrar kendiminkine doğru çektim. Başlangıçta hâlâ direniyordu ama bu uzun sürmedi. Ve eli yavaşça eteğimin kıvrımlarını yukarı itmeye başladığında, kazandığımı ve yatak odasına çekilme zamanının geldiğini biliyordum.

Oraya vardığında, her türlü nezaket girişimini bir kenara bıraktı. Beni yatağa itti, duvarları ustalıkla boyayan parmakları şimdi beni karmaşık elbisemden ve zengin kumaş katmanlarından kurtarmak için uğraşıyordu.

Beni ince kombinezonuma kadar soyduğunda, sorumluluğu üstlendim, kıyafetlerini hızlı bir verimlilikle çıkardım ve ellerim vücudunu keşfederken teninin parmak uçlarımin altında hissetmesinden zevk aldım. Onun üzerine oturarak yüzümü eğdim ve dilimin meme uçlarının etrafında daireler çizmesine izin verdim. Ağzımın içinde sertleştiler ve dişlerim hassas yüzeylerini sıyırdığında usulca haykırdığını duymanın memnuniyetini yaşadım.

Aşağıya doğru inerek, öpücüklerimi karnı boyunca, sert ve şişmiş durduğu yere kadar takip ettim. Dilimi nazikçe ereksiyonunun üzerinde, tabanından ucuna doğru gezdirdim. Tekrar haykırdı, onu ağzıma aldığım da bu haykırış bir iniltiye dönüştü. Yavaşça yukarı ve aşağı hareket ettikçe dudaklarımin arasında büyüdüğünü, sertleştiğini ve büyüdüğünü hissettim.

Ne yaptığının farkında bile olmadan, sanırım, ellerini saçlarımda gezdirdi, parmaklarını özenle tutturulmuş ve özenle düzenlenmiş buklelere kaptırdı. Daha sert emerek hızımı artırdım, ağzımı doldurmasının verdiği hissin tadını çıkarıyordum. Enerjisinin ilk kıvılcımları, parıldayan renk ve ateş akıntıları gibi içime sızmaya başladı. Fiziksel olarak zevkli olmasa da, beni benzer bir şekilde ateşledi, succubus açlığını uyandırdı ve etimi ateşledi, ona dokunmayı ve karşılığında dokunulmayı arzulamamı sağladı.

"Ah...Bianca, yapmamalısın..."

Onu bir an için ağzımdan bıraktım ve elimi onu doruğa yaklaştırmak için okşamaya devam etmesine izin verdim. "Durmamı mı istiyorsun?"

"Ben...şey, ah! Hayır, ama sizin gibi kadınlar... yapmamanız gerekiyor..."

Güldüm, ses boğazımda kısık ve tehlikeli bir şekilde çıkıyordu. "Benim nasıl bir kadın olduğum hakkında hiçbir fikrin yok. Bunu yapmak *istiyorum*. Seni ağzımda hissetmek istiyorum... tadına bakmak..."

"Oh Tanrım," diye inledi, gözleri kapalı ve dudakları ayrıldı.

Kasları gerildi, vücudu hafifçe kamburlaştı ve ben onu zamanında ağzıma almayı başardım. Boşaldı ve vücudu kasılmaya devam ederken ben de hepsini içime aldım. İçime akan yaşam enerjisinin yoğunluğu arttı ve neredeyse

Kendi doruk noktamı. Daha yeni başlamıştık ve şimdiden ondan beklediğimden daha fazla hayat alıyordum. Bu iyi bir gece olacaktı. Titreyen vücudu nihayet sustuğunda, kalçalarım onunkilere dolanacak şekilde kendimi kaydırdım. Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim.

"Aman Tanrım," diye tekrarladı, nefes nefese ve gözleri kocaman olmuştu. Elleri belimden yukarı çıktı ve göğüslerimin altında durarak onayımı kazandı. "Ben... Ben bunu sadece fahişelerin yaptığını sanıyordum...."

Bir kaşımı kaldırdım. "Hayal kırıklığına mı uğradın?" "Oh, hayır. *Hayır*."

Öne doğru eğilerek dudaklarımı onunkilere değdirdim. "O zaman bu iyiliğe karşılık ver." Yorgunluğuna rağmen çok istekliydi. Geceliğimi başımdan çektikten sonra vücudumu ağzıyla harap etti, elleriyle vücudumu kavradı.

Dudakları emerken ve dişleri göğüs uçlarımla oynarken, tıpkı benim ona yaptığım gibi. Arzum büyüyor, içgüdülerim beni onun hayatından daha fazlasını almaya ve bedenimin yanan ihtiyacını körüklemeye zorluyordu. Ağzını bacaklarımın arasına götürüp kalçalarımı ayırdığında başını yukarı kaldırdım.

"Bir keresinde erkek gibi düşündüğümü söylemiştin," diye tısladım usulca. "O zaman bana bir erkek gibi davran. Dizlerinin üzerine çök."

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı, afallamıştı ama komutun gücüyle ilgili bir şeyin onu tahrik ettiğini söyleyebilirdim. Yerde dizlerinin üzerine çökerken gözlerinde hayvani bir parıltı parlıyordu ve ben onun önünde durdum, sırtımı yatağa yasladım.

Elleriyle kalçalarımı kavradı, yüzünü kalçalarımın arasındaki yumuşak saçlara bastırdı, dili dudaklarımın arasından kayarak içinde yanan, şişen kalbimi okşadı. Bu ilk dokunuşta tüm vücudum ürperdi ve başımı geriye attım. Bu tepkiden güç alarak hevesle dilini dudaklarımın arasına soktu ve dilinin sabit bir ritimle dans etmesine izin verdi. Ellerimi saçlarına dolayarak onu kendime daha da yaklaştırdım, daha fazla tadıma bakmaya, dilinin üzerimdeki baskısını artırmaya zorladım.

Alt bedenimdeki yakıcı, lezzetli his daha fazla dayanamadığında, güneşin patlaması gibi patladı. İçimden akan ateş ve yıldız ışığı gibi, her yerimi karıncalandırıyor ve çılgılık attırıyordu. Ona daha önce yaptığım şeyi taklit ederek, doruk noktam nihayet yatışana kadar ağzını çekmedi, dili alaycı bir şekilde dışarı fırlayıp o çok hassas bölgeyle her alay ettiğinde vücudum hala seğiriyordu.

Sonunda ayrıldığında, şaşkın bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Senin ne olduğunu bilmiyorum. İtaatkâr... baskın... Sana nasıl davranacağımı bilmiyorum."

Ben de gülümsedim, ellerim yüzünün kenarlarını okşuyordu. "Olmamı istediğin her şeyim. Bana nasıl davranmak istersin?"

Bunu düşündü ve sonunda tereddütlü bir sesle konuştu. "İstiyorum... Seni bir tanrıça gibi düşünmek istiyorum... ve seni bir fahişe gibi almak istiyorum...."

Gülümsemem arttı. Bu benim hayatımı özetliyor diye düşündüm.

"Olmamı istediğın her şeyim," diye tekrarladım.

Ayağa kalkarak beni kabaca yatağa doğru itti ve yere yatırdı.

Tekrar hazırdı ama ne kadar çaba harcadığını görebiliyordum. Çoğu erkek bu yaşam enerjisi kaybından sonra yere yığılırdı ama o beni tekrar içine almak için yorgunluğuyla savaşıyordu. Onun bana karşı sert baskısını hissettim ve sonra kendini içime itti -neredeyse itti-, artık çok ıslak olduğum için neredeyse zahmetsizce kayıyordu.

İnleyerek, daha iyi bir pozisyon alabilmesi ve beni daha derine alabilmesi için kendimi yukarı kaydurdım. Neredeyse ilkel bir saldırganlıkla hareket ederken elleri kalçalarımı kavradı ve vücutlarımızın birbirine çarpma sesi odayı doldurdu. Vücudum onunkine karşılık veriyor, beni doldurup içime girmesini seviyordu. Çıglıklarım daha da yükseldi, itiş gücü daha da arttı.

Ve, ah, içime akan hayat. Şimdi bir nehirdi, altın rengi ve kavurucu, kendi hayatımı ve varlığımı yeniliyordu. Enerjisiyle birlikte bazı duygu ve düşüncelerini de verdi ve bana olan şehvetini ve sevgisini tam anlamıyla hissedebiliyordum.

Bu yaşam gücü kendi fiziksel zevkimle savaşıyor, hem beni tüketiyor hem de çıldırtıyordu, öyle ki birini diğerinden ayıramıyor, hatta zar zor düşünebiliyordum. Bu his içimde büyüdükçe büyüdü, çekirdeğimi yaktı, öyle bir yoğunluğa ulaştı ki onu zar zor zapt edebiliyordum. Yüzümü ona doğru bastırarak çıglıklarımı bastırdım.

İçimdeki ateş kabardı ve doruk noktamı daha fazla tutmaya çalışmadım. İçimde patladı, patladı, tüm bedenimi korkunç, harika bir coşkuyla sardı. Niccolò hiç merhamet göstermedi, bu zevk bedenimi sararken asla yavaşlamadı. Daha fazlası için çıglık atarken bile ona karşı kıvrandım.

Bunu yapmak Niccolò'yu Kilise'nin gözünde ahlaksız yapabilirdi ama önemli olan özünde iyi bir adam olmasıydı. Başkalarına karşı nazikti ve ilkeleri kolay kolay sarsılmayan güçlü bir karaktere sahipti. Sonuç olarak, çok fazla iyiliği ve verecek çok fazla hayatı vardı, pişmanlık duymadan özüksediğim bir hayat. Bedenlerimiz birlikte hareket ettikçe içime yayıldı, her nektardan daha tatlıydı. Damarlarımda yanıyor, beni canlı hissettiriyor, olduğumu mırıldanıp durduğu tanrıçaya dönüştürüyordu.

Ne yazık ki, bu enerji kaybı ona zarar verdi ve sonrasında yatağımda hareketsiz yattı, soluk soluğaydı ve yüzü solgundu. Çıplak bir halde doğruldum ve elimi terden sıırılsıklam olmuş alnında gezdirerek onu izledim. Gülümsedi.

"Senin hakkında bir sone yazacaktım.... Bunu kelimelerle anlatabileceğimi sanmıyorum." Oturmak için çabaladı, bu hareket ona acı veriyordu. Tüm bunları başarmış olması oldukça dikkat çekiciydi. "Gitmem gerek... Şehirde sokağa çıkma yasağı var..."

"Unut gitsin. Bu gece burada kalabilirsiniz."

"Ama hizmetçileriniz-"

"-sağduyulu oldukları için iyi para alıyorlar." Dudaklarımı teninde gezdirdim.

"Ayrıca, daha fazla felsefe tartışmak istemiyor musun?"

Gözlerini kapattı ama gülümsemesi devam etti. "Evet, tabii ki. Ama ben... ben üzgünüm.

Neyim var bilmiyorum. Önce dinlenmem gerek...." Yanına uzandım. "O zaman dinlen."

Bundan sonra aramızda bir düzen oluştu. Gündüzleri fresk üzerinde çalışıyor - ilerlemesi önemli ölçüde yavaşlıyordu - ve gecelerini benimle geçiriyordu. Suçluluk duygusu onu hiç terk etmiyor, bu da benim için iki kat heyecan verici bir deneyim oluyordu. Bedenim onun becerilerinin tadını çıkarırken, özüm onun ruhundan içiyordu.

Bir gün işlerini halletmek için çıktı ve geri dönmedi. İki gün daha ondan haber alamayınca endişem artmaya başladı. Üçüncü gece geldiğinde yüzünde endişeli ve telaşlı bir ifade vardı. Her zamankinden daha endişeliydim, kolunun altında bir bohça olduğunu fark ederek onu aceleyle içeri soktum.

"Nerelerdeydin? Bu da ne?"

Pelerinini açarak bir yığın kitap çıkardı. Böyle şeylere karşı her zaman duyduğum merakla eledim onları. Boccaccio'nun *Decameron*'u. Ovid'in *Amores*'i. Sayısız diğerleri. Bazılarını okumuştum. Bazılarını okumak için can atıyordum. Kalbim pır pır etti ve parmaklarım sayfaları çevirmek için kaşındı.

"Bunları bazı arkadaşlarımdan topladım," diye açıkladı. "Savonarola'nın haydutlarının onları ele geçireceğinden endişeleniyorlar."

Şehrin en güçlü rahibine yapılan bu atıf karşısında kaşlarımı çattım.

"Savonarola mı?" "Onları yok etmek için 'günah nesnelerini' topluyor.

Saklayacak mısın

Bunlar burada mı? Kimse onları sizin gibi birinden zorla alamaz."

Kitaplar adeta bana parlıyordu, biriktirdiğim mücevherlerden çok daha değerliydi. Her şeyi bırakıp okumaya başlamak istedim. "Tabii ki." Boccaccio'nun sayfalarını çevirdim. "Birinin bunları yok etmek isteyeceğine inanmıyorum."

"Bunlar karanlık günler," dedi yüzü sertleşerek. "Eğer dikkatli olmazsak, tüm bilgi kaybolacak. Cahiller öğrenenleri ezecek."

Doğruyu söylediğini biliyordum. Bunu defalarca görmüştüm. Bilgi yok edildi, ne yaptıklarını bilemeyecek kadar aptal olanlar tarafından çiğnendi. Bu bazen zorla, kanlı istilalar yoluyla oluyordu; bazen de Fra Savonarola'nın gibi daha az şiddetli ama aynı derecede sinsi yollarla. Buna o kadar alışmışım ki artık neredeyse hiç fark etmiyordum. Nedense bu sefer beni daha çok etkiledi. Belki de sadece uzaktan gözlemlemediğim, onun aceleci gözlerinden gördüğüm içindi.

"Bianca?" Niccolò usulca kıkırdadı. "Beni dinliyor musun ki? Geceyi seninle geçirmeyi umuyordum ama belki de Boccaccio ile olmayı tercih edersin...."

Gözlerimi sayfalardan ayırdım ve dudaklarımın yarım bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim. "İkinizi de alamaz mıyım?"

Sonraki birkaç gün boyunca Niccolò bana daha fazla mal kaçırmaya devam etti. Sadece kitaplar da değil. Evimde biriken tablolar. Küçük

heykeller. Abartılı giysiler ve mücevherler gibi daha yüzeysel şeyler bile günah sayılıyordu.

Sanki cennetin kapılarından geçmeme izin verilmiş gibi hissediyordum. Resim ve heykelleri incelerken saatler geçiyor, insanların yaratıcılığına hayret ediyor, ne bir ölümlü ne de ölümsüz olarak asla sahip olmadığım bir yaratıcılığı kıskanıyordum. Bu sanat beni tarif edilemez bir neşeye dolduruyordu, enfes ve tatlı, neredeyse ruhumun bana ait olduğu zamanları hatırlatıyordu.

Ve kitaplar... ah, kitaplar. Ben onları ihmal ettikçe katiplerim ve ortaklarım kısa sürede ellerini ekstra işlerle dolu buldular. Parmaklarımın ucunda bu kadar bilgi varken hesaplar ve sevkiyatlar kimin umurundaydı? Kilise'nin sapkınlık olarak kınadığı kelimelerin tadını çıkararak içiyordum. Bu hazineleri koruyarak oynadığım rolden dolayı içimi gizli bir kendini beğenmişlik kapladı. İnsanlığın bilgisini aktaracak ve Cennet'in gündemini engelleyecektim. Deha ve yaratıcılığın ışığı bu dünyadan kaybolmayacaktı ve en iyisi, bu arada ben de bunun tadını çıkaracaktım.

Tavia bir gün kontrol için geldiğinde işler değişti. İblis fetihlerimin raporundan memnun oldu ama masanın üzerinde küçük bir Baküs heykeli fark edince şaşırdı. Heykeli sürüyle birlikte saklamak için henüz fırsatım olmamıştı.

Tavia bir açıklama istedi ve ben de ona kaçak malların korunmasındaki rolümden bahsettim. Her zaman olduğu gibi, cevabının gelmesi uzun sürdü ve geldiğinde kalbim neredeyse duracaktı.

"Bunu derhal durdurmalısın." "Ben-ne?"

"Ve bu eşyaları Peder Betto'ya teslim etmeniz gerekiyor."

Onu kuşkuyla inceledim, şakanın ortaya çıkmasını bekliyordum. Peder Betto benim yerel rahibimdi. "Yapamazsınız... Bunu kastetmiş olamazsınız. Bu şeyler yok edilemez. Kiliseyi desteklemiş oluruz. Onlara karşı çıkmamız gerekiyor."

Tavia kara, sivri bir kaşını kaldırdı. "Dünyadaki kötülüğü ilerletmemiz gerekiyor sevgilim, bu da Kilise'nin planlarına uygun olabilir de olmayabilir de. Bu durumda, öyle."

"Nasıl?" Ben ağladım.

"Çünkü cehaletten ve dehanın yok edilmesinden daha büyük bir kötülük yoktur. Cehalet, diğer tüm güçlerden daha fazla ölümden, daha fazla bağınazlıktan ve daha fazla gınahtan sorumludur. İnsanlığın yok edicisidir."

"Ama Havva bilginin peşine düştüğünde günah işledi..."

İblis sırıttı. "Emin misin? Neyin iyi neyin kötü olduğunu gerçekten biliyor musun?"

"Ben... Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Birbirlerinden ayırt edilemeyecek gibi görünüyorlar." Succubus olduğumdan beri ilk defa çizgiler benim için gerçekten ve gerçekten bu kadar bulanıklaşmıştı. Ölümlü hayatımı kaybettikten sonra

beni karartmıştı, kendimi bir succubus olmaya adanmıştım, Cehennem'in rolünü ya da Niccolò gibi adamların yozlaşmasını asla sorgulamamıştım.

"Evet," diye kabul etti. "Bazen öyle oluyorlar." Gülümsemesi kayboldu. "Bu tartışmaya açık değil. Zulanı derhal teslim edeceksin. Ve belki de bunu yaparken Peder Betto'yu baştan çıkarmaya çalışacaksın. Bu güzel bir ikramiye olur."

"Ama ben-" "Yapamam" kelimesi dudaklarımdan döküldü ve ben de ısırdım. Onun bakışları ve gücü altında kendimi çok küçük ve çok zayıf hissediyordum. İblisleri geçemezsin. Yutkundum. "Evet, Tavia."

Niccolò ile bir sonraki sevişmemizde, seks sonrası yorgunluğu içinde yorgun ama mutlu bir konuşma denemesi yaptı. "Lenzo yarın bana resimlerinden birini getirecek. Görene kadar bekle. Venüs ve Adonis'i gösteriyor-"

"Hayır."

Başını yukarı kaldırdı. "Hmm?"

"Hayır. Bana daha fazla getirme." Zordu, Tanrım, onunla bu kadar soğuk bir tonda konuşmak çok zordu. Kendime ne olduğumu ve ne yapmam gerektiğini hatırlatıp durdum.

Yakışıklı yüzünü bir kaş çatma ifadesi kapladı. "Sen neden bahsediyorsun? Zaten çok şey biriktirmişsin-"

"Artık bende değil. Onları Savonarola'ya verdim." "Sen... şaka yapıyorsun."

Başımı salladım. "Hayır. Bu sabah Umut Grupları'yla temasa geçtim. Geldiler ve hepsini aldılar."

Niccolò oturmak için mücadele etti. "Kesin şunu. Bu hiç komik değil."

"Bu bir şaka değil. Hepsi gitti. Ateşe gidecekler. Onlar günah nesneleri. Yok edilmeleri gerekiyor."

"Yalan söylüyorsun. Kes şunu Bianca. Ciddi değilsin-"

Sesim keskinleşti. "Onlar yanlış ve sapkın. *Gittiler*."

Gözlerimiz kilitlendi ve yüzümü incelerken, belki de, sadece belki de doğruyu söylediğimi fark etmeye başladığımı görebiliyordum. Ve söyledim de. Sayılırdı. İnsanları, özellikle de erkekleri istediğim şeylere inandırmakta çok iyiydim.

Giyindik ve onu daha önce nesneleri sakladığım depoya götürdüm. Yüzü solgun ve inanmaz bir halde boş alana baktı. Yanında durdum, kollarımı kavuşturdum, sert ve onaylamaz bir duruş sergiledim.

Gözlerini kocaman açarak bana döndü. "Nasıl yapabildin? Bunu bana nasıl yapabildin?"

"Sana söyledim-"

"Sana güvenmiştim! Onları güvende tutacağını söylemiştin!" "Yanılmışım. Şeytan kararlarımı etkiledi."

Kolumu acıyla kavradı ve bana doğru eğildi. "Sana ne yaptılar? Seni tehdit mi ettiler? Sen bunu yapmazdın. Ne yapıyorlar?"

sana karşı mı tutuyor? Sürekli ziyaret ettiğin o rahip mi?"

"Kimse beni bunu yapmaya zorlamadı," diye cevap verdim kasvetli bir şekilde. "Yapılması gereken doğru şey bu."

Dokunuşuma dayanamamış gibi geri çekildi ve gözlerindeki bakışla kalbim acıyla çarptı. "Ne yaptığını biliyor musun? Bazılarının yeri asla doldurulamaz."

"Biliyorum. Ama böylesi daha iyi."

Niccolò birkaç saniye daha bana baktı ve sonra sokağa çıkma yasağını ya da zayıflamış halini umursamadan kapıya doğru tökezledi. İçimde bir ölü hissiyle gidişini izledim. *O sadece başka bir adam,* diye düşündüm. *Bırak gitsin.*

Hayatımda çok adam oldu; daha da çok olacaktı. Onun ne önemi vardı ki?

Gözyaşlarımı yutarak, uyuyan ev halkını uyandırmamaya dikkat ederek alt kata indim. Dün gece de aynı yolculuğu yapmış, sürünün bir kısmını özenle buraya taşımıştım - Kilise'nin yardakçılarına vermediğim bir kısmını.

Sanat eserlerini ve kitapları ayırmak, çocuklarımdan hangisinin yaşaması ya da ölmesi gerektiğini seçmek gibiydi. İpekler ve kadifeler akılsızcaydı; hepsi Fra Savonarola'ya gitti. Ama geri kalanlar... işte onlar zordu. Ovid'in çoğunun gitmesine izin vermiştim. Eserleri o kadar yaygındı ki, Floransa'da değilse bile belki bu bağnazlığın dokunmadığı başka bir yerde kopyalarının hayatta kalacağına inanmak zorundaydım. Sınırlı sayıda basılmasından korktuğum diğer yazarlar benimle kaldı.

Tablolar ve heykeller en zor olanlarıydı. Onlar türünün tek örneği idi. Başka kopyalarının var olabileceğini umamazdım. Ama hepsini de saklayamayacağımı biliyordum, Tavia'nın kontrolü olmadan olmazdı. Bu yüzden saklamaya en değer bulduklarımı seçmiş, onları Kilise'den korumuştum. Gerçi Niccolò bunu bilemezdi.

Onu neredeyse üç hafta boyunca görmedim, ta ki Savonarola'nın büyük yakılışında karşılaşana kadar. Tarih bunu daha sonra Kibir Ateşi olarak bilecekti. Yakıt ve günahla doldurulmuş büyük bir piramitti. Gayretkeşler, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bu ateşe her geçen gün daha fazla madde atıyorlardı. Botticelli'nin tablolarından birini içine atmasını izledim.

Niccolò'nun selamlaması kısıydı. "Bianca."

"Merhaba, Niccolò." Sesimi soğuk ve net tuttum. Umursamaz.

Önümde duruyordu, gri gözleri titrek ışıktaki simsiyahtı. Son görüşmemizden bu yana yüzü yaşlanmış gibiydi. İkimiz de döndük ve sessizce tekrar alevleri izledik, insanoğlunun en güzel şeylerinin giderek daha fazla kurban edilmesini izledik.

"İlerlemeyi öldürdün," dedi Niccolò sonunda. "Bana ihanet ettin."

"İlerlemeyi geciktirdim. Ve sana karşı hiçbir yükümlülüğüm yoktu. Bunun dışında."

Elbisemin kıvrımlarına uzanarak içi florin dolu bir çanta uzattım. Bu planımın son parçasıydı. Ağırlığı karşısında gözlerini kırpıştırarak çantayı aldı.

"Bu bana olan borcundan daha fazla. Ve freski bitirmeyeceğim."

"Biliyorum. Sorun değil. Al şunu. Başka bir yere git."

Bu. Boya. Yaz. Güzel bir şey yaratın. Seni mutlu etmek için ne gerekiyorsa yap. Gerçekten umurumda değil."

Gözlerini dikti ve parayı geri vereceğinden korktum. "Hâlâ anlamıyorum. Bunların hiçbirini nasıl umursamazsın? Nasıl bu kadar acımasız olabiliyorsun? Bunu neden yaptın?"

Ateşi tekrar inceledim. İnsanların bir şeyleri yakmaktan hoşlandıklarını fark ettim.

Nesneler. Birbirimizi. "Çünkü insanlar tanrıları geçemez. En azından henüz."

"Prometheus hediyesinin bu şekilde kullanılmasını asla istemedi."

Daha tatlı günlerimizde klasik mitoloji üzerine yaptığımız eski bir tartışmayı hatırlayarak espri yapmadan gülümsedim. "Hayır. Sanırım değil."

Başka bir şey söylemedik. Bir an sonra uzaklaştı ve karanlığın içinde kayboldu. Bir an için ona gerçeği, hazinesinin çoğunun hâlâ güvende olduğunu söylemeyi düşündüm. Bu çılgın yıkımdan uzakta, Floransa'dan kaçırılması için iyi para ödemiştik.

Aslında, malları bir meleğe göndermişim. Genel olarak melekleri sevmezdim ama bu melek İngiltere'de tanıştığım ve hoşgörüsüyle karşıladığım bir bilgindi. Kafir ya da değil, kitaplar ve sanat eserleri benim olduğu kadar onun da ilgisini çekecekti. Onları güvende tutacaktı. Düşmanımdan yardım istemem ne kadar ironik diye düşündüm. Tavia haklıydı. Bazen iyi ve kötüyü birbirinden ayırmak imkânsızdı. Ve eğer ne yaptığımı bilseydi, muhtemelen varlığım sona ererdi.

Bu yüzden kimseye söyleyemedim. Niccolò'yla paylaşıp onu rahatlatmayı ne kadar istesem de bu sır bende ve melekte kalmalıydı. Onun hayatını, ruhunu ve umudunu aldığımı bilerek yaşamak zorundaydım. Benden sonsuza dek nefret edecekti ve bu benim de sonsuza dek taşıyacağım bir acıydı - varlığımı yavaş yavaş daha da sefil hale getirecek bir acı.

Dünyam karanlığa gömüldü. Kutuma geri dönmüştüm, hâlâ sıkışık ve rahatsızdım. Her zamanki gibi hiçbir şey göremiyordum ama yanaklarım yine gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Kendimi bitkin, hatta biraz şaşkın hissediyordum ve kalbim asla kelimelere dökemeyeceğim bir acıyla ağrıyordu. Oneroi'yi görmedim ama içimden bir ses muhtemelen buralarda olduklarını söylüyordu.

"Bu gerçektir," diye fısıldadım. "Bu gerçekten oldu."

Şüphelendiğim gibi, karanlıkta bir ses bana cevap verdi ve aniden bana gerçek rüyaları göstermeye devam etmelerinin gerçek nedenini biliyordum.

"Gerçekleriniz yalanlarınızdan daha kötü."

Bölüm 13

Seth'in yanında uyandım ve bir an için gerçekten *uyandığımı* sandım - Oneroi ve Seth'le ayrıldığımızdan beri olan diğer her şeyle ilgili korkunç, berbat bir rüyadan *uyanıyordum*. Yatakta çarşaflar üzerine dolanmış bir şekilde uyuyordu, açık kahverengi saçları sabah güneşinde kızıla çalan bir parıltıyla parlıyordu. Üzerinde sadece boxer vardı ve göğsü sıcak, pürüzsüz ve sarılmak için mükemmel görünüyordu.

Nefes alış verişi düzgün, duruşu hareketsiz ve rahattı. Her şeyi, aylardır kaçırdığım tüm küçük Seth detaylarını içime çektim. Kokusunu bile alabildiğime yemin edebilirdim. Rüyaların kokusu var mıydı? Bundan emindim. O yumuşak odunsu elma kokusu beni bir kucak gibi sarmıştı.

Birkaç dakika sonra kıpırdanmaya ve uykulu bir şekilde gözlerini açmaya başladı. Gözlerini kısarak ışığa baktı ve bir esnemeyi bastırarak sırt üstü yuvarlandı. Ona doğru yuvarlanıp sıcaklığına sarılmak ve gördüğüm tüm kâbusları anlatmak istedim.

Sonra, ona gitmemin hiçbir yolu olmadığını fark ettim. Hareket edemezdim. Bu tam olarak doğru değildi. Bundan daha fazlası vardı. Sadece bir bedenim yoktu. Roman ve Jerome ile birlikte olduğum görünmez kamera gibi sadece bir gözlemciydim. Görünüşe göre bu benim aktif olduğum bir rüya değildi ve bunun farkına varmak korkunç gerçeği ortaya çıkardı: bu hala bir Oneroi rüyasıydı. Onları hayal etmemiştim. Seth'le ayrıldığımızı hayal etmemiştim.

Yatakta doğruldu ve gözlerini ovuşturdu. Çok tanıdık, nostaljik bir manzaraydı.

Tuhaf yazı saatleri yüzünden kalkmak onun için her zaman zor olmuştur. Benim "izlediğim" yöne yakın olan saate baktı. Gözleri tam benim olduğum yerden geçti. Evet. Ben bu işte sadece bir hayalettim. Ama "bu" tam olarak neydi? Gerçek mi yalan mı?

Saatin sabahın dokuzu olması yataktan kalkması için yeterli motivasyonu sağlamış olmalıydı. Hâlâ boxer'larıyla banyoya doğru tökezledi ve mucizevi bir şekilde uykulu haliyle hiçbir şeye çarpmadı.

Dişlerini fırçalarken tezgahın üzerinde bir not fark etti. Yazıyı hemen tanıdım çünkü bunu kitapçada her zaman görüyordum.

Bugün birkaç işi halletmek için erkenden gittim ve altıya kadar bitirmiş olurum. Mümkünse Brandy'yi getir de ayakkabıları denesin.

Sevgiler,

Maddie

Maddie'nin adını görmek beni, o sabah rutinine devam ederken içinde yaşadığım Seth Fantasyland'den çıkardı. Şimdi görüş alanımı genişleterek banyosundaki değişiklikleri gördüm - çıkmaya başladığımızda orada olmayan şeyler. Mesela başka bir diş fırçası. Köşede makyaj malzemeleri. Banyo askısında pembe bir bornoz. Kayıtlarda Maddie hâlâ Doug'la aynı evi paylaşıyordu ama hepimiz gerçeğin ne olduğunu biliyorduk. Son rüyamdan beri içimden çıkmayan o acı göğsümde daha da sıkılaştı. Buranın her yerindeydi. Her yere izini bırakmıştı, bir zamanlar Doug'la paylaştığımız bu alanın her yerine. Benim yerim değiştirilmişti.

Seth, son derece hızlı bir duş da dahil olmak üzere rutininin geri kalanını yerine getirdi. Bir hikâyenin planını yaparken sonsuza kadar orada kalmasıyla ünlüydü. Onun çıplak ve ıslak görüntüsüne odaklanmamaya çalıştım ve bunun yerine bugün nereye gidebileceğini düşündüm. Eğer sadece kitapçada yazacak olsaydı, bu kadar hızlı hareket etmezdi.

Temiz bir boxer ve kot pantolonu kolayca bulmuştu ama günün en zor kısmı bundan sonra geliyordu: Hangi tişörtü giyecekti? Birlikte olduğumuz zamanlarda bunu seyretmeye bayılırdım. O devasa tişört koleksiyonu üzerinde düşünüp dururken ben yatakta uzanırdım -ne de olsa hazırlanmak için hiçbir aciliyetim yoktu- gülerdim. Her birinin kendi askısı vardı, biraz retro ya da pop kültür yeniliği sergiliyorlardı. Vanilla Ice. *ALF*. Bay T mısır gevreği. Hepsine göz gezdirdi, eli her bir kola dokunurken her birini dikkatle inceledi.

Sonra parmakları aniden diğerlerinden daha uzun bir kola değdi. Dolabı sadece tişörtlerden oluşmuyordu. Kenarlara sıkıştırılmış birkaç kazak ve kazak vardı. Bir de pazen gömlek vardı; durup fark ettiği şey buydu. Diğer gömlekleri bir kenara iterek fanilayı askısından aldı ve neredeyse saygılı hareketlerle havaya kaldırdı.

Fiziksel formum olmasa bile kalbimin durduğunu hissediyordum. Bu gömleği tanıyordum. Uzun zaman önce, onun evinde aşırı alkolden sızdığım gece giymem için bana vermişti. Ertesi gün ailesiyle tanışmıştım, askılı parti elbisemin üzerine giydiğim fanila ile gülünç görünüyordum. Çıkarken bile o gömleği tamamen unutmuştum.

Onu ellerinin arasında tutuyordu ve yüzündeki ifade... o kadar çok şey vardı ki nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Seth ifadesini nötr tutmakta çok iyiydi ve istediğinde son derece kısa konuşabilirdi. Ama burada, yalnızken, savunmasızdı. Yüzünde keder vardı. Keder ve pişmanlık. Gömleği kaldırıp başını gömleğe yasladığında özlem de gördüm. Tüm ruh hali bir tür çaresiz teslimiyetle tamamlanıyordu. Derin bir nefes aldı ve sonra gömleği geri astı. O bunu yaparken, sümbülteber çiçeklerinin en hafif kokusunu aldım - Michael Kors'umdan kalan koku

parfüm. Seth'in onu bir daha hiç giymediğini ya da yıkamadığını fark ettim. Onu bir tür değerli eser gibi saklamıştı.

Bundan sonra, eline geçen ilk tişörtü hiç bakmadan kaptı. *Looney Tunes*'dan Tazmanya *Canavarı*'nı gösteren eski bir favorisiydi. Seth'in ruh hali önemli ölçüde değişmiş, duştan çıktığı zamankinden biraz daha ciddi ve düşünceli bir hale gelmişti.

Yine de gözlemlerim onun kafasının içine girmede. Sadece dışarıdan gelen işaretlere göre karar verebiliyordum.

Kalkma nedeninin kardeşinin evine gitmek olduğu ortaya çıktı. Yaşlı Mortensen'in evi her zamanki gibi karmakarışık, küçük sevimli sarışın kızlar etrafta koşuşturuyor, birçoğu en sevdikleri amcalarını gördüklerinde çığlık atıyordu. Daha içeri adımını atmamıştı ki, yengesi Andrea onu karşılamak için dışarı çıktı. Kot pantolonu ve tişörtünün üzerine kadife bir ceket giymişti, sarı saçları düzgün bir at kuyruğu şeklinde geriye taranmıştı. Seth'e şaşkın bir bakış attı.

"Dizüstü bilgisayarını getirmedin mi?" Andrea her zamanki gibi neşeliydi ama yorgun görünüyordu.

İkiz yeğenleri McKenna ve Morgan'ın bir dizi Noel ışığıyla halat çekme oyunu oynadıkları yeri işaret etti. Garipti çünkü Noel'e bir aydan fazla bir süre vardı ve ayrıca ışıklar fişe takılıydı, bu da bana bir tür elektrik riski gibi görünüyordu. Görünüşe göre Seth de aynı şekilde düşünüyordu çünkü aceleyle onları durdurdu ve büyük protestoların ortasında ışık dizisini tamamen kaldırdı.

"Bu adamlarla fazla iş yapabileceğimi sanmıyorum," dedi kuru bir sesle.

"Evet," diye itiraf etti. "Bunu görebiliyorum." Saatine bir göz attı. "Pekâlâ, gitmeliyim. Bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum." "Sorun değil," dedi. "Ne yapman gerekiyorsa yap."

Koşarak kapıdan çıktı. Nereye gittiğini sormak istedim ama buna imkânım yoktu. Mortensen dünyasından ne kadar uzakta olduğumu bir kez daha hatırladım. Bir zamanlar her ayrıntıyı bilirdim.

Dokuz yaşındaki Kendall ciddiyetle Seth'e doğru yürüdü. "Seth Amca," dedi, "benimle Loan oynar mısın?"

Seth bir kaşını kaldırdı. "Kredi mi? O da ne?"

"Ben ipotek komisyoncusuyum ve siz bir ev için kredi almaya geliyorsunuz ama peşinat için paranız yok." Durakladı. "Sizin için sahte bir gelir faksı hazırlamamız gerekecek."

"Vergi," diye düzeltti. "Peki bunun yerine kitapçıya gitmeye ne dersin?"

Kaşlarını çatı. "Kredi oynamak istiyorum."

"Orada emlak kitapları var," dedi. "Yeterli altyapı olmadan Loan oynayabileceğimizi sanmıyorum."

"Tamam," diye kabul etti. "Gidebiliriz."

Brandy tam o sırada kucağında dört yaşındaki kız kardeşiyle oturma odasına girdi. Kayla uykudan uyanmış gibi görünüyordu ve uykulu bir şekilde

Başını Brandy'nin omzuna yasladı. Bütün kızları severdim ama Kayla'da beni her zaman daha çok etkileyen bir şey vardı.

"Nereye gideceksin?" diye sordu Brandy, Kayla'nın ağırlığını değiştirerek. Kız kardeşini şefkatle kucaklamasına rağmen Brandy'nin üzerinde kara bulutlar dolaşıyordu.

"Emerald City'ye."

Brandy iç çekti. "Orada yeterince zaman geçirmiyor musun?"

"Maddie elbise için birkaç çift ayakkabı aldı ve onları denemeni istiyor."

Brandy ona bu konudaki tüm duygularını zarif bir şekilde ifade eden bir bakış attı.

"Başlama," diye uyardı, şimdiye kadar duyduğum en azarlayıcı ses tonuyla. Ergenliğe hoş geldin, Seth.

"Georgina çalışıyor mu?" diye sordu.

Kendall boyamaya başladığı yerden başını kaldırıp baktı. Turuncu boya kalemiyle yazılmış boş bir kağıtta "IRS" yazıyordu.

"Evet, Georgina'yı görebilir miyiz?" Kendall araya girdi.

Seth acı çekmiş görünüyordu. "Orada olup olmadığını bilmiyorum."

Ben de bilmiyordum. Bunun doğru mu yoksa yanlış bir rüya mı olduğunu bilmiyordum. Şimdilik doğru gibi geliyordu ama Oneroi'ye güvenmiyordum. Bir gözlemci olarak, orada olamayacağımı düşünmek zorundaydım. Eğer bu doğruysa kesinlikle olmazdım. Birden ortaya çıkmayı bıraktığımda dükkânda neler olacağını merak ettim.

Brandy, "Sen yokken ben burada kalabilirim," dedi. "Annem yalnız olmamı sorun etmez."

"O zaman ayakkabıları deneyemezsin. Bu da tüm amacı boşa çıkarır."

Brandy'nin ayakkabıları ona getirmesini önerdiği, dikkatlice ifade edilmiş bir "tartışmadan" sonra, sonunda kabul etti. Tüm çeteyle birlikte Mortensen minibüsüne binmek zorunda kaldılar ki Seth bu durumdan pek hoşnut görünmüyordu. Ama içlerinden birinin araba koltuğuna ihtiyacı olan beş kızı taşımanın başka yolu yoktu.

Birlik Zümrüt Şehri'ne vardı. Seth dört küçük çocuğu resimli kitaplar, yapbozlar ve peluş hayvanlarla dolu bir harikalar diyarı olan çocuk bölümüne bıraktı. Janice bugün o bölümde çalışıyordu ve ona kızlara göz kulak olacağını söyledi. Seth ayrıca Kendall'ı kız kardeşlerinden sorumlu tuttu ve ona birkaç finans kitabı alması için rüşvet verdi.

Böylece o ve Brandy, bir ofiste saklanan Maddie'yi bulmak zorunda kaldılar. Onları görünce yüzü aydınlandı ve neredeyse koltuğundan fırlayıp ona hızlı bir öpücük verdi. Brandy kaşlarını çattı ve içimde sıkıntılı bir his yandı. Maddie'nin yüzündeki sevgi o kadar açık ve güçlüydü ki... bunu herkes görebilirdi. İş yerinde bile bunu saklamak için hiçbir girişimde bulunmuyordu. İlişkilerinden nefret ediyordum ama onun duygularına nasıl kızabilirdim? Benim için dünyalara bedel olan bir adamı sevmesine nasıl içerelebilirdim?

"İşler nasıl?" diye sordu ona, sevgiyle gülümseyerek. Bu şekilde mi gösteriyordu

aşk da mı? Etrafıma nasıl bakıyordu? Nedense farklı olduğundan emindim...
Öyle değil miydi? Hatırlayamadım.

Maddie, Doug'la paylaştığı masayı işaret etti. "Biraz çılgınca. Yine de garip bir şekilde sıkıcı. Bütün gün evrak işleriyle uğraşıyorum. Performans değerlendirmeleri."

"Hey, her gün evrak işleriyle uğraşıyorum."

Gözlerini devirdi. "Kötü bir şaka. Ve hiç de aynı şey değil."

"İncelemelere biraz seks ve şiddet katmayı deneyin, daha hızlı ilerleyebilirler."

Şakalaşmalarından o kadar rahatsız olmuştum ki Maddie'nin benim işimi yapıyor olmasına pek dikkat etmedim. Brandy de bu konuşmadan aynı derecede acı duymuş görünüyordu. Maddie ve Seth konuşurken, duygularını okumaya çalışarak onu daha fazla inceledim.

Evet, şefkat vardı... yine de bana biraz yeğenlerine gösterdiği sıcak hoşgörüyü hatırlattı.

Sonunda Maddie ayakkabı dolu bir alışveriş çantası çıkardı. Brandy'nin elbisesi ofiste asılıydı ve Maddie Seth'e yeğeni üstünü değiştirirken gitmesini emretti.

O dışarı kovulmadan hemen önce Maddie Brandy'ye, "Bu rengin sana yakışmasına sevindim. Georgina'da çok güzel durduğu için her şeyi mor yapmaya karar verdim. Hepsiyle uyumlu harika çiçekler de buldum."

Oh, harika. Düğünlerinin renk düzenini ben etkilemiştim.

Seth gitti, ben de onunla gittim. Mağazada dolaştı, kitaplara göz gezdirdi - hiç bıkmadığı bir aktivite. Birkaç çalışan yanından geçerken ona merhaba dedi.

Ben de dahil.

Oneroi'nin beni birkaç kez rüyalara soktuğunu düşünürsek, buna şaşırmamam gerekirdi. Ancak, bu rüyaların tiyatrosunda ne zaman bir karakter olsam, her zaman bunun farkındaydım. Beni izledim ve *hissettim*.

Şimdi kendimi Seth'e Maddie ve Brandy'nin ona yaklaştığı gibi yaklaşıırken görüyordum. Hâlâ objektiftim. İçsel bir bağ yoktu. Yine, tıpkı bir film izler gibi. Tam olarak anlamıyordum ama Oneroi'nin yaptığı hiçbir şey artık beni gerçekten şaşırtmamalıydı.

"Hey," dedim ben (o?), birkaç kitabı rafa kaldırırken. Bunlar *Scarlet Letter*'in kopyalarıydı ve onları yeni çıkanların arasına koymuştum.

"Selam," dedi Seth, tavırlarında utangaçlık ve aşinalığın garip bir karışımı vardı. "Nasıl gidiyor?"

"Fena değil," dedim. "Sessiz bir gün. Çoğunlukla kitapları kaldırıyorum." "Maddie'ye incelemeler yaptırıyorsun."

"Evet, bunu halledebileceğini düşünmüştüm. Ayrıca, bu elbise yeni. Onu saklamak utanç verici olur."

İzleyen benliğim elbiseyi çoktan fark etmişti çünkü bu benim için ikinci doğaydı. Harika bir elbiseydi ama işe giderken giyilecek bir elbise değildi. Bu

ipek bir kılıftı, boyundan bağlanan askıları ve hatırı sayılır miktarda göğüs dekoltesi gösteren bir dekoltesi vardı.

Hiçbir yerde sütyen yoktu. Rafta değil de kulüpte olmalıymışım gibi görünüyordum. Tüm bu hayalin bana ait olmadığını görünce, elbise bunun yalanlardan biri olduğu gerçeğini daha da pekiştirdi. Biraz süslenmekten korkmuyordum ama benim bile iş yerinde sınırlarım vardı.

Seth elbiseye şaşırmış görünüyordu ama takdir etmemiş de değildi. "Elden satış yapmalısın," dedi. "Elinde bir kitapla dışarı çık ve bahse girerim bunu herkese kabul ettirebilirsin."

"Bu elbise *herkesin* üzerinde durmayabilir," diye belirttim.

Bana o küçük gülümsemelerinden birini verdi ve diğer Georgina'nın da benim gibi eriyip erimediğini merak ettim. "Elbise için sadece yarısı. Herkesi her şeye ikna edebilecek kadar çekicisin."

Ben de ona hem neşeli hem de sinsi bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Bir şey var mı?"

İma ilerlemedi çünkü Kayla aniden zıplayıp kollarını Seth'in bacaklarına doladı. Seth onu kucaklayıp kaldırdı ve etrafına bakındı. "Kendall'a ne oldu? Kötü bebek bakıcıları için finans kitapları yok."

İkinci benliğim dergilere doğru baktı. "Bu o mu?" Sesim emin değil gibiydi, bu garipti çünkü Seth dönüp baktığında Kendall olduğu çok açıktı. *Forbes* okuyordu.

Seth içini çekti ve onu yanına çağırdı. Beni görünce yüzü aydınlandı. "Merhaba, Georgina! Bugün çok güzelsin."

"Teşekkürler," dedim, gülümseyerek.

"Senin sorumlu olman gerekiyordu," dedi Seth. "Git ikizleri getir. Umarım trafiğe çıkmamışlardır."

Kendall başını salladı. "Yapbozlarla oynuyorlar." Ama yine de hızla uzaklaştı.

Kayla o yaştaki çocukların yaptığı gibi dikkati dağılmış bir şekilde mağazanın etrafına bakıyor, insanları ve manzarayı izliyordu. Seth onu hafifçe dürttü. "Peki ya sen? Georgina'ya merhaba demeyecek misin?"

Kayla onun gösterdiği yöne baktı, beni süzdü ve sonra mağazayı incelemeye devam etti. Benden kaçtığı ya da tiksindiği söylenemezdi; daha çok ilgisiz gibiydi. Diğer müşterilerden ya da hatta raflardan birinden daha fazla dikkatini çekmemiştim.

"Onun ruh hallerinden biri," dedi Seth özür dileyerek.

Brandy ortaya çıktı, hala ayakkabılardan rahatsızdı ama beni gördüğü için son derece mutluydu. Diğer kızlar da toparlandı ve biraz daha sohbet ettikten sonra Seth ve yeğenlerim beni kötü raflarımla baş başa bıraktı. Kayla'yı kollarında tutmaya devam ediyordu ve Kayla aniden tüm ciddiyetiyle ona döndü.

"Georgina'yı ne zaman bulacaksın?" diye sordu. Sesi küçük ve tatlıydı. Nadiren konuşurdu, bu yüzden konuştuğunda çıkardığı sesi hep sevmişimdir.

Tek eliyle minibüsün kapısını açmaya çalışırken kaşlarını çattı. Brandy yardım etti

onu. "Az önce Georgina'yı gördük," dedi.

"İçeride." "Hayır, görmedik," dedi Kayla.

"Yaptık. Onu küçümsediniz," diye alay etti. "Sana merhaba demeni söylemiştim." "O Georgina değildi. Onu bulmak zorundasın."

"Ne içiyordun sen?" Brandy, Kayla'yı yükseltici koltuğuna oturtmak için yerine geçerek sordu. "Arayan Georgina'ydı."

Seth içini çekti. "İfade seçiminde dikkatli ol."

Konu bundan sonra kapandı ama Terry ve Andrea'nın evine dönerlerken içimi bir ürperti kapladı. Kayla biliyordu. Kayla gittiğimi biliyordu. Her şeye rağmen bu gerçek bir rüya olmalıydı. Kısa bir süre önce psişik güçleri ve doğaüstü düzlemdeki bazı şeyleri algılama yeteneği olduğunu öğrenmiştik. Benim aurasını belli belirsiz hissediyordu ve dükkândakinin ben olmadığımı fark etmişti. Bu yüzden bu kadar ilgisizdi. Georgina'nın içinde olmamamın nedeni de buydu. Georgina *değildi*.

Kimdi o zaman?

Batan bir hisle hemen kendi soruma cevap verdim. Başka kim benim gibi görünmek ve Seth'le flört etmekle ilgilenebilirdi ki?

Simone. Simone yokluğumda beni taklit ediyordu, bundan emindim. Orospu çocuğu. Bu rüya formunda onun aurasını hissedemiyordum ve hiçbir ölümlü de hissedemezdi. Kayla hariç. Hay sikeyim. İhtiyacım olan şey bu değildi.

Seth'in gününün geri kalanı olaysız geçti, neyse ki bir daha "ben" ile karşılaşmadı. Andrea döndü ve o zaman bir doktor randevusunda olduğunu öğrendim. Yardımları için Seth'e teşekkür etti ama genç kızların vedalaşmaları yüzünden Seth'in gitmesi uzun sürdü.

Seth sonunda dairesine döndü ve günü yazarak geçirdi, ki bunu izlemek benim için sıkıcıydı. Oneroi'nin beni neden hâlâ dışarı çıkarmadığını anlamıyordum. Elbette, hiçbir ölümlünün öldüğümü bilmediğini görmek cesaret kırıcıydı ama bu rüya diğerlerinin yıkıcı etkilerini yaratmamıştı.

Akşam oldu ve Maddie eve döndü. İşine dalmış olan Seth, Maddie onu bulup sandalyesini çevirene kadar masasından kalkmadı. Onun kucağına tırmandı, bacaklarını benim yaptığımı çok benzer bir şekilde onun etrafına doladı.

Ona gülümsedi, kollarını ona da doladı ve merhaba öpücüğüne karşılık verdi.

"Evrak işlerin nasıldı?" diye sordu.

Maddie parmaklarını onun yüzünün kenarında gezdirdi, bu sevgi ondan yayılıyordu. "Hiç durmadan. Georgina bugün her şeyi bana bıraktı. Ne oldu bilmiyorum."

"Senin halledebileceğini düşündüğünü söyledi."

Maddie yüzünü buruşturdu. "Daha çok izin alıp etrafta zıplamak istiyor gibiydi. Giydiği elbiseyi gördün mü? Yani, evet, istediği her şeyi giyebilir ama bu gerçekten işe uygun değildi."

Adam güldü ve onu kendine çekti. "Sanırım Georgina zekâsı ve çekiciliğiyle istediği her şeyi elde edebileceğini düşünüyor."

"Evet, her zaman sandığı kadar komik değil," diye homurdandı Maddie. "Ve bugün tek yaptığı, mağazada bir adamı tavlama çalışmış gibi görünmek oldu."

Seth omuz silkerek, "Bu ilk kez olmaz," dedi. "Ne?"

"Bilmiyor muydun? Warren'la her zaman yatar. Genellikle ofisinde."

Duyduklarına inanamıyordum. İkisi benimle alay etmekle kalmamış, Seth Maddie'ye dükkânın sahibi Warren'la bir dargın bir barışık ilişkimden de söz etmişti. Doug'ın her zaman şüpheleri vardı ama Seth'ten başka kimse bilmiyordu. Seth'in bu sırra ihanet etmesini hiç beklemiyordum.

"Hiçbir fikrim yoktu," dedi Maddie. "Ve yine de... Bilmiyorum. Belki de biliyordum. Yani, giydiği her şey biraz sürtükçe."

"Çok fazla yatıp kalkıyor. Hemen hemen herkesle eve gider." Durakladı. "Bir keresinde benimle bile denedi."

"Gerçekten mi?" Maddie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne yaptın sen?"

"Hiçbir şey. *Bu* konuyla ilgilenmiyorum. Bu kadar kolay biriyle birlikte olmayı kaldıramam. Biz çıkarken muhtemelen bütün arkadaşlarımla yatardı." Maddie'nin yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bunun bir önemi yok. En iyisi buradayken, onu aramak için bile bir nedenim yok."

Onu kendine çekti ve tekrar öpüştiler. Bu da önceki merhaba öpücüğü gibi değildi. Derin ve ateşli bir öpüşmeydi, her ikisi de hevesle diğerinin olabildiğince fazlasını almaya çalışıyordu. Adamın elleri kadının atletin alt kısmını kavradı ve başının üzerinden çekerek, seçmesine yardım ettiğime emin olduğum siyah saten sütyenini ortaya çıkardı. Öpüşmeyi hiç kesmeden ellerini onun beline doladı ve yarı kucakta, yarı tökezleyerek ofisten çıkıp yatak odasına girdiler. Yorganın üzerine düştüler, eller birbirlerinin vücutlarında geziniyor ve öpücükler dudakların ötesine yayılmaya başlıyordu.

Hayır, diye düşündüm, Oneroi'nin beni duyup duymadığından emin değildim. Hayır. Bunu görmek istemiyorum. Beni geri götürün. Beni kutuya geri götür. Beni başka bir rüyaya gönder.

Ama oradalarsa bile beni dinlemiyorlardı. Kapatacak gözlerim yoktu. Başka tarafa bakamıyordum. Gördüğüm şeyi görmemenin bir yolu yoktu. Seth'le olan ilişkimde pek çok yürek burkan şey yaşamıştım, ölmek istediğime yemin edecek kadar canımı yakan şeyler. Ama hiçbir şey, hiçbir şey beni onun başka bir kadınla seks yaptığını görmeye hazırlayamazdı. Ve bu sadece eylemin kendisini, çıplak vücutlarının birbiriyle iç içe geçmesini ve orgazmın doruğunda ortaya çıkan zevk çılgınlıklarını izlemek değildi.

Bunu yaparken yüzündeki ifadeydi. İşte oradaydı. Daha önce aradığım aşk. Daha önce ona sadece güçlü bir bakışla baktığını düşünmüştüm.

Yeğenlerine duyduğu sevgiye benzer bir sevgi. Hayır, yüzünde gördüğüm tutkuydu, iki insanın ruhunu birbirine bağlayacak kadar derinden yanan bir aşktı bu.

Ona bir zamanlar bana baktığı gibi bakıyordu.

Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim. Bir yerlerde, bir şekilde, onu benden farklı bir şekilde sevdiğine ikna olmuşum. Belki aşkları güçlüydü ama onun bana karşı hissettikleriyle asla boy ölçüşemeyeceğinden emindim. Bizimki farklıydı. Ama şimdi onları gördüğümde bunun doğru olmadığını anladım. Ve sonunda, ona dünyası olduğunu söylediğinde -tıpkı bir zamanlar bana söylediği gibi- gerçekten de özel bir şey olmadığını anladım. Bana duyduğu aşk yok olmuştu.

Ve o anın korkunç, dayanılmaz acısı içinde artık ölmek istemiyordum. Bunun bir anlamı yoktu çünkü o anda öldüğümde emindim - çünkü kesinlikle, kesinlikle, Cehennem bundan daha kötü olamazdı.

Bölüm 14

Bu rüyanın ne kadarının gerçek, ne kadarının yalan olduğundan hiçbir zaman tam olarak emin olamadım. Bir karışım olduğundan emindim. Oneroi'nin başka kimse yokken Kayla'nın yokluğunu fark ettiğini bana göstermesi için herhangi bir neden düşünemiyordum.

Bu doğru olmalıydı. Yine de Seth ve Maddie'nin bana bu kadar iftira attığını hayal bile edemiyordum. Özellikle de güvenimi kırdığını hayal bile edemiyordum. Bu kesinlikle bir yalandı... değil mi? Ve rüyanın geri kalanına gelince... şey, önemli değildi.

Oneroi hiçbir cevap vermedi. Ve bana daha fazla rüya geldikçe, önceden haber verdikleri kader gerçekleşmeye başladı: Artık neyin gerçek neyin gerçek olmadığını söyleyemiyordum. Çoğu zaman kendime bunların hepsinin yalan olduğunu söylemeye çalıştım. Bu, şüpheyle yaşamaktan daha kolaydı. Ancak ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bazılarının sahip olduğu gerçeklik hissinden kurtulamıyordum. Bu yüzden her zaman her şeyi sorguluyordum ve bu bir süre sonra çıldırtıcı bir hal aldı. Oneroi'nin her zaman bu rüyalarından beslenmesi ve bunun sonucunda enerjimi emmesi durumu daha da kötüleştiriyordu. Bir succubus'un çalışması için bu enerjiye ihtiyacı vardı. Bu bana dünyada hareket edebilme, net düşünebilme ve Şekil değiştirme. Onu benden almak beni öldürmezdi, ne de olsa halaölümsüzdüm.

-Ama bu beni işe yaramaz yaptı. Hapishanemde bunun bir önemi yoktu. Hâlâ karanlıkta bir kutunun içine tıklılmışım gibi hissediyordum ve bedenime dair sahip olduğum azıcık farkındalık bana sadece acı ve güçsüzlük gösteriyordu. Serbest bırakılmış olsaydım, yürümekte zorlanacaktım. Ayrıca büyük olasılıkla gerçek şeklimi almış olurdu.

Artık bilincim büyük ölçüde askıya alındığından, fiziksel yönler önemsiz hale geldi. Hem enerji eksikliği hem de rüyaların verdiği işkence beni parçalamaya başladığından, asıl sorumluluk zihnime düştü. Rüyalar sırasında daha tutarlı ve analitiktim, ancak rüyalar sona erip duygular beni vurduğunda, mantıklı düşüncelerim parçalanmaya başladı. Oneroi ile şakalaşmalarım ilkel hakaretlere ve çılgınlara dönüştü. Çoğu zaman hiç düşünemiyordum. Sadece acı ve umutsuzluk içindeydim. Ve öfke. İmkânsız görünüyordu ama beni boğan acının altında, Oneroi'yi her gördüğümde körüklenen küçük bir öfke kıvılcımı zar zor hayatta kalmayı başarıyordu. Sanırım bu öfkeye tutunmak, paramparça olmuş zihnimin tamamen deliliğe teslim olmasını engelleyen tek şeydi.

Tüm zaman algımı kaybettim ama bunun beynimden çok rüyaların tuhaf doğasıyla ilgisi vardı. Aslında rüyada çok az zaman geçtiğini düşünüyorum.

Gerçek dünya çünkü Oneroi bana onu her gösterdiğinde, beni bulma konusunda hiçbir ilerleme kaydedilmemiş gibi görünüyordu - Oneroi'nin beni daha da kıracağını umduğuna inandığım bir şey.

"Neden bize sorup duruyorsun?"

Soru Cody'den geldi. Şimdi onun, Peter'ın ve Hugh'un Jerome tarafından sorgulanmasını izliyordum. Carter uzak bir köşede oturmuş, Peter'ın apartmanda sigara içilmez kuralına rağmen sigara içiyordu. Roman da oradaydı, bedenen ve aura olarak görünmezdi. Bu onu görememem gerektiği anlamına geliyordu ama yine de bir şey -belki de bu rüyadaki hedefim o olduğu için- duyularımın bana söylediklerine rağmen orada olduğunu bilmemi sağlıyordu. Arkadaşlarım onu biliyordu. Jerome Seattle'ı izleyen şeytani gözler olabileceğinden korkmuyorsa fiziksel görünümünü gizlemesine gerek yoktu - ki bu o kadar da mantıksız değildi. Ortadan kaybolmam muhtemelen onu daha da şüphelendirmişti.

Cody'nin sorusu Jerome'a yönelikti ve genç vampirin yüzünde hayatımda hiç böyle bir öfke görmemiştim. Seattle'ın ölümsüzler topluluğuna en yeni katılan, aramızdaki en ılımlı kişiydi. Jerome zıpla dediğinde hâlâ zıplıyor ve aktif bir rol almaktan çok izleyip öğrenmeye zaman harcıyordu. Onu böyle görmek şok ediciydi.

"Hiçbir şey bilmiyoruz!" Cody devam etti. "Güçlerimiz sınırlı. Yüce ve güçlü olması gereken sensin. Cehennem evrenin yarısını kontrol etmiyor mu?"

Carter ciddiyetle, "Gökte ve yerde, Horatio, senin felsefenin hayal ettiğinden çok daha fazla şey var," dedi.

"İkiniz de çenenizi kapatın," diye tersledi Jerome. Meleğe ters ters baktı. "Bunu daha önce de kullandığınızı duymuştum."

Carter omuz silkti. "Daha önce hepsini kullandığımı duydun. Birçok, birçok kez."

Jerome üç arkadaşına döndü. "Hiçbir şey. Bu olaydan önce onunla ilgili hiçbir şey fark etmediğinizden kesinlikle emin misiniz?"

"Morali bozuktu," dedi Peter. "Her zaman morali bozuktur," dedi Hugh.

"Hissettiği bu şeyden hiçbirimize bahsetmedi," diye homurdandı Cody. "Sadece Roman'a söyledi. Neden onu sorgulamıyorsunuz?"

"Evet," dedi Jerome. Genç vampirin yanına bir adım attı ve yüzünü yaklaştırdı. "Ve ses tonuna dikkat et. Şu anda kendimi nazik hissettiğim için şanslısın."

"Mei ne yapıyor?" diye sordu Peter. Cody'ye tedirgin bir bakış atarken sesi düzgün ve kibardı. Peter'ın sorusunun yarısı muhtemelen چراğını o anda ve orada vurulmaktan kurtarmak için bir manevraydı.

Jerome içini çekti ve geri çekildi. "Diğerlerini sorgulamak. Bir şeyler hissetmiş olabilecek başka bir ölümsüzümüze ait herhangi bir iz bulmak."

Kanepede oturan ve bizden uzak duran Hugh

sinirli patron, gergin bir şekilde boğazını temizledi. "Bu konuyu açmak istemiyorum... ama, şey, çağırma olayından sonra zaten gözetim altındasın."

Jerome'un için için yanan bakışları, irkilen şeytanın üzerine düştü. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Neden buradaki herkes bana gereksiz bilgiler veriyor?"

"Demek istediğim," dedi Hugh, "eğer biri bu durumdan faydalanmak isterse, ölümsüzlerinizden birini kaybetmenizi sağlamak iyi bir yol olabilir. Mesela işinde terfi etmek isteyen biri."

"Mei bunu yapamaz," dedi Jerome, durumu kavrayarak. Zaten bir teğmen iblis dönüşmüştü, yani Hugh'nun hipotezi o kadar da kötü değildi. "Georgina'yı bu şekilde saklayamazdı... saklayabilecek biriyle çalışıyor olsa bile, bana ulaşmanın daha iyi bir yolunu bulurdu." Sesinde neredeyse gururlu bir ton vardı.

"Peki ya Simone?" diye sordu Cody. "Dışarıda Georgina'yı taklit ediyor, biliyorsun."

Hem Peter hem de Hugh şaşkınlık içinde bakakaldılar. "O ne?" diye haykırdı şeytan.

Arkadaşlarının ilgisi Cody'yi Jerome'un gazabından daha çok sinirlendirmiş gibiydi. "Evet, Gabrielle'i kitapçada ziyaret ediyordum ve Simone'u gördüm. Georgina'nın şeklini almıştı ama o olduğunu hissedebiliyordum."

"Gabrielle'i gördün mü?" diye sordu Carter ilgiyle, sanki benim evrenden kayboluşum Cody'nin romantizmine kıyasla daha az önemliymiş gibi.

Cody kızardı. "Biz... bir randevumuz vardı. Ama Georgina'ya olanları duyunca iptal ettim. Önemli bir şey değil."

Önemli bir şey değil mi? Benim kaçırılmam Cody'nin hayallerindeki kadınla olan şansını mahvediyordu.

"Bu daha da gereksiz bir bilgi," diye homurdandı Jerome. "Ve evet, Simone'u biliyorum."

"Belki de onunla konuşmalısın," dedi Cody.

"O yapmadı," dedi Jerome. Konuşma şekli olayın kapanmış olduğunu ima ediyordu.

Peter hâlâ Jerome'un etrafında temkinli adımlarla dolaşıyordu. "Eğer yapmadığını söylüyorsan... o zaman yapmamıştır. Ama eğer masumsa neden Georgina'yı taklit ediyor?"

Jerome belli belirsiz, "Kendince nedenleri var," dedi.

Cody öfkeleni. "Ve sen de bunu yapmasına izin vereceksin! Bunu nasıl yaparsın?" "Çünkü umurumda değil!" diye kükredi Jerome. Cody'den bir güç dalgası fişkırdı.

Bir şok dalgası gibi. Carter dışında herkes geri savruldu. Peter'ın dolabındaki porselenler tıkırdadı. "Diğer succubus'un ne yaptığı umurumda değil. Georgina'nın insan arkadaşları ya da ne düşündükleri umurumda değil. Eğer bir şey varsa, minnettar olmalısın. Simone'un hareketi diğerlerinin olanları fark etmesini engelliyor."

Arkadaşlarımdan hiçbirinin buna söyleyecek bir şeyi yoktu. Bıkkın bir hırıltıyla,

Jerome kapıya doğru döndü. "Bu kadar yeter. Gerçek cevaplara ihtiyacım var."

Kapıyı açık bırakarak hışımın koridora çıktı. Muhtemelen bunu öfkeli bir meydan okuma olarak yapmıştı ama ben Roman'ın onu takip edebilmesi için yaptığını biliyordum. Normalde iblis ışınlanıp giderdi ama her ne sebeple olursa olsun baba ve oğul bugün birlikte araştırma yapıyordu. Merdiven boşluğunda yalnız kalınca Jerome, "Bekle," diye mırıldandı.

Roman öyle yapmış olmalı çünkü Jerome ortadan kayboldu. Yeniden ortaya çıktı ve ben de onunla birlikte yeni bir ortamda: Erik'in dükkânında. Akşam olmuştu ve Erik gece için dükkânı kapatmıştı. Fıskiyeler kapalıydı. Müzik çalmayı bırakmıştı. Yine de dükkânın arka tarafında birkaç mırıltı duyuluyordu. Bu sesler hemen kesildi ve birinin yaklaştığını gösteren ayak sesleri duyuldu.

Jerome olduğu yerde kaldı, kımıldamaya tenezzül etmedi. Varlığının hemen hissedileceğini biliyordu. Erik'in ona geleceğini biliyordu.

Son zamanlarda hasta olduğu için yürüyüşü hâlâ dengesiz olan Erik, dükkânın önüne doğru ilerledi. Hareket ederken ihtiyatlı bir hali vardı. Benim için her zaman nazik bir gülümsemesi ve bir fincan çayı vardı. Seattle'daki en güçlü ölümsüz olan Carter bile saygılı bir gülümsemeyi hak ederdi. Ama Erik şu anda tetikteydi - ki dükkânında kimin durduğunu düşünürsek bu o kadar da tuhaf değildi.

Erik, Jerome'dan birkaç adım ötede durdu ve kendini olabildiğince dikleştirerek tam boyuna ulaştı. Jerome'a küçük bir selam verdi.

"Bay Hanan'el," dedi Erik. "Beklenmedik bir ziyaret."

Jerome paltosundan bir sigara çıkarmıştı ve parmaklarının arasından düştü. Erik'e attığı bakış, daha önce gördüğüm her şeyden yüz kat daha dehşet vericiydi. Tüm binayı havaya uçuracak başka bir güç patlaması bekliyordum.

"Sakin," dedi Jerome, "o ismin dudaklarından bir daha geçmesine izin verme, yoksa onları koparırım." Sesi alçak ve eşitti, içinde tuttuğu öfke ve güçle kaynıyordu.

Orada olsaydım, nefesim kesilirdi. Jerome'un gerçek adı. Erik, Jerome'un gerçek adını biliyordu. Uyum sağlamak ve kimliğimi unutmak için sahte isimler kullandım. Ama melekler ve iblisler için isimler güç demektir. Doğru ellerde, bir isim daha büyük bir ölümsüzlüğü çağırmak ya da kontrol etmek için kullanılabilir. Aslında Dante'nin baharında Jerome'u çağırabilmesi için Grace'in o ismi ortaya çıkarmış olması gerekiyordu.

Erik, Jerome'un vuruş modunda olmasından ürkmedi. "Sanırım," dedi Erik, "bir şey arıyorsunuz."

"Evet," dedi Jerome, Erik'in ses tonunu hafifçe taklit ederek. "Succubus'umu 'arıyorum'."

Erik'in kaşları hafifçe kalktı. "Bayan Kincaid?"

"Tabii ki! Başka kim olacak?" Jerome'un teknik olarak başka bir succubus'u daha vardı, Tawny. Ama belki de ortadan kaybolsaydı onu aramaya gitmezdi.

Bir sigara daha çıkardı ve çakmaksız yaktı. "Nerede olduğunu biliyor musun? Ve bana yalan söyleme. Eğer onu benden saklarsan, dilini en sona bırakarak seni parçalara ayırırım."

"Vücut parçalarını koparmak bu gecenin teması gibi görünüyor," diye yanıtladı Erik, ellerini arkasında kavuşturarak. "Ama hayır, Bayan Kincaid'in nerede olduğunu bilmiyorum. Kayıp olduğunu bilmiyordum."

Jerome bir adım öne çıktı, gözleri kısılmıştı. "Sana söyledim, bana yalan söyleme." "Yalan söylemek için bir nedenim yok. Bayan Kincaid'i severim. Ona asla zarar vermek istemem.

Eğer ona yardım edebilirsem, ederim." Erik'in üslubu dikkatliydi. Yardım etmeyi teklif ettiği kişi bendim, Jerome değil.

Jerome, "Sana bir güçten bahsetmiş, ona sürekli gelen bir 'siren şarkısı'ndan," dedi. Ben ortadan kaybolduğumda Roman'ın gözlemledikleri hakkında kısa bir rapor verdi. "Bu şey hakkında ne biliyorsun? Ne tür bir yaratıktı? Onun depresyonundan besleniyordu."

Bu rüya başladığı andan itibaren Jerome öfke ve dehşetten başka bir şey göstermemişti. Yine de... sorularını sıralarken neredeyse saçmalıyor gibiydi. Tüm bu öfkenin altında çaresizlik vardı. Çaresizlik ve hayal kırıklığı çünkü hiçbir cevabı olmayan bir durumdaydı ve kendini güçsüz hissediyordu. İblisler, genel bir kural olarak, güçsüz hissetmekten hoşlanmazlar. Bir insanın yardımına başvurmak -hem de adını bilen bir insanın- patronum için dayanılmaz derecede acı verici olmalı.

Erik, her zamanki gibi klas, sakin ve resmi kaldı. "Bunu yapan yaratıklar var, evet, ama ben onun onlardan biri olduğuna inanmıyorum. En zayıf olduğu zamanları seçtiğine inanıyorum. Bu sadece bir yemdi -muhtemelen yaratığın ya da suçlunun kendisi değil."

"O zaman hangi yaratık?"

Erik ellerini iki yana açtı. "Pek çok şey olabilir."

"Lanet olsun," dedi Jerome, sigarasını Erik'in oturduğu yere bırakıp sertçe üzerine basarak.

"Artık onunla bağlantınız yok mu?"

"Doğru."

"Onun hakkında hiçbir farkındalığınız yok - türünüzden biri onu maskeleyiyor mu?" "Doğru."

"Ve onun ölmediğini biliyorsun?"

"Doğru."

Erik'in kahverengi gözleri düşünceliydi. "O zaman bu yaratık muhtemelen senin kapsamının dışında."

"Neden," diye sordu Jerome bıkkınlıkla, "herkes bana zaten bildiğim şeyleri söyleyip duruyor?" Soru Erik'e, Roman'a ya da havaya yöneltilmiş olabilirdi. İblis bir sigara daha çıkardı.

"Onu kimin ve neden kaçırmak istediğini bulmalısın. Düşmanları var. Nyx son ziyaretinin sonucundan memnun kalmadı."

"Nyx kilit altında." Jerome sanki bunu yüzlerce kez söylemiş gibi konuşuyordu. Ona da benimle ilgili tüm bu soruların yüzlerce kez sorulduğundan emindim.

"Çağırıcınız Bay Moriarty de ondan pek memnun değildi." Erik profesyonelliğini korumasına rağmen, dudakları sanki acı bir şey tatmış gibi hafifçe büküldü. İblise karşı hisleri ne olursa olsun, hem Erik hem de Jerome Dante'ye karşı ortak bir nefreti paylaşıyordu.

Bu Jerome'un duraksamasına neden oldu. "Bunun insan büyüğü olduğundan şüpheliyim, yine de yardım almış olabileceğini düşünüyorum - daha önce de müttefik aramıştı. Bunu araştıracağım." Bu yeni sigarayı da bıraktı ve üzerine bastı. "Ne olursa olsun, hâlâ dünyada ona dair hiçbir şey hissetmediğime inanmıyorum."

"Belki de bu dünyada değildir."

Erik'in sözleri birkaç saniye boyunca aralarında asılı kaldı.

"Hayır," dedi Jerome sonunda. "Onunla ilgilenen çok kişi var ama bunu yapacak kimse yok."

Erik'in yüzünde "Ona ilgi duyan çok kişi var" sözlerinin dikkatini çektiğini gördüm. Yine de sessiz kaldı ve Jerome'un bir sonraki derin ifadesini bekledi. Ki o kadar da derin değildi.

"Gitme zamanı," dedi iblis, muhtemelen Roman'ın onu tekrar yakalayabilmesi için. Jerome ışınladı ve gitmesi gereken yere doğru yola çıktı.

Peki ya ben? Hapishaneme geri döndüm.

Bölüm 15

1942 yılıydı ve ben Fransa'daydım.

Fransa'da olmak istemiyordum. Son elli yıldır orada olmak istemiyordum ama Bastien bir şekilde beni kalmaya ikna ediyordu. Bir de denetleyici baş iblisimizin gitmemizi istememesi gibi küçük bir gerçek vardı. Birlikte çalışma şeklimizi seviyordu. Incubus-succubus takımları bazen isabet eder ya da etmezdi, ama biz istisnaydık ve üstlerimiz bunu not etmişti. Bu cehennem kariyerlerimiz için iyiydi ama benim moralim için değil.

Bastien benim sorununun ne olduğunu anlamadı. "Cehennemin bize burada ihtiyacı bile yok," dedi bir gün, ben bininci kez şikâyet ettikten sonra. "Bunu bir tatil olarak düşün. Burada her gün bir sürü ruh lanetleniyor."

Dükkânımızın penceresine doğru yürüdüm ve ellerimi cama bastırarak kalabalık yola baktım. Bisikletliler ve yayalar geçip gidiyordu, herkesin bir yere gitmesi ve oraya hızla ulaşması gerekiyordu. Paris'te sıradan bir hafta içi günü olabilirdi ama bu sıradan bir gün değildi. Almanlar Fransa'yı işgal ettiğinden beri hiçbir şey sıradan olmamıştı ve sokaktaki dağınık askerler gecenin içindeki mumlar gibi gözümü çarpıyordu.

Kötü bir benzetme diye düşündüm. Mumlar bir tür umudu ya da ışığı ima ederdi. Paris, Nazi yönetimi altında çoğu insanın düşündüğünden daha iyi durumda olsa da, şehirde bir şeyler değişmişti. Enerji, ruh... adına ne dersiniz deyin, bende bir leke vardı. Bastien deli olduğumu söyledi. Çoğu insan hâlâ günlük hayatını yaşıyordu. Yiyecek kıtlığı burada diğer yerlerdeki kadar kötü değildi. Sarı saçlı ve mavi gözlü Aryan ulusunun poster çocuklarına dönüştükten sonra, az çok yalnız kalmıştık.

Bastien bir yandan etrafımda dolaşıp şapka vitrinlerini düzeltirken bir yandan da benim asık suratlı halimden bahsediyordu. Bu kimlik için mesleği olarak, hali vakti yerinde Parisli kadınlarla tanışmak için iyi işleyen bir meslek olan tuhafiyeciliği seçmişti. Diğer senaryolarda sık sık yaptığım gibi kız kardeşi rolünü oynadım, dükkâna yardım ettim ve onun için evi korudum. Fransa'da daha önceki mesleklerimiz olan dans salonları ya da genelevlerden daha iyiydi.

"Peki ya arkadaşın?" Bastien bana sinsice sordu. "Genç Mösyö Luc?"

Luc'tan bahsedilince, şapka dükkânının dışındaki dünyayı kederli bir şekilde değerlendirirken durakladım. Eğer geceleyin mumlardan bahsedeceksem, o zaman

Luc benimdi. Gerçek bir tane. Yakın zamanda tanıştığım bir insandı ve keman yapımcısı olan babasıyla birlikte çalışıyordu. Onların ticareti bizimkinden bile daha fazla zarar görmüştü, çünkü lüks eşya pazarı bu zayıf zamanlarda büzüşmüştü.

Ama Luc maddi sıkıntılarının onu etkilemesine hiç izin vermiyor gibiydi. Onu ne zaman görsem, her zaman neşeli ve umut doluydu. Yüzyıllardır süregelen günah ve karanlığın ağırlığı üzerime çökmeye başlamıştı ve Paris'te olmak bunu daha da kötüleştiriyordu. Yine de Luc benim için bir mucizeydi. Dünyaya bu kadar iyimser bakabilmek, iyiliğin galip geleceğine bu kadar inanmak... yabancı bir kavramdı. İlgimi çeken bir kavramdı. Ondan uzak kalamazdım.

"Luc farklı," diye itiraf ettim, sonunda pencereden dönerek. "O bunun bir parçası değil."

Bastien homurdandı ve duvara yaslandı. "*Hepsi* bunun bir parçası Fleur." Fleur, hangi kimliğe bürünürsem bürüneyim, onun yıllardır bana taktığı lakaptı. "Sanırım onunla henüz yatmadın?"

Cevabım yine arkamı dönmek ve sessiz kalmak oldu. Hayır, Luc'la yatmamıştım. Yine de istedim. Bir erkeğe aşık olmuş bir kadının içgüdüleriyle ve bir succubus'un enerjisini tüketmek ve bu kadar iyi birinin ruhunu tatmak için duyduğu arzuyla istedim. Daha önce hiç tereddüt etmemiştim.

Bu her zaman aradığım türden bir şeydi. Hatta bu benim işimdi. Ama içimde bir şeyler değişiyordu. Belki de bu kasvetli zamanlardı, ama ne zaman Luc'a baksam ve *ondan* yayılan saflığı görsem -ve bana karşı artan sevgisini ve güvenini- bunu yapamıyordum.

"Bu akşam uğrayacak," dedim sonunda, soruyu geçiştirerek. "Yürüyüşe çıkacağız."

"Oh," dedi Bastien. "Anlıyorum. Bir yürüyüş. Theodosia'yı etkileyeceği kesin." Theodosia bizim baş şeytanımızdı.

Sertçe arkamı döndüm ve Bastien'e ters ters baktım. "Ne yaptığım seni ilgilendirmez!" diye bağırdım. "Ayrıca, eğer bu iddia ettiğin gibi bir 'tatil' ise, iyi bir ruhu güvence altına almam gerekmez."

"Ruhlar buralarda sağa sola düşüyor," diye kabul etti. "Ama yine de arada bir birini teslim etmeniz gerekiyor. Varlığınızın geri kalanını sadece kötülerin peşinden giderek geçiremezsiniz."

Günün geri kalanında onunla konuşmadım ve neyse ki öğleden sonra işler biraz açıldı. O akşam Luc gelene kadar dakikaları saymama rağmen bu ikimizi de meşgul etti. "Kardeşime" kibarca selam verdi ve sonra Bastien'in gözlerindeki bilmiş bakışı görmek zorunda kalmamak için bizi aceleyle oradan çıkardım.

Luc, güneşli altın sarısı saçlarıyla benim de kardeşim sayılabilirdi. Bana baktığında her zaman gülümser, hayal meyal safire benzettiğim mavi gözlerinin etrafında küçük kırışık çizgiler oluştururdu. İşten çıkıp evlerine gidenlerle dolu akşam kalabalığının arasından geçerken kolumu tuttu.

Muhtemelen gece eğlencesi arıyordu. Bana güzel göründüğümü söyledi ve diğer önemsiz şeylerden bahsettik: hava durumu, mahalle dedikoduları, günlük işler...

Sokağa çıkma yasağından önce akşam gezintisi yapmak isteyenler için popüler bir yer olan küçük bir şehir parkına vardık. Birkaç ağaç arasında nispeten تنها bir alan bulduk ve çimlere yerleştik. Luc başından beri küçük bir sepet taşıyordu ve içindekileri gösterdi: hamur işleri ve bir şişe şarap. Böyle bir şey için ayıracak fazladan parası yoktu ama itiraz etmemem gerektiğini biliyordum. Zaten yapılmıştı. Karşılığında feda etmesi gereken başka ne varsa, ona göre buna değecekti.

Benim için başka bir sürprizi daha vardı: bir kitap. Onunla sürekli roman değiş tokuşu yapardık ve çimlere uzanıp sayfaları karıştırırken içimde garip ama sıcak bir huzur filizlendi.

"Bir dahaki sefere kemanını da getirmelisin," dedim kitabı yere bırakarak. "Seni tekrar çalarken dinlemek istiyorum."

Yanımda uzandı, eli benimkini buldu. Parmaklarımızı birleştirdik ve gökyüzünün morarmasını izledik. "Burada olmaz," dedi. "Halka açık bir konser istemiyorum."

"Hepsini büyüledin," dedim. "Bütün şehir sıraya girer ve fareli köyün kavalcısı gibi senin emrinde dans ederdi."

Güldü, sesi saçları ve hatta güneşin kendisi kadar altın rengindeydi. "Peki sonra onlarla ne yapacağım?"

"Onları sıraya diz ve hepsini gönder ki yalnız kalabilelim."

"Yalnızız," dedi yine gülerek. "Sayılır."

Yanıma döndüm ve ona doğru eğildim. Etraftaki ağaçların gölgeleri bizi çevreliyordu. "Yeterince yalnızım."

Dudaklarımı aşağı indirdim ve ikimizi de şaşırtarak onu öptüm. Bunu yapmak istememiştim. Daha önce hiç öpüşmemiştik. Bastien'den onca azar işiterek kendimi ondan uzak tutmuştum. Luc'un enerjisini alıp hayatını kısaltmayı asla kendime yediremezdim. Yine de o anda içime bir şey doğdu. Daha önceki gri ruh halim ya da içimde ürkütücü bir şekilde aşka benzeyen duygular olabilirdi. Her neyse, succubus olmanın o anda bir önemi yoktu.

Enerjisi içime akmaya başlayana kadar öyle olmadı. Öpüşmelerimiz daha da yoğunlaştı, dudaklarımız taleple doldu. Ruhu o kadar parlaktı ki, tek bir öpücük bile enerjisini tatmak için yeterliydi. Muhteşemdi. Tüm vücudum hem öpücükten hem de onun dokunuşundan heyecan duyuyordu.

Kolunu belime doladı ve bilinçli bir düşünce olmadan gömleğinin düğmelerini açmaya başladım. Şimdi sırtüstü yatan ben olacak şekilde beni çevirdi ve ağzını boynuma doğru götürdü. Bu sefer diz hizasındaki etekler, elini bacağımın üzerinde gezdirmesi için ona kolay erişim sağladı ve aç dudakları daha da aşağılara inerken kendimi ona daha da yaklaştırdım, kıyafetlerini çekiştirdim. Tüm bu süre boyunca, o güzel hayat içimi doldurdu. Ben

içinde boğuluyorum.

Dudakları göğüslerimin arasındaki noktaya ulaştığında, bir şey onu gerçeğe sarsmış gibiydi. Benden uzaklaştı, gözlerimin içine bakarken elini saçlarımda gezdirdi.

"Aman Tanrım," dedi. "Bunu yapamayız. Şimdi olmaz." Her yerdeki ahlaklı adamların mantrası.

"Yapabiliriz," dedim, sesimdeki yalvarışa şaşırarak. Konuşan ona duyduğum sevgiydi, Cehennem'in herhangi bir gündemi değil. İstiyordum, ihtiyacım vardı. -Bana daha yakın olmak için.

İç çekti. "Suzette, Suzette. Ben de istiyorum. Ama evlenmemizi istiyorum. Karım olacağını bilmediğim sürece bunu yapamam, sana bunu yapamam. Aksi doğru değil."

Gözlerimi ona diktim, belirsizlik arzusun önüne geçmişti. "Sen... bana evlenme mi teklif ediyorsun?"

Luc bir an düşündükten sonra tekrar sırtıttı ve kalbimin hızla çarpmasına neden olan o ısıltılı gülümsemelerinden birini daha takındı. "Evet. Sanırım öyle. Biraz beklemek zorundayız, daha fazla param olana kadar. Ama savaş bittiğinde her şey daha iyi olacak."

Bu savaş asla bitmeyecek, diye düşündü içimdeki kasvetli bir parça. Ama şu anda asıl mesele bu değildi. Benimle evlenmek istemesiydi. Elbette bu imkânsızdı. Teorik olarak şekil değiştirebilirdim, böylece onunla birlikte yaşlanabilir, bir yandan da succubus seksi yapabilirdim. Bazı succubi'ler bunu yaptı, yüzyıllar boyunca sayısız kocaları oldu. Çoğu etrafta bile kalmadı. Ortadan kayboldular. Evlilik yeminlerinin hiçbir anlamı yoktu.

Şimdi ona bakarken, gözlerindeki o yakıcı aşka bakarken, kalbimin ikiye bölündüğünü hissettim. Eğer evet dersem, beni tekrar sarıp sarmalayacak ve benimle sevişecekti. Hayır dersem, yapmayacaktı - inadından değil, onurlu olduğu için. Bu çok kolay olabilirdi. Evet demek. Onunla evleneceğime ve onu hemen alacağıma söz verirdim. Kalbimin özlemini, bedenimin arzusunu yerine getirebilir ve Cehennem'deki iyi konumumu koruyabilirdim. Evlendikten sonra ayrılabilirdim. Ya da daha kolayı, nişanı bozabilirdim.

Tek yapmam gereken ona dürüst olmayan bir "evet" demektir. Bu olmadan seks onun için doğru değildi. Gerçekten, evlenene kadar beklemekte ısrar etmemesi bir mucizeydi. Görünüşe göre bağlılık yeterliydi. Bana inanıyordu. Benim iyi ve dürüst bir insan olduğuma inanıyordu. Eğer onu sevdiğimi ve sonsuza kadar ona sadık kalacağımı söylersem, bunu kabul ederdi. *Sadece evet de.*

Ama kelimeler boğazımda düğümlendi. Ona yalan söyleyemezdim. Gerçekte ne kadar temel olduğumu öğrenmesine izin veremezdim. Ve onun kalan yaşam enerjisi içimde yanarken, ondan daha fazlasını çalamayacağımı fark ettim. Yaptığım şeyin suçluluğu beni çoktan vurmuştu. Bu sadece küçük bir tattı, ama onun hayatından zaman çalmıştı. Ve eğer seks yaptıktan sonra evlilikten vazgeçersem, yaptığımızın yanlış olduğunu düşünecekti. Bir günah. Onun üzerinde kara bir leke.

Ruh.

Altından kayarak çıktım ve doğruldum. "Hayır," dedim. "Seninle evlenemem."

Mutlu yüzü hiç değişmedi. "Şimdi olmak zorunda değil. Ve hatta bununla ilgili bile olmak zorunda değil." Az önce çimlerde uzandığım yeri işaret etti. "Dediğim gibi, zaten bir süre evlenemeyiz."

"Hayır," diye tekrarladım, kalbim sıkışıyordu. "Yapamam... Seninle evlenemem. Asla." *Sana zarar veremem. Sana çok değer veriyorum. Senin ışığını dünyadan alamam.*

Yüzümde bir şey görmüş olmalıydı, sözlerimin doğruluğunu kanıtlayan bir şey. O gülümseme soldu. Güneş bulutların ardında kayboldu. Kalbim kırıldı. Aceleyle ayağa kalktım, aniden ona bakamaz hale geldim. Neyim vardı benim? Bilmiyordum. Tek bildiğim orada kalamayacağımıydı. Orada kalıp onun acı çektiğini göremezdim. Eğer öyle yapsaydım, hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladım. Hal böyleyken, gözyaşlarımın gözlerime batmaya başladığını hissedebiliyordum.

"Suzette, bekle!"

Aceleyle uzaklaştım ama kısa süre sonra arkamdan geldiğini duydum. Reddedilmemden sonra bile sesi kızgın gelmiyordu. Endişeliydi, benim için endişeleniyordu. Bundan daha da nefret ettim. Keşke onu öfkeliendirseydim. Ama hayır, böyle bir şey bile... Bu onu incitebilirdi ama yine de hem bana hem de seçimime saygı duyardı.

Bu yüzden ondan uzak durmak zorundaydım. Sadece şimdi değil, her zaman. Artık değer verdiğim birinin etrafında olamayacağımı biliyordum. Sevdiğim birine acı verme düşüncesine katlanamıyordum. İyi bir ruhu lanetleme düşüncesine dayanamıyordum. Bir yerlerde, bir şekilde, yüzyıllarca başkalarına pervasızca zarar verdikten sonra, bir succubus olarak korkunç bir şekilde ters gitmiştim. Nasıl? Ne zaman? Niccolò ile mi? Zarar verdiğim tüm hayatların ve ruhların kademeli toplamı sonunda bana zarar mı veriyordu?

Şapka dükkanına geri dönüyordum. Bastien ve ben onun üstünde yaşıyorduk. Hâlâ Luc'un beni takip ettiğini ve her şeyin yolunda olduğunu söylediğini duyabiliyordum. Eğer içeri girmeyi başarırısam, peşimden gelmeyeceğini biliyordum. Muhtemelen kibarca kapıyı çalacak ama Bastien söylerse çekip gidecekti.

Kestirmeden gittim, ana yoldan bazı binaların arkasına girdim. Yolu iyi biliyordum ama artık karanlıktı ve görüşümü o kadar kısıtlıyordu ki, doğrudan ona çarpmana kadar askeri göremedim. O kadar hareketsiz ve sağlam duruyordu ki sanki yanlışıyla binanın duvarlarından birine çarpmışım gibi geldi. Geri sıçradım ve beni omzumdan yakaladı.

"Sakin ol," dedi. Fransızcasında ağır bir Alman aksanı vardı ama iyi ifade ediyordu. "Kendine zarar vereceksin."

Dev gibi bir adamdı, gençti ve hiç de çekici değildi. Soluk ışıpta tam olarak seçemiyordum ama üniforması bana onun bir çeşit subay olduğunu düşündürdü. Bana gülümsüyordu ve omzumu bırakmamıştı.

"Teşekkür ederim," dedim nazikçe. Zarifçe geri adım atmaya çalıştım ama tutuşu güçlüydü.

"Burada hiç bulunmamalısın," diye ekledi. "Bu tehlikeli. Özellikle de sokağa çıkma yasağı yaklaşırken." Kararmaya başlayan gökyüzüne rağmen sokağa çıkma yasağı yakınlarda bile değildi. Konuşurken bana baktı. Eteğim koşarken yerine oturmuştu ama bluzumun birkaç düğmesi Luc'la birlikte açılmış ve düzeltilmemişti. Sütyenim ve göğüs dekoltem oldukça iyi görünüyordu.

"Evim hemen şurada," dedim. "Şimdi gideceğim."

Omzumdaki eli olduğu yerde kilitli kaldı, ama diğer eli bluzumun açıklığından içeri kaymış ve göğsümün şeklini izliyordu. Harika. Bir succubus'un lanetli hayatı hakkında bu gece yaşadığım tüm derin ve travmatik ifşaatlardan sonra, ihtiyacım olan son şey bir Nazi'nin beni hissetmesiydi.

Boşver onu. Daha kötü bir şey vardı. "Bırak onu."

Luc'un sesi arkamda çınladı ve irkildim. Onu kovalamaca sırasında kaybettiğimi ummuştum ama bu yöne doğru geldiğimi görseydi, eve hangi yoldan döneceğimi çok iyi tahmin edebilirdi.

"Yürü git," dedi memur. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

Luc'ün yumrukları sıkılıydı. "Bırak onu," diye tekrarladı. "Sana bir daha söylemeyeceğim."

Memur güldü ama bu sert ve korkunç bir sestti. "Bana hiçbir şey anlatmayacaksın."

Hâlâ o sert tutuşun içindeyken Luc'e bakmak için elimden geleni yaptım. "Git," dedim ona. "Her şey yoluna girecek. Ben iyi olacağım."

"Akıllı kız," dedi Alman.

Luc ona doğru hamle yaptı ve iki adam birbiriyle boğuşurken ben yolumdan çekildim. Dehşet içinde bakakaldım. Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki beynim gördüklerimi algılamak için bile zar zor zaman bulabilmişti. Luc güçlü ve hızlıydı ama diğer adam çok iriydi ve elinde bir bıçak vardı. Kalan ışıktaki kısa bir süre parladığını gördüm ve sonra Luc'un vücudu kaskatı kesildi. Memur geri çekildi ve bıçağı Luc'un karnından çekip çıkardı.

Çığlık attım ve ona doğru koşmaya çalıştım ama Nazi'nin kolu beni durdurdu ve bir kez daha yakaladı. Luc'un elleri karnını sıkarken karnından kan akıyordu. Sanki bir yumruk cümlesinin ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi şaşkınlıkla aşağıya baktı ve sonra yere yığıldı. Beni esir alan kişiden kurtulmak için tekrar denedim ama başaramadım. Luc'un gözleri bana bakıyordu ama o korkunç acı içinde yatarken dudaklarından tek bir kelime bile çıkmıyordu.

"İşte," dedi Alman subay, beni göğsüne bastırarak şekilde çekerek. Bıçağı geldiği yere kaybolmuştu ve onu tutan el -Luc'u bıçaklayan el- tekrar gömleğimin altına uzanıyordu. "Artık dikkatimi dağıtacak bir şey yok."

Memur son düğmelerimi de açarken Luc'ün boğuk bir ses çıkardığını duydum. Uyuşmuş şokumun etkisi geçince burada savaşılabileceğimi hatırladım. Bu adamın iki katı büyüklüğüne şekil değiştirebilir ve-

Thunk. Nazi'nin kafası arkadan gelen bir şeyle öne doğru savruldu. Bana tutunduğu yerden kurtuldu ve baygın bir şekilde yere düştü. Bastien arkasında durmuş, elinde bir şapka bloğu tutuyordu: şapka yapımında kullanılan ağır, yuvarlak ahşap bir nesne.

"Çılgınlığını nerede görsem tanırım," dedi.

Şaka yapacak ya da teşekkür edecek vaktim yoktu. Luc'ün yanında dizlerimin üzerine çöktüm ve blazer ceketimi çıkarıp kanamayı durdurmak için çılgınca kullanmaya çalıştım.

Hâlâ bilinci yerindeydi ve gözleri yüzümdeydi, hâlâ ona özgü o umut ve sevgiyle doluydu. Bastien yanımda diz çöktü, yüzü ciddiydi.

"Hiçbir insan ilacı bunu düzeltemez Fleur," dedi sessizce.

"Biliyorum." Luc'un düştüğünü görür görmez anlamıştım. Bastien'i yardım getirmesi için göndermememin nedeni de buydu. "Aman Tanrım. Böyle bir şey olamaz."

"Her şey yolunda." Luc'ün sözleri zar zor duyuluyordu ve sanki kan kaybından boğuluyormuş gibi bir his vardı içimde. "Güvendesin... önemli olan tek şey..." Tekrar öksürdü ve bu sefer dudaklarının yanında kan gördüm.

"Hayır, hayır," dedim. "Buna değmezdi. Buna değmezdi. Bunların hiçbirisi olmamalıydı!"

Benim hatamdı. Hepsi benim hatamdı. Luc beni Alman'dan kurtarmaya gelmişti.

Alman'la karşılaştım çünkü Luc'tan kaçmıştım. Ve Luc'tan kaçmıştım çünkü birdenbire ahlaki bir üstünlüğe tutunmuş ve onunla seks yapmayı reddetmiştim. Eğer teslim olsaydım... onunla evleneceğimi söyleseydim ve bir succubus'un yapması gerektiği gibi onu alsaydım, bunlar asla olmazdı. Şu anda çimlerin üzerinde, birbirimizin kollarında çıplak yatıyor olurduk. Bunun yerine, benim yüzümden, benim zayıflığım yüzünden bu sokakta öldü. Ben insan gibi davranmaya çalışan bir succubus'tum ve her ikisinde de boktan bir iş çıkarmıştım.

Luc artık konuşamıyordu. Sanki onu eve götürmek için gönderilmiş bir melekmişim gibi bana bakarken her şeyi gözleriyle anlatıyordu. Bastien beni dürttü.

"Fleur, o bir süre daha hayatta kalacak. Mide yaralarının ne kadar uzun sürdüğünü biliyorsun. Acı verici."

"Biliyorum," diye homurdandım, hıçkırıklarımı bastırarak. "Bana söylemene gerek yok." Bastien'in sesi ciddiydi. "Bunu durdurabilirsin. Acısını dindirebilirsin."

Bastien'e inanamayarak baktım. "Ne yapmamı bekliyorsun? Gidip o bıçağı alıp işini bitirmemi mi?"

Başını iki yana salladı. "Sadece birazcık ömrü kaldı Fleur. Çok az. Fazla bir şey yapmana gerek yok."

Hemen anlayamadım. Bunu yaptığımda gözlerimin büyüdüğünü hissettim. "Hayır... Yapamam..."

"Ne olursa olsun ölür," dedi Bastien. "Daha hızlı yapabilirsin... daha tatlı..."

Hâlâ başımı sallıyordum ama Bastien'in sözleri içime işlemiştir. O haklıydı. Haklıydı ve haklı olduğu için ondan nefret ediyordum. Bastien'den dönerek, elimle alnını okşadığım Luc'e baktım. Bakışları hâlâ yukarıya, bana çevriliydi. Yanağına bir damla su düştü ve bunun benim gözyaşlarımdan biri olduğunu fark ettim.

"Hoşça kal Luc," dedim usulca. Ona milyonlarca başka şey söylemem gerekiyormuş gibi geliyordu ama kelimeleri bir araya getiremiyordum. Bunun yerine eğildim ve dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım. Onlara doğru bastırdım, tam bir temas kurdum, ancak daha önceki hayvani tutkudan hiçbir yoktu. Bu daha nazikti. Bir öpücük fısıltısı.

Ama Bastien'in de söylediği gibi, fazla bir şey gerekmedi. Onun yaşam enerjisinin güzel, gümüşü tatlılığı içime aktı. Eskisi kadar saf ve mükemmeldi ve çabucak yok oldu. Onu içime çektim ve Luc son nefesini verirken ayağa kalktı. Beni o kadar hayranlıkla izleyen gözler artık hiçbir şey görmüyordu. Doğrudum ve Bastien'e yaslandım.

"Onu ben öldürdüm," dedim, artık gözyaşlarımı tutamıyordum.

"Ona huzur getirdin. Sen onun meleğiydın." Daha önceki duygularımın ürktücü bir yankısıydı.

"Hayır, bu... Yani, daha önce. Burada olmamalıydı. O burada çünkü... benim yüzümden. Onunla yatmış olsaydım, bunlar olmazdı. Ama yapamadım. Onu incitmek istemedim... onu lekelemek istemedim... ve sonra bu oldu...."

Bastien kolunu bana doladı. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, ruhu halkımıza gitmeyecek."

Yüzümü omzuna gömdüm. "Bu benim hatam. Benim hatam... Yapmam gerekeni yapmalıydım. Hazırdım, sonra bana evlenme teklif etti ve lanet olsun. Bunu yapmalıydım. Yalan söylemeliydim. Herkes için daha iyi olurdu. Bu nasıl oldu bilmiyorum...."

"Onlara çok yaklaştığın için oldu," dedi Bastien. Sertti ama nazık olmaya çalışıyordu. "Bunun gibi adamlar... bunun gibi herkes... seni büyülerler Fleur. Bağlanırsın ve sonra da incinirsin."

"Ya da onlara zarar veririm,"

diye mırıldandım. "Kayıtsız kalmalısın."

"Gittikçe kötüleşiyor," dedim. "Her seferinde benim için daha zor oluyor. Anlamıyorum. Bana neler oluyor? Neyim var benim?"

"Ölümsüzlük," dedi bilgece. "Çok uzun yıllar."

"Sen ne bilirsin ki? Sen benden daha gençsin."

Bastien ayağa kalkmama yardım etti, ama Luc'u bırakmak konusunda isteksizdim. "Bunu yapmaya devam edemeyeceğini biliyorum. Deddiğimi dinle: bu iyi olanlara bağlanma. Ne yaparsan yap, sonu iyi bitmeyecek."

"İyi olanlara hiç yaklaşmayacağım," dedim kısık bir sesle. "Artık yok."

Onlardan tamamen uzak duruyorum."

Bastien'in kibar yüzü düştü. "Bu çok saçma," diye alay etti. "Daha önce beni dinlemedin mi? Sonsuza kadar ahlaksız adamların peşinden gidemezsin.

Hiç enerjin kalmaz. Bunu her gün yapmak zorunda kalırsınız."

Luc'a baktım, beni seven ve benim için öldürölen Luc'a. Benim hatamdı. Hepsi benim hatamdı.

"Bir daha asla," dedim. "Bir daha asla kimseyi böyle incitmeyeceğim."

Karanlıkta kutuya döndüğümde, Oneroi'nin beni aydınlatmasına ihtiyacım yoktu. O rüyanın tamamı doğruydu - son kısmı hariç. Bir yalandı. İnsanları tekrar tekrar incitmeye devam etmiştim.

Bölüm 16

Gerçekten de düşündüğünüzde, yaşadıklarımın ölümden çok da farklı olmadığını görüyorsunuz. Her zaman hayatınızın gözünüzün önünden geçtiğini söylerlerdi, benim için de öyleydi. Rüya üstüne rüya. Hayatımın en acı anlarını, korkunç şeyler yaptığım ve sevdiklerime korkunç şeyler yapıldığını gördüğüm gerçek rüyaları yeniden yaşadım. Bana hiç yaşanmamış başka "gerçekler" de gösterildi. Bir tanesinde, Roman'ın son sevgi gösterisinin bir aldatmaca olduğu ortaya çıktı. Kız kardeşinin ölümündeki rolümden dolayı beni cezalandırmak için bir paravandı. Ama doğrudan benim peşime düşmedi. Ölümlü ve ölümsüz tüm arkadaşlarımın peşine düştü. Onları teker teker öldürmesini izledim, bunun yerine sadece beni bitirmek için yalvarışlarımı görmezden geldi.

Oneroi, kendimden çok sevdiklerimin çektiği acılardan rahatsız olduğumu fark etti. Roman'ın öfkesinin boynuz kapısından gelen bir gelecek vizyonu olduğunu iddia ederek benimle alay ettiler. Buna inanmadım... en azından inandığımı sanmıyordum. Nyx geleceği görebiliyordu. Onlar görebilir miydi? Yoksa hapsedilmiş olmasına rağmen onunla temas halinde olabilirler miydi? Özümden gittikçe daha fazla mahrum bırakıldıkça yüksek mantığım yerini paranoyaya bırakıyordu. Ölümlü dünyadan gelen gerçek rüyalar, bana arkadaşlarımı gösterenlerden bile korkmaya başlamıştım. Onlar artık bir teselli değildi; beni sadece daha da karanlığa sürüklüyorlardı. Çünkü Oneroi'nin de öngördüğü gibi, görünürde bir kurtuluş umudu yok gibiydi.

Yine de hayal kurmaya devam ettim....

Roman, Hugh ve vampirler bir minibüsteydi. Arabayı Peter kullanıyordu ve gösterge panelindeki saat sabahın ikisini gösteriyordu. Küçük alanda kimse konuşmuyordu, bu da bana neler olduğuna dair hiçbir ipucu vermiyordu. Farları otoyol boyunca Idaho Eyalet Yolu 41 için bir çıkış gösteren bir tabelayı aydınlattı. Idaho mu?

"Kanalı değiştirebilir misin?" diye sordu Hugh. "Radyo konuşmalarından nefret ediyorum." "Bir şeyler öğrenebileceğin için mi?" diye sordu Peter.

"Çünkü uyanık kalmaya çalışıyorum."

"Bu bir yol kuralıdır: Radyoyu sürücü kontrol eder." "Hangi kural kitabında yazıyor bu?"

"Yeter," dedi Roman. Sesi yorgundu, yüzü daha da yorgundu. Baktı

Pek uyumamış gibiydi ama gecenin saatini düşününce bu bir sürpriz değildi. Bir harita açtı ve üzerine bazı notlar karalanmış bir kâğıt parçasını kontrol etti. "Bir sonraki çıkış olmalı."

"Carter bu adamı nasıl buldu ki?" diye sordu Cody.

"Çünkü Carter gizemli yollarla hareket eder," dedi Hugh. "Çok içen, çok sigara içen gizemli yöntemler."

"Evet, ama madem biliyordu, neden Jerome'a söylemedi?"

"Çünkü Jerome öğrenirse patlatma moduna geçer. Sanırım Carter bir tür merhamet gösterisi olarak bunu gizli tutuyordu. O bir melek ve her şey."

"Ah, doğru." Cody bunu unutmuş gibiydi. Bu kolay bir hataydı.

"Jerome ne yaptığımızı öğrenirse bizi de havaya uçurur," diye uyardı Peter. "Dikkati çok dağınık. Sadece bir vampirin ipucunu takip ettiğimizi sanıyor." "Mesele de bu zaten," dedi Peter. "Eğer ona yalan söylediğimizi anlarsa-"

"Yapmayacak," diye araya girdi Roman sabırsızca. "Eğer bu adamdan ihtiyacımız olanı alır ve buradan gidersek olmaz. İşte burası, şu çıkışa gidin."

Hugh, neredeyse hiç yol gibi görünmeyen bir yere saptı. Hiçbir işyeri yoktu ve karanlık her şeyi yutmadan hemen önce bir kavşağı aydınlatmak için sadece bir sokak lambası vardı. Roman yol tarif etmeye devam etti, onları gittikçe daha uzaklara, kırsal kesime doğru yönlendirdi.

"Ona hiçbir şey yapamazsın," dedi Hugh, arka koltuktaki Roman'a bakmak için başını eğerek. "Başka bir iblisin bölgesinde en ufak bir güç belirtisi gösterirsen ölürsün -muhtemelen geri kalanımızla birlikte."

"Beni aptal mı sanıyorsun?" diye sordu Roman.

"Tam olarak değil. Ama çabuk sinirlenen, dürtülerini kontrol edemeyen ve Georgina için her şeyi yapabilecek biri olduğunu düşünüyorum."

Roman'ın tüm bunları -en azından son kısmı- inkâr etmesini bekliyordum ama hiçbir şey söylemedi. Roman sonunda dar, çakıllı bir araba yolunu işaret edene kadar yine sessizlik çöktü. Görmek o kadar zordu ki Peter arabasıyla yanından geçti, frenleri gıcırdattı ve geri geri gitti. Garaj yolunun sonuna yakın bir yere park ettiler ve yukarı doğru yürümeye başladılar. O zaman minibüsün arkasının karartılmış pencereleri olduğunu gördüm ve gündüz seyahati gerektiğinde vampirlerin tabutlarının muhtemelen orada olduğuna dair güvenli bir bahisti. Burada, hiçliğin ortasında, yıldızlar gökyüzünde kümeleniyor ve gece böcekleri bir senfoni gibi ötüyordu. Bir evin belli belirsiz dış hatları belirdi. İçeride hiçbir ışık yanmıyordu.

"Bunu SWAT ekibi tarzında yapabilir miyiz?" diye sordu Cody hevesle.

"Evi kuşatıp içeri mi dalacağız?"

"Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum," dedi Roman. Kapıya sert bir tekme attı.

Sarsıldı ama aksiyon filmi tarzında parçalanmaya yaklaşmadı. Nefilim güçlerini kontrol altında tutması, bir insanla aynı yeteneklere sahip olduğu anlamına geliyordu.

Peter iç çekti. "Bana bırak." Roman'ın yerini aldı, tekmeyi tekrarladı ve bu kez kapı patlayıp parçalandı. Aptalca tavırları yüzünden bazen hem Cody'nin hem de Peter'in süper hızlı reflekslere ve gelişmiş güce sahip olduklarını unutmak kolaydı. Peter pantolonundaki kıymıkları fırçalayarak geri çekildi.

Dörtlü içeri girdi ve evin arka tarafında bir ışık yandı. "Bu da ne?" diye sordu bir ses.

Bu da neydi böyle? Dante odaya girdi.

Arkadaşlarıma şöyle bir baktı ve "Lanet olsun." dedi.

Sonra geldiği odaya doğru geri kaçtı, şüphesiz bir pencereye doğru gidiyordu. Ama çok yavaştı. Cody bir anda Dante'yi gömleğinden tutup oturma odasına sürükledi ve eski erkek arkadaşımı bir sandalyeye itti. Dante hemen ayağa kalkmaya başladı, arkadaşlarımin etrafını nasıl sardığını fark etti ve sonra daha iyi düşündü.

Dante iç çekti. "Bunun bir gün olacağını biliyordum. Patronun neden kendisi gelmedi?" Roman'a baktı. "Seni bir yerlerde görmemiş miydim?" Dante Roman'ı Jerome'u çağırmadan kurtardığımızda sahilde görmüştü. Oldukça fazla kaos olmuştu, bu yüzden Dante'nin hafızasının yarım yamalak olmasına şaşırmadım - özellikle de bir iblis tarafından dövüldükten sonra.

"Jerome yüzünden burada değiliz," diye tersledi Hugh. Sonra yeniden düşündü. "Evet, öyleyiz ama düşündüğün sebeplerden dolayı değil."

Peter, "Sorularımıza cevap verirsen bir gün daha yaşayabilirsin," dedi. Görünüşe göre, aksiyon filmi teması hâlâ güçlü bir şekilde devam ediyordu.

"Georgina nerede?" diye sordu Roman. Ölümsüz ekibimin ne zaman birini sorgulasa, soruyu "Georgina'nın nerede olduğunu biliyor musun?" yerine önce bu şekilde ifade etmesi ilginçti. Cehennem için çalıştığınızda, masum olduğunuz kanıtlanana kadar herkes suçluydu.

Dante'nin yüzü korkusunun bir kısmını kaybetti ve her zamanki alaycı görünümünü aldı. Dağınık siyah saçlarını yüzünden savurdu. "Seattle'da, o lanet yazarla yatıyorum."

"Hayır," dedi Roman. "O değil."

"Ne değil? Seattle'da mı yoksa yazarla mı yatıyor?" Dante bir kaşını kaldırdı. "Peki sen tam olarak *kimsin*?"

"Kas," dedi Hugh kuru bir sesle. "Georgina gitti. Ortadan kayboldu. Ve onu ortadan kaldırmak için bir nedeni olan biri varsa" -durakladı ve Roman'a huzursuzca baktı- "o da sensin."

"Ben şapkamdan tavşan çıkaran bir sihirbaz değilim. Ya da onları yok eden." Dante, Jerome'un onu Cehennem'in işkence çukurlarına göndermeyeceğini bildiği için kendine güveni giderek artıyordu. "Eğer onu bulamazsan, baş iblisinden iste. Tekrar çağırılmadıysa, o bilir."

"Öyle değil," dedi Cody. "Ama belki sen bunu zaten biliyorsundur."

Dante gözlerini devirdi. "Başıma ödöl konmuşken Seattle'a yaklaşacağımı mı sanıyorsun? Sence istediğim için mi taşrada saklanıyorum? Yapabileceğim en iyi şey Coeur d'Alene'de turistlere tılsım ve sahte fal satmak."

"Carter da bizimle gelmeliydi," dedi Hugh öfkeyle. "Bizi buraya gönderdikten sonra bunu da bilmeliydi."

Dante kaskatı kesildi, kibri sarsıldı. "O melek nerede olduğumu biliyor mu? O zaman Jerome'un bilmesi gerekir."

"Jerome'dan saklıyor. Şimdilik." Peter hâlâ o melodramatik sesini kullanıyordu. "Bize yardım etmezsen bu değişebilir."

"Nerede olduğunu bilmiyorum, tamam mı? Sana söylemiştim: Bir succubus'u ortadan kaldıramam."

Roman'ın eli Dante'nin boynuna Jerome'unkine yakın bir şekilde dolandı. Doğaüstü yetenekleri olmasa bile Roman hâlâ güçlüydü. "Daha önce ölümsüzlerle çalıştın. Bunu tekrar yapabilir ve pis işleri onlara yaptırabilirsin."

"Herhangi bir ölümsüze yüzümü gösterirsem, ölü bir adam olurum," diye boğuldu Dante. Roman Dante'ye karanlık bir bakış fırlattı ve bu bana Roman'ın beni öldürmeye çalıştığı zamanı hatırlattı. Ve yakın zamanda bir Oneroi rüyasında beni öldürdüğü zamanı. Sonunda Roman bıraktı. Boynunu ovuşturan şaşkın Dante tekrar sordu: "*Kimsin* sen?"

Cody diğerlerine baktı. "Sence yalan mı söylüyor?"

"Beni şaşırtmazdı," dedi Hugh. Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ama belki işe yarayabilirsin. Bir succubus'u ne ortadan kaldırabilir?"

"Sana yardım etmem karşılığında bana ne vereceksin?" diye sordu Dante sinsice. Evet, bu benim eski sevgilimdi. Her zaman bir avantaj arar.

"Jerome'u aramayacağız," diye homurdandı Peter. Bu kez sesindeki öfke sahte film tarzı değildi. Gerçektir, günün sonunda gerçekten de kolayca boyun kırabilen bir vampir olduğunu bir kez daha hatırlatıyordu.

Bu Dante'yi ayılttı. "İyi. Ona ne olacağı umurumda değil. Nasıl ortadan kayboldu?"

Hikaye tekrar anlatıldı, bu beni depresyona sokmaya başlayan bir şeydi - büyük ölçüde herkes hayatımın ne kadar depresif ve sefil olduğunu vurguluyor gibiydi.

"Bu bir yem," dedi Dante kesin bir ifadeyle.

"Bunu biliyoruz," dedi Roman. "Erik bize söyledi."

Dante düşmanından söz edilince kaşlarını çatı. "Tabii ki öyle. Onun yüce bilgeliği emrinizdeyken bana ihtiyaç duymanız şaşırtıcı."

"Onu ne cezbedebilir ki?" dedi Peter, Dante'nin Roman'ın kim olduğunu tekrar sormasını engellemek için.

"Her türlü şey," dedi Dante. "Her şey bir yem yaratabilir, ama imgeler

büyük olasılıkla rüyalarla bağlantılı olurdu. Nyx'i yine mi kaybettiniz?"

"Hayır," dedi Hugh.

Dante omuz silkti. "O zaman rüyaları kontrol edebilecek başka bir şey arayın, belki bir-"

Büyüdüğüm köyde duruyordum.

Geçiş o kadar ani oldu ki bir an için başım döndü. Bir geçiş olmamıştı, görüntü parçalanmamış ya da siyaha dönüşmemişti. Hızlı bir film kesitiydi. Kötü bir kurgu işi.

Etrafıma bakındım, bana o kadar eziyet çektiren yeri tekrar gördüm. Oneroi'nin bana burada başka neler göstereceğini ve buraya neden bu kadar ani geldiğimi merak ettim. Sahte evlilik suçlamalarını çoktan yeniden yaşamıştım. Hatta bir noktada, sadakatsizliğimin ruhumu satmama nasıl yol açtığına dair gerçek hikâyeyi rüyamda görmemi bile istemişlerdi. Muhtemelen şimdi de yeni bir uydurma dehşetle karşı karşıyaydım. Dünya etrafımda dönüyor, binalar ve kaba saba kıyafetler içinde hareket eden insanlar başımı döndürüyordu.

"İyi misin?" diye sordu bir ses.

Arkamı döndüğümde manzara biraz duruldu ve kendimi yaşlı bir adamın yüzüne bakarken buldum. Gür kaşları, koyu kahverengi gözlerini neredeyse gizleyecek şekilde, yoğun çizgilerle kaplı alnına doğru uzanıyordu.

"Evet... Ben iyiyim." Kaşlarımı çattım ve bir kez daha baktım.

"Gaius mu?" Kaşları kalktı. "Tanışıyor muyuz?"

Bir an konuşmadan öylece bakakaldım. Gaius'u yürümeye başladığımdan beri tanıyordum. O bir demirciydi, kollarındaki kas gücü bunu kanıtlıyordu. Ama onu son gördüğümde gençti, hayatının baharında bir adamdı. Kontrolsüzce dudaklarımdan kelimeler döküldü, daha önce bu olayı ilk kez yaşadığımda söylediğim kelimeler. Bu gerçek bir anıydı. Şimdiye kadar.

"Çok uzun zaman önce tanıştık," dedim.

Kıkırdadı. "Kızım, seni hatırlardım. Ve 'çok uzun zaman önce' senin için sadece birkaç yıl olabilir."

Vücudumun farkına vardım, ayna olmadan bile neye benzediğimi biliyordum. Köye girmeden hemen önce şekil değiştirmiş, bir daha asla giymeyeceğime yemin ettiğim bir forma bürünmüştüm. Ve aslında o günden sonra da bir daha asla giymeyecektim. Orijinal bedenimdeydim: on beş yaşındaki Letha, çok uzun boylu, kalın, karışık siyah saçlı. Buraya bir şey öğrenmeye gelmişim. Bilmem gereken bir şeyi.

Gaius'a zayıf bir baş selamı verdim. Zamanın ona yaptıklarına eski halim de şimdiki halim kadar şaşırmıştı. Succubus olup köyümü terk edeli ne kadar olmuştu? Otuz yıl önce mi?

"Bana söyleyebilir misiniz... burada Marthanes adında bir adam -bir balıkçı- var mı?

Ailesi hala burada mı yaşıyor?"

"Elbette," dedi. "Her zaman bulundukları ev, dışarıda-" "Nerede olduğunu biliyorum," dedim hemen.

Omuz silkti, sözümü kesmeme aldırmadı. "Muhtemelen körfezin aşağısındadır. Hâlâ çalışamayacak kadar yaşlı ama damatlarının onsuz yapamayacağına yemin ediyor."

Damatlar. Tabii ki. Kız kardeşlerim uzun zaman önce evlenmişlerdi.

"Teşekkürler," dedim. Yürümeye başladım. "Seni tekrar görmek güzeldi."

"Seni tekrar görmek güzeldi."

bana şaşkın bir bakış attı ama başka bir şey söylemedi.

Suyun öylesine canlı, deniz mavisini tonlarında parlattığı körfeze doğru yürüdüm ki, sanki bir Technicolor görüntüsü gibiydi. Doğada hiçbir şey böyle bir güzellik yaratamazdı. İzleyen benliğimde özlem ve nostalji kabardı.

Öğle vakti kasaba kalabalıktı ve beklediğimden daha fazla yüz tanıdım. Tanıdığım çocuklar yetişkinliğe adım atmışlardı, tanıdığım yetişkinler ise artık altın çağlarını yaşıyorlardı. Akdeniz'de ticaretin canlanmasını sağlayan malları yükleyen ve boşaltan gemilerle rıhtım da bir o kadar kalabalıktı. Babamı bulmam biraz zaman aldı ve burada, köyde olduğumdan daha fazla bakış kazandım.

Kadınlar bu bölgede nadiren bulunur, kaba denizcilerden ve işçilerden uzak durmayı tercih ederlerdi. Babamı daha çok sesinden tanıyordum, tıpkı gençliğimde olduğu gibi bağırarak emirler yağıdırıyordu.

"Bana bir servete mal olmaya mı çalışıyorsun? Bütün gün orada ne yapıyorsun?"

Torunum sahilde gezinirken bu kadar balık yakalayabilir!"

Tanımadığım bir adama bağırıyordu, yüzü utangaç ve korkaktı, bugünün yetersiz avı olması gereken şeyi gösteriyordu. Bunun kız kardeşlerimin kocalarından biri olup olmadığını merak ettim. Adam daha iyisini yapacağına söz verdi ve sonra koşarak uzaklaştı.

"Fa-Marthanes?"

Babam yaklaştığımda döndü ve ben soluk soluğa kalmamaya çalıştım. Gaius gibi, yıllar balıkçı Marthanes'i de yontup götürmüştü. Şimdi kaç yaşındaydı? Altmış mı? Yetmişli mi? Ölümsüz olduğumdan beri zaman bulanıklaşmıştı.

"Ne istiyorsun?" diye tersledi. "Artık fahişelere ihtiyacım yok. İş arıyorsan Claudius'a git. On yıldır kendi karısıyla yatmadı. Onu suçladığımdan değil. O kadın tam bir cadaloz."

Yaş saçlarını ağartmış ve inceltmiş olabilir, yüzünde çizgiler oluşmuş olabilir... ama babamın dili hala aynıydı.

"Hayır. Bu yüzden burada değilim. Seninle birkaç yıl önce tanıştım."

Kaşlarını çattı, beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Seni hayatımda hiç görmedim. Senin kadar uzun birini hatırlayacağıma eminim."

Bir succubus olarak, herhangi bir erkeğin fantezisine dönüşebilir, güzelliği kelimelerin ötesine geçen bir kadın şekline bürünebilirdim. Yine de, bu yeteneğimle bile, boyumla ilgili eski sözler hala canımı yakıyordu.

"Sizi hatırlıyorum." Gözlerinin sabırsızlıkla çalışanlarına kaydığını görünce, "Kyriakos adında bir müzisyen tanıyor musun? Benim yaşlarımda,

benden yaklaşık otuz yaş büyük. Eskiden kasabanın güneyinde yaşırdı."

Babam homurdandı. "Şu Kyriakos mu? O müzisyen değil. Babası öldüğünde onun işini devraldı. Balıklarım için talep ettiği ücretler gülünç olsa da işine geliyor."

"Hâlâ aynı evde mi yaşıyor?"

"Babasının evini mi kastediyorsun? Evet. Dediğin gibi, güneyde." Babamın huzursuzluğu artık hissediliyordu. Beni tanımıyordu. Bana ihtiyacı yoktu.

"Teşekkür ederim," dedim. Gaius'u gördüğüm gibi onu görmenin de güzel olduğunu söyleyecektim ama babam ben söyleyemeden gitmişti.

Kalbim kırık bir şekilde kasabaya geri döndüm ama güneye gitmek yerine, ne bulacağımı merak ederek eski evime doğru yola çıktım. Bulduğum şey annemdi, dışarıda giysilerini asıyor, bir yandan da mırıldanıyordu. Evin yan tarafında orta yaşlı bir kadın topraktan otlar çıkarıyordu. Onun küçük kız kardeşim olduğunu anlamam birkaç dakikamı aldı.

Annemin yüzü farklıydı, ama bana zaten bildiğim bir yerin tarifini verirken nazik gözleri hâlâ aynıydı. Kız kardeşim bir an başını kaldırıp baktı, sonra işine döndü. İkisi de beni tanımadı. Tıpkı babamda olduğu gibi, ben de onların gününü kısa bir süreliğine bölmüştüm.

Bunun olacağını biliyordum. Ruhumu bunun için satmıştım. Cehennemle yaptığım sözleşme, beni tanıyan herkesin hafızasındaki tüm anılarımı silmişti. Oneroi düğün günümde bana bir yalan göstermişti. Kyriakos'a sadık bir bakireydim. Ama birkaç yıl sonra, zayıflık beni vurdu. Ona ihanet etmişim ve bu onu kimsenin hayal edemeyeceği kadar yıkmıştı. Bu kalp acısı yüzünden kendini öldürmek istemişti ve onu sadece benim pazarlığım kurtarmıştı. Gerçek buydu.

Yine de... bir parçam belki, sadece *belki* birinin beni tanıyabileceğini düşündü. Sadece en ufak bir hatırlama kıvılcımı.

Kyriakos babamın yanında, filosunu denetliyor olabilirdi ama içimden bir ses onun el işi değil idari işler yaptığını söylüyordu. Önsezim doğrudu. Ben bir succubus olmadan önce Kyriakos ve benim kendi evimiz vardı. Cehennem anılarını sildikten sonra ailesinin evine geri taşınmış olmalı.

Evin hanımıyla, Kyriakos'un şüphesiz evlenmiş olması gereken kadınla tanışmak için kendimi hazırladım. Ama kendisini kimin ziyaret ettiğini görmek için dışarı çıktığında onu yalnız buldum. Onu görünce kalbim duracak gibi oldu. O da yaştan nasibini almıştı ama hâlâ gençti ve yüzündeki çizgiler çok azdı. Saçlarında sadece belli belirsiz kırlar vardı ve tıpkı annem gibi gözleri de aynıydı. Karanlık, harika ve iyilik doluydu.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu, sesi dostça ve meraklıydı.

Bir an için konuşmadım. Onu gördüğüm için sarhoştum, aşk ve acının karışımıyla doluydum. Keşke onunla kalsaydım diye çok kötü diledim.

hiç böyle günahlar işlemedim. Keşke bu genç yüzü takmasaydım. Onunla birlikte yaşlanmalıydım. Çocuk sahibi olma yeteneğim o zamanlar yarım yamalak görünüyordu ama belki de sonunda bir ailemiz olacaktı.

Herkes gibi ben de yol tarifine ihtiyacım olduğunu söyledim ve aklıma gelen ilk rastgele yeri kekeleyerek söyledim. Yolu ayrıntılı olarak tarif etti, ama ben zaten biliyordum.

"Size eşlik etmemi ister misiniz? Burası güvenli bir bölge... ama asla bilemezsiniz."

Gülümsedim ama hiç keyif almadım. Aynı Kyriakos. Başkalarına, hatta bir yabancıya karşı bile son derece nazik. "Ben iyi olacağım. Seni işinden alıkoymak istemem." Tereddüt ettim. "Birkaç yıl önce tanıştık."

"Yaptık mı?"

Beni inceledi, görünüşe göre anıyı arıyordu. Yine de gözleri boş kaldı. Hiçbir tanıma izi yoktu. Ben bir yabancıydım. Onun için hiç var olmamıştım. Buradan ayrıldığımda beni hatırlayıp hatırlamayacağını merak ediyordum.

Başını salladı, sesi içtenlikle özür diler gibiydi. "Özür dilerim. Hatırlamıyorum...." Benim adımları bekliyordu.

"Letha." Kelime dudaklarımda yandı. Bu şekil gibi, bu isim de benim için ölüydü. Sadece Cehennem onu kullanırdı.

"Özür dilerim," dedi tekrar.

"Sorun değil. Belki de yanlış olurumdur. Ben senin müzisyen olduğunu sanıyordum." Evlendiğimizde babasının yanında çalışıyordu ama bundan vazgeçip tam zamanlı olarak müzikle uğraşmayı umuyordu.

Kyriakos kıkırdadı. "Sadece hobi olarak. Günlerimin çoğu sayılarla uğraşmakla geçiyor."

Hırsını kaybetmesi beni en az hafızasını kaybetmesi kadar üzdü. "Karın eve döndüğüne sevinmiş olmalı."

"Korkarım evli değilim." Hâlâ gülümsüyordu. "Kız kardeşim buralardayken evi benim için çekip çeviriyor."

"Evli değil misin?" İnanamayarak sordum. "Ama neden? Senin yaşında..." Kulağa ne kadar kaba geldiğimi fark ederek kızardım. "Özür dilerim."

Alınmamıştı. "*Senin* yaşında kızların tek düşündüğü şey evlilik, ha? Muhtemelen senin kadar güzel olan bir düzine talibin vardır." Tipikti. Ölümlüken beni çok az kişi güzel bulmuştu; o her zaman güzel olduğuma inanmıştı. "Sadece doğru kadını hiç bulamadım. Hayatımı yanlış biriyle geçirmektense yalnız kalmayı tercih ederim." Yüz hatlarını hülyalı, hüznü bir ifade kapladı ve sonra başını sallayıp güldü. Huzursuz bir kahkahaydı bu. "Her neyse, yaşlı bir adamın romantik saçmalıklar hakkında gevezelik ettiğini duymak istemezsin. Sana yolu göstermemi istemediğine emin misin?"

"Hayır, hayır... Sanırım artık nerede olduğunu biliyorum. Teşekkür ederim." Arkamı dönmeye başladım ve sonra durakladım. "Kyriakos... sen... mutlu musun?"

Yarı yaşından daha küçük birinden gelen bu soru onu şaşırtmıştı.

Verdiği cevaba şaşırdım. "Mutlu musun? Şey... memnunum sanırım. İyi bir hayatım var. Çoğundan daha iyi. Gerçekten çok iyi bir hayat. Bazen merak ediyorum..."

Nefesim kesildi. "Neyi merak ediyorsun?"

"Yok bir şey," dedi bana bir kez daha iyi huylu bir gülümsemeyle. "Daha fazla saçmalık. Evet, Letha. Ben mutluyum. Neden bilmek istiyorsun?"

"Kendi saçmalığım," diye mırıldandım. "Beni hatırlamadığına emin misin?"

Daha konuşmadan cevabımı almıştım. Hayır. O gözler beni daha önce hiç görmemişti. Ben sadece garip, yoldan geçen bir kızdım. Hiç kimse değildim.

"Üzgünüm, bilmiyorum." Göz kırptı. "Ama artık seni hatırlayacağım."

Nedense bundan şüpheliydim. Ondan ayrılırken kalbimin kırıldığını hissettim. Gerçekten, kalbim her zaman kırılıyordu. Bunun sadece bir kez olabileceğini düşünürdünüz. İstedğim şey buydu. Uğruna sonsuzluk kumarı oynadığım şey. Kyriakos mutluydu. Onu kurtarmıştım ve karşılığında mutlu olmalıydım. Yine de, succubus olduğumdan beri hiç olmadığım kadar mutsuz hissediyordum. O anda Letha'nın şeklini ya da adını bir daha asla kullanmamaya karar verdim. Onu zihnimden de silmek istedim....

"Seninle her şey çok kolay," diye tısladı Oneroi. İki'ydi, diye düşündüm. Kutuya geri dönmüştüm. "Fildişi kapıya bile ihtiyacımız yok."

Kyriakos'un o anısı, birinin hayatından silinmenin ne demek olduğu gerçeği beni o kadar yaralamıştı ki, İki'ye katılmaya meyilliydim. Sonra içimde küçük bir kıvılcım parladı. İki Oneroi'yi dikkatle inceledim.

"Diğer rüya neydi?" diye sordum. "Kocamla ilgili olandan önce mi? Neden bitmesine izin vermedin?"

"Bitti," dedi Bir. Mavi, mavi gözleri aynıydı ve hiçbir şey göstermiyordu.

"Öyle olmadı," diye karşı çıktım. "Sen kestin. Planladığın gibi gitmedi, değil mi? Arkadaşlarım Dante'den bir şey öğrendi - bilmelerini istemediğin bir şey."

"Hiçbir şey bulamadılar," diye yanıtladı İki. "Bu bir yalandı. Size sahte bir umut verdik, kendinizi sonsuzluğun geri kalanını burada geçirirken bulduğunuzda küle dönüşecek bir umut."

"Yalan sensin," dedim. Yırtık pırtık, yıpranmış bedenimdeki kıvılcım biraz daha alevlendi. "Rüya gerçektir."

Biri inkâra devam etti. "Tek gerçek, aradaki farkı anlayamamanız. Ve hiç umut olmadığıdır."

"Yalan söylüyorsun," dedim ama o soğuk gözler beni incelerken, kıvılcımım dalgalandı. İçime bir belirsizlik yayıldı. O kadar çok şey yaşamıştım ki, bir tür zihinsel tecavüz, kendime güvenip güvenmediğimi bir kez daha sorguladım. Sözlerim cesurdu ama artık onlara inanıp inanamayacağımı bilmiyordum.

İki gülümsedi, zihnimin içini görebiliyordu. "Rüya gör," dedi.

Bölüm 17

Oneroi ile geçirdiğim ilk zamanlar doğru ve yanlış rüyaların bir karışımıydı. Zaman geçtikçe -ki ne kadarının geçtiğini söylemenin bir yolu yoktu- bunların çoğunun gerçek olduğu anlaşıldı. Bunlar ya korkunç anıların ziyaretleriydi ya da moralimi bozmak ve evimi özlememi sağlamak için mevcut hayatıma daha fazla bakış atıyorlardı.

Hâlâ parçalanmış durumdaydım, hâlâ kendimi insandan çok hayvan, succubus ya da... her neyse, öyle hissediyordum. Yine de, içimdeki geçici rasyonalite parçaları, el yapımı vizyonların ani eksikliğini merak etti. Birisi Oneroi'nin tembellik ettiğini iddia edebilirdi. Bana sadece geri dönüştürülmüş malzeme veriyorlardı ve ne zaman arkadaşlarımı dünyada görsem, bunun bir rüyadan çok Oneroi'nin dikkatimi dağıtmak ve onlara beslenecekleri bir şey vermek için beni bir TV kanalına çevirmesi gibi bir izlenim edindim. Neredeyse beni meşgul etmeye çalışıyorlarmış gibi geliyordu çünkü... meşgullerdi. Ama neden? Ne olmuştu ki? Dante, Roman ve diğerlerine ne söylemek üzereydi? Oneroi'nin dikkatinin bir kısmını benden çekmesi için yeterli miydi? Yoksa bunlar beni kargaşa içinde bırakmaya yönelik başka akıl oyunları mıydı?

Dante'yle olanların devamını göreceğimi umuyordum ama Oneroi'nin bana göstermek için geride bıraktığım hayatın başka kısımları vardı. Ya da geride bırakmadığım kısımları. Simone hâlâ beni taklit ediyordu ve Oneroi bunu bilmemi istiyordu.

Daha da kötüsü, Maddie ve Seth'e düğün için yardım ediyordu. Üçü pasta alışverişine çıkmışlardı ve açıkçası Seth'i orada görünce kılık değiştirmiş Simone'dan daha çok şaşırdım. Düğün planlamasından mümkün olduğunca uzak durmuş, karar verme konusunda iyi olmadığı ve Maddie'nin işleri istediği gibi yürütmesine izin vermekten mutlu olduğu bahanesini kullanmıştı.

Söylediklerinin ilk kısmından şüphe etmedim ama ikincisini merak ettim. Kalbimin derinliklerinde, bana hâlâ aşık olduğuna inanan kalbimde, içten içe sırf her şeye kayıtsız kaldığı için Maddie'ye pas verdiğini umuyordum. Düğünü önemsemediği için planlamayı da önemsemediğine inanmak istiyordum.

Yine de önemsemediğim açıktı. Daha doğrusu Simone önemsiyordu. Elbise alışverişindeki isteksizliğimi düşününce, Maddie'nin bu ani heves artışını fark edebileceğini düşünebilirdiniz. Hayır. Maddie kendini o kadar kaptırmıştı ki

kendi mutluluk baloncuğunu yarattı ve "benim" yardımımı memnuniyetle karşıladı.

Böylece üçü birlikte bir pasta macerasına atıldılar ve Maddie'nin saatler süren internet araştırmaları sonucunda derleyip sıraladığı tüm pastaneleri ziyaret ettiler.

Belltown'daki bir pastanede parmaklarından krema yalayan Simone, "Kremalı olsun istiyorsun," dedi. Aslında bu daha çok emmek gibiydi. "Bu biraz fazla şekerli." Üçlü, kendilerine bir tabak numune verilen bir masaya oturdu.

"Mesele de bu zaten," dedi Maddie. Bir ısırık büyüklüğünde çikolatalı kek parçasını çok daha az pornografik bir şekilde yiyordu. "Mega şeker patlaması."

"Evet, ama çok fazla şeker alırsanız tadı taneli olur. Dudaklarınızın üzerinde kaymasını istersiniz." Seth'e döndü. "Sence de öyle değil mi?"

Seth bir parça mermer pastadan ısırık almıştı. "Biraz grenli."

Simone ona bilmiş bir gülümseme verdi, "*Gördün mü?*" der gibiydi. *Seni dünyadaki herkesten daha iyi tanıyorum.*

Seth bir an için onun gözlerini tuttu ama ifadesi okunamıyordu. Maddie'ye doğru döndü. "Ama ne istersen yapabiliriz."

"Hayır, hayır," dedi, sesi hayal kırıklığına uğramış gibi çıkmıyordu. "Bu ikimiz için. Senin de hoşuna gidecek bir şey olmasını istiyorum."

Seth ona muzip bir gülümseme verdi. "Bunun bir önemi var mı? Nasıl olsa her şey yüzüne vurulacak."

Maddie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayır, öyle değil! Bunu yapmayı aklından bile geçirme."

"Sanırım zamanı gelene kadar bilemeyeceksin, ha?" Gülümsemesi büyümüştü.

Onunla oynadığını görmek beni (mecazi anlamda) kıvrandırdı ama Simone'un gözlerindeki kızgınlık parıltısını görerek rahatlardım. Simone'un başaramadığını Maddie başarıyordu. Olması gereken buydu... yoksa öyle miydi? Maddie'nin Simone'a karşı farkında olmadan kazandığı zafer, onun... yani *benim* üzerimde zafer kazandığı anlamına geliyordu. Yoksa kazanmış mıydı? Simone bana benziyordu ama gerçek ben değildi. Lanet olsun. Her şey çok kafa karıştırıcıydı.

"Seth böyle bir şey yapmaz," dedi Simone, elini dostça olması gereken bir şekilde Maddie'nin omzuna koyarak. Maddie bulunduğu yerden göremiyordu ama Simone'un parmakları hafifçe Maddie'nin ensesini okşuyordu. "Eğer iyi bir balayı geçirmek istiyorsa, hayır."

Hafifçe konuşuyordu ama içinde sinsi bir ton vardı. Seks hayatının herkesin içinde gündeme gelmesi Maddie'nin kızarmasına neden olmuştu. Seth rahatsız bir şekilde kıpırdandı ama nedeni belli değildi. Simone'un parmakları mı? Seksten bahsedilmesi mi? Belki ikisi de. Simone elini çekti, Seth ve ben hariç herkese masum görünüyordu.

Maddie konuyu balayının romantik olaylarından değiştirmeye hevesli görünüyordu. "Bence en azından pastanın aromasını sen seçmelisin," dedi.

"Başka pek çok şey seçiyorum."

"Bilmiyorum," dedi Seth. Hâlâ rahatsız görünüyordu. "Yapıp yapmaman umurumda değil."

"Evet, ama o senin yapmanı istiyor," dedi Simone. "Haydi, burada kesin bir karar ver. Yanlış yapamazsın. Maddie seçtiğin her şeyi yer."

Yüklü bir ifade. Ne Seth ne de Maddie bundan bir şey anlamış gibi davrandılar ama Simone'un bunu Maddie'nin çok dolgun vücuduna bir gönderme olarak düşündüğünü hissediyordum.

"Aynen öyle," dedi Maddie. "En sevdiğin lezzet nedir?"

"Eminim tahmin edebilirim," dedi Simone. "Çikolata."

"Çilekli," dedi Maddie.

Kaybedenler.

Vanilyaydı. "Vanilya,"

dedi Seth.

Maddie inledi. "Doğal olarak. Bir karar verildi." Masadan kalktı. "Birkaç yer daha deneyelim ve bu işin geri kalanını halledelim. Bundan sonra geriye pek bir şey kalmadı." Kapıya ulaştıklarında Maddie durup Simone'a baktı. "Oh, hey. Bana bir iyilik yapar mısın? Seth'i smokin alışverişine götürür müsün?"

"Ne?" diye sordu Seth. Artık yüzünde nötr bir ifade yoktu. Şok olmuştu.

Maddie sıırttı. "Eğer bir bakıcın yoksa, kiliseye Billy Idol tişörtüyle gelirsın. Ve eğer seninle gelirsem bu kötü şans getirir."

"Bunun sadece gelin için olduğunu sanıyordum,"

dedi Seth. "Ben de şaşırmak istiyorum," diye karşı

çıktı Maddie.

Simone kolunu yine o "dostça" tavrıyla Seth'e dolayarak, "Elbette gelirim," dedi.

Maddie gülümsedi ve fırın gözden kayboldu..... Erik'in dükkânına dönüştü.

Erik, Jerome ve Roman'la birlikte küçük bir masada oturmuş çay içiyordu. Jerome bile. Roman görünüyordu, bu da bana Jerome'un artık "insan" oda arkadaşımın neden Seattle'ın baş iblisiyle birlikte takıldığını merak edebilecek yüksek güçlerin gözlerinden korkmalarına gerek olmadığına karar vermiş olduğunu düşündürdü.

Erik düşünceli bir şekilde çay bardağına vuruyordu. "Eğer teoriniz doğruysa, bu pek çok şeyi açıklar." Bu sözler Roman'a yönelikti. "İmgelemlerin rüya niteliği. Bay Jerome'un onu bulamaması."

Jerome'un hafifçe kalkık kaşları "yetersizlik" kelimesinden duyduğu hoşnutsuzluğun tek göstergesiydi.

Erik tüm bunları düşünürken gözlerini fincanına dikerek devam etti. "Ve haklısın... önerdiğin tüm yaratıklar arasında Oneroi ya da Morphean iblisleri en mantıklıları."

Oh! Oneroi'ye karşı zafer kazandığımı düşündüm. Bunu nasıl buldunuz, sürtükler? Arkadaşlarım peşinizde. Yanıt gelmedi. Beklediğim gibi rüya çözülmedi.

"Ama neden o?" diye sordu Roman sinirli bir şekilde. Dante'yi Jerome'un gazabından korumak için rüya fikrini onun üstlendiğine dair bir his vardı içimde. "Neden bir succubus?"

Onlar sadece insanların hayalleriyle ilgilenmiyorlar mı?"

Erik, "Nyx'e bağlılar," diye işaret etti. Oh, evet. Arkadaşlarım akıllıydı. Nancy Drew ve Hardy Boys'un toplamından daha zeki. Belki Matlock'tan bile.

"Neden' sorusunun konuyla ilgisi yok," dedi Jerome sonunda konuşarak. "Oneroi ya da Morpheans olup olmadığı da önemsiz. Eğer bir şey onu rüyalar dünyasına götürdüyse, tamamen ulaşılmazdır."

Roman kaşlarını çattı. "Neden? Artık bildiğine göre içeri girip onu çıkaramaz mısınız?"

Jerome oğluna neredeyse, *neredeyse* gerçekten eğlenmiş gibi görünen bir gülümseme verdi. "Sen yarı insansın ve bu belli oluyor. Daha büyük ölümsüzler oraya gidemez. Biz rüya görmeyiz. Sadece insanlar görür. Yol bize kapalı."

"Çünkü ne olabileceğine dair hiçbir umudunuz ya da hayaliniz yok," dedi Erik. Tavrı ve ses tonu, böyle bir şeyin melekler ve iblisler için bir eksiklik olduğuna inandığını açıkça gösteriyordu. "Hayal kurmak için bir ruha ihtiyacın var."

"Madem yarı insanım, o zaman oraya giderim," dedi Roman inatla ve Jerome'un verebileceği herhangi bir cevabı kesti. "Rüya görüyorum. Yani girebilirim, değil mi? Ve orada ne varsa onunla başa çıkabilirim." Sesinde o kadar büyük bir kararlılık vardı ki, şu anda bir Oneroi ordusuyla başa çıkabileceğine yarı yarıya inandım.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok," dedi Jerome. "Çok açık. Rüya dünyasının nasıl bir yer olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Öyle *mi*?" diye sordu Roman kuru bir sesle. "Oraya gidemeyeceğini sanıyordum." "İnsan varoluşunu besleyen şey rüyalar. Güç, aşk, intikam hayalleri,

Kefaret... İnsanoğlunun rüyaları uçsuz bucaksızdır, sayılamaz. İnsanlar hem uyanırken hem de uykuda rüya görürler. Bu umutlar ve korkular onları riske atan şeydir - hayatlarını ve ruhlarını rüyalar üzerine kumar oynarlar. Rüyalar dünyasına girdiğinizde bir kar fırtınasına adım atmış gibi olursunuz. Her kar tanesi bir insanın hayalidir ve o kadar hızlı uçup gider ki onu göremezsiniz bile. Tek gördüğünüz bir bulanıklık, bir özlemler ve kaos yumağıdır. Georgina oradaysa, o da bu kar tanelerinden biridir. Onun ruhunu asla bulamazsınız."

Ağır bir sessizlik çöktü.

Sonunda Roman, "Bu şiir gibiydi baba," dedi. Erik

Roman'a "Ama haklı," dedi.

Daha fazla sessizlik.

Roman kuşkuyla ikisinin arasına baktı. "Yani bu kadar mı? Umutsuz mu? Onu bulmaya bile çalışmadan pes mi ediyorsun?"

"Denemekten bir şey çıkmaz," dedi Jerome. İblisler insanlar gibi rüya görmüyor olabilirdi ama onun bile üstlerinin bir succubus kaybettiğini öğrendiklerinde ne yapacaklarını tahmin edebildiğinden şüpheleniyordum. "İnsan büyüsü rüyalar dünyasına erişebilir ama hiçbir işe yaramaz." Erik'e baktı, o da başını salladı.

"Tüm bunların arasında kaybolan biri geri çağırılmazdı. En güçlü ritüel bile bunu yapamazdı. Ruhu, toplayabileceğimiz hiçbir şeyi duyamazdı."

Roman'ın yüzünde duyguların bir karışımı vardı. Öfke. İnançsızlık. Ve... istifa. Bu beni şaşırtmadı. Ancak Jerome'un yüzü şaşırtmıştı. Erik'in sözleri karşısında kaskatı kesilmişti, o soğuk, karanlık gözlerinde bir içgörü kıvılcımı parlıyordu.

"Ama ayini yapabilirsin, değil mi?" diye sordu Erik. "Sen insansın. Sen yolu açacak kadar güçlüsün."

Erik ona ihtiyatla baktı. "Evet... ama senin de kabul ettiğin gibi, bu hiçbir işe yaramaz. Onunla olan bağlantın teorik olarak onu geri çağırmaya yetecek kadar güçlü ama içeri giremezsin. Elimizdeki tek şey işe yaramaz bir geçit olur."

Jerome aniden ayağa kalktı. Roman'a baktı. "Evinin yolunu kendin bul." İblis gösterişli bir duman pufuyla ortadan kayboldu.

Ve Oneroi'nin hapishanesine geri döndüm. Orada karanlıkta durdular, benden aldıklarıyla parlıyorlardı. Rüyalarımda acı çeksem de, onlardan dönene kadar neden oldukları korkunç etkileri hiç hissetmedim. İşte o zaman acı, enerji kaybı ve kafa karışıklığı beni vurdu. Yine de bu sefer tamamen umutsuzluğa kapılmamıştım.

"Yanılmışsın," dedim. Sesime biraz kendini beğenmişlik katmaya çalıştım ama yorgunluktan boğuk çıkıyordu. Yüce Tanrım. Çok ama çok yorgundum. Sanırım rüya görmek ille de uyumak anlamına gelmiyordu. "Arkadaşlarım olayı çözdü. Nerede olduğumu biliyorlar."

Her zaman olduğu gibi, Bir ve İki'yi okumak neredeyse imkânsızdı. "Bunun gerçek bir rüya olduğunu sana düşündüren nedir?"

Mükemmel bir soru. "İçgüdülerim" dedim.

"Ona güvenebileceğine inanıyor musun?" diye sordu Bir. "Bunca zaman sonra? Bu kadar rüyadan sonra? Neyin gerçek neyin gerçek dışı olduğunu nasıl anlayabilirsin?"

Yapamadım. Anıların ne zaman gerçek olduğunu biliyordum -şimdilik- ama "gerçek dünya" sahneleri daha zordu. Belki de gördüklerimin gerçek olduğuna inanan kör iyimserliğimden çok içgüdülerimdi.

İki kişi düşüncelerimi tahmin etti. "Umut ediyorsun. Ve biz de bu umudu besleyerek bir şansın olduğunu düşünmeni sağladık. Böylece bekleyeceksin. Ve bekleyeceksin. Ve bekleyeceksin."

"Gerçektir," dedim kararlılıkla, sanki bu onu gerçek yapacakmış gibi.

"Öyle olsa bile," dedi Bir, "bunun hiçbir anlamı yoktu. Kendin gördün. Seni geri getirmenin bir yolu yok."

"Belki de yalan buydu," dedim. "Belki de geri kalanı doğruydu. Karıştırmışsın. Nerede olduğumu anladılar ama beni nasıl kurtaracaklarını öğrendikleri kısmı bana göstermedin. O ayini yapacaklar."

"Başarısız olacaklar. Ruhunu buradan hiçbir şey çekemez."

"Yanılıyorsun." Ne söylediğimi gerçekten bilmiyordum bile. Özüm parçalanıyormuş gibi hissediyordum ve gerçekten de yapabileceğimi bildiğim tek şey onlarla çalışmaya devam etmektir.

"Ve sen safsın. Hep öyleydin. Daha küçük ölümsüzler bu zayıflığı insan günlerinden taşırlar ve sen en kötülerinden birisin. Annemiz kendini meleklerden kurtarmak için neredeyse senin zayıflığını kullanıyordu. Şimdi bu senin çöküşün olacak."

"Nyx neredeyse kullanıyordu da ne demek?"

Oneroi'ler birbirlerine bakıştılar -çok ama çok memnun bakışlar. "Senin hayalin. Senin hayalin," diye açıkladı İki. "Eğer onu serbest bırakırsan sana göstereceğine söz verdiği rüya. Bunun mümkün olduğuna inanmayı o kadar çok istedin ki neredeyse teslim olacaktın."

Bir an için onları ya da o sonsuz karanlığı görmedim. Kendi yarattığım bir rüyanın içindeydim, onların değil. Nyx'in bana defalarca gönderdiği rüya, bir evim, bir çocuğum ve bir adamla olan geleceğimle ilgiliydi. Kimliği bir sır olarak kalan sevdiğim bir adam. Nyx bana sonunu hiç göstermemişti. Rüyamdaki adamı bana hiç göstermemişti.

"Çok saçmalıyorsun," dedim. "Nyx'in gerçeği, yani geleceği gösterdiğini iddia ediyorsun. Ama aynı zamanda sonsuza kadar burada kilitli kalmam gerekiyorsa, bu vizyon nasıl doğru olabilir? İkisi de doğru olamaz."

"Gelecek her zaman değişir," dedi Bir. "Sana gösterdiğinde bu doğrudur. Yolunuz değişti."

"Oh, hadi ama! Her an değişebilecek bir gelecek vizyonuna sahip olmanın ne anlamı var? Bu bir gerçek ya da yalan değil. Bu bir tahmin. Zaten ona hiç inanmadım. Bana gösterdiği şey imkansızdı - burada siz iki pislikle birlikte olmasaydım bile."

"Öyle olup olmadığını asla bilemeyeceksin," dedi İki. Sonra tekrar düşündü. "Aslında mümkündü, ama bunun senden alınmış bir gelecek olduğunu bilerek yaşayacaksın."

"Hiç sahip olmadığım bir şeyi alamazsın," diye homurdandım. "Succubi çocuk sahibi olamaz."

Ben asla böyle bir hayat yaşayamazdım."

Eklemediğim şey ise rüyamdan şaşırtıcı bir şey çıktığıydı. Rüyamda iki kedim vardı. O zamanlar sadece bir tane vardı: Aubrey. Çok geçmeden, rüyamdaki diğer kedi olan Godiva'yı buldum. Tesadüf müydü? Yoksa gerçekten o geleceğe giden yoldaydım da şimdi elimden mi alınmıştı? Her zaman olduğu gibi, Oneroi kalbimin içini görebiliyor ve ne düşündüğümü biliyordu.

"Görmek istiyor musun?" diye

sordu Bir. "Neyi görmek?"

"Adam," dedi İki. "Rüyadaki adam."

Bölüm 18

Ben durduramadan başladı.

Hem kendimi izlediğim hem de hissettiğim o rüyalardan birinde, bir mutfakta duruyordum. Mutfak aydınlık ve moderndi, benim gibi aşçı olmayan birinin ihtiyaç duyabileceğini hayal edebileceğim her şeyden çok daha büyüktü. Rüyamdaki ben lavabonun başında durmuş, kollarımı dirseklerime kadar portakal kokan köpüklü suya daldırmıştım. Elimde bulaşık yıkıyordum ve bu işi yarım yamalak yapıyordum ama fark edemeyecek kadar mutluydum. Yerde gerçek bir bulaşık makinesi parçalar halinde duruyordu, bu da el emeğine olan ihtiyacı açıklıyordu.

Başka bir odadan "Sweet Home Alabama" şarkısının sesi kulaklarıma kadar geliyordu. Yıkanırken mırıldandım. Memnundum, o kadar mükemmel bir neşeyle doluydum ki, hayatımda olan diğer her şeyden sonra -özellikle de Oneroi ile olan bu tutsaklıktan sonra- bunu zar zor kavrayabiliyordum. Birkaç şarkı daha mırıldandıktan sonra ıslak fincanı tezgâhın üzerine koydum ve arkamı dönerek ötemdeki oturma odasına baktım.

İçeride iki yaşlarında küçük bir kız oturuyordu. Bir battaniyenin üzerindeydi, etrafı doldurulmuş hayvanlar ve diğer oyuncaklarla çevriliydi. Elinde peluş bir zürafa tutuyordu. Onu salladığında tıkırdıyordu. Bakışlarımı hissetmiş gibi başını kaldırdı.

Bebeklik yağlarını tam olarak kaybetmemiş dolgun yanakları vardı. Kıvrırcık, açık kahverengi bukleler başını kaplıyordu ve ela gözleri iriydi ve koyu kirpiklerle çerçevelenmişti. Çok sevimliydi. Arkasındaki kanepede Aubrey küçük bir top gibi kıvrılmış yatıyordu. Godiva onun yanında yatıyordu.

Küçük kızın yüzüne keyifli bir gülümseme yayıldı ve bir yanağında gamze oluştu. İçimden güçlü bir sevgi ve neşe dalgası yayıldı, ham ve acıyan gerçek benliğimin ancak geçmesine izin verdiği duygular. Tıpkı bu rüyayı ilk gördüğümde olduğu gibi, bu kızın benim kızım olduğunu kesin olarak -mutlak bir kesinlikle- biliyordum.

Birkaç dakika sonra, oturma odasına dönmekten başka bir şey istemediğim halde bulaşıklarına döndüm. Lanet olası el emeği. Ne rüyamdaki halim ne de uyanık halim kıza doyamıyordu. Onu içime çekmek istiyordum. Onu sonsuza dek izleyebilir, o uzun kirpikli gözlerini ve buklelerini içime çekebilirdim.

Karşı koyamadım ve bulaşık yıkamaktan sıkıldım, sonunda pes ettim ve tekrar arkama baktım. Kız gitmişti. Ellerimi sudan çıkardım,

tam zamanında bir gümbürtü ve çarpma sesi duydu. Ardından ağlama sesi geldi.

Mutfaktan koşarak ıktım. Aubrey ve Godiva ani hareketime şaşırarak başlarını kaldırdılar. Oturma odasının diğer tarafında, kızım keskin köşeli bir sehpanın yanında yere oturmuş, küçük elini alnına bastırmıştı. Feryat ederken gözyaşları kontrollerinden aşağı akıyordu.

Bir anda dizlerimin üzerine kmş, onu sımsıkı kucaklamıştım. Bu rüyayı izlerken ve hissederken, kollarımdaki o yumuşak, sıcak bedeninin hissiyle ben de ağlamak istedim. Kızı salladım, dudaklarımı ipeksi saçlarına değdirirken yatıştırıcı, anlamsız sözcükler mırıldandım. Sonunda hıçkırıkları kesildi ve başını göğsüme yasladı, sadece sevmekten ve sallanmaktan memnundu. Mutlu bir dakika kadar daha böyle oturduk ve sonra uzaktan bir arabanın motor sesini duydum. Başımı kaldırdım.

"Bunu duydun mu?" Ben sordum. "Babam geldi."

Ayağa kalktığımda, hala onu tutuyor ve kalamda dengeliyordum, kızım yüzünde yansıtılmış bir heyecan vardı. Ne kadar küçük olduğum düşünüldüğünde, bu biraz koordinasyon gerektiren bir hareketti.

n kapıya doğru yürüdük ve verandaya çıktık. Gece vaktiydi, tepede asılı küçük bir ışık dışında her yer sessiz karanlıktı. ışık, çimenlerin ve araba yolunun üzerindeki uzun ve kesintisiz beyaz kar tabakasını aydınlatıyordu. Etrafta daha fazla kar düzenli bir akış halinde yağıyordu. Burayı tanıyamadım ama kesinlikle Seattle değildi. Bu kadar kar yağışı şehri paniğe sürükler, herkesi kıyamet alarmına geçirirdi. Kızım ve ben gayet rahattık, karın farkına bile varmıyorduk. Her nerede olursak olalım, bu hava olağan bir durumdu.

Garaj yolunun aşağısında, sesini duyduğum araba çoktan park etmişti. Kalbim mutlulukla kabardı. Arkasında bir adam duruyordu, zayıf ışıkta belli belirsiz karanlık bir figür. Tekerlekli bir bavul çıkardı ve bagajı çarparak kapattı. Küçük kız heyecanla ellerini kavuşturdu ve ben de selamlamak için kendi elimi salladım. Adam eve doğru yürürken el sallamaya karşılık verdi. Hava çok karanlıktı ve onu henüz göremiyordum.

Yüzünü. Onun yüzünü grmeliydim. Çok yaklaşmıştık. Burası rüyanın daha önce durduğu, beni sonuçtan mahrum bıraktığı yerdı. Bir parçam bunun da bir oyun olduğundan emindi - Oneroi'nin Nyx'in yaptığını yapacağından ve rüyayı sona erdireceğinden.

Yapmadılar.

Adam bize doğru yürümeye devam etti ve sonunda verandanın ışığı yüz hatlarını aydınlattı.

Seth'ti.

Dantelli kar taneleri dağınık saçlarında dinleniyordu ve ağır yönlü trenkotunun altındaki tuhaf tişörtü seçebiliyordum. Bavulu merdivenlerin yanına bıraktı ve bize daha çabuk ulaşmak için merdivenleri hızla ıktı.

Kolları bizi sardı ve hem kızım hem de ben ona sarıldık. Bu

Başka bir yerde hava buz gibi olabilirdi ama bizim küçük çemberimiz dünyanın tüm sıcaklığını barındırıyordu.

"Kızlarım," diye mırıldandı. Eldivenlerinden birini çıkardı ve elini kızımızın ince ipek saçlarında gezdirdi. Alnına bir öpücük kondurdu ve sonra bana doğru eğildi. Dudaklarımız yumuşak bir öpücükle buluştu ve ayrıldığımızda, ağzının sıcaklığından havadaki buğuyu görebiliyordum. Bize daha sıkı sarıldı.

Mutlu bir şekilde iç çektim. "Artık gitme," dedim. "Daha fazla seyahat etme."

Sessizce güldü ve bu kez yanağıma bir öpücük daha kondurdu. "Ne yapabileceğime bakacağım. Bana kalsa asla gitmezdim."

Ama rüya gitti, bir süpürge tarafından süpürülen cam parçaları gibi paramparça oldu. Daha önce bu rüyaların gitmesi için saniyeleri sayarken, bu sefer ona tutunmak istedim. Bu cisimsiz formda sahip olmadığım ellerim, sadece rüyamdaki benliğimin sahip olduğu o mükemmel, hoşnut mutluluğu birkaç dakika daha yaşamak için, etimi kana bulayan o parçaları kavramayı arzuluyordu.

Ama gitmişti. Bomboştum.

Uzun bir süre boyunca rüyanın kaybının üstesinden gelemedim. Bir duygu karmaşası içindeydim: incinmişlik, öfke, özlem ve eksiklik. Her şey duyguydu, düşünce yoktu. Tutarlılık geri dönmeye başladığında, o bile bir karmakarışıklı. Seth. Rüyadaki adam Seth miydi? Elbette oydu. Neredeyse ilk tanıştığımız andan beri bunu hissetmemiş miydim? Sık sık onun ruhumun bir parçası gibi olduğunu söylememiş miydim? Ayrıldığımızda bir şeylerin eksik olduğunu hissetmemiş miydim?

Sonra, Oneroi'nin içime aşılarmakta çok başarılı olduğu tüm şüpheler üzerime çökmeye başladı. Bu Seth olamazdı. Bir ölümlüyle birlikte olamazdım, hiçbir şekilde olamazdım. Birinden kesinlikle çocuk sahibi olamazdım ve zaten Seth başka biriyle evleniyordu. Bu bir numaraydı. Başka bir yalan. Buradaki her şey bir yalandı, Oneroi'nin hak ettiğimi düşündüğü işkenceyi sürdürmek içindi.

"Böyle bir şey olamaz," dedim. Kelimeler çok zordu. Zaten daha önce de söylememiş miydim? Çemberler, çemberler. Hayatım kendini tekrar edip duruyordu. "Bunların hiçbirisi olamaz."

"Hayır," diye onayladı İki. "Artık değil. Geleceğin değişti."

"Bu *asla* benim geleceğim *olmadı*. Yalan söyledin. Nyx yalan söyledi. Hiçbir yerde gerçek yok." "Gerçek *bu*," dedi Bir.

Başka bir rüya. Gerçek bir rüya mı? *Hayır, hayır*. Kendimi kaybetmeye başlayan yanımda bunun gerçek olamayacağına yemin ediyordu. *Hiçbir yerde gerçek yoktur*.

Yine sıradan insan dünyasındaydım, Seth ve Simone-as- Georgina ile birlikte. Bir smokin mağazasındaydılar, takım elbiseleri inceliyorlardı ve ben bunu anlamak için beynimi boş yere zorladım. Maddie alışverişe gitmelerini istemişti... ama kesinlikle o gün böyle bir şey olmamıştı. Yoksa olmuş muydu? Başka bir gün müydü? Ne kadar zaman geçmişti? Bu rüyaların bir saniye mi yoksa bir gün mü sürdüğünü anlayamıyordum.

ömür boyu. Dışarıdaki gökyüzü alacakaranlığa doğru derinleşiyordu, yani belki de aynı gündü.

"Papyon takmak zorunda değilsin," dedi Simone, iyi giyimli bir mankeni incelerken. Kendisi de muhteşem bir şekilde giyinmişti, sonbahar yapraklarını andıran turuncu renkte dar bir elbise giymişti. Elbette kısaydı ve göğüslerimi olabildiğince -belki de daha fazla- vurguluyordu. Bronz yüksek topuklu ayakkabılar görünümü tamamlıyordu. Smokin alışverişi için fazla süslüydü ama ona çok yakışmıştı. Bana. Bize. Her neyse.

Seth onun yanında durup takım elbiseyi inceledi. Kapının yanındaki vitrini düzelten bir satıcı olmasaydı, Seth'in kaçıp gideceğine dair bir his vardı içimde.

"Bu daha geleneksel," dedi Seth. "Sanırım Maddie de bunu istiyor."

Simone alay etti. "Ne olmuş? Peki ya senin istediğin?" Ona doğru bir adım attı. "Öylece oturup başkalarının sana ne yapacağını söylemesine izin veremezsin! Senin kendi ihtiyaçların var. Kendi isteklerin. Burada pasif kalamazsın."

Sözlerinde tutku vardı, benim bile hayranlık duymaktan kendimi alamadığım bir inanç. İnsanları davanız için bir araya getirecek türden bir konuşmaydı ama son zamanlarda söylediği diğer her şey gibi bunun da içinde cinsel bir alt metin vardı. Benim kadar etkilenmiş bir şekilde birkaç saniye ona baktı ama sonunda gözlerini kaçırdı. O da bir adım geri çekildi.

"Olabilir. Ama şu anda hayatımın papyon mu yoksa normal bir kravat mı seçeceğime bağlı olduğunu düşünmüyorum. Sanırım kahramanlık anlarımı biraz daha büyük bir şeye saklamalıyım." Başka bir takım elbiseye bakmak için uzaklaştı ve yüzünde benim gördüğüm kaş çatmayı görmedi.

Kısa süre sonra, yine o tatlı gülümsemesini takındı ve kesimleri, renkleri ve ömür boyu sürececek bir bağlılığın planlanmasında yer alan sayısız ayrıntıyı incelerken onun yanına, çok yakınına geri döndü. Tabii ki satıcı da uzak kalamadı ve sonunda yardım teklif etmek için araya girdi.

"Bu ceket senin yapına çok yakışır," dedi Seth'e. "Siyah ve grinin yanı sıra başka renkleri de var; yani elbiseni kesinlikle tamamlar." Son söylediği Simone'a yönelikti. Neşeyle güldü. Benim için kara tahtaya çivi çakmak gibiydi.

"Oh, evlenmiyoruz." Seth'in kolunu okşadı. "Biz sadece iyi arkadaşız. Ben yardım ediyorum."

Seth kolundan kurtulup uzaklaştı ve birden ceketini denemekle çok ilgilenir gibi oldu. Satıcı Seth'in bedenini buldu, iltifatlar yağdırdı ve sonra ikisini düşünmeleri için yalnız bıraktı.

"Harika görünüyor," dedi Simone, tam önünde durarak. Aralarında hiç boşluk göremiyordum. Ceketin yakasını rahatça düzeltti, buna ihtiyacı olduğundan değil. "Sana eldiven gibi oturdu."

Seth onun ellerini tutup itti ve sonra kendisi de geri çekildi. "Buna bir son vermelisin," dedi sesini alçaltarak, böylece diğerleri

duymazdı.

"Neyi durdurayım?" diye sordu Simone.

"Ne var biliyor musun! İmalar. Dokunmalar. Hepsi. Bunu yapmaya devam edemezsin."

Simone ellerini kalçalarına koyarak bir adım daha yaklaştı. Sesi de yumuşaktı ama daha çok mırıltı gibiydi. Bunu özellikle sinir bozucu yapan şey, aslında *benim sesim* olmasıydı. "Neden? Hoşuna gitmediği için mi? Hadi ama Seth. Daha ne kadar kendini kandırmaya devam edeceksin? Beni hâlâ istediğini biliyorsun. Bu düğün aldatmacası bunu değiştirmeyecek. Sahip olduğumuz şey... *sahip* olduğumuz şey çok güçlü. Bana nasıl baktığını görüyorum ve sen *ona* öyle bakmıyorsun. Durmam gerektiğini mi söylüyorsun? Hayır. Bu evliliği bitirmesi gereken sensin. Onunla bitir. Ya da cesaretin yoksa, o zaman tekrar birlikte olmamıza izin ver. En azından bir gece daha. Seni tekrar hissetmek, içimde hissetmek istiyorum. Senin de istediğini biliyorum."

Bu cüretkârlık karşısında dehşete düşmüştüm. O kaltağın yapmaya çalıştığı şeye inanamıyordum. Beni taklit etmesi yeterince kötüydü, ama şimdi pervasızca Seth'i yatağına çekmeye çalışması? Affedilemezdi. Seth'in de öfkelenmesini bekliyordum ama yüzü sakinliğin resmiydi.

Ceketi çıkardı ve tezgahın üzerine koydu. "Kim olduğunu bilmiyorum ama benden uzak dur. Bir daha benimle ya da Maddie'yle konuşma." Sözlerinde sert, uyarıcı bir ton vardı, ondan nadiren duyduğum bir öfke.

Simone ilk kez bocaladı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sen Georgina değilsin," dedi. "Yeğenim bana ilk söylediğinde onu dinlemeliydim. Georgina ne hisse derse hissetsin bunu asla yapmazdı. Georgina arkadaşının düğününü açıkça bozmaya çalışmazdı. Maddie'ye ihanet etmezdi."

Simone'un gözleri öfkeyle parladı. "Gerçekten mi? O zaman küçük bahar kaçamağınızı tam olarak nasıl sınıflandırırınız?" Bunu bilmesine şaşırmamıştım.

Seth'in ruhu karardığında cehennem çemberimdeki herkes bunu anlamıştı.

Gülümsemesi hem üzgün hem de soğuktu. "Georgina bunu yaptı... istemedi. Ne yaptığının farkındaydı ama motivasyonları... şey, onlar farklıydı."

"Sadakatsizliği haklı çıkarmaya çalışmayı bırak. Ve benim hakkımda üçüncü şahıs olarak konuşmayı kes!"

Seth yine, "Sen o değilsin," dedi. "Onu tanıyorum. Onu neredeyse her haliyle tanırım. Ve sen ona benziyor olsan da, onu tanımadığın çok açık."

Gitmek için arkasını döndü ve Jerome'la karşılaştı.

Seth, Jerome'un dükkâna girdiğini ya da ısınlandığını görmemişti. Yine de, iblis açıkça içeri girmiş olsaydı bile, sanırım Seth de aynı şaşkın ve derinden rahatsız olmuş tepkiyi verirdi. Simone'a karşı gösterdiği soğukkanlı tavır kaybolmuştu.

"Özür dilerim," dedi Seth geri adım atarak. Tedirgin bir ifadeyle, kendisi kadar şaşırmış olan Simone'a baktı. "Ben sizi yalnız bırakayım."

"Onun için burada değilim," diye hırladı Jerome.

"Ne?" diye haykırdı, çok gücenmiş görünüyordu.

Jerome'un kara gözleri Seth'inkilere dikilmişti. "Ben senin için buradayım. Benimle gelmen gerek. Şimdi."

Bir iblis size bir şey yapmanızı söylediğinde, bunu reddetmek oldukça zordur. Arkadaşlarım ve ben Jerome'un John Cusack kılığının aptallığı hakkında şaka yapabiliydik, ama tüm bunların altında Jerome korkunçtu. Ve şeytani öfkesini bir insana yönelttiğinde, bu düpedüz dehşet vericiydi.

Yine de, olağanüstü bir cesaret gösterisiyle Seth sordu: "Neden?"

Jerome, Seth'in hemen itaate geçmemesinden hoşnut görünmüyordu. "Georgie'yi geri almak için."

"Geri mi?" diye tekrarlardı Simone. "Ama eğer geri gelirse-"

Jerome gözlerini Seth'ten kaldırdı ve ona ters ters baktı. "Evet, evet, biliyorum. Ama sen de vazgeçebilirsin. Başarısız oldun."

"Ama ben-"

"Belli ki yapamazsın." Jerome ona doğru yaklaştı ve yüzüne doğru eğildi. Sesini alçaltmıştı ama gözlemcimin görüş açısından duyabiliyordum. "Bu şekilde olmaz. Şu anda neden burada olduğunu biliyorum ama Nippon'a söyle, ne zaman bir şeyleri düzeltmeye çalışsa daha da berbat ediyor. Artık çok geç. Bununla ben ilgileneyeceğim. Seni ilgilendirmiyor."

"Ama-"

"Yeter." Bu söz dükkânda gümbür gümbür yankılandı. Satıcı irkilerek başını kaldırdı ama mesafesini korudu. "Daha önce varlığını sorgulamadım ama artık gidebilirsiniz."

Görünüşte, sanki ona gitmesi için izin veriyor gibiydi. Ama hem o hem de ben altta yatan anlamı duyabiliyorduk: eğer kendi başına gitmezse, ona "yardım" edecekti. Daha fazla itiraz etmedi.

Jerome Seth'e döndü. "Georgina kaçırıldı. Onu geri alacağız. Ve sen de bunda bir rol oynayacaksın."

Seth bir an için konuşmadı ve konuştuğunda da en bariz yanıtı verdi: "Nasıl?"

"Öncelikle, burada aptalca sorularla vakit kaybetmeyi bırakabilirsin. Benimle gel ve öğren." Jerome daha sonra ustaca bir oyun oynadı. "Geciktiğin her an, kız daha da tehlikeye giriyor."

Başka hiçbir şey Seth'i böyle bir eyleme teşvik edemezdi. Bu sözler karşısında irkildi ve yüzünde bir duygu kaleydoskopu oluştu. "Tamam," dedi Jerome'a. "Hadi gidelim."

Bölüm 19

"Gerçekti," diye nefes nefese kaldım. "Bu... gerçektir. Seth günaha boyun eğmedi. Seth Maddie'yle kaldı."

"Belki," dedi Bir.

Gözlerini oyma içgüdüğü içimde yükseldi, güçlü ve ani. Hayvani ve aceleliydi ve burada bir formum olmadığı için bu imkânsızdı. Bu, Oneroi ile birden fazla kez yaşadığım bir dürtüydü.

"Doğruydı. Doğruydı." Bu, onlarla tekrar tekrar oynadıkları bir çocuk oyunu gibiydi.

Ya da SAT sınavındaki doğru/yanlış bölümü. Daireler. Daireler. Hayatım bir çemberdi. "Ve Jerome..." Rüyanın sonunda patronumun Seth'i alıp götürdüğü yere geldim. "Benim için geliyor. Seth'i aldı. O ayini yapacaklar. Erik bunu ayarlayacak."

"Evet. Ve başarısız olacak."

"Hayır, yapmayacak," diye bağırdım. Her zerrem çaresizliğe dönüşmüştü: sesim, zihnim, ruhum. "Jerome benim için gelecek. Beni kurtaracak."

"Kimse senin için gelmiyor," dedi İki. "Deneyecekler ama başarısız olacaklar."

Beni yine kendi dünyama geri gönderdiler ve tanıdık yüzleri ne kadar özlesem de, Oneroi'nin sürekli gündeme getirdiği şüphe ve belirsizlik beni umutsuz bir kafa karışıklığıyla doldurdu.

Erik'lerdeydim. Ve görünüşe göre, herkes de oradaydı.

Dükkânının arka tarafında, daha önce sadece bir kez görebildiğim, depo olarak kullanılan büyük bir oda vardı. Bana bir garajı anımsattı, bitmemiş çimento zemin ve yanlarda düz alçıpan. Küçük bir masanın üzerinde havayı puslu hale getiren bir kase tütsü yanıyordu. Odanın kenarları, odanın kenarında boş bir alan yaratmak için itilmiş gibi görünen kutular ve kasalarla yığılmıştı. Ayrıca kenarlarda Seattle ölümsüzler kulübü de vardı: Hugh, Cody, Peter, Carter ve hatta Mei. Roman da muhtemelen oradaydı ama Mei yüzünden saklanmıştı. Odanın ortasında Erik yere tebeşirle desenler çiziyordu. Jerome yakınlarda duruyordu ve Seth huzursuzca onların ve duvar boyunca uzanan arkadaşlarımla arasında geziniyordu. Sanırım kimin en güvenli olduğuna karar vermekte zorlanıyordu. Mei olmasaydı, muhtemelen arkadaşlarımı seçerdi.

Mei, Erik ve Jerome'u onaylamaz bir tavırla izledi, neredeyse siyah gözleri kısılmış ve tuğla kırmızısı dudakları büzülmüştü. Sonunda kollarını kavuşturup ortaya doğru yürüdü, ince topuklu ayakkabıları çimentoya gürültüyle vuruyordu. Seth koşarak onun yolundan çekildi ve arkadaşlarımla güvenliğine sığındı.

"Bu çok saçma," dedi Mei. "Herkesin zamanını boşa harcıyorsunuz. Hepsiyle birlikte bile" -duvar çetesini işaret etti- "onu geri getirmek için yeterli değil. Bunu rapor etmeli ve başka bir succubus bulmalısınız."

"Bunu rapor ediyorum ve burada başka bir baş iblis de olacak." Jerome ona bir bakış attı. "Bunu daha önce yapmamış olmana şaşırdım doğrusu."

İyi bir noktaya değindin. Mei onun emir eri olarak ona itaat etti ama hırslıydı. Jerome'un başı beni kaybettiği için belaya girerse, bu onun yararına olabilir.

"Gerek yok," dedi kesin bir ifadeyle. "Yakında onlara kendin anlatacaksın. Neden burada olmak zorundayım? Onunla hiçbir bağlantım yok."

"Çünkü sana söyledim! Tartışmayı bırak." Jerome ona ters ters baktı ve iki iblis bakışlarını kilitledi. Sonunda Mei keskin bir şekilde başını salladı ama bu onun otoritesi yüzünden boyun eğmiş gibi görünmüyordu. Daha çok bir şey anlatmış ve o da bunu kabul etmiş gibiydi. Odanın yan tarafına, arkadaşlarının karşısına döndü.

Erik tebeşirle yaptığı işlerin çoğunda eğilmek ve dizlerinin üzerine çökmek zorundaydı, bu da sırtına acı veriyor olmalıydı. İç çekerek nihayet ayağa kalktı ve tasarımını inceledi. İki büyük eşmerkezli daire gösteriyordu, içleri doldurulmuş ve bir dizi gizemli sembolle çevrelenmişti. Bazılarını biliyordum, bazılarını bilmiyordum.

Jerome da deseni inceledi ve patronum ilk kez gergin görünüyordu.

"Hazır mı?" diye sordu.

Erik başını salladı, bir eli dalgınca sırtını ovuyordu. "Büyünün kendisi dışında, evet."

Jerome'un gözleri irkilen Seth'e kaydı. "Sen," dedi iblis. "Buraya gel."

Seth desene neredeyse Jerome kadar tedirginlikle baktı. "Bana ne olacak?"

"Endişelendiğin şey buysa, seni öldürmez. Ve istediğin zaman çemberden çıkabilirsin. Şimdi zaman kaybetmeyi bırak."

Jerome'un Seth'e patronluk taslamasını duymak hoşuma gitmiyordu. Son zamanlarda içimde yanan öfke ateşini alevlendiriyordu. Hatta Seth'in itaat ettiğini görünce sinirlendim; Jerome'a karşı gelmesini ister gibiydim. Bir an sonra bu tür düşünceleri kovmaya çalıştım. Öfkemi bu gruba değil, Oneroi'ye saklamam gerekiyordu. Şüphesiz Jerome yalan söylemiyordu. Tüm bu olanlar boyunca sessiz kalan Carter, Jerome'a bunu söyleyecekti. Öyle umuyordum.

Seth, batıl inançları olan insanların kaldırımlardaki çatlaklardan kaçınması gibi, tebeşir çizgilerine basmamaya dikkat ederek Jerome'un yanına doğru yürüdü. Erik Seth'e küçük bir gülümseme verdi.

"O haklı, Bay Mortensen. Bu size zarar vermeyecek. Yine de... garip olacak."

Mei aniden yine kaskatı kesildi. "*O mu?* Tüm kullandığın bu mu? Jerome, bir kişi-"

"Yeter!" diye kükredi Jerome. "Herkesin arkamdan konuşmasını dinlemekten bıktım.

Bu işe devam edebilir miyiz?"

Erik başıyla onayladı ve tütsünün bulunduğu masaya doğru yürüdü. Küçük bir kâse su ve kabaca yontulmuş uzun bir taş parçası da vardı. *Dumanlı kuvars*, diye düşündüm. Erik onu dikkatle, saygıyla eline aldı. Asanın ucunu için için yanan tütsünün içine soktu ve sonra dumanın onu kaplaması için yukarı kaldırdı. Birkaç saniye sonra asanın ucunu suya daldırdı.

Bu işlem tamamlandığında, asayı çembere doğru taşımaya başladı. Carter aniden, "Bekle," dedi. Olduğu yerden doğruldu bazı kutulara yaslanmıştı. "Ben de içeri giriyorum."

"Hepiniz çıldırmışsınız," diye mırıldandı Mei.

"Haklı bir noktaya değindi," dedi Jerome. "Eğer buradaysan-"

"Biliyorum, biliyorum," dedi Carter, Jerome'a katılmak için çizgilerin üzerinden adım atarak. "Ve neler çıkabileceğini de biliyorum." İkisi de birbirlerine baktı, sessiz mesajlar geçmeye devam etti ve sonra ikisi de tekrar konuşmadı.

Erik asayı yukarıda tutarak çemberin merkezine döndü. Hem Carter hem de Jerome iç çemberi geçmeden insanlardan olabildiğince uzaklaşmışlardı. Erik'in kolları göğre doğru uzanırken, birdenbire zayıf ve yaşlı bir adam gibi görünmemeye başladı. Doğru, vücudu zayıftı ve her geçen gün biraz daha zayıflıyordu ama orada durup ilahi söylemeye başladığında insandan çok daha fazlası olmuştu. İşin aslı Dante daha iyi bir büyücüydü ama Erik nadiren kullansa da kendi gücünden yoksun değildi. Eğer bizzat orada olsaydım, çağırdığı büyüü hissederdim. Orada olduğunu bilmek neredeyse onu görebileceğime inanmamı sağlıyordu.

Çok az bildiğim kelimelerle söylediği ilahisini bitirdi ve sonra dairenin etrafında yürüdü. Asasıyla dört noktaya dokundu, hepsi birbirinden eşit uzaklıktaydı. Asası dördüncü noktaya dokunduğu anda, odadaki her ölümsüz birden irkildi ve rahatsız olmuş gibi göründü - büyük olanlar bile. Seth çoğunlukla şaşkın görünüyordu.

Bağlantısız bir gözlemci olarak benim görüşüm de Seth'inki gibiydi. Ben de hiçbir şey olmadığını gördüm. Ama orada olsaydım, diğer tüm ölümsüzlerin hissettiklerini benim de hissedeceğimi fark ettim. Erik çemberi kilitlemiş, görünmez duvarları yerine oturtmuştu. Tüm büyüü çemberler farklıydı ama Seth'e dışarı çıkabileceğini söylemişti; yani bu sadece ölümsüzleri içinde tutacak bir çemberdi. Tam olarak bir çağırma gibi değildi. Çağırma büyük miktarda büyü gerektiriyordu çünkü bir ölümsüzü kendi iradesi dışında köleleştiriyorlardı. Bu çember de bir hapishaneydi ama daha az büyü gerektiriyordu çünkü ölümsüzler buraya kendi istekleriyle girmişlerdi. Jerome ve Carter bilerek tuzığa düşürülmelerine izin vermişlerdi.

Mei'yi bu yüzden etrafında istiyordu. Dante gibi vicdansız bir büyü kullanıcısı için bu altın bir fırsattı. Hapsedilmiş iki büyük ölümsüz mü? Bir sihirbaz için sonsuz olasılıklara sahipti. Erik her ne ise

bu durumu kötüye kullanacağına inanmıyordum. Ama Jerome bir iblis olduğu için kimseye güvenmiyordu. Jerome, Erik tutsaklarını serbest bırakmazsa Mei'nin biraz vuruş yapmasını istemişti. Tabii ki Erik çemberi terk edene kadar Mei'nin bir şey yapabilecek gücü olmayacaktı - ki eninde sonunda bunu yapmak zorunda kalacaktı.

Eğer hepsi beni kurtarmaya çalışıyorsa, Erik bu çemberi özellikle Jerome ve Carter'ı tuzağa düşürmek amacıyla yaratmış olamazdı. Meleğin sözleri aklıma geldi: *Ne çıkabileceğini de biliyorum.*

Erik, her geçen saniye daha da gerginleşen Seth'in önünde durdu. Erik'in yüzündeki gerginlik, kontrol altında tuttuğu gücü gösteriyordu. Şu anda nazik yaşlı adamı oynayamazdı ama elinden geleni yaptı.

"Bayan Kincaid umurunda mı?" diye sordu Seth'e. "Onu kurtarmak istiyor musun?"

"Evet," diye yanıtladı Seth hızla.

"O zaman onu düşünmelisin. Varlığının her zerresini ona odakla. Onu hayal et. Onun için ağla. Kafanda başka hiçbir düşünce olmamalı, sadece onu düşünmelisin."

Seth şaşkın görünüyordu ama başını salladı. Erik Jerome ve Carter'a döndü. "Ve *siz de* onun içeri girmesini tamamen engellemelisiniz. Kendiniz giremezsiniz ama onu burada tutabilirsiniz. Bunu yapmak zorundasınız, yoksa ikisini de kaybedersiniz."

Erik melek ve iblisten bir onay beklemedi. Asasını tekrar kaldırdı ve Seth'in alınına, iki yanağına ve çenesine dokundu. Seth titredi.

"Unutma," dedi Erik. "Kapı açıldığında onu düşün. Sadece onu. Ona ulaşın. Ve onu bulduğunda, *sakın bırakma.*"

"Kapı mı?" diye sordu Seth. "Ne-"

Ama Erik yine ilahi söylemeye başladı ve birdenbire ortaya çıkan bir rüzgâr çemberdekilerin saçlarını karıştırdı. Sesi giderek daha da güçlendi ve sonra-Oneroi'ye geri dönmüştüm.

"Ne oldu?" diye haykırdım. Milyonuncu kez, hapishanemin duvarlarına vurabilmeyi diledim. Gözlerini tekrar oymak istedim. Onları boğmak istedim. "Bana ne olduğunu gösterin!"

"Başarısızlık," dedi Bir.

"Başaramayacaklar," diye ekledi İki. "İblis haklıydı. Seni seven bir düzine insan bile sana ulaşamaz, bırak-"

Konuşmayı kesti. Gözleri Bir'inkilerle buluştu ve sonra ikisi de bir şey arıyormuş gibi etraflarına baktılar. Ne gördüklerini ya da duyduklarını görmeye çalıştım ama benim için hiçbir şey yoktu. Sadece karanlık ve sessizlik vardı.

Sonra başka bir rüyanın kıpırtısının üzerime geldiğini hissettim. Karanlık dünya bulanıklaşmaya başladı ve her iki Oneroi da başlarını bana doğru salladı.

"Hayır!" diye haykırdı İki, elini uzatarak.

Her şey yeniden netleşti. Rüya görmedim. Olduğum yerde kaldım.

Georgina.

Benim adım. Kaç gündür ilk defa Oneroi'ye ait olmayan bir ses duydum. Çok zayıftı, rüzgarda kaybolan bir fısıltıydı. Benim ismim. En azından onlardan birinin.

Nereden geldiğini söyleyemiyordum ama her parçam ona odaklanmaya, kaynağını bulmaya çalışıyordu.

Georgina.

"Evet?" Yüksek sesle söyledim. "Ben buradayım!"

Dünya tekrar bulanıklaştı. Adımı duymadım ama sanki siren şarkısı tekrar çalmaya başlamıştı. Sesi olmayan müzik, tanıımı olmayan renkler. "Kesin şunu!" diye bağırdı Bir. Oneroi'nin sesini yükselttiğini hiç duymamıştım. Her zaman o alçak, sinsi ses tonlarıyla konuşurlardı. Ama şimdi oldukça sinirliydiler. "Savaşın!" Bu İki'ydi, Bir'le konuşuyordu. "Bana katıl! İzin verme-"

Onları başka bir rüya için terk ettim. Ya da daha çok başka bir yere. Hayır, bir yer bile değildi. Sanki uzayda, bir nebulanın içinde yüzüyordum. Belki de bir kasırga bunu tanımlamak için daha doğru bir yoldu çünkü etrafımda bir şeyler dönüyor ve esip geçiyordu. Duman parçaları. Renk parçaları. Parlak yıldızlar. Bazıları bana dokundu. Bazıları içimden geçti. Ve her temas ettiğimde bir duygu hissettim - kendime ait olmayan bir duygu. Mutluluk. Dehşet. Bu duygularla birlikte kısa bir görüntü belirdi. Yeşil bir alan. Bir uçak. Bir canavar. Uyarıcılardan oluşan bir kar fırtınasıydı.

Kaybolmuş ve başıboşum, neredeyse Oneroi'yle birlikte kaldığım hapishanedekinden daha fazla korkmuştum. Ne kadar önemsiz olursa olsun, en azından onun bir anlamı vardı. Ama bu... bu neydi? Arada bir, sanki kutuya geri dönüyormuşum gibi.... karanlığa karışmaya başlıyordu. Sonra karanlık kayboluyor ve beni yine bu çılgın his cümbüşünün içinde çaresiz bırakıyordu.

Georgina.

Yine benim adım. Ve onunla birlikte, o çekim. Aşinalık hissi. Teknik olarak burada da bir bedenim olmamasına rağmen, o sesi ve o çekimi aradım, renk cümbüşünün içinden baktım.

Georgina.

Daha güçlüydü. O çağırma hissi. Ona ulaşma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordum. O benim bir parçamdı. Yuvamdı. Ve sonra, tüm bu kaosun içinde, bir ışık diğerlerinden daha parlak parladı. Beyazdı, üzerime yağın kaleydoskopun ortasında saf ve bozulmamıştı. Ona baktım, elimden geldiğince ona uzandım. Dünya bir kez daha kararmaya başladı ama bu sondu. Kutuya geri dönmeyecektim. Önümde bu ışık varken olmazdı. Gittikçe daha mı parlaklaştı yoksa gittikçe daha mı yakınlaştı söylemek zor ama aniden önümdeydi. Etrafımdaydı. O *bendim*.

Tıpkı diğer rüyalarımda olduğu gibi, bir anlık bir görüntü beni kısa süreliğine kasırgadan kopardı. Seth'in kollarındaydım. Ya da

Ben miydim? Beni tutarken yüzü defalarca farklı şekillere giriyor gibiydi. Hayır, oydu. Onu her yerde tanıyabilirdim. Çok tanıdıktı ve şimdi bana bu kadar yakinken onu bırakamazdım. O evimdi.

Georgina. Ses tekrar geldi ve bu onun sesiydi. *Georgina, bırakma.*

Hayır. Bırakmıyordum. Bir daha asla bırakmayacaktım....

İnsanlarla temas kurduğum o kısa an yerini rüyaların yıldızlı tarlasına bıraktı ama bu sefer bir dayanağım vardı. Işıkla birlikteydim. Ben ışıktım. Beni çektiğini hissediyordum ama teşvik edilmeye ihtiyacım yoktu. Beni nereye götürürse oraya gidecektim. Tüm kontrolü bıraktım. Yüzdüğümü, gerildiğimi ve ileriye uzandığımı hissettim. Arkamda bir şey beni çekiyordu ama yeterince güçlü değildi. İlerliyordum. İleriye, ileriye ve-

Çığlık sesleri odayı doldurdu. Benim çığlıklarım. Parçalanmanın ve yeniden birleştirilmenin acısıyla çığlık atıyordum. İçimdeki tüm enerjiden sıyrılmanın acısı. Güçsüzdüm. Hamdım. Hiçbir şey değildim.

Hangi odaydı bu? Yüzler gördüm. Yanımdaki yüzler, odanın duvarı boyunca uzanan yüzler. Beni tanıyormuş gibi bakıyorlardı. Tanıyorlar mıydı? Ben onları tanıyor muydum? Bacaklarım altımda büküldü, bir tayınki gibi güçsüzdüm. Yanımda duran adamlardan biri elini uzattı ama ben kaçma ihtiyacıyla geri çekildim. Bana dokunmasına izin veremezdim. Bundan emindim. Zihnim paramparça olmuş ve yarılmıştı. Başka hiçbir şekilde dokunulmak istemiyordum. Üzerinde koşarken zemin soğuk ve pürüzsüzdü ama bir duvar tarafından durduruldu. En azından öyle hissettim. Orada hiçbir şey görmedim, sadece zeminde mavi bir çizgi vardı. Görünmez duvar tanıdıktı ve korkuyu tetikliyordu. Bana kutuyu hatırlattı. Dizlerimi kendime doğru çektim, titrerken kendimi küçültmeye çalıştım.

Yanımdaki adamlar -dördü birden- bilmediğim bir dilde konuşuyorlardı. Tartışıyorlardı. Biri bana doğru gelmeye çalışıyordu ama diğeri onu durdurdu. Bu adam korkunçtu. Yüz hatları olağanüstü değildi -uzun boylu, koyu kahverengi gözlü ve saçlıydı- ama onda beni baştan aşağı üşüten bir şey vardı. İçinde güç vardı, her yerinde güç vardı. Onu hissedebiliyor ve görebiliyordum. Bana sülfürü hatırlatıyordu. Diğerleriyle sert bir şekilde konuşurken gözleri bana takıldı ve ben daha da ürperdim. Onu tanıdığımdan emindim ama yine de beni korkutuyordu.

Birden adamlardan biri bir şey haykırdı ve koyu renk saçlı olanın koluna dokundu. Bu adam sarışındı. Onun etrafında da güç hissettim ama farklıydı. Temiz ve kristal gibiydi. Dördü de arkalarını dönüp bir şeye bakarken bana sırtlarını döndüler. İlk başta hiçbir şey yoktu, sonra onu görmeye ve hissetmeye başladım. Önlerinde parlayan mor bir küre belirdi ve gittikçe büyüdü. Büyüdükçe, daha çok bir spiral olduğunu gördüm, büyüdüğü kolları dönüyordu. Güç yaymayan iki adam geri çekildi. Eğer görünmeyen duvar bana izin verseydi, ben de uzaklaşırdım.

Mor ışığın içinden iki siyah form aniden cisimleşti ve öne doğru adım attı. Aynı anda bir şekilde ışıldayan iki siyah figür

ve parlak mavi gözleri vardı. Benim de gözlerim büyüdü. Etrafımda olup biten başka hiçbir şeyi bilmiyor olabiliyordum ama onları tanıyordum. Onları tanıyordum ve onları öldürecektim.

Bunu nasıl yaptığımdan emin değilim, çünkü içimde hiçbir yaşam kıvılcımı kalmamış gibiydi, yine de bir şekilde ayağa kalkıp onlara doğru koşacak gücü topladım. Çığlıklarım tutarsızdı ama bunun bir önemi yoktu. Sadece yok edilmeleri önemliydi. Onları parçalara ayırırdım. Onlara çektiydikleri gibi acı çektirecek-

Güçlü kollar beni yakaladı ve duvarın durdurduğu gibi durdurdu. Bu sarışın adamdı ve tutuşu demir gibiydi. "Bırakın beni!" Çığlık attım. "Bırakın beni! Onları öldüreceğim! İkisini de öldüreceğim!"

Siyah saçlı adam bize doğru baktı. "Gitmesine izin vermeyin," dedi yumuşak bir sesle, bu kez anladığım bir dilde. Kollara karşı boşuna mücadele ettim ama hiçbir ilerleme kaydedemedim.

Siyah saçlı adam Oneroi'ye döndü. "Burası sizin dünyanız değil," dedi. "Bizim olan için geldik," dedi Oneroi'lerden biri. "Onu aldınız."

"Benim olanı geri aldım," diye karşı çıktı siyah saçlı adam. "Sen onu çaldın."

"Onu biz kazandık. Bize kendi özgür iradesiyle geldi."

Siyah saçlı adam homurdandı. Jerome, birden hatırladım. Onun adı Jerome'du. "'Özgür irade' konusunda farklı tanımlarımız var," dedi.

"Onu geri istiyoruz," diye itiraz etti Oneroi.

"Hiçbir şeyi geri almıyorsun," diye karşı çıktı Jerome, sesi sertti. "Fikrimi değiştirmeden git."

Onlar konuşurken gevşemiştım ama şimdi öfkem tazelenmişti. Tekrar mücadele ettim. "Bırakın onları öldüreyim!" diye bağırdım. "Jerome, bu benim hakkım! Onları yok etmeme izin ver!"

Jerome arkasını döndü, belki de onun adını kullandığıma şaşırmıştı. "Bir şey öldürecek durumda olduğunu sanmıyorum."

"Bu benim hakkım," dedim. "Yaptıklarından sonra onlar da benim gibi acı çecekler. Onları parçalayacağım. Ruhlarını söküp atacağım!"

"Onların ruhları yok," dedi kuru bir sesle. "Ama hevesin hoşuma gitti." Tekrar Oneroi'ye döndü. "Demek benim succubus'umu çaldın ve ona işkence ettin." Sesi o sürungen soğukluğunu taşıyordu. Kanımı dondurdu. Havayı gerginlikle çatırdattı. Oneroi rahatsız bir şekilde yer değiştirdi. Etkilenmemiş değillerdi.

"Onun sayesinde annemiz yeniden yakalandı," dedi içlerinden biri. Ama sesi eskisi kadar kendinden emin ya da öfkeli çıkmıyordu. "İntikam almaya hakkımız var."

"Başkasına hakaret etmenin intikamı haklı çıkardığına mı inanıyorsun?" diye sordu Jerome. Ah, o ses. Bu ses havanın durgunlaşmasına neden oldu.

"Evet," dedi Oneroi hep bir ağızdan. "Ben de," diye yanıtladı Jerome.

Kıpırdamadı bile, ama gücün ondan bir meşale gibi parladığını hissettim.

kuru ıraya atılmış. Patladı ve Oneroi da patladı. Daha çok patladılar. O g onları vurdu ve artık yoklardı. Aynen böyle.

"Oh, Jerome," dedi beni tutan adam. "Ne yaptığının farkında mısınız?"

Jerome bize dönüp baktı ve omuz silkti. "İnsanların eşyalarımı almasından hoşlanmıyorum."

Dönen mor geçit hiç ayrılmamıştı ve şimdi daha da parlaklaşmaya ve daha hızlı dönmeye başladı.

"Kahretsin," dedi Jerome. "Kimsenin fark etmeyeceğini umuyordum."

Beni tutan adam i çekti. Bana baktı ve gümüşi gri gözleri ruhumu delip geçti. "Beni dinle. Sakın kıpırdama. Anlıyor musun? Burada kal." Cevap vermeyince tekrar i çekti. "Beni tanıyor musun?"

Öyle mi yaptım? Evet. Gözleri. Gözleri tanıyordum. "Carter." Kelime dilime garip geldi.

"Evet," dedi. "Beni tanıyorsun. Güven bana. Kımıldama."

Beni bıraktı, ne yapacağımı görmek için bekledi ve ben yerimde kalınca Jerome'a katılmak için yürüdü. Kapıdan gelen şeyi gördükten sonra hiçbir şey beni harekete geiremezdi zaten.

Korkunçtu. Tam anlamıyla. Sarı gözlü, pullu, mor ve gri benekliydı. Domuz burnuna benzeyen bir burnu vardı ve yedi boynuzu bir tacın üzerindeki noktalar gibi başının üzerinde uzanıyordu. Kapıdan ıkarken Jerome ve Carter'ın üzerinde yükseliyordu ama ikisi de oldukları yerde durup meydan okurcasına ona baktılar.

"Tebaamı yok ettiniz," diye hırladı yaratık. Sesi boğazının derinliklerinden geliyor ve zemini titretiyordu. "Yasaları iğnedin."

"Tebaanız bizim topraklarımızdaydı," dedi Jerome. Son derece sakindi. "Halkımdan birini aldılar ve ona kötü davrandılar. Kuralları iğnediler."

"Bu size yaptığınız şeyi yapma hakkı vermez," diye yanıt geldi. "Eğer yapabilselerdi onu yok ederlerdi. Bir dahaki sefere çalışanlarınızı daha iyi takip edin ki sorun çıkarmamaları gereken yerlerde sorun ıkarmasınlar."

Canavarın burun delikleri alevlendi. "Bunun için *seni* yok edebilirim." "Dene," dedi Jerome. "İkimizi de yenmeyi dene."

O sarı gözler Carter'a doğru kaydı. Yaratığın ağzında birkaç diş görünüyordu. Sanırım gülümsüyordu. "Bir melek ve bir iblis birlikte savaşıyor. Neredeyse görülmeye değer."

Herkes birbirini tartarken ağır bir sessizlik çöktü. Canavarın gücü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Fiziksel büyüklük güçle orantılı değildi. Ancak Jerome ve Carter her an patlamaya hazır küçük güneşler gibi yanıyorlardı.

Sonunda canavar omuz silkti. Ya da onun eşdeğerini yaptı. "Ama birbirinizin onurunu savunduğunuzu görmek bile yeterliydi. Sizi yok etmeyeceğim... bugün. Halkıma daha fazla saldırı olmayacak. Eğer olursa, ben de

bağışlayıcı."

"Ve eğer senin halkın benimkileri rahat bırakmazsa," dedi Jerome yumuşak bir sesle, "ben de o kadar affedici olmayacağım."

Yaratık hırladı ve bir an için fikrini değiştirebileceğini düşündüm. Değiştirmedim. Bunun yerine, mor ışığa doğru geri adım attı. Onunla birleşti, gözlerimizin önünde kayboldu ve sonra geçidin kendisi de kayboldu.

"O tam bir yalancı," dedi Jerome. "'Bağışlayıcı' gerçekten. O pullu kıcını buradan havaya uçuracağımızı biliyordu."

"Evet, umarım bunun doğru olup olmadığını asla öğrenemeyiz," dedi Carter. "Bir Morpheatan iblisiyle savaşmak *benim* tarafımda bile evrak işlerine yol açabilir."

Jerome'un dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "İşte bu görülmeye değer olurdu."

İkisinin arasına baktım, neredeyse yüzleşmekten duyduğum korku azalıyordu. Son enerjimle Jerome'a doğru hamle yaptım ve yumruklarımı göğsüne indirdim. Onları yakaladı ve beni Carter'ın yaptığı gibi kolayca durdurdu.

"Bunu yapmama izin vermeliydin! Onları yok etmeme izin vermeliydin! Bu benim hakkımdı!"

"Bu yüzden mi kızgınsın? Georgie, hala nasıl ayakta durduğundan bile emin değilim."

"Bu benim hakkımdı," diye tekrarladım. "Ne yaptıklarını bilmiyorsun." "Bazı iyi tahminlerde bulunabilirim."

Çırpınışlarımda durdum ve sonunda, olan biten her şeyin tüm gücü üzerime çöktü. Varlığımın tüm tükenişi beni vurdu. Kollarına yığıldım ve o da beni yakaladı. Etrafımdaki görüntüler ve insanlar hala biraz bulanıktı ama birçok şey geri gelmeye başlamıştı.

"Beni güvende tutman gerekiyordu," dedim kısık bir sesle. Gözlerimin ıslandığını hissettim. "Bunun olmasına izin vermemeliydin - beni almalarına izin vermemeliydin."

Beni koruman gerekiyordu."

Jerome gerçekten şaşırmış görünüyordu ve bana hemen cevap vermedi. Kızacağından korktum ama onun yerine sessizce, "Evet, öyle. Sonunda yaptım ama geç kaldım."

"Harika bir özür," dedi Carter.

Şimdi Jerome'un öfkesi geri döndü. "Özür dileyecek bir şeyim yok!" Bana döndü ve yine sesi sakın ve sabırlıydı. Neredeyse nazıktı. Bunun onun için alışılmadık bir durum olduğunu biliyordum. "Seni geri getirdim. Artık güvendesin. Sana bir daha asla zarar veremeyecekler. Anlıyor musun?"

Başımı salladım.

"Güzel. Şimdi bunu bitirme zamanı."

Jerome insanlara doğru döndü. İçlerinden biri yaşlıydı, çok yaşlıydı; koyu kahverengi teni ve ağarmış saçları vardı. Gözleri merhamet doluydu. Diğer adam daha gençti, dağınık saçları ve ışık vurduğunda bal sarısına dönen kahverengi gözleri vardı. Sanki beni tanıyormuş gibi bana bakıyordu.

sürpriz değildi çünkü onu ben de tanıyordum. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama tanıyordum. Aslında bu odadaki herkesi tanıdığımı fark etmeye başlamıştım. Diğer isimler aklıma geliyordu. Yine de bu adamın adı aklıma gelmiyordu, çünkü aklıma sürekli birkaç isim geliyordu. Bir şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi dikkatle beni inceledi ve kendimi o altın kahverengi gözlere dalarken buldum.

Jerome gri saçlı adama o diğer dilde bir şeyler söyledi. Hâlâ anlayamıyordum ama seslerde tanıdık bir şeyler vardı. Yaşlı adam hemen cevap vermedi ya da hareket etmedi ve tüm odaya hissedilir bir gerginlik çöktü. Sonunda yaşlı adam elindeki asayı aldı ve yerdeki dairenin üzerindeki noktalara dokunmaya başladı, bunu yaparken de usulca mırıldandı.

Çembere dördüncü kez dokunduğunda, sanki büyük bir baskı - varlığından bile haberdar olmadığım bir baskı - odadan serbest bırakıldı.

Jerome adamla birkaç kısa kelime konuştuktan sonra bana döndü. "Dediğim gibi, bilincinizin nasıl yerinde olduğunu anlayamıyorum ama yaptığınız diğer saçma sapan şeyleri düşününce buna şaşırمامam gerekir."

Bana doğru bir adım attı ve parmaklarını alnıma bastırdı. İçimde... bir şey... bir sarsıntıyla irkildim. İlk başta şok edici ve dikenliydi. Sonra, daha tatlı ve daha harika bir şeye dönüştü. Dünyadaki en harika şeye. İçimi doldurdu, bana enerji verdi, beni bütünleştirdi.

Bu ana kadar yaşadığımı nasıl düşünebilirdim?

Dünya daha iyi odaklandı, manzaralar daha tanıdık hale geldi. Bu kez güçsüzlükten değil, Jerome'un bana bahsettiği saf yaşam mutluluğundan sendeledim. Bana o diğer dilde bir şeyler söyledi ve anlamadığım için kaşlarımı çattım.

Yine benim kelimelerimle konuştu. "Üstünü değiştir Georgina. Gitme zamanı." "Neye dönüşeyim?"

"Ne istersen. Şu anki favorin, sanırım. Bu değil." Eliyle vücudumu işaret etti.

İlk kez kendimi inceledim. Onun kadar uzun değildim, belki birkaç santim daha kısaydım. Bacaklarım ve kollarım uzun ve zayıftı, tenim güneşten bronzlaşmıştı. Üzerimde sade fildişi bir elbise vardı ve siyah saçlarımın uçlarının göğsüme düştüğünü görebiliyordum. Kaşlarımı çattım. Bu bendim... ama yine de ben değildim.

"Üstünü değiştir Georgina," diye tekrarladı. "Bu benim adım değil," dedim.

"Yaptıklarından kurtul," dedi, açıkça sabırsızdı. "Her şey bitti. Zihnini bulandırmışlar ama sen temizleyebilirsin. Geri dön, Georgina. Bu zamana geri dön." Sonraki sözleri o başka dildeydi ve ben öfkeyle başımı salladım.

"Anlamıyorum. Burada olmamalıyım. Bu benim bedenim ama benim zamanım değil."

Hâlâ anlamadığım bir komut daha verdi ve ben de

Aynı cevap. Bunu üç kez yaşadık ve dördüncüsünde, sözleri bana mükemmel bir şekilde anlaşılır geldi. Ne söylediğini biliyordum. İngilizce dili zihnimde patladı ve onunla birlikte çok daha fazlası.

Ellerimi önüme uzattım ve sanki onları ilk kez görüyormuş gibi uzun uzun baktım. "Bu benim zamanım," diye mırıldandım İngilizce. Uzun bacaklarıma baktım. İçimden garip bir tiksinti duygusu geçti. "Bu benim bedenim değil." Yine de öyleydi. Hem öyleydi, hem de değildi. Enerjim kalmadığında, dönüştüğüm şey buydu.

"Adın ne senin?" diye sordu.

Letha. Benim adım Letha.

"Georgina," dedim. Ve bununla birlikte vücudumun şeklini değiştirecek gücü çağırdım. İnce ve kısa boylu, açık kahverengi saçlı ve altın yeşili gözlü. Kirlili beyaz ev dokuması gömlek, mavi pamuklu bir elbiseye dönüştü. Bir dakika sonra kot pantolon ve mavi bir gömlekle değiştirdim.

Jerome Carter'a baktı. "Gördün mü? Zararı yok."

Carter bunu kabul etmedi. Onun yerine, "Peki şimdi ne olacak?"

diye sordu. "Şimdi mi?" Jerome'un bakışları tekrar üzerime düştü.

"Şimdi Georgina uyuyor." "Ne?" Ağladım. "Hayır! Sonra olmaz..."

hayır. Bir daha asla uyumayacağım." Jerome alnıma tekrar dokunmadan önce neredeyse gülümsedi.

Ben uyudum.

Bölüm 20

Kendi yatağında uyandım ve Mei'yi yatağımın yanında otururken buldum. Hemşire Ratched bile beni bu kadar korkutamazdı.

Mei bir dergiyi karıştırıyordu ve sıkılmış görünerek başını kaldırıp baktı. "Oh. Uyanmışsın. Sonunda." Ayağa kalktı.

"Ne... ne oldu?" Pencereden içeri dolan ışığa gözlerimi kırıştıtararak sordum. Perdeleri kapatmamış olmasına biraz şaşmıştım. Bana pek güneşte eğlenecek biri gibi gelmemiştii.

"Hatırlamıyor musun?" Kızın ilgisiz ifadesi keskinleşti. "Jerome her şeyin sana geri döneceğini söylemişti. Eğer gelmediyse..."

Dizlerimi vücuduma çekerek doğruldum. "Hayır, hayır. Hatırlıyorum... Erik'in evinde olanları hatırlıyorum. Oneroi'yi hatırlıyorum." Bu kelimeyi söylemek beni ürpertti. "Ama ondan sonra ne oldu? Ne zamandır uyuyorum?"

"Üç gün," dedi kesin bir ifadeyle.

"Ne?" Ağzım bir karış açık ona bakakaldım. Mei şaka yapan bir tip olsaydı, şimdi can alıcı noktayı bekliyor olurdu. "Bilmiyorum... Yani, çok hızlı geçti. Ve rüya görmedim."

Bana bir gülümseme çarpıttı. "Bunu istermişsin gibi görünüyor. Ve ağır uyku seni daha hızlı iyileştirir." Gülümsemesi yüzünü buruşturmaya dönüştü. "Üç gün boyunca başucunda beklemek o kadar da hızlı hissettirmedi. Jerome tüm arkadaşlarını uzak tutmamı istedi. Çok eğlenceliydi."

"Az önce iğneleme mi yaptın?"

"Ben gidiyorum," dedi, tekrar işine dönmüştü. "Jerome'un istediğini yaptım."

"Bekle! Seth ve Erik'e ne oldu? Onlar iyi mi?"

"Peki," dedi. Ortadan kaybolmasını bekledim ama kaybolmadı. Merakla bana baktı. "İşe yaramamalıydı, biliyorsun."

"Ne olmamalıydı?"

"O ayın. O insanın seni bulmasına *imkân* yoktu. Diğer ruhların arasında olmaz."

Oneroi da aynı şeyi söylemişti ve o renk ve düzensizlik fırtınasını düşündüğümde, gerekçelerini anlayabiliyordum. "Biz... biz birbirimizi seviyoruz." Bu sözleri söylemeye hakkım olduğundan emin değildim ama yine de söyledim.

Mei gözlerini devirdi. "Bunun hiçbir anlamı yok. İnsan sevgisi - tüm şarkılarınız ve piliç filmlerinize size ne söylerse söylesin - yeterli değildir. Olmamalı

işe yaradı."

Ne diyeceğimi bilemedim. "Şey... Sanırım öyle oldu."

"Jerome de öyle olacağını biliyordu," diye düşündü, kaşlarını çatarak. Bakışları üzerimde sertleşti. "Sen mi yaptın? Nasıl olduğunu biliyor musun?"

"Ne?" Ciyakladım. "Hayır! Bunların hiçbirini anlamıyorum."

Bunu inkâr etmesini ve beni daha fazla sorgulamasını bekliyordum. Bunun yerine kaşları daha da çatıldı ve artık bu ikilemi çözmekte ona yardımcı olamayacağımı anladım. Ortadan kayboldu.

Ortadan kaybolduğu anda Roman odama daldı. "Gitti mi?" diye sordu. Eğer yakınlarda olsaydı, imzasının gittiğini hissedirdi.

"Bunca zamandır takılıyor muydun?" Ben sordum.

Onun oturduğu sandalyeye oturdu. "Jerome ona kimsenin sana yaklaşmasına izin vermemesini emretti."

"Onu alabilirdin," dedim şaka yapmaya çalışarak.

"Başıma bir sürü bela açmadan olmaz." Kaşlarını çatı, gözleri düşüncelerle doluydu. "Yine de, kapıdan çıkan o... şey Carter ve Jerome'u ele geçirmeye çalışsaydı, gerekirse kendimi ortaya çıkarırdım."

Hatırladıkça ürperdim. "Bekle, orada öyle canavarlar olduğunu bile bilmiyordum. Onlara nasıl yardım edebildin? Sen... çemberin içinde miydin?" Kenarlardan izlediğini sanıyordum.

"Elbette." Başka bir şey söylemedi ve konuşma şekli, en başta sormamın saçma bir soru olduğunu ima ediyordu.

"Deli misin sen?" Haykırdım. "Sadece tuzağa düşmene izin vermiyordun. Eğer Mei-hatta rüya yaratıklarından herhangi biri- tarafından fark edilseydin boku yerdin. Onlar da seni ele verirdi."

"Başka seçeneğim yoktu," dedi Roman. "Bana ihtiyacın olursa diye orada olmak zorundaydım."

"Bu çok büyük bir riskti," diye karşı çıktım, bu kez sesim titriyordu. "Eğer bir kavga olsaydı, Jerome ve Carter'ın seni savunmak için hiçbir sebepleri olmazdı. Ve o Morphean onlara zarar vermekten korkmuş olsa da, sen adil bir oyun olurdun."

"Sana söyledim, önemli değil. Senin için orada olmalıydım."

Gözleri, birlikte büyüdüğüm denize çok benzeyen o gözler, öyle bir içtenlik ve şefkat taşıyordu ki gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Benim için sahip olduğu her şeyi riske attığına inanamıyordum. Neden? Ona yaptıklarımın sonra beni önemsemek için hiçbir nedeni yoktu ama yine de beni istediği açıktı. Yakalandığım gece bir ömür önceymiş gibi geliyordu, ama olaylar tüm ayrıntılarıyla gözümün önüne geldi: dudakları, elleri...

"Keşke beni tekrar öldürmek isteseydin," diye mırıldandım. "Daha kolaydı."

Elini benimkinin üzerine koydu, sıcaklığı içime yayıldı. "Hayatınla ilgili hiçbir şey kolay değil."

Tekrar ona baktım. "Bundan kesinlikle eminim. Ama bilmiyorum..."

bunu yapıp yapamayacağımı bilmek istiyorum... yani, bilirsiniz işte."

"Hiçbir şey yapmanıza gerek yok," dedi. "Şimdiye kadar olduğu gibi devam edeceğiz. Ev arkadaşınız. İşlerin nereye gideceğini göreceğiz. Eğer değişirlerse, değişirler. Değişmezse..." Omuz silkti. "Öyle işte."

"Beni öldürmek istediğinde bunun daha kolay olduğunu söylemiş miydim? Bu kadar makul olman konusunda ne hissettiğimden emin değilim."

"Evet, belki de tüm bu olanlardan sonra şu anda senin için üzülüyordum. Belki kısa bir süre sonra fikrimi değiştirim." Elimi sıktı. "Korkunç muydu?"

Tekrar başka tarafa baktım. "Evet. Korkunç ötesi. Açıklaması çok zor. Bana görebileceğim her kâbusu, ete kemiğe bürünmüş her korkuyu gösterdiler. Bana gösterdikleri bazı şeyler zaten yaşanmıştı ve neredeyse kâbuslar kadar kötüydü. Artık neyin gerçek olduğunu anlayamıyordum. Bana sizi gösterdiler... ama her zaman gerçek değildi. Her şeyden şüphe ettim: kim olduğumdan, ne hissettiğimden..." Gözyaşlarımı yuttum, gözlerimi kaçırdığım için mutluydum.

"Hey," dedi usulca, çeneme dokunup ona bakmamı sağlamak için uzandı. "Her şey bitti. Güvendesin. İyileşmene yardım edeceğiz, yardım edeceğim. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Yine bana karşı olan hisleri beni rahatsız etti ve kafamı karıştırdı. Oneroi'nin kalıcı bir etkisi miydi? Hayır, bir an sonra karar verdim. Bu herkesin kafasını karıştıracak türden bir durumdu. Kalbim hâlâ Seth'e bağlıydı, gitmesine izin vermem gerektiğini bildiğim ama beni imkânsız ihtimallere rağmen bulan birine. Ve işte Roman, biraz daha kolay birlikte olabileceğim -bir nevi- ve benim için hayatını tehlikeye atan biriydi. Onunla devam edebilir miydim? Bilmiyordum. Ama deneyebilirdim.

Elini tekrar buldum ve sıktım. "Teşekkür ederim."

Bana doğru eğildi ve sanırım öpüşebilirdik ama cep telefonumun çalması bizi romantik bir büyüden kurtardı. Elimi onunkinden çektim ve yan masamdan telefonu aldım.

"Alo?"

"Bayan Kincaid," dedi nazik, tanıdık bir ses. "Sizinle tekrar konuşmak bir zevk."

"Erik! Sen olduğun için çok mutluyum. Sana teşekkür etmek istedim-" "Bana teşekkür edecek bir şey yok. Bunu memnuniyetle tekrar yaparım."

"O zaman yine de sana teşekkür ediyorum." Bunun kendisiyle bir ilgisi olmadığını anlayan Roman ayağa kalktı ve uzaklaştı ama bana bir kez daha sevgiyle bakmadan önce değil.

"Nasıl isterseniz," dedi Erik. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Az ya da çok. Bedenen kesinlikle daha iyiyim. Ve sanırım gerisi de gelecek." Bedenimin iyileşmesiyle birlikte gördüğüm tüm korkunç şeyleri de untabilmeyi diledim. Yine de bu olmayacaktı ve onu sorunlarımla rahatsız etmeye gerek duymuyordum.

"Sevindim," dedi. "Çok memnunum."

Sessizlik çöktü ve şüpheli bir his beynimin içine doğru ilerledi. Sadece beni kontrol etmek için aradığını düşünmüştüm ama şimdi bir şey bana daha fazlası olduğunu söylüyordu.

"Bayan Kincaid," dedi sonunda. "Eminim olanlar hakkında konuşmak istemezsiniz...."

"Ben-şey." Tereddüt ettim. Erik'i tanırdım. İyi bir nedeni olmadan bu konuyu açmazdı. "Konuşmamız *gereken* bir şey mi var?"

Şimdi tereddüt etme sırası ondaydı. "Bana teşekkür ediyorsun... ama dürüst olmak gerekirse, yaptığımız şey işe yaramamalıydı. İşe yaramasını beklemiyordum."

Mei'nin yorumları, rüyalar aracılığıyla tanık olduğum diğer konuşmalar gibi aklıma geldi. "Kimse öyle görünmüyordu."

"Bay Jerome yaptı."

"Bu iş nereye varacak?"

"Nasıl çalıştığını bilmiyorum. Bay Mortensen ruhunuzu bulmamalıydı."

Erik'i seviyordum ve sesimdeki rahatsızlıktan nefret ediyordum. "Bunu tekrar tekrar duyup duruyorum ama belli ki yapmış. Belki de imkânsız olmalıydı ama yaşadıklarımın sonra? Nasıl olduğu umurumda değil."

"Sanmıyorum, ama yine de... yine de bunu merak etmeden duramıyorum. Seni bulduğunda nasıl bir şey olduğunu bana anlatır mısın?"

Çilenin anlatmaktan çekinmediğim tek kısmı buydu, çünkü mutlu sonla bitmişti. Elbette bunu anlatmanın lojistiği o kadar kolay değildi. Rüya dünyasında sürüklenmenin nasıl bir şey olduğunu ve Seth'in beni nasıl çağırdığını anlatmak için elimden geleni yaptım. Erik sabırla dinledi ve sonra ona Cehennem'le yaptığım sözleşmeyi ve ruhumu nasıl sattığımı anlatıp anlatmayacağımı sordu.

Bunu söylemek biraz daha zordu, tuhaf bir soru olduğundan bahsetmiyorum bile. Oneroi bana Kyriakos'la aramızda geçenlerin pek çok versiyonunu göstermişti ve bazıları doğru bazıları yanlış olsa da hepsi korkunçtu. Yine de, burada büyük bir şeylerin döndüğünü hissederek, tüm deneyimi yarım yamalak anlattım: Kyriakos'u en yakın arkadaşıyla nasıl aldattığımı, daha sonra ortaya çıkan sadakatsizliğimi. Bunun üzüntüsü Kyriakos'u intihara sürüklemiş, bu da beni Cehennem'le bir sözleşme imzalamaya itmişti. Kyriakos da dahil olmak üzere tanıdığım herkesin beni ve yaptığım korkunç şeyleri unutması karşılığında ruhumu sattım ve bir succubus oldum.

"Bana şartları bir kez daha anlat," dedi Erik.

"O zamanlar tanıdığım herkesin beni unutması ve olanları unutmasıydı - ailem, arkadaşlarım ve özellikle de kocam." Sesim biraz boğuklaştı. "İşe yaradı. Daha sonra geri döndüm ve kimse beni tanımıyordu. En ufak bir yakınlık bile yoktu."

"Sözleşmede başka bir şey yok muydu?"

"Hayır. Tanıdığım bir şeytan yakın zamanda inceledi ve doğruladı." "Öyle mi?" Bu Erik'in ilgisini çekti. "Bunu neden yapsın ki?"

"O. Bir iyilik olarak. Satışına aracılık eden şeytan Nyx'le çalışan ve Seth'le uğraşıp duran şeytandı. Hugh, bir şeytan bu kadar ilgi gösteriyorsa, sözleşmede bir sorun vardır, dedi. Bu yüzden Kristin -diğer şeytan- kontratıma baktı." Bunu yaptığı için pek mutlu olmamıştı. Eğer Cehennem'in kayıtlarını karıştırırken yakalansaydı, bunun çok ama çok kötü sonuçları olurdu. Onu patronuyla tanıştırdığım için duyduğu minnettarlık korkusunu bastırmıştı. "Bana hava geçirmez olduğunu söyledi.

Her şey olması gerektiği gibiydi. Hata yoktu."

Daha fazla sessizlik. Bu konuşma beni huzursuz etmeye başlamıştı. "Bu şeytan-Nippon, Bay Mortensen'a bir şey yaptı mı?"

"O kadar da değil... Yani.... ayrılmamıza neden olan şeylerden biri de buydu." Kendimi toparlamak için durakladım. "Ama buna neden olan pek çok başka faktör de vardı."

"Nippon geri döndü mü?"

"Hayır, ama bir succubus vardı." Diğer her şeyle birlikte Simone'u unutmuştum. "Beni taklit ediyordu. Sürekli Seth'i baştan çıkarmaya çalışıyordu... ama işe yaramadı. *Sanırım* Jerome onu gönderdi ama emin değilim."

Erik'in yanıt vermesi yine uzun sürdü. Sonunda içini çekti. "Teşekkür ederim, Bayan Kincaid. Bana düşünecek çok şey verdiniz. Eğer acı dolu anıları canlandırdıysam özür dilerim. Ve kendinizi daha iyi hissetmenize çok sevindim."

"Teşekkürler," dedim. "Ve yardımlarınız için tekrar teşekkürler."

Bağlantıyı kestik ve ben oturma odasına doğru yürüdüm. Roman mutfaktaydı ve ızgara peynirli sandviç hazırlıyordu. "Aç mısın?" diye sordu.

"Açlıktan ölüyorum," dedim. Bana bir fincan kahveyle birlikte bir tabak uzattı ve ben de gülümsedim. "Teşekkürler. Bunu hak etmek için ne yaptığımdan emin değilim."

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Ayrıca, fazladan yedim. İşe gitmeden önce büyük bir yemek istedim."

"Neyden önce?"

Bana attığı sırtış, bu haberi vermek için can attığını gösteriyordu. "Bir iş buldum."

"Yapmadın."

"Yaptım. Eskiden öğretmenlik yaptığım okula geri döndüm. Birkaç açıkları vardı, bu yüzden birkaç ders veriyorum."

Şaşkına dönmüştüm. Tüm ısrarlarıma rağmen Roman bir iş bulmuştu, hem de uzmanlık alanı olan dilbilim alanında.

"Bu artık kira ödeyeceğin anlamına mı geliyor?"

"Kendimizi kaptırmayalım, aşkım."

O da kendi tabağını aldı ve kediler yemek artıkları için umutla etrafi izlerken biz oturma odasında yemek yedik. Godiva'yı görünce kaşlarımın çatıldığını hissettim. Rüya. Rüyadaki adam. Oneroi onun Seth olduğunu söylemişti... ama bu

imkansız. Gözlerimi Roman'a kaldırdım, bir zamanlar sahip olduğum aşkı yeniden canlandırıp canlandıramayacağımı merak ediyordum. Herhangi bir rüyada herhangi bir erkek varsa, o daha iyi bir aday olurdu.

"Erik'le bir süre konuştun," dedi Roman, benim dikkatle baktığımı fark ederek. "Kurtarılmam onu çok şaşırttı. İşe yaramaması gerektiğini söylüyor." "Evet, bunu ben de duydum."

Lokmalar arasında, Erik'in Seth'e olan ilgisi ve benim kontratım da dahil olmak üzere konuşmayı anlattım. "Bunda büyütülecek ne var anlamıyorum," diye sözümü bitirdim. "Seth ve ben hâlâ birbirimize karşı bir şeyler hissediyoruz - geçmişte bırakmaya çalıştığımız duygular." Ruhlarımızın bulunduğu o anda, ondan ayrılmak istediğim son şeydi. "Belki de bu kadarı yeterliydi. Belki de insanlar aşkın gücüne inanmıyordur."

"Belki," dedi Roman. Ama şimdi o da düşünceli görünüyordu.

Kapının çalınması konuşmamızı yarıda kesti. Ölümsüz bir işaret hissetmedim ve daha fazla seks için trollük yapan komşum olmamasını umdum. Şimdiye kadar beni merhametle yalnız bırakmıştı.

Ama hayır, Gavin değildi. Maddie'ydi.

Ve ağlıyordu.

Hiç soru sormadım. Arkadaşlarının başı dertte olduğunda, önce onlarla ilgilenirsin. Onu hemen içeri çektim ve koltuğa götürdüm, hemen kollarımı ona doladım. "Neyin var?" Sonunda sordum. "Ne oldu?"

Hemen konuşamadı. Hıçkırıkları çok fazlaydı ve kendi gözyaşlarında boğuluyordu. Bir şey kolumu dürttü. Roman bana bir kutu mendil uzatıyordu. Ona minnettar bir bakış attım ve birazını Maddie'ye verdim.

Sonunda nefesi kesildi, "Ben Seth."

Kalbim durdu. Bir an için aklımdan yüzlerce korkunç senaryo geçti. Seth'e araba çarptı. Seth ölümcül bir hastalığa yakalanmıştı. Kolunu öyle sıkıca kavradım ki tırnaklarımın ona battığını fark ettim. Elimden geldiğince tutuşumu gevşettim.

"Ne oldu?" Talep ettim. "O iyi mi?"

"O bitirdi." Ağlaması yeniden başladı. "Nişanı bozdu ve bana bittiğini söyledi." Yüzünü omzuma gömdü ve beynim onun sözlerini gerçekten anlamaya çalışırken dalgın bir şekilde onu okşadım. Yanlış duymuş olmalıyım.

"Yapamazdı," dedim, sesim onunki kadar çatlaktı. "O... o seni seviyor."

Başını kaldırdı ve kederli, ısıltılı gözlerle bana baktı. "Beni sevmesi gerektiği gibi sevmediğini, hak ettiğim gibi sevmediğini söyledi. Beni onunla evlendirmenin yanlış olacağını, hayatımızı birlikte geçirmememiz gerektiğini söyledi." Bir mendil alıp burnunu sildi, sonra gözleri çaresizlikle büyüdü. "Bu ne anlama geliyor Georgina? Neden beni kendisiyle evlendireceğini söylesin ki? Ben *istiyorum*. Anlamıyorum."

Onun üzerinden baktım ve Roman'ın gözleriyle karşılaştım. Daha büyük ölümsüzler gibi konuşamıyorduk ama aramızda yeterince mesaj geçiyordu. Seth onu nişanlanmaya zorlamamıştı, hayır, ama bunu suçluluk duygusuyla yapmıştı, onu aldattığı ve ayrı kalmamızın daha iyi olacağına inandığı halde sürekli bana çekildiği için suçluluk duygusuyla.

"Beni sevdiğini söyledi," diye devam etti Maddie. "Ama beni daha çok seven birine ihtiyacım olduğunu söyledi - dünyam olan birine. Devam edersek beni daha çok inciteceğini söyledi. Nasıl daha kötü incitebilir ki?" Gözyaşları daha da arttı. Kendini geri çekti ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Bundan daha kötü olamaz. Ölmek istiyorum."

"Hayır!" dedim. Onu kendime çekerek söyledim. "Böyle söyleme. *Bunu asla söyleme!*" "Georgina," diye uyardı Roman usulca. Maddie'yi salladığımı fark ettim ve hemen durdu.

"Beni dinle," dedim yüzünü bana doğru çevirerek. "Sen harika bir insansın. Tanıdığım en iyi insanlardan birisin. Bunu atlatacaksın... Yemin ederim. Bunu tek başına atlatmana izin vermeyeceğim, tamam mı? Ve sen en iyisini hak ediyorsun. Eğer o değilse, daha iyi birini bulacaksın." Sonraki sözler benim için çok zordu. Bu habere sevinmem gerekirdi. Onları birlikte izlemek zorunda kalmayacaktım. Ayrıca bir şekilde bu işin içinde olduğuma dair bir his vardı içimde. Ne söylemişti?

Seth'in birinin dünyası olmayı hak ettiğini söylediğini mi? Bana onun olduğumu söylemişti. Rüyalardan birinde bunu ona söylemişti ama artık bunun bir yalan olduğunu biliyordum. Yine de, "Ve belki... belki biraz daha konuşursanız anlarsınız..." demekten kendimi alamadım.

Bana şaşkın bir bakış atarken hıçkırıkları biraz olsun azaldı. "Mesele de bu. Yapamam."

"Öyle görünebilir ama tamamen mantıksız değil." Neden burada şeytanın avukatlığını yapıyordum ki? Çünkü Maddie benim arkadaşımdı ve onun acı çektiğini görmeye dayanamıyordum -ve ayrıca kalbim de birçok kez kırılmıştı. "Birkaç gün bekle, sonra onu bul ve ne bileyim, verimli bir diyalog kurmaya çalış. Belki bir şeyleri düzeltebilirsiniz." Ugh. "Belki en azından onun kararını anlarsın... anlarsın."

Başını iki yana salladı. "Ama onu bulamıyorum. Kimse bulamaz. Georgina, o kayboldu."

Bölüm 21

Maddie, Seth'in ailesinin bile onun nerede olduğunu bilmediğini iddia etti. Ona göre, gerçekten ortadan kaybolmuştu. Telefonuna cevap vermiyordu. Kitapçada görünmüyordu. İnsanlar ortadan kaybolduğunda hemen doğaüstü sonuçlara varırdım ama Maddie daha sonra gözyaşları içinde Seth'in evinden eşyalarını almak için anahtarını kullandığını ve bir bavulla birkaç giysinin kayıp olduğunu fark ettiğini ekledi. Anahtara artık sahip olduğu için kendini suçlu hissederek anahtarı elime tutuşturdu ve geri vermemi söyledi. Ya da atmamı.

Onu biraz daha rahatlatmak için elimden geleni yaptım ve sonra onu Doug'a götürmeyi teklif ettim. Ayrılmak üzereyken Roman bana uyarıcı bir bakış attı.

"Aptalca bir şey yapma," dedi Maddie'nin duyamayacağı bir sesle. "Hastaya karşı nazik tavrının uzun sürmeyeceğini biliyordum," diye karşılık verdim.

Doug'ın tembel rockçı çocuk yaşam tarzına rağmen, Maddie'nin onunla emin ellerde olacağını biliyordum. Onu oraya bıraktım ve Doug'ı farklı kişiliklerin bir karışımı olarak buldum. Maddie'ye karşı şaşırtıcı derecede nazik ve kibardı - her zamanki alaycı ağabeyin aksine şefkatli bir ağabey. Maddie diğer odada yatarken, Seth hakkında ne düşündüğünü en ince ayrıntısına kadar bildiğimden emin oldu. Bir şeye ihtiyaçları olursa beni aramaları dışında söyleyebileceğim pek bir şey yoktu. Ben çıktım.

Maddie'nin sözlerine rağmen yine de Terry ve Andrea'nın evine gittim. Seth'in Maddie'yle ilişkisini aniden bitirmesi çılgıncaydı, hatta Maddie'ye evlenme teklif etmesinden bile daha çılgıncaydı. Ama ailesine haber vermeden ortadan kaybolması? Hayır. O bunu yapmazdı. O çok sorumluluk sahibiydi. Büyük ihtimalle onlara Maddie'ye nerede olduğunu söylememelerini tembihlemişti.

Ben geldiğimde Kendall kapıyı açtı, yüzü Noel sabahı gibi aydınlanmıştı. "Georgina! Georgina geldi!" Çizgi film izlemekte olan Morgan ve McKenna koşarak yanıma geldiler ve her biri bir bacağıma sarıldı.

"Ben de sizi gördüğüme sevindim," diye güldüm.

Terry ikizlerin yanındaki kanepede oturuyordu ve biraz daha az gayretle yanıma geldi. "Hey, Georgina," dedi, yüzü tipik bir şekilde arkadaşçaydı. Seth'ten daha kısa boylu ve birkaç yaş daha büyüktü ama genel olarak birbirlerine çok benziyorlardı. "Toplu saldırı için özür dilerim."

"Sorun değil." Morgan'ı üzerimden çözdüm, ama McKenna biraz

daha dirençliydi. Terry'ye dönüp tereddütle, "Acaba seninle bir şey hakkında konuşabilir miyim?" dedim.

Terry aptal değildi. Mortensen'ların hiçbirisi aptal değildi. "Elbette," dedi. "Kızlar, Georgina'yı bırakın ve çizgi filmlere geri dönün. Biz mutfağa gidiyoruz."

"Ama bizimle televizyon izlemesini istiyoruz!" "Biz de gelebilir miyiz?"

Terry sert ama dostça bir baba kanunu koydu ve kızlar büyük bir isteksizlikle kanepeye döndüler. Etkilendim. Bu gruba herhangi bir şeyi reddedebileceğimden emin değildim. Beni mutfağa götürdü ama ikimiz de bir şey söyleyemeden Andrea koridorun sonundan içeri girdi ve beni görünce şaşkınlıkla gülümsedi. Ben de ona şaşkınlıkla gülümsedim ama bu her şeyden çok onun görünüşünden kaynaklanıyordu. Gün ortası olmasına rağmen pijamalarının üzerine bir bornoz giymişti. Karmakarışık sarı saçları ve koyu renk göz halkaları uyuduğunu gösteriyordu.

Terry tezgâha yaslanmıştı ama onu görünce ayağa fırladı. "Tatlım, yatağına dönmelisin."

Omuz silkti. "Kimin burada olduğunu görmek istedim. Nasıl gidiyor?" "İyi," dedim. Sonra, dayanamadım: "İyi hissediyor musun?"

"Biraz keyifsizim. Neyse ki Terry bugün erkek gibi davranıyor. O yapar kızlarla *neredeyse* benim kadar iyi iş çıkarıyor."

Şakaya kibarca güldüm ama kısa süre sonra gülüşüm kayboldu. Bir süre garip bir şekilde durduk, herkes neden burada olduğumu biliyordu ama kimse bu konuda bir şey yapmıyordu. Sonunda derin bir nefes aldım.

"Seth'in nerede olduğunu sormaya geldim."

"Komik," dedi Andrea. "Biz de sana aynı şeyi soracaktık."

Şaşırmıştım. "Nereden bileyim?"

İkisi de öylece bakakaldı.

"Bakmıyorum!"

"Bu birkaç gün önce olduğunda... Maddie ile olan şey..." Terry devam etmeden önce huzursuzca karısına baktı. "Biz sadece senin yüzünden olduğunu düşündük."

"Neden benim yüzümden olsun ki? Ben bunu daha bugün öğrendim."

Andrea nazikçe, "Her zaman senin sayende oldu," dedi. "Hiçbir zaman Başka kimse yok. Maddie'yi seviyoruz. *O da Maddie*'den hoşlanıyor. Ama sorun da bu. Her şey boyunca, senin her zaman doğru kişi olduğunu söyleyebiliriz. Şimdi, aranızdaki ilişkinin kötü gitmesine neden olan şey her neyse bizi ilgilendirmez. Sadece bu yeni gelişmeye pek şaşırmadık."

Terry daha pragmatik bir tavırla, "Yine de nerede olduğunu bilmek isteriz," dedi.

"Bilmiyorum," dedim çaresizce, Andrea'nın sözleri karşısında hâlâ biraz afallamıştım. "Maddie eşyalarını topladığını söyledi, ben de sizin onu sakladığınızı düşündüm."

konumunu ondan saklamalıyız." Onlara şüpheyle baktım. "Peki ya ben?"

"Hayır," dedi Terry. "Gerçekten bilmiyoruz." Bir meleğin yeteneğine sahip değildim ama doğruyu söylediğine inanıyordum.

Andrea başıyla onayladı. "Birkaç gün önce bizi aradı ve ilişkiyi bitirdiğini söyledi. Herhangi bir açıklama yapmadı ama nasıl biri olduğunu bilirsiniz. Zaten pek açıklama yapmaz. Sonra Maddie ve başka kimse onu görmeyince endişelenmeye başladık."

Birkaç gün önce. Seth onunla ilişkisini birkaç gün önce, ruh alma işi ortaya çıktığında bitirmişti.

"Aslında sizi aramaya çalıştık," diye ekledi Terry. "Ama hiç cevap alamadık."

"Ah, evet. Bu hafta ben de hastaydım." Yorgun görünen Andrea'ya bakarken, daha fazla zamanlarını aldığım için birden kendimi kötü hissettim. "Bak, ben gitmeli. Bilgi için teşekkürler. Ondan haber alırsanız bana haber verir misiniz?"

Andrea yine gülümsedi. "İçimden bir ses bizden önce ondan haber alacağınızı söylüyor."

Kendime o kadar güvenmiyordum. Diğer kızlar gitmemi istemedikleri için evden ayrılmak biraz zor oldu ama sonunda onların sevimli pençelerinden kurtulmayı ve kaçmayı başardım. Arabama doğru yürüyordum ki bir ses "O hasta, biliyorsun." dedi.

İrkilerek döndüm ve Brandy'nin arka bahçelerine açılan kapının yanında durduğunu gördüm. Yüzünde uzun zamandır sahip olduğu aynı asık surat ifadesi vardı. "Selam," dedim selamlarken. "Nereden geliyorsun?"

"Buralardaydım. Annem ve babamla konuştuğunu duydum."

Brandy'nin ilk sözlerini tekrar ettim. "Annen... hasta demek istiyorsun, değil mi?"

Bunu söyleyebilirim."

"Hayır, demek istediğim o *gerçekten* hasta. Gerçekten hasta ve bu konuda konuşmuyorlar." Brandy ön kapıya doğru başını salladı. "Başka kimse bilmiyor. Seth Amca bile onun ne kadar hasta olduğunu bilmiyor."

Serin bir esinti ayaklarımın etrafındaki kurumuş yaprakları karıştırdı ama içime dolmaya başlayan soğuğun yanında bu hiçbir şeydi. "Ne kadar hastalıktan bahsediyoruz Brandy?"

Brandy ayaklarını araba yoluna sürterek gözlerini kaçırdı. "Yumurtalık kanseri var. Çok kötü... ama hâlâ ne kadar kötü olduğunu anlamaya çalışıyorlar."

"Buraya geldiğim gün doktora gidiyordu," diye hatırladım yüksek sesle. Andrea o kadar parlak ve neşeliydi ki, rutin bir şeyler olduğunu düşünmüştüm. Teknik olarak burada olmadığımı da fark ettim; burayı rüyamda görmüştüm. Neyse ki Brandy'nin dikkati benim hatamı fark edemeyecek kadar dağınıktı.

"Çok fazla doktora gidiyor. Babam bir sürü işi kaçırıyor. Seth Amca bazen yardım ediyor ve ben de sürekli bebek bakıcılığı yapıyorum."

Birden kendimi inanılmaz derecede bencil hissettim. Brandy'nin huysuzluğunun

Seth ve benim ayrılmamızla ilgiliydi. Ama bu sadece daha büyük bir sorunun belirtisiydi. Annesi tehlikeli bir şekilde hastaydı ve dünyasının her parçası istikrarsızlaşıyordu. Kendi hayatı muhtemelen kız kardeşlerine bakmak için askıya alınıyordu ve amcasının romantik hayatı gibi bir şey bile onun norm olarak gördüğü şeyi dalgalandırabilirdi. Dünyasındaki tüm sabitler yok oluyordu.

"Brandy, ben-"

"Gitmem gerek," diye araya girdi ve yüzü asık bir şekilde kapıya doğru geri döndü. "Kayla birazdan uykusundan uyanacak. Bugün ona göz kulak olmam gerekiyor."

Ben bir şey söyleyemedim Brandy köşede kayboldu. Orada öylece durdum, kendimi kaybolmuş hissediyordum. Kimin için daha kötü hissettiğimi bilmiyordum: Neler olup bittiğini bildikleri için Brandy ve Terry'ye mi yoksa olanlardan habersiz oldukları için küçük kızlara mı? Kendim için yeterince kötü hissediyordum çünkü yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Hiçbir zaman yapabileceğim bir şey olmadı. İnsan hayallerinin ötesinde güçlerim vardı ama bunlar insanlara gerçekten yardım edebilecek güçler değildi.

Aşırı tepki vermemeye çalışarak ve bunu başaramayarak, içim burkularak şehir merkezine doğru yola çıktım. Brandy işlerin kötü gittiğini ama hâlâ durumun boyutunu öğrenmeye çalıştıklarını söylemişti. Elbette daha fazla test vardı, biraz umut verecek testler. Ve elbette tedavi de vardı. İnsanlar kendi başlarına bu kadarını yapabilirlerdi.

Jerome olmasını umduğum yerdeydi. Gerçekten de, Mahzen'in neredeyse bir ofisi olması kadar iyi olduğuna karar verdim. Carter arka masada onun yanında, ikisi de bir şişe Jägermeister'dan shot yapıyorlardı. Bu ikisi içkileri arasında ayırım yapmıyordu. Acaba geçen günün zorluklarını mı içerek unutupyorlardı yoksa başarılarının şerefine mi kadeh kaldırıyorlardı?

İkincisi olmalı çünkü Jerome beni gördüğünde neredeyse gülümsüyordu. "Georgie, yaşayanların arasına karıştın ve minyon haline geri döndün. Yine de... çok mavisin. Her zamanki gibi mavi."

Evet, içiyorlardı. Melekler ve iblisler istedikleri zaman ayılabiliyorlardı ve görünüşe göre o da tüm etkilerinden faydalanıyordu.

"Bazı kötü haberlerim var," dedim karşılına oturarak.

"Ne, Mortensen'i kaybetmekle ilgili mi?" diye sordu

Jerome. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Roman'la konuştum. Gününüzü özetledi - yaşlı adamın sizi kontrol etmesi, romantik rakibinizi rahatlatmanız... Oldukça etkileyiciydi."

Kaşlarımı çattım. "Harika. Roman'a beni gözetletiyorsun."

"Bu casusluk değil. Sadece ondan cevaplar talep ediyorum. Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, bu cevapları vermekten asla mutlu olmuyor."

"Bunu ne sıklıkla yapıyorsun?" İnanamayarak sordum.

"O kadar sık değil." Garson yeni bir şişe getirdi. "Daha çok rüya sonrası nasıl iyileştiğini görmek istedim."

"İyiyim. Ben iyiyim." Carter'a baktım. "Bugün senden yorum yok mu?"

"Beni bu işe karıştırma," diye cevap verdi. "Ben sadece içiyorum." Böyle diyordu ama aynı zamanda çok dikkatli bir şekilde izliyor ve dinliyordu. Alkolün onu etkilemesine izin vermiyordu.

Jerome'a döndüm. "İyiliğimi istemeye geldim."

Gözlerindeki karanlık eğlence yerini kuşkuya bıraktı. "Ne iyiliği?"

"Seni Grace'den kurtarmama yardım ettiğin için bana söz vermiştin, hatırladın mı?"

Evet, artık hiç eğlence yok. "Az önce seni başka bir varoluş düzleminden, zihnine işkence eden yaratıklardan kurtardım."

İrkildim ama sözlerime devam ettim. "Bir iyilik yapacağına *söz vermiştin* ve ben de bunun için çağırmadım. Ayrıca, başın belaya girmesin diye bunu zaten yapacaktın."

"O iyilik teklifi o zamanki dramdan kaynaklanıyordu," diye karşı çıktı. "Muhtemelen her türlü şeyi söyledim."

"*Söz vermiştin*," diye tekrarlardım.

"Sesine italik harfler koymadan da seni gayet iyi anlayabiliyorum Georgie," diye tersledi.

"Ama sen söyledin," diye belirtti Carter. İblisler yalan söyleyebilirdi ve söylediler de ama bazı anlaşmalara bağlıydılar. Jerome sahilde bana bir iyilik yapacağını söylemişti ve bu doğru bir sözdü.

"Peki," dedi sinirli bir şekilde, bir kadeh daha içmek için eliyle işaret ederek.

"Ne istiyorsun?"

Ve tamamen mantıksız bir şeyse bunu kabul etmek zorunda değilim."

"Bilmek istiyorum-"

"Dikkatli ol," diye araya girdi Carter.

Durakladım ve Jerome meleğe ters ters baktı. Carter başka bir şey söylemedi ama o gri gözler hâlâ tetikteydi ve temkinliydi. Benim de olmam gereken buydu. Jerome bana bir iyilik sözü vermişti ve tüm iblisler gibi o da bu sözde mümkün olduğunca çok boşluk bulmaya çalışacaktı. Seth'in nerede olduğunu soracaktım ama bunun bana bir yararı olmayacaktı. Seth'e *ulaşmam* mümkün olmazdı.

"Beni Seth'e göndermeni istiyorum, böylece onunla birkaç gün geçirebilirim."

Jerome beni inceledi, yüzünde kurnaz bir ifade vardı. "Birkaç sorun var. Birincisi, iki şey istemiş olman. Diğeri de benim her şeyi bilen biri olmamam. Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Öğrenebilirsin," dedim. "En azından, eğer bir yere uçtuysa, öğrenebilirsiniz."

Seth'in toparlanması ciddi bir seyahate işaret ediyordu. Maddie arabasının hâlâ evde olduğunu söylemişti, yani bir yere gitmemişti. Eğer gitmiş olsaydı, izini sürmek daha zor olurdu. Ama havaalanlarının kayıtları vardı ve Cehennem'in bu tür şeylerde parmağı vardı.

Jerome bu hafta Sea-Tac'in kayıtlarına erişmek ve Seth'in nereye gittiğini görmek için kolayca bir şeytan ya da daha küçük bir iblis bulabilirdi.

Muhtemelen Hugh'dan bunu yapmasını isteyebilirdim ama bu bana Seth'e gitmem için izin vermezdi, dolayısıyla benim ifadelerim.

"Ve ikimiz de beni hemen oraya göndermenin aptalca olacağını biliyoruz. Birkaç gün istemek bunu değerli kılar, yoksa bu boktan bir iyilik olur."

"Tartışılır," diye yanıtladı Jerome.

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi Carter. "Dünya barışı ya da başka bir şey istemedi."

"Sen karışma," diye karşılık verdi iblis. "Ne istediğini biliyorum."

Carter omuz silkti ve bir içki daha sipariş etti.

"Peki," dedi Jerome sonunda. "Hugh'ya seyahat kayıtlarını kontrol ettireceğim. Biliyorsun, bir belge izi olmayabilir."

"Biliyorum. Ama ya onu bulursan?"

"O zaman ona gidebilirsin. Şimdilik evine git. Keyfimi kaçırıyorsun. Bir haber olursa seni bulurum."

İki kez söylenmesine gerek yoktu. "Yakında," dedim. "Yakında aramak zorundasın." Jerome'un dudakları büküldü. "İfadenin içine bunu koymamışsın."

Carter ona dirsek attı ve Jerome'un zamanında harekete geçeceğine inanmak zorunda kaldım. Sözlerim Seth'in *şu anda* bulunduğu yerde olmak istediğimi ima ediyordu. Beklemenin Seth'in yer değiştireceği, yani istediğimi elde edemeyeceğim anlamına geldiği iddia edilebilirdi. Ayrıca Carter'ın bunun nispeten kolay bir iyilik olduğunu söylerken haklı olduğuna inanmak zorundaydım. Daha fazlasını talep edebilirdim.

Basit ya da değil, cevap almak için beklemek zordu. Daireme döndüğümde Roman gitmişti ve düşünmekten başka yapacak bir şeyim yoktu. İşten izin almıştım ve bundan pişmanlık duymuyordum. Yine de düşüncelerimle baş başa kalmak asla iyi bir şey değildi ve beni rahatsız eden çok fazla şey vardı: Oneroi, Seth, Andrea...

"Tamam, Georgie."

Dört saat sonra Jerome oturma odamda elinde bir

Pop.

Rahatlayarak sarktım. "Onu buldun mu?" "Buldum."

"Ve beni ona göndereceksin -değerli bir süre için?" "Üç gün," dedi iblis.

Sesi sinirli ve sabırsız geliyordu. Ben de

Bunca zamandır içip içmediğini ve bu kesintiye kızıp kızmadığını merak etti.

"Yetmiş iki saat içinde buraya dönmeni istiyorum ve bunu nasıl yapacağın konusunda tek başınasın. Anladın mı?"

"Evet," dedim hevesle. "Beni ona gönder yeter." Onunla konuşmak zorundaydım. Tam olarak ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu. İyi olduğundan emin olmalıydım.

"Ve bu iyiliğe son verir. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," dedim. Jerome'un ilk sözünde olduğu gibi bu sözde de güç vardı. Başka bir şey isteyemezdim.

"O zaman git," dedi.

Oturma odamdan kayboldum..... ve işlek bir kaldırımda yeniden ortaya çıktım.

İnsanlar etrafıma üşüştü, hiçbiri dışarı çıktığımı fark etmemiş gibi görünüyordu.

ince havanın. Güneş batmak üzereydi ama gökyüzü parlak, berrak ve sıcaktı. Çok sıcaktı. Etrafımdaki kitleler plaj kıyafetleri giymişlerdi ve turist havasındaydılar. Onların arasından sıyrıldım ve kendimi büyük, tatil köyü tipi bir otelin önünde buldum.

Ani yer değişikliği -ve ısınlamanın verdiği rahatsızlık- kafamın karışmasına neden olmuştu ve yönümü bulmam gerekiyordu. Etrafımı biraz daha incelediğimde, insanların hem İspanyolca hem de İngilizce konuştuklarını duyabiliyordum. Yakınımdaki en yakın kişiye döndüm; otel üniforması giymiş, kısa boylu, bronzlaşmış bir adamdı ve binanın girişinde taksileri yönlendiriyordu.

Nerede olduğumu sormaya başladım ve bunun biraz fazla aptalca olacağına karar verdim. Oteli gösterdim ve adının ne olduğunu sordum. Tonlarca dili mükemmel bir şekilde biliyordum ve İspanyolca dudaklarımdan kolayca dökülüyordu.

"*El Grande Mazatlán, señorita,*" diye cevap verdi.

Mazatlán mı? Bu sefer aptalca bir soru sordum: "*Meksika'da mısın?*"

Başını salladı ve bana beklediğim deli misin bakışını attı. Muhtemelen çenemin düşmesiyle daha da kötüleşmişti.

Eğer kaçacaksan, sıcak bir yere kaçmalısın diye düşündüm.

Bölüm 22

Kendimi içinde bulduğum durum karşısında hâlâ biraz şaşkın bir halde otele girdim. Seth... Meksika'daydı. Tabii Jerome'un pazarlığına sadık kaldığını varsayarsak. Öyle olduğuna inanmak zorundaydım ama asıl soru beni gerçekten Seth'in yanına gönderip göndermeyeceğiydi. Bu, isteğimde biraz bulanıklaştırılabilecek bir ifadeydi. Otele bakarken Jerome'un yordakçılarının uçak biletinin izini sürerken yerel otellerde Seth'in adını arayacak kadar ileri gitmiş olduklarını umdum. Bana yardım eden adama hızlıca gülümseyerek otelin girişine doğru yöneldim.

Bu kadar çok turiste hitap eden bir yerde, personelin çoğu İngilizce konuşuyordu, benim için çok da önemli değildi. Resepsiyona gidip Seth Mortensen adında bir misafirleri olup olmadığını sordum. Orada çalışan kadın aradı ve bilgisayarlarında onu bulduğunda nefesimi tuttum. O buradaydı. Onu gerçekten bulmuştum.

Sayılır. Oda numarasını sorduğumda otelin bu bilgiyi veremeyeceğini söyledi. Ancak beni onun odasına bağlayabilirdi. Kabul etmeden önce tereddüt ettim. Eğer Seth gerçekten bulunmak istemiyorsa, yerini tespit ettiğimi öğrendiğinde otelini ve hatta şehirini değiştirebilirdi. Yine de iletişim kurmak için başka bir yolum yoktu, bu yüzden kadının beni bağlamasına izin verdim. İşe yaramadı. Cevap gelmedi.

Ona teşekkür ederek tatil köyünün arka tarafına yöneldim, bir sonraki hareket tarzımı belirlerken hayal kırıklığımdan kurtulacağımı ve düşüncelerimi temizleyeceğimi umuyordum. Binanın arkasında uzanan havuz ve plaj sadece misafirlere ayrılmıştı ama güvenliği atlatmak yeterince kolaydı. Hatta bir salonda kısa süreliğine yalnız kaldığımda daha uygun bir kıyafete bürünme fırsatını bile yakaladım: kırmızı bir bikini ve peştemal.

Dışarıda sıcaklık beni bir kez daha vurdu ve güneşin içime işlemesine izin vererek durakladım. Saat dilimi Seattle'dan çok da farklı değildi ama akşamın erken saatlerinde bile sıcaklık çok yüksekti ve ben bunu seviyordum. Havuzun ve barlarının ötesinde, mavi, mavi suyun etrafında kıvrılan yumuşak altın rengi kumları görebiliyordum. Hala büyüdüğüm kadar canlı değildi ama yine de güzeldi.

Güneş arayanlar günün son ışıklarını yakalamaya çalışırken şezlonglar ve kabinler sahil boyunca dağılmıştı.

Kendime ait bir sandalye ve belki bir mai tai bulmayı umarak oraya doğru yürüdüm.

Eğer Seth'i hemen bulamayacaksam, ben de-

İşte oradaydı.

Aniden durdum, neredeyse genç, kıkırdayan bir çiftin bana çarpmasına ve içkilerini dökmelerine neden oluyordum. Buna inanamıyordum. Tanrı gizemli yollarla çalışıyor olabilirdi ama cehennem etkili yollarla çalışıyordu.

Çiftten özür dileyerek mırıldandım ve Seth'e doğru yürümeye başladım, birkaç adım sonra tekrar durdum. Ne yapacaktım? Ne söyleyecektim? Seth bir nişanı bozmuş ve tanıdığı herkesten kaçmıştı. Şimdi ben buradaydım, onun kaçışına müdahale ediyordum. Aklımdan birkaç senaryo geçirmiştim ama somut bir şeye karar verememiştim. Derin bir nefes alarak, sadece ilerlemeye ve kanatlanmaya karar verdim.

Sandalyesinin arkasından yaklaştım, yaklaştıkça gölgem onun üzerine düşüyordu. Üzerinde şortu ve Tootsie Pops tişörtüyle yayılmış yatıyordu. Yanında şüpheli bir şekilde alkollü görünen bir içki duruyordu ve bu açıdan kapağını göremediğim bir kitap okuyordu. Bir kez daha durdum, ne hissettiğimi şaşırmıştım.

"Parfüm," dedi hiç uyarmadan. "Burada bile kokusunu alabiliyorum. Seni nerede görsem tanırım. Sümbülteber ve tütsü."

Etrafında dolaştım ve sağ tarafında durdum. Ellerimi kalçalarımın koydum. "Beni gördüğüne şaşırmış görünmüyorsun."

Güneş gözlüklerini çıkardı ve yüzünde o küçük, eğlenceli gülümsemelerden biriyle beni inceledi. "Öyleyim... ve değilim. Ortadan kaybolmakla iyi bir iş yaptığımı sanıyordum. Ama biri beni bulacak olursa, bunun sen olacağını biliyordum."

"İyi bağlantılarım olduğu için mi?"

"Çünkü sen sensin."

Kumda boş bir yer ararken, oturmak için eğildim ama Seth şezlongunda kaykıldı ve yanındaki boşluğu gösterdi. Bir an tereddüt ettikten sonra uzandığı yerin yanına oturdum ve bacaklarımız birbirine değerken ona baktım. İçkisine uzandı -içinde bir salataya yetecek kadar dilimlenmiş meyve olan şeftali renginde bir canavar- ve bir yudum aldı.

"O da ne?" diye sordum. "Ona

el Chupacabra diyorlar."

"Demiyorlar."

"Var. Sanırım içinde elli çeşit votka var. Seversin." "*Beğenmene* şaşırdım."

"Eğer kötü adam olacaksan, sonuna kadar gitmelisin," diye yanıtladı ve garsona bir içki daha getirmesini işaret etti.

"Sen kötü biri değilsin," dedim usulca.

"Öyle mi? Evde de böyle mi söylüyorlar?"

Uzaklara baktım ve kıyıya vuran küçük dalgaları izledim. "Çok fazla insanla konuşmadım. Çoğunlukla ailen endişeli."

"Soruyu düzgünce geçiştirdiniz."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Ona geri döndüm.

Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Söyleyecek ne var ki? Onun kalbini kırdım. Senin kalbini kırdım."

Kalbim. Benim gibi birinin ilişki yaşaması gerektiğini düşünmüyorum."

"Bu çok saçma. İnsanların ruhunu emen sen değilsin." "Bu metaforu ne kadar gerçek anlamda kullandığına bağlı."

"Seth, dur. Bunu şakaya vurmayı bırak. Bunu neden yaptın?"

"Sormak zorunda mısın?" Yeni içki oldukça hızlı bir şekilde geldi ve bana uzattı. Haklıydı. Tadında elli çeşit votka varmış gibiydi. "Hissetmedim. Hissetmem gerektiği gibi değil. Bunu biliyorsun."

Yaptım ve konuşmamızın açık ve dürüst doğası beni şaşırttı. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştık... yani çıkmaya başladığımızdan beri. Aramız açıldığından beri her şey gariplik ve korunaklı duygulardan ibaretti.

"Ama neden şimdi?"

Uzamlara bakma sırası ondaydı, kartpostal manzarasını görmeden seyrediyordu. Güneş ışığı henüz tam olarak turuncuya dönmemişti ama saçlarındaki bakır ve gözlerindeki kehribarı ortaya çıkarıyordu. Ona baktım, her şeyi anladım, cevap vermesinin ne kadar uzun sürdüğünü fark etmedim bile.

"Georgina," dedi sonunda, gözleri hâlâ başka yerdeydi. "Noel'de aramızdaki ilişkiyi bitirdiğimde... bunu bir gün seni incitmemek için yaptım. Ve sanırım sen de beni incitmeyesin diye. O zaman Maddie'ye yanlış nedenlerle gittim ama onu gerçekten önemseydiğim için o kadar da kötü görünmüyordu - yani her gün gözünün önünde bununla yaşamak zorunda kalman dışında. O kısmın olmasını hiç istememiştim."

"Sorun değil," dedim otomatik olarak, sesindeki üzüntüden nefret ederek.

"Ben-" "Şşt," dedi elini kaldırarak. "Bir kez olsun gerçekten konuşacağım, o yüzden

"Cesaretimi kaybetmeden önce bana izin ver."

Gülümsedim -her ne kadar bunların hiçbirisi o kadar komik olmasa da- ve başımı salladım.

"Her neyse, keşke sevmediğim ya da saygı duymadığım birini seçseydim. Bu işleri daha basit hale getirirdi. Ama zaman geçtikçe kendimi ona yakınlaşırken buldum - ama senden uzaklaşırken değil. Planım işe yaramıyordu. Sadece ikimize daha fazla zarar veriyordum. Belki de o zaman ortadan kaybolmalıydım."

Herhangi bir yorum karşısında dudağımı ısırdım.

"Acı çekmeyen tek kişi Maddie'ydi - çünkü onu karanlıkta tutuyorduk. Ve sen ve benden sonra... bilirsin işte. Birlikte olduktan sonra kendimi çok korkunç hissettim... çok suçluydum... Ona yaptıklarım için kendimden nefret ettim. Umutsuzca bir kişinin bundan mutlu çıkmasını istedim. Onun mutlu bir cehalet içinde kalmasını istedim. Bunu telafi etmek istedim."

O kadarını çıkarmıştım. Ayrıca suçluluk duygusunu da biliyordum... ruhunda bir leke bırakan günahıtan kaynaklanan suçluluk duygusunu. Seth bu kısmı bilmiyordu ve muhtemelen hiç bilmemeliydi.

"Ama ona verebileceğim mutluluk gerçek değildi," diye devam etti. "Ve bunu geçen gün Erik'lerdeyken fark ettim ve ben... kahretsin, Georgina. Ne olduğunu ya da ne gördüğümü gerçekten bilmiyorum. Sadece iki tane var

Emin olduğum Şeyler var. Birincisi, Jerome gelip sana yardım etmek için onunla gelmemi istediğinde geldim. Eğer beni cehenneme götürmesi gerektiğini söyleseydi, götürürdüm."

Gözlerimi kapattım. "Seth-"

"Oraya gittiğimde ve Erik beni istediği yere gönderdiğinde... Şey, yaşıadığım her Şeyin ötesinde bir Şey hissettim. İlk baŗta kafam çok karıŗıktı ve yönümü Őaŗırmıŗtım. Seni bulmakla ilgili ne söylediklerini anlamadım. Gerçeküstü görünüyordu. Sonra, dünyadaki en kolay Şey oldu. Sadece seni aradım ve oradaydın. Tüm o boŗluk ve kaosun içinde sana ulaŗmak kendi içime bakmak gibiydi. O kadar yakındık ki... fiziğe ve bildiğim tüm doğa kurallarına meydan okuyordu. Böyle biriyle birlikte olabileceğim gerçek gibi görünmüyordu.

"Ve bittiğinde, dediğim gibi, az önce neyin parçası olduğumdan emin değildim. Ama baŗka hiçbir kadınla böyle bir bağ yaŗamadıđımı biliyordum. Belki bir tek sen varsın, belki baŗka bir tane daha var... ama ne olursa olsun, Maddie'yle böyle bir Şey yaŗamadım. O harika biri. Onu seviyorum. Ama o durumda tekrar? Onu asla bulamazdım. Ve onu bu bağdan yoksun bir hayata sürüklemenin adil olmadığını biliyordum. Sen ve ben... Aramızda ne olduğunu anlamıyorum ama hayatımı sen olmayan biriyle geçirmektense yalnız geçirmeyi tercih ederim."

Sessizleŗti ve bu, hızlı bir yanıt veremediğim o garip zamanlardan biriydi. Bunun yerine, elimi onunkiyle birleŗtirdim ve sandalyede yaptığı yerde yanına uzanıp baŗımı göğsüne yasladım. Elini omzuma koydu, kaldığımdan emin olmak için parmaklarını tenime bastırdı. Kalbi kulağımın dibinde atıyordu.

"Bu nasıl sona erecek?" Kasvetli bir Şekilde sordum.

"Ben... bilmiyorum, Cady ve O'Neill'in sonunun nasıl olacağını bildiğimden daha fazla bilmiyorum." İ ekti. "Yalnız olacağıma dair bir his var içimde. Aramızda deđiŗen her Şeye rağmen, aslında hiçbir Şey deđiŗmedi."

"Ben... Bilmiyorum."

Yine zekice sözlerim kaybolmuŗtu ama o haklıydı. Ayrıldığımızdan bu yana bir ömür gemiŗ gibiydi ama aynı sorunlar hâlâ devam ediyordu. Ruhlarımızın evrensel bağı hakkında Őiirsel sözler söyleyebilirdim ama ben onu reddettiğim sürece bu bağ asla fiziksel olarak eŗleŗemezdi. Ve lmllk... Ölümlülük her zaman üzerimize geliyordu. Seth sonsuza dek yaŗamayacaktı ve bu bilgi - mecazi anlamda konuŗursak - beni öldürüyordu.

Bu da bana bir Şeyi hatırlattı. Baŗımı kaldırdım ve kendimi ona yasladım, böylece yüzüne bakarken saçlarım etrafımızda asılı kaldı. "Eve ne zaman geliyorsun?"

Saçlarımın bir kısmını tarayarak kulağımın arkasına sıkıŗtırdı. Tekrar gevŗedi. "Eve geleceğimi kim söyledi?"

"ŗaka yapma. Yapmak zorundasın."

"Şaka yapmıyorum. Sence oraya geri dönebilir miyim? Maddie'yi göremem.... Ona yaptıklarımı görmeye dayanamıyorum."

"Onu görmek zorunda değilsin," dedim. "Dükkâna gitme. İnsanlar her zaman ayrılır ve taşınmak zorunda kalmazlar."

Seth başını salladı. "Evet, ama şansım yaver giderse yine de karşılaşırız. Bir sinemada. Bir restoranda. Bir yerde. Ben bir korkağım, Georgina. Onu görmek istemiyorum... hele ki... şey, ona söylediğimde yüzünü görmedin."

"Daha sonra yüzünü gördüm," dedim. "Muhtemelen yeterince yakındı. Sırf ondan kaçmak için Seattle'a asla geri dönmeyeceğini söylediğine inanamıyorum."

"Kaçındığım tek kişi o değil." Yine asi saçlarını geriye atmaya çalıştı. Yine başaramayınca elini kolumdan aşağı kaydırды ve parmak uçlarıyla kolumun kıvrımlarında gezindi. "Ben de seni görmeye dayanabileceğimi sanmıyorum. Şu anda seninle olmak bile... Sanki hem dünyanın en iyi şeyi hem de en kötüsü. Seni her zaman görmek, birlikte *olamayacağımızı* ve birbirimizi her zaman göreceğimizi kanıtlar. Öğrendiğim bir şey varsa o da kaderin ikimizin uzun süre ayrı kalmasına izin vermediğidir."

Seth'in sözleri çok tuhaf bir çelişkiydi. Bir yandan, bensiz hayatının ne kadar acı verici olduğuna dair sevgi ve romantik duygularla doluydu. Ancak... bundan daha fazlası vardı. Daha önce onda hiç görmediğim yenilgiyi kabullenmiş bir tavır vardı. Tüm bunların içinde bir yerlerde Seth yeni bir acılık kazanmıştı ve Hugh'nun yapabildiği gibi ruhunu görebilseydim, günah lekesinin eskisinden daha da koyu olacağını düşünerek huzursuz oldum. Bir deneme daha yaptım.

"Beni denklemden çıkar. Ailen için geri dönmelisin. Sana ihtiyaçları var. Andrea hasta."

"Herkes hasta olur. Bu ikna edici bir argüman değil."

"Hayır... anlamıyorsun. Sana söylemediler. Grip falan değil... Kanser."

Bu bir tepki aldı. Yüz ifadesi sertleşti. "Hayır, öyle değil." "Var."

Brandy söyledi."

"Kafası karışmış olmalı," dedi kararlılıkla. "Bana söylerlerdi."

"Soğuk algınlığı ile yumurtalık kanserini karıştıracaklarını sanmıyorum. Peki sence böyle bir şeyi uydurur mu?"

Bir an düşündü. "Hayır, hayır, yapmazdı. Ama neden hiçbir şey söylemediler?"

"Sanırım daha fazlasını öğrenebilmek için kimseye söylemediler. Anlamıyor musun?" Yalvarışımı daha da güçlendirmek umuduyla daha da yaklaştım. "Sana ihtiyaçları var. Onlar için eve gitmelisin."

Bir an için onu yakaladığımı sandım ama sonra yavaşça başını salladı. "Bensiz de iyi olacaklar. Sen de kendin söyledin, ne olacağını öğrenmek için bekliyorlar."

Daha fazla. O kadar da kötü olmayabilir."

"Seth! Kanser bu. Ne olursa olsun bir şekilde kötü olacak. Onları nasıl terk edebilirsin?"

"Kahretsin," dedi, onu gördüğüm en kızgın haliyle - ki bu her zaman oldukça ılımlı olmuştur. "Şu anda omzumda bir ahlak meleğine ihtiyacım yok. Sadece izin ver... sadece bir kez olsun bencil olmama izin ver. Her şeyden uzaklaşmak istiyorum. Her zaman sorumlu kişi olmak yerine bir kez olsun sorunlarımdan saklanmak istiyorum. Olabilecek ya da olamayacak şeylerle bana eziyet etmek için buradaysan, o zaman sadece... sadece gitmelisin. Bırak saklanayım ve özgür olayım. Bırak yeni seriyi yazayım ve diğer her şeyi unutayım."

Neredeyse uzun zaman önce yaptığım şeyin bir aynasıydı. Sadece, sorunlarımı unutmaya çalışmak yerine, herkese kendimi unutturdum. Bazen, pazarlığa bu son kısmı da eklemiş olmayı diliyordum. Sonuç olarak, onun nereden geldiğini anlayabiliyordum. Tüm kötü şeyleri yok etme özlemini anlayabiliyordum. Bunu ben de istemiştim. Bunun olmasını *sağlamıştım*. Mesele şu ki, ondan kendimden daha fazlasını beklemiştim. Tereddütümü hissederek yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni küçük bir öpücüğün içine çekti. Geri çekildim ve şaşkınlıkla bakakaldım.

"Neydi o?" Ben sordum.

"Nihayetinde senden kaçmaya çalışıyor olabilirim, ama şu anda elimde olduğuna göre, bunun tadını çıkarabilirim." Gözlerinde hınzır bir parıltı vardı, içimdeki tüm kuşkulara rağmen gülümsemekten kendimi alamadım.

"Sen ikiyüzlüsün," dedim.

"Bir fırsatçı," diye karşı çıktı. "Burada gerçekten ne yapıyorsun Georgina? Ne istiyorsun?"

Bakışlarımı indirdim. Bilmiyordum. Neden burada olduğumu bilmiyordum. Onun iyi olduğundan emin olmak için gelmişim... ama sonra ne olacaktı? Hep bir ileri bir geri gidiyordum. Onu seviyordum. Onu unutmam gerekiyordu. Bir ileri bir geri.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Elimden gelenin en iyisi bu."

Ve daha fazla düşünmeden onu tekrar öptüm, bu sefer daha uzun süre, eskiden yaptığımız öpüşme türlerine geri dönmenin ne kadar kolay olduğuna şaşırdım

-Onun enerjisini almaya başladığımda sınırı zorlayanlar. Daha ileri gitmeye hazır gibi görünüyordu, bu yüzden onu durduran bendim ve güneşin batışını ve gökyüzünü parlak renklerle boyamasını izlerken ona karşı yatmaya geri döndüm. Hiç itiraz etmedi, sadece bana yakın olmaktan memnun görünüyordu.

Akşam yemeğini tatil köyünün restoranlarından birinde yedik, valizimin olmaması şekil değiştirmemle ilgili bir sorun değildi. Menekşe rengi bana ilk tanışmamızı hatırlatan v kesim seksi bir gece elbisesi çıkardım. Akşam yemeğinde konuşup içki içerken sohbetimiz her zamanki eğlenceli ve rahat tavrımıza büründü. Maddie denklemden çıkarıldığında, tam da söylediği gibiydi: çok şey değişmişti ama değişmemişti. Aramızdaki uyum ve

bağlantı... hepsi aramızda yandı - zahmetsiz sohbet boyunca birbirimizi dikkatle incelerken cinsel gerilim de öyle. Onu uzun zamandır görmediğim kadar canlanmıştı ama bunun içkiden mi yoksa özgürlüğünden mi kaynaklandığını bilemiyordum.

Sonunda tekrar onunla birlikte olduğum için kalbim şarkı söylese de, hala milyonlarca şüpheyle boğuşuyordum. Bana onları bir kenara itmemi söylemişti ama bu çok zordu.

Maddie. Altında yatan karamsarlık. Kaçma arzusu. Ailesi. Kendi bencilliğim.

Ama akşam yemeğini bitirdiğimizde tüm bu endişeler uçup gitti. Onun odasına -şimdi karanlık olan suya bakan geniş ve ferah bir süit- döner dönmez birbirimize sarıldık. Aramızda birikmiş olan özlem patladı. Elleriyle elbisemin fermuarını açarak vücudumdan sıyırdı.

Yatağa düştük ve ben onun şortunu yırttım, mantık ve sorumluluk yoktu. Elleri vücudumda, kalçalarımın yanlarında gezinirken, ağzı köprücük kemiğimden göğüslerimin arasındaki noktaya ve nihayet göğüslerden birine ve sertleşmiş meme ucuna doğru hareket etti.

Pantolonunu çıkarırken yaşam enerjisinin parıltısının içime sızmaya başladığını hissettim. Birkaç dakikalığına bunun sonuçlarını görmezden gelebildim. Sadece onu istiyordum. Aylar önce onun bedeni benim bedenimdeyken hissettiklerimi hissetmek istiyordum ve o mükemmel birleşmeyi hissediyordum. Yaşam enerjisi bir afrodisyaktı ve fiziksel bedenimin hissettiği arzuyu artırıyordu.

Belki de çıktığımız günlerden kalma bir tepkiydi, ama bir kez daha, her şeyi durdurması gereken kişi bendim. Hala iç içe olmamıza rağmen aramıza biraz mesafe koydum.

"Tamam," dedim, kalbim göğsümde çarpıyordu. "Çizgiyi geçmek üzereyiz."

Seth'in gözlerinde şehvet vardı. Şehvet, aşk ve benim de nihai doyuma ulaşmak için duyduğum o yakıcı ihtiyaç. "Biraz aşık, değil mi?" diye sordu nefes nefese. "Hissettim."

"Evet," diye itiraf ettim. "Fazla değil." *Fazla değil çok fazla.*

Biraz kaşlarını çatı, eli hâlâ bacağımanın üzerinde geziniyordu. Çok, çok tehlikeliydi. Biraz daha devam etse yine uçurumun kenarından dönecektik.

"Bunu daha önce de hissettim," dedi. "Benden biraz almaya başladığında. Sadece belli belirsiz bir his ama oradaydı. Her nasılsa... her nasılsa, bu sefer o kadar kötü görünmüyordu."

Haklıydı ve bunun nedeni ruhundaki o hafif karartıydı.

Elbette, Cehennem'deki pek çok insan kadar kötü değildi ama o küçük iz bile bir fark yaratıyordu. Bunu hissedebiliyordum. Önceden tertemiz ve saftı, pırıl pırıl bir gümüş ve su katılmamış bir hayat. Çoğu hâlâ oradaydı... hafif bir gölge dışında, hayatındaki insanlara sırtını dönmeye karar verdikçe arttığından şüphelendiğim bir gölge. Ve bir ruh ne kadar karanlıksa, o kadar azını alırdım.

"Haklısın." Teknik detaylara girmeye zahmet etmedim. "Ama yine de kötü olurdu."

"Sadece bir kez riske girmek için çok mu kötü?"

Eski bir tartışma. "Benden vazgeçmene ne oldu?"

"Gerekirse yaparım. Buna hazırdım. Ama bu sen buraya gelmeden önceydi... Bana hala nedenini, ne istediğini söylemedin. Yine olsa yine yapardım. Yine birlikte olurdu ama artık fiziksel sınırlar yok." İtirazlarımı kesti. "Biliyorum, riskleri biliyorum. Ve aramızdakinin seksten daha fazlası olduğunu ben de biliyorum, senin de bilmen gerektiği gibi. Ama olmaması gerektiğini ne kadar bilsek de bu yine de bir dikendi. Böyle bir şeyin tekrar olmasını istemiyorum. Bu riski alacağım. Bu benim seçimim."

"Bilmiyorum. Ben sadece..."

"Bu 'yapamam'dan daha iyi." Kıkırdadı. Yaklaştı, dudakları dudaklarıma değdi. "Ve eğer hayır dersen, o zaman öyle olacak. Ama belki... belki sadece bu seferlik yapabiliriz... belki sadece bir kez...."

Dudakları bir kez daha, bu sefer daha sert bir şekilde dudaklarıma bastırıldığında ve bedenlerimiz tekrar birbirine yaklaştığında gözlerimi kapattım. Yine haklıydı. Bu sefer neredeyse teslim olabilirdim. Son zamanlarda çok fazla şey yaşamıştım, çok fazla duygusal ve ruhsal çalkantı. Onunla birlikte olmak şu anda dünyadaki en doğal şey gibi geliyordu... ama uyarı alarmlarım hâlâ çalıyordu. Eğer karanlık bir ruhla onun hayatını kısaltırsam, cehenneme çok daha yakın olacaktı.

"Hayır," dedim sonunda. Geri çekilmeye devam etmek giderek zorlaşıyordu.

"Hâlâ yapamam. Henüz yapamam. Asla demiyorum... Sadece. Kafam çok karışık. Özür dilerim." Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama beni rahatlatmak için konuyu tekrar açmadı. Eğer zorlasaydı karşı koyamayabilirdim. "Ama kalacak mısın? Kalacak mısın?"

En azından benimle bir gece geçirir misin?"

Başımı salladım. "Üç gün kalabilirim."

"Üç gün. Bu mükemmel. Bununla başa çıkabilirim. Her şeyi düşünmek için üç gün daha. Eğer birlikte kalabilirsek... o zaman kalacağız. Kalamazsak, başka bir Georgina çıkana kadar yalnız kalacağım." Alaycı ses tonu bu konuda şüpheleri olduğunu gösteriyordu. "Şimdilik bu kadar yeter."

Ondan sonra birbirimizin kollarında çıplak bir şekilde uzandık ve mucizevi bir şekilde olayların tırmanmasını engelledik. Tabii ki bu, flört ederken mükemmelleştirdiğimiz bir beceriydi, bu yüzden doğal olarak - isteksizce de olsa - buna düştük. Sanki birbirimizi yıllardır görmemişiz ve arayı kapatmamız gereken bir ömür varmış gibi uzun süre konuştuk. Ki bu gerçekten o kadar da uzak değildi.

Sonunda o uyudu ama ben huzursuzdum. Karanlıkta onun huzurlu nefes alışını izledim, uykusu içkiden ağırlaşmıştı. Teni benimkine karşı sıcaktı ve kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar güvende hissediyordum.

Üç gün. Bu üç günü geçirecektik ve bir süre daha, eskiden olduğu gibi yine benimmiş gibi davranabilirdim. Eğer seçersem, hatta

Bunu kalıcı hale getirmek. Ona bunu düşüneceğimi söylemiştim. Tüm bunlarla ilgili tek sorun, hiçbir şeyin eskisi gibi olmamasıydı. Rüya kafamda yeniden canlandı, yalan olabilecek rüya. Seth rüyamdaki adamdı, eğer Oneroi'nin bana gösterdiği şey doğruysa birlikte olabileceğim adam. Ama kollarımda yatan bu Seth rüyamdaki adam mıydı? Rüyamda gördüğüm sonsuz derecede nazik ve iyi biriydi, aşık olmuştum. Gerçek Seth değişmişti -yavaş yavaş, evet...ama değişim oradaydı.

Geçen yılki değişimin bir kısmının benim onun hayatına girmemin bir sonucu olduğunu düşünerek onu yargılamam yanlıştı. Yine de, bir kez daha, içimdeki o bencil parça direnmesi gerektiğini düşündü. Seth'e ahlaki karakteri yüzünden aşık olmuştum, bu beni her zaman bir erkeğe çeken bir şeydi. İronik ve muhtemelen bir cehennem hizmetkârı için ikiyüzlüce. Seth'i hâlâ seviyordum, aramızdaki bağı hâlâ hissediyordum ama artık işler değişmişti. Bu acımasızlık, kendini kolay ve bencil bir inzivaya çekmek istemesine neden olan bu tavır ondan beklediğim şey değildi.

Daha fazlasını beklerdim.

Onu kaybetmek istemedim. Bu son birkaç günü onunla geçirmek istiyordum. Onunla sonsuza dek birlikte olmak istiyordum ama kalırsam nefret ettiğim bu tutumu daha da ilerletmiş olacaktım. İçindeki karanlığı cesaretlendirecektim. Bunu görmek istemiyordum. Onu ne kadar sevsem ve onunla geçireceğim birkaç ana daha tutunmak istesem de, beni bu kadar hayal kırıklığına uğratan bu Seth'le kalmanın kötü bir fikir olduğunu fark ettim. Seth yanlış bir kadınla birlikte olmaktansa yalnız kalmayı tercih edeceğini söylemişti. Onu böyle görmektense ondan ayrı kalmayı tercih ederdim. Onunla ilgili anılarımın saf kalmasını istiyordum.

Ve böylece, kalbim kırılrsa da, kendimi ondan ayırdım. Ağır uykusunda hiç kıpırdamadı. Yine, ikiyüzlülük gözümünden kaçmamıştı. Onu bir içki içmeye ikna etmek için o kadar çok uğraşmışım ki, şimdi kokteylleri acısını dindirmek için bir yol olarak kullandığı için onu küçümsüyordum. Ne kadar aptalca, diye düşündüm, onun kararmış ruhunun sonunda birlikte olmamızı kolaylaştırması... ama yine de kalbim için bunu imkânsız hale getirmesi.

Kot pantolon ve hafif bir atlet giyerek şekil değiştirdim ve bir otel kırtasiye malzemesi buldum. Üzerine bir şeyler karaladım:

Seth,

Üzgünüm ama gitmek zorundayım. Sana her şeyi düşüneceğimi söylemiştim ama yanılmışım. Seni kalamayacak kadar çok seviyorum.

Çok mu şifreli? Tüm bu duyguları ifade etmenin yetersiz bir yoluydu ama bir şekilde beni anlayacağından şüpheleniyordum. O beni tanıyordu. Mektubu komodinin üzerine bıraktım ve birkaç dakika boyunca onu izledim, sevdiğim ve her zaman seveceğim adama hayranlıkla baktım. Sonunda gözlerim ıslak bir şekilde arkamı döndüm ve havaalanına giden bir taksiye binmek üzere odadan çıktım.

Bölüm 23

"Nerelerdeydin?" diye sordu Roman.

Seattle'a ancak ertesi gün inebildim. Anlaşılan Meksika'dan Kuzeybatı Pasifik'e uçak bileti bulmak, özellikle de kısa bir süre içinde, ölümsüz ışınlanmadan biraz daha uzun sürebiliyor.

"Bilinen dünyanın sınırına kadar ve geri," dedim, kanepeye düşerek. Her iki kedi de yanıma geldi, genelde Roman'a yaltaklandıkları için bunu biraz kendini beğenmişlikle karşıladım.

"Ne yani, Güney Dakota mı?"

Yüzümü buruşturdum ve bir kolumla gözlerimi kapattım. Seth'i bulmak için yaptığım yolculuk sadece yirmi dört saat sürmüştü ama gerçekten de bu kadar kısa sürede katlanılacak çok şey vardı. "Seth'i buldum."

"Ah." Roman'ın coşkusu önemli ölçüde azaldı. "Sanırım ortadan kaybolması Maddie'nin söylediği kadar süt kartonuna değer bir şey değildi."

"Onu yakalamak için şeytani bir yardım çağırmak zorunda kaldım." "Ve?"

O artık özgür olduğuna göre gün batımına doğru birlikte mi koşuyorsunuz?"

Gün batımından bahsedince irkildim, Seth'le sahilde birbirimize nasıl sarıldığımızı hatırladım. "Pek sayılmaz. Ben... onu terk ettim."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Seth'le olan biten her şeyi anlatmaya çalıştım ama kolay olmadı. Bırakın bir başkasına anlatmayı, beynimin içinden çıkamayacağı kadar çok şey vardı. Bitirdiğimde kendimi öncekinden daha da bitkin hissettim.

"Yani bu kadar mı? Birbirinizi bir daha hiç görmeyecek misiniz?" Roman'ın sesi şüpheciydi.

"Geri dönmeyeceğini söyledi ve ben de burada kalmadım. Yani, evet."

"Buna inanmakta zorlanıyorum. Sadece o otelde mi yaşayacak? Kalıcı olarak mı? O bile bu kadar para kazanamaz."

"Hayır, yemekte başka bir yere yerleşeceğinden bahsetti. Sadece nereye yerleşeceğine karar vermedi."

Aramızda bir dakika kadar sessizlik oldu. Tek ses dışarıdaki trafik ve Aubrey'nin kulağımın dibinde mırıldanmasıydı. Sonunda Roman "İyi misin?" diye sordu.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Aynen dediğim gibi. Bu senin için kolay olmamalı. Demek istediğim, Oneroi'den beri hiç boş vaktin olmadı."

Sözlerinin beni neden şaşırttığını bilmiyorum. Sanırım bunun nedeni, hayatımda her zaman devam eden tüm sıkıntıların ortasında, çok az insanın bana iyi olup olmadığını sormasıydı. Belki de iç karartıcı şeyler benim için çok sıradan olduğu için sormaktan vazgeçmişlerdi. Seth daha karanlık bir yola düşmüşken Roman'ın sosyopatlıktan şefkate geçmesi ne kadar tuhaf diye düşündüm. Elbette Roman'ın aslında şefkatli bir sosyopat olmadığına dair elimde sağlam bir kanıt yoktu. Yine de ona minnettarlığımı ifade eden bir gülümseme verdim.

"Ben iyiyim ya da eninde sonunda iyi olacağım. Teşekkürler."

Gülümsememde ona umut veren ya da ilham veren bir şey olmalı çünkü kendi gülümsemesi ıslıl ıslıl oldu. Gülümsememin ne kadar güzel olduğunu, yüzünü nasıl aydınlattığını unutmışum. Bundan sonra tehlikeli konuları yalnız bıraktık ama gecenin geri kalanını birlikte takılarak geçirdik. Hiçbir şekilde tamamen iyi değildim ama bir süreliğine sıradan ve dramadan uzak olmak güzeldi. Acaba hayatım şimdi böyle mi olacaktı?

-Ve Roman'ın nasıl bir rol oynayacağını.

Yine de, Seth'in olmadığı bir dünyaya alışmak sonraki birkaç gün boyunca kolay olmadı.

Maddie'yle birlikteyken bile, onu görmek bana acı verdiğinde bile, o hâlâ oradaydı. Ve ben onun orada olduğunu biliyordum. Şimdi, gittiğini ve geri gelmeyeceğini bilmek, hayatımın geri kalanı dengelenmeye başlasa bile kalbimde garip bir boşluk bıraktı.

İşe döndüm, bu mağaza için iyi bir şeydi çünkü Maddie çok ihtiyaç duyduğu izni almıştı. Doug aracılığıyla onu kontrol ettim ve Seth için ağlamasını dinlemekten hoşlanmayacağımı bilmeme rağmen gerekirse yanına gitmeyi teklif ettim. Elbette, aynı şeyi ben de yaptığım için, belki de teselliye geri çevirmekte bu kadar aceleci davranmamalıydım.

"Şu anda sadece yalnız kalmak istiyor," dedi Doug, kapıma doğru eğilerek. Bugün hiç şakası yoktu, her zamanki tuhaflığından eser yoktu. "Hâlâ üzgün ama çok dayanıklı biri. Biriyle görüşmeye hazır olduğunda sana haber veririm."

"Tamam." Kalbim onun için çarpıyordu. "Beni haberdar et."

Kapanış saati yaklaşıyordu ve ben de akşam işlerine yardım etmek için mağazanın ana bölümüne gittim. Çalışanlardan birkaçı çoktan evlerine gitmişti. Onlardan biri Gabrielle'di. Ve Cody ile birlikte gidiyordu.

"Neler oluyor?" O çantasını almaya giderken ben de ona fısıldadım. Siyah bile giymemişti.

"O zamandan beri birkaç kez dışarı çıktık... yani senin dikkatin dağınıkken." Mutluluğu için özür diler gibiydi.

"Bu harika," dedim. Aşk bu dünyada bir yerlerde hayatta kalmayı başarıyordu. "Fikrini ne değiştirdi? Konser mi?"

"Birazcık. Sanırım bu kapıyı açtı. Sadece geceleri takılacağım için çok heyecanlı. Ve ona gerçek vampirleri gösterebileceğim için."

"Ne? Onu Peter'ın vampir olduğuna ikna etmeyi mi başardın?" Sıradan bir insan için bu, Cody'nin vampir olmasından bile daha az olasıdır.

"Hayır, tabii ki değil." Aşk dolu ifadesi biraz sertleşti. "Ama Milton -Eugene'deki vampiri hatırlıyor musun? Bu hafta şehirdeydi. Arkadaşlarını ziyaret ettiğini söylüyor." Vampirler avlanma alanları konusunda çok bölgeciydiler, Peter ve Cody gibi nadiren kurban alan ve aldıklarında da öldürmeyenler bile. "Herhangi bir soruna yol açmadı ama şu tatil meselesine inanmıyorum. Simone'un ziyarete gelmesi kadar saçma."

"O gitti, değil mi?" Söylenti böyleydi ve iki Georginas'la tuhaf bir aksilik yaşanmadığına göre, bunun doğru olduğuna inanmak zorundaydım. Onun motivasyonunun ne olduğunu asla bilemeyecektim.

"Evet, bildiğim kadarıyla. Her neyse. Milton. Kesinlikle bir vampire benziyor. Onu gördünüz mü? Modern zamanların Nosferatu'su gibi. Bir dans kulübünde onu gözetlemeye gittiğimde Gabrielle'i de götürdüm ve çok heyecanlandı. Vampirleri bulma konusunda özel bir yeteneğim olduğunu düşünüyor - en azından özentili olanları."

"Huh," dedim. "Bu bir şekilde aynı anda hem tuhaf, hem komik, hem de sevimli. Belki biraz da rahatsız edici." Bunun üzerine sırtıttı ve dişlerini gösterdi. "Dişler hakkında ne düşünüyor? Her zaman yakın ve kişisel olursan onları saklayamazsın."

"Ona onları kozmetik olarak yaptırdığımı söyledim." Çok memnun görünüyordu. "Seksi olduğunu düşünüyor."

Sonunda yola çıktığımda yeni romantizmi beni iyi bir ruh hali içinde bıraktı. Dışarı çıkıp gecenin serinliğine adım attığımda, bu kadar umursamadığıma şaşırdım. Temiz, tempolu havayla ilgili bir şey bana ferahlatıcı geldi ve uzun zamandır ilk kez Queen Anne'den taşındığım için pişmanlık duydum. Bu erken kış akşamında arabamın plastik ve metaline tırmanmak yerine eve yürümek güzel olurdu.

Yine de bunun için yapılacak bir şey yoktu. Kontağı çevirdim ve otoparktan çıkmadan önce cep telefonumu kontrol ettim. Çalışırken genellikle zil sesini kapalı bıraktırdım ve bana üç arama gelmişti. Her biri için sesli mesaj bırakmıştım. İlki birkaç saat önce Erik'ten gelmişti. Her zamanki kibar ses tonuyla konuşuyordu ama alttan alta bir aciliyet duyuyordum. Kontratımla ilgili bazı teoriler ürettiğini ve yakında benimle konuşmak istediğini söyledi.

Bir sonraki mesaj yaklaşık bir saat önce Roman'dan gelmişti. İş programımı çok iyi biliyordu ve ne tür bir yemek istediğimi öğrenmek için aramıştı. Eğer çıkarken ararsam, muhtemelen ben içeri girene kadar yemek hazır olacağını söylemişti. Bunun üzerine dudaklarımın gülümsediğini hissettim; son mesajı duyduğumda gülümsemem hemen kayboldu. Beş dakika önce gelmişti ve yine Erik'ten geliyordu.

"Georgina-"

Hepsi buydu. Sadece benim adım, gergin ve boğuk. Ondan sonra statik geldi, ne

Telefonun düşme sesi gibi bir ses geldi ve sesli mesaj sona erdi. Telefonuma sanki tamamen yabancı bir nesneymiş gibi baktım.

Erik'in bana ilk adımla seslendiğini hiç ama hiç duymamıştım.

Onu geri aradığımda arabam çoktan dükkânına doğru yola çıkmıştı. Dükkânın açık olması için çok geçti ama cep telefonumda kayıtlı olan numara buydu. Cevap gelmedi. Emin olmak için ev numarasını denedim ve oradan da cevap alamadım. Korkum da hızım gibi artmıştı. Kolay trafik beni ilerletti ama yine de dükkânının yüzlerce mil uzakta olabileceğini hissettim.

Oraya on beş dakikada ulaştım ki bu aslında oldukça dikkat çekiciydi. Mağazanın ışıkları yanıyordu, ancak alışveriş merkezindeki ve otoparkındaki diğer her şey karanlıktı. Hemen ön taraftaki engelli park yerine park ettim ve arabamdan dışarı fırladım, bulduğum şey karşısında neredeyse duracaktım.

Kapının ve pencerenin camları kırılmış, parlayan kırıklar kaldırımı kaplamıştı. Kapı kilitli olsa bile uzanıp açabilirdim. İçeri girdiğimde daha fazla yıkımla karşılaştım. Fıskiyeler hâlâ çınlıyor, müzik hâlâ çalıyordu ama diğer her şey darmadağınktı. Kitap rafları devrilmişti. Heykeller parçalara ayrılmıştı. Mücevher kutuları kırılmış ve boştu.

"Erik?" Dükkânın içinden aceleyle seslendim. Cevap gelmedi. Kasanın önünden geçtim, çekmecenin açık olduğunu gördüm ve kasalar kadar boş bulacağımdan şüpheledim.

Küçük bir ses duyduğumda mağazanın arka odasına doğru ilerliyordum. Dönüp çılgınca etrafıma bakındım ve kasanın arkasında bir el gördüm. Orada, Erik'i yere yığılmış, esmer tenine rağmen solgun bir halde buldum. Bir eli, koyu kan gölüne dönmüş karnının üzerindeydi. Gözleri cam gibiydi ve bir an için öldüğünü düşündüm. Sonra göz kapakları seğirdi ve gözleri bana odaklandı.

"Bayan Kincaid..."

Bir yandan paltomu çıkarmaya çalışırken bir yandan da 911'i aradım. Bir ambulans göndermeleri için bağırdım ve trençkotun hafif kumaşını karnına bastırdım. Bu çaba boşunaydı. Kırmızı bir iz derhal kumaşın içinden yayılmaya başladı.

Dudaklarının kıpırdadığını gördüğümde "Bir şey söyleme," diye yalvardım. Mavi renkteydiler. "Biri geliyor. İyi olacaksın."

Yüzlerce soru sormak istedim: ne olmuştu, bunu kim yapmıştı. Hiçbirinin önemi yoktu. Sadece onu kurtarmak önemliydi ve ayrıca senaryo son derece açık görünüyordu. Onun da karışmış olması gereken bir haneye tecavüz. Duvardaki iki kurşun deliği karnına ne olduğunu ortaya koyuyordu. Üçüncü atış isabet etmişti.

"Bayan Kincaid..." Sesi çok kısıktı, ancak bir vıraklamaydı.

"Şşş. Sağlık görevlileri geldikten sonra konuşuruz. Gücünü sakla."

"Sonrası olmayacak," diye nefes nefese kaldı. Yemin ederim, gülümsemeye çalıştı. "Benim için... değil..."

"Beş dakika içinde burada olurlar," diye karşı çıktım.

"Fark etmez. Çok zayıf. Çok fazla kan var."

"Hayır," dedim umutsuzca. "*Hayır.*" Yalvarırken, histerim artarken bile onun haklı olduğunu biliyordum. Çok fazla kan kaybetmişti. Şu anda hayatta olmasının tek nedeni yarasının yavaş öldürüyor olmasıydı. Sağlık görevlileri şu anda gelseler bile, onu kurtarmak için zamanında götüremezlerdi. Yaşı ve son hastalığıyla bu durumdan kurtulamazdı. Yine de inkar ettim. "İyi olacaksın. Dinle-"

"Sen dinle." Komutun arkasında gerçek bir güç yoktu ama sustum. Elllerinden biri bana yapıştı. "Bu... senin sözleşmen değil."

Kafam karışmıştı, aklım hâlâ onun durumunda ve dükkândaydı. Sonra bağlamı yakaladım. "Sözleşmeyi bırak. Bunu sonra düşünürüz."

Kavrayışı sıkılaştı. "Bir tane daha olmalı. İki sözleşme." "Orada... ne? Hayır. İşler böyle yürümüyor. Bundan eminim. Bir ruh başına sözleşme. Bir tane imzaladım. Şimdi, lütfen. Başka bir şey söyleme." "Bul onu," diye öksürdü. Dudaklarında kan vardı. "Bul...onu."

"Yapacağım, yapacağım." Söylediklerinin hiçbir anlamı olmasa da her şeyi kabul edebilirdim. Sözlerim onu rahatlatmış olmalı çünkü hafifçe gevşedi. Yine de acı içinde olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu. Dükkânın önüne baktım, siren seslerini duymak için kendimi zorladım. "Burada olacaklar," dedim.

"Çok... geç. Sen... acıyı durdurabilirsin."

Artık onu duymak o kadar zordu ki, yakınımına eğilmek zorunda kaldım. O zaman bile, birkaç dakika sonrasına kadar sözlerini tam olarak ayırtıramadım. "Deniyorum." Paltomun yerini biraz değiştirdim, bu da tamamen etkisiz olduğunu kanıtlıyordu.

"Bir öpücük... bir öpücük..."

"I..." Gözlerim kocaman oldu. "Hayır. Hayır. Bu seni öldürür..." Bu sözleri söylerken bile ne kadar aptalca olduklarını fark ettim. Bu silah sesi onu zaten öldürecekti. Ölecekti. *Bir öpücük.* Ölümünü hızlandırmak için bir öpücük istiyordu, tıpkı Luc'a verdiğim gibi. O eylemi bir daha asla yapmadım, yapmak da istemedim.

Belki merhametti ama kendimi bir katil gibi hissetmiştim. Ve yine de, tıpkı o zaman olduğu gibi, bunun geçişi kolaylaştıracağını biliyordum....

Başımı salladım. "Hayır."

"Nyx... bana gösterdi. Bana ölümümü gösterdi: seni."

Tekrar öksürdü ve daha fazla konuşamadı. Yine de, yüzünde acı ve gözlerinde yalvarışla hayata tutundu.

Nyx mi? Nyx ona ölümünü göstermişti....

Zihnimin uzak köşelerinde, Nyx'in onu ziyaret edip bir imgelem göstermesinden hemen sonra bir gün onu bulduğumu hatırlıyordum. İlk başta benden uzaklaşmıştı ve daha sonra omuz silkerek bir hayalin kalıntıları olarak gülüp geçmişti.

kabus. Ama şimdi anlıyordum. Kendi ölümünü görmüştü, buna benim sebep olduğumu görmüştü. O anlarda benden korkmuştu. Rüyadaki adamım bir yalandı ama gösterdiği diğer tüm imgeler doğrudu. Erik'in ölümündeki rolüm kaderimde vardı... sadece kötü niyetli bir şekilde değil. Rüyaları genellikle böyle işlerdi. Asla beklediğiniz gibi olmazdı.

Ve böylece, ikinci kez, bir merhamet meleği oldum... bir ölüm meleği... her neyse. Eğildim ve ağzındaki kanı görmezden gelerek onu öptüm. Tıpkı Luc'ta olduğu gibi, geriye sadece bir nefeslik yaşam kalmıştı. Beş dakika daha ve Erik bensiz gitmiş olacaktı. O küçük hayat parçası, olacağını bildiğim kadar saf ve iyiydi. Erik öbür dünyada ödüllendirilecekti.

Başımı kaldırıp yüz hatlarına huzurun yerleşmesini izlerken, bazen enerji aldığımda olduğu gibi içimde belli belirsiz duygular uçuştı. Bana karşı bir sevgi vardı. Romantik bir aşk değildi. Daha çok baba sevgisi gibiydi.

Arkadaşlık. Düşkünlük. Ve bunun altında bir uyarı vardı, bana asla iletemediği bir uyarı. Hayatın o son patlamalarına o kadar kapılmıştım ki, ışıklar ve sirenler geldiğinde sadece uzaktan farkındaydım.

Biri beni kaldırdı ve insanların onun etrafında toplandığını gördüm-çok geç. Ardından gelen kargaşaya baktım - sağlık görevlileri, polis. Görmeden gördüm, ne söylediğimi bile bilmeden sorulara cevap verdim. Nazik gözlü bir polis her şeyi not aldı ve benimle nazikçe konuştu, sık sık kendini tekrarladı. Tüm bunların ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Belki bir saat, belki daha fazla. Tek hatırladığım iyi olduğumu, eve gideceğimi ve gelecek diğer sorulara cevap vereceğimi tekrar tekrar söylediğim.

Ama hala şoktayken ve ne olduğunu zar zor kavrayarak arabamı sürdüğümde Batı Seattle'a gitmedim. Pioneer Square'e gittim, şanslı bir sokak noktasına park ettim ve sonra parti yapan kalabalığın arasından dolambaçlı yollardan geçtim. Cellar'a girdiğimde birkaç kişi bana meraklı bakışlar attı, Jerome'un masasına odaklanırken bu bakışlara aldırmış etmedim. Bu gece yalnız içiyordu, yaklaştığımda kara gözleri dikkatle beni izliyordu.

"Georgie," dedi önünde durduğumda, "üzerinde kanla dolaşacaksan şekil değiştirmenin ne anlamı var?"

Yere baktım, gömleğimdeki lekeleri ancak o zaman fark edebildim. Şekil değiştirme önerisini görmezden gelerek ona geri döndüm.

"Erik öldü," dedim ona, sesim düzdü. Jerome'un yüzü hiçbir tepki göstermedi. "Nasıl?" "Haneye tecavüz. Biri onu vurmuş."

Jerome burbonunu yudumladı ve sessiz kaldı. "Eee?"

Söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Kaşlarını çattı. "Ne söylememi bekliyorsun? Ağlamalı mıyım? Çul ve kül mü giyeyim? İnsanlar her zaman ölür Georgie. Onların yasını tutan sensin, ben değil. Onlara karşı hiçbir duygum yok. Bunu biliyorsun."

Ve kesinlikle onun için değil."

Bunu biliyordum. Jerome'un eski çalışanlarından biri olan Duane öldürüldüğünde iblisin tek tepkisi kızgınlık olmuştu.

"Garip olan ne..." Durakladım, bunca zamandır aklımdın bir köşesinde birikenleri kelimelere döktüm. "Asıl garip olan, birinin New Age mağazasına girmesi. Soygun için iyi bir yer değil."

"Eğer para varsa, soygun için iyi bir yerdir. Eğer ıssız bir alışveriş merkezindeyse ve orada sadece yaşlı bir adam varsa, soygun için daha da iyi bir yerdir. Değerli eşyalar gitti mi?"

"Evet," diye itiraf ettim.

"O zaman neden burada vaktimi harcıyorsun?"

"Bardak."

"Bardak mı?"

"Cam içeriden kırılmıştı," dedim. "Parçaları kaldırıma saçılmıştı. Bunu her kim yaptıysa içeri girmek için camı kırmamış. Sadece öyle görünüyordu."

Jerome sinirli bir şekilde içini çekti. "Gördüğün onca şeyden sonra, insanların davranışlarını dürüstçe sorgulayabilir misin?"

"Sadece Erik gibi birinin -doğaüstü olaylarla ilgilenen birinin ve-" Tereddüt ettim, sözleşmemi düşündüğünü söylemek üzereydim. Bunun yerine, "Az önce büyük bir ölümsüz patlamaya karışmış olan kişi, tesadüf eseri bunun kurbanı olacaktır" dedim.

"Tasadüfler olur."

"Artık tesadüflere inanmıyorum."

"O zaman kendi sözlerinizi tekrarlayın. Sizin 'büyük ölümsüz patlamanız' cevaptır. Bizim dünyamızda yaşamıyor olabilirler ama rüya yaratıklarının burada bağlantıları olmadığını mı sanıyorsunuz?"

Kaşlarımı attım. "Ne demek istiyorsun?"

"Oneroi'nin efendisinin çekip gitmesinin çok uygun olduğunu düşündüm. Bana ya da başka bir ölümsüze dokunamayacağını biliyordu. Ama bir insan? Onu engellemekle aktif olarak ilgilenen birine?" Jerome omuz silkti. "Bu bir intikam. Bunu ayarlamış olabilir. Bunu kanıtlayamayız *ve hiçbir şey yapamayız*. Bunu anladığınızdan emin olun. Eğer istediğin buysa, arkadaşının intikamını almayacağım."

Bunu beklemiyordum. Aslında ondan ne beklediğimden de emin değildim. Neden buraya gelmiştim? Çünkü şoktaydım. Çünkü Erik'e olanlar mantıklı geliyordu. Çünkü Jerome'un benim için sık sık cevapları vardı.

Bu sefer o da inanmıştı... ama ben onlara inandığımdan emin değildim. Eski atasözü geri geldi: *Bir iblisin yalan söylediğini nasıl anlarsın? Dudakları hareket ediyor*.

"Tamam," dedim küçük bir baş sallamasıyla. Gözleri biraz kısıldı. Sanırım bu kadar çabuk teslim olmama şaşırmıştı. Aşağıya bakarak, kanın şeklini değiştirdim

uzakta. "Eve gideceğim ve... Bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Şaşkınlığım sahte değildi ve bunun herhangi bir şüpheyi ortadan kaldırmak için yeterli olacağını umuyordum. Gerçekten de şüphelenmesini gerektirecek ne vardı ki? Ben bile bilmiyordum. *İki sözleşme.*

Jerome beni durdurmaya çalışmadı. Binamın altındaki otoparka girene kadar ne yaptığının neredeyse hiç farkında olmadan eve doğru sürdüm. Dairemin kapısını açar açmaz hafif bir Çin yemeği kokusu aldım. Lezzetli kokuyordu, ama aynı zamanda bir süredir etrafta duran yiyeceklerin o hafif sızısını da taşıyordu. Roman kanepeye yayılmış, anlayabildiğim kadarıyla hiçbir şeye bakmıyordu. Televizyon kapalıydı. Kediler evcilleştirilmemişti.

"Aramadığım için özür dilerim," dedim. "Ne olduğuna inanamayacaksın-"

"Senin için bir şeyim var," dedi. "Aslında iki şey."

Sesinin tuhaf tonu, bu gece Erik'te olanları anlatmamı engelleyebilecek tek şeydi. Şu anda bile dükkânda yaşananlar o kadar gerçeküstüydü ki, sanki benim başıma gelmiş gibi geliyordu. Kesinlikle bir filmde gördüğüm bir şeydi. Roman'ın yanındaki koltuğa oturdum, bu gece başka neler olabileceğini merak ettikçe midemdeki bulantı hissi artıyordu.

"Ne oldu?"

Bana bir kağıt parçası uzattı. "Yemekle döndüğümde bu kapının altındaydı. Okumak istememiştim ama... şey, bir zarfın içinde falan değildi."

Sözsüzce aldım, karalanmış yazıyı hemen tanıdım. Seth'in. Pek çok insan için anlaşılabilir olabiliyordu ama ben onun özensiz el yazısını çözme konusunda epey pratik yapmıştım.

Georgina,

Mazatlán'da sensiz uyandığımda çok kızgındım. Kendimi ihanete uğramış ve terk edilmiş hissettim ve bunca zamandır benimle oynayıp oynamadığını merak ettim. Sonra, sözlerin hakkında düşündükçe hayatım daha fazla odaklanmaya başladı. Hâlâ Seattle'daki karmaşayla uğraşmak istemiyorum. Maddie'yle yüzleşmek istemiyorum. Kendimle yüzleşmek istemiyorum. Ama fark ettim ki, benimle gurur duymanı istiyorum.

Belki de "gurur" doğru kelime değil. Saygı mı? Sevgi? Sevgi? Emin değilim, ama Erik'teki olaylar hala bir etki bıraktı. Gerçekten, kollarında yatmak bir etki bıraktı. Söylediğimde ciddiydim: Seninle olmamaktansa yalnız olmayı tercih ederim. Ayırsak bile, beni hayal kırıklığına uğrattığın düşüncesine katlanamıyorum. İyi fikrinizi yeniden kazanmak için neredeyse her şeyi göze alırım. Ben

Hatta şeytanlarımla yüzleşmek için buraya geri geldim.

Ve ne kadar kaçmak istesem de buraya geri döndüm. Ancak ortadan kaybolmak etrafımdaki kötü şeyleri silmeyecek. Belki de sen bir çeşit elçisin, kaderin bir temsilcisisin. Siz olmasaydınız kesinlikle geri dönmezdim, ama dönmem gerekiyormuş. Terry ve Andrea sonuçları dün aldılar. Sadece birkaç aylık ömrü kalmış, neredeyse doktorun şakası olduğuna yemin edeceğim bir şey. Sadece birkaç hafta önce gayet iyi görünüyordu. Bununla yüzleşmek istemiyorum, diğer her şeyle yüzleşmek istediğimden daha fazla. Ama şimdi bana her zamankinden daha fazla ihtiyaçları var ve onları seviyorum. Onları o kadar çok seviyorum ki kendi hayatımın ve isteklerimin bir önemi olmadığını fark ediyorum. Bu kitabı bitirir bitirmez, diğer her şeyi, hatta yeni seriyi bile askıya alıyorum. Hiçbirinin önemi yok. Sadece onlar önemli. Önümüzdeki birkaç ay içinde bana ihtiyaçları olacak. Ondan sonraki aylarda bana daha çok ihtiyaçları olacak.

Birbirimizi bir daha ne zaman göreceğimizi bilmiyorum - ama "eğer" değil "ne zaman" dediğimi fark edeceksiniz. Meksika'da da belirttiğim gibi, evrenin bizi ayrı tutacağını düşünmekten daha iyisini biliyorum.

Ne olursa olsun, hayatın seni nereye götürürse götürsün mutlu olmanı istiyorum.

-Ve umarım bir gün tekrar saygınıza layık olabilirim.

Karşılığında senden hiçbir şey beklemediğimi de bilmeni isterim. Sadece ne yaptığımı ve beni nasıl etkilediğini anladığından emin olmak istedim.

-Seth

Ben okurken beni inceleyen Roman'a baktım. Hangisinin beni daha çok şaşırttığını bilmiyordum: Seth'in dönmesi -benim yüzümden- ya da Andrea'yla ilgili korkunç haber. İkisi de kendi açılarından muazzamdı. Biri destansı boyutlarda bir trajediydi.

Yutkundum, her şeyi tam olarak sindirirsem ağlamaya başlayacağımdan korkuyordum. "Bu gece daha ne kadar dayanabilirim emin değilim," dedim kısık bir sesle.

Roman'ın yüzünde sempati ve alaycılık karışımı bir ifade vardı. "Bir şey daha var."

Bana bir dergi uzattı. Kitapçada popüler bir alay konusu olan değersiz bir ünlü dedikodusuydu. Olan biten her şeyin ışığında bana neden bu kadar önemsiz bir şey verdiğini anlayamıyordum. Bir sayfa post-it ile işaretlenmişti ve sayfayı çevirdim.

Paparazzilerin zevk aldığı türden, çeşitli ünlülerin fotoğraflarından oluşuyordu: çocuklarıyla dışarı çıkan aktörler, Las Vegas gece kulüplerinde görülen pop yıldızları. İki sayfaya göz gezdirdim, şu anda bunu neden önemsediğimi anlamaya çalışırken yüzümde bir kaş çatma hissi oluştu.

Sonra onu buldum. Kötü giyimli aktörlerin çok daha ilginç ve büyük fotoğraflarının arasında kenara itilmiş küçük bir fotoğraftı. Alt yazıda şöyle yazıyordu: *Çok satan yazar Seth Mortensen Mazatlán'da doğal güzelliklerin tadını çıkarıyor.*

Ve Seth ve beni sahilde öpüşürken gösteriyordu.

Bölüm 24

"Bu... mümkün değil," dedim.

"Bilmiyorum," dedi Roman kuru bir sesle. "Bana oldukça mümkün görünüyor."

"Ama Seth bir yazar. Bu tür dergiler onun gibi insanları önemsemez."

"O sizin için o kadar sıradan ki ne kadar ünlü olduğunun farkında değilsiniz.

Ve, hey, eğer durgun bir haftaysa, muhtemelen alabildiklerini alırlar. Seks
satar

-Ve bu oldukça seksi."

Tekrar aşağıya baktım. Oldukça seksiydi. Ben Seth'in üstünde yatarken çekmişlerdi ve pareo yeterince kaymıştı, o yüzden çok fazla tenim görünüyordu. İçimi bir bulantı kapladı.

"Belki bunu kimse görmez." Ancak, kelimeler dudaklarımdan çıkarken bile bunun benim açımdan hüsnükuruntu olduğunu biliyordum. Daha önce de belirttiğim gibi, bu dergi mağazanın en gözde dergisiydi, bunun en büyük nedeni de son derece saçma makaleler içermesiydi. Birileri, bir yerlerde bu resmi görecekti. Ve makaleler uydurma olsa da, yüzlerimizi açıkça gösteren böyle bir fotoğraf yalan söyleyemezdi.

Derginin yere düşmesine izin verdim. "Yapamam... Bununla başa çıkamam. Her şeyden sonra olmaz."

Roman kaşlarını çattı, yüz hatlarını haklı bir endişe kaplamıştı. Ne resimden ne de Seth'in yeni kararlılığından memnun olduğunu sanmıyorum ama bu haberlerden daha fazlasının beni rahatsız ettiği açık olmalıydı.

"Georgina, başka ne-"

Bir elimi kaldırdım. "Şimdi değil. Yarın konuşuruz. Yarın konuşuruz. Çok fazla... çok fazla şey oldu bu gece." Erik'in cansız gözleri zihnimde parladı. "Bu hiçbir şey gibi görünmesini sağlıyor."

Tereddüt etti, sonra başını salladı. "Tamam. Yarın akşam için biraz zaman ayırmak ister misin? Randevudan bahsetmiyorum. Sadece, bilemiyorum. Akşam yemeği yeriz, tüm bunlar hakkında konuşuruz, böylece seni yiyip bitirmez. Senin için gerçekten endişeleniyorum."

Endişelenmemesi gerektiğini, iyi olacağımı söylemeye başladım ama geri adım attım. Gerçekten iyi olup olmadığını bilmiyordum. "Bu hoşuma giderdi," dedim dürüstçe. "Hasar kontrolüm çakışmazsa, o zaman elbette. Sana her şeyi anlatırım." Yorgun bir şekilde ayağa kalktım. "Ama şimdi yatakta."

Kalbi gözlerinde, yatak odama çekilmeme izin verdi. Bu beni daha da kötü hissettirdi, çünkü duyguları benim için ne kadar düşük öncelikliydi.

Şimdi. Belli ki onun için önemliydi ve ben de onun bu tutkusunu takdir ediyordum. Ve duyguları benim için bir anlam ifade ediyordu. Nefes alma ve sadece konuşma teklifinde çok tatlı ve rahatlatıcı bir şey vardı. Ama olan biten diğer her şeyin ışığında? Şu anda ilişkimizle ilgili çok derin bir şey düşünmek için kendime izin veremezdim.

Özellikle de ertesi gün kitapçıya gitmem gerektiğinde. Zümrüt Şehri'ne girdiğimde meraklı ve gizli bakışlarla karşılaştığım birkaç sefer olmuştu. Çoğu zaman, saçma sapan bir şey yüzünden olurdu ve daha sonrasına kadar hiçbir fikrim olmazdı. Bugün ise neler olduğunu çok iyi biliyordum. Lanet derginin ortalıkta dolaştığına hiç şüphe yoktu.

Ve bu seferki bakışlar meraklı ya da kendini beğenmiş değildi. Suçlayıcıydı. Küçümseyici. Onlarla yüzleşemezdim. Henüz yüzleşemedim. Vardiyamın geri kalanında çıkmamaya yemin ettiğim ofisimi aramak için olabildiğince hızlı bir şekilde mağazadan geçtim. Seth'in sorunlarından kaçınması konusundaki yargım düşünüldüğünde bu oldukça ikiyüzlüydü. Ama ben kendi sorunlarımdan kaçma konusunda o kadar şanslı değildim.

Maddie masamda oturuyordu.

Onu bir haftadır, evime geldiğinden beri görmemiştim. O zaman ona işten süresiz izin alabileceğini söylemiştim ve onu yakın zamanda görmeyi beklemiyordum. Şimdi beni olduğum yerde durdurdu.

Yüzü beklediğimden çok daha sakindi. Hayır, sakın olmaktan daha fazlasıydı. Hareketsizdi. Mükemmel, ürkütücü bir şekilde hareketsizdi. Bir heykel gibi. Ve bana baktığında, sanki bir ölünün gözlerine bakıyor gibiydi. Soğuktu.

Duygusuz. Yine de olacaklardan korkarak kapıyı kapattım. "Milyonlarca teorim var, biliyorsun." Sesi de onunki kadar düzdü.

ifade. "Bunu hiç ama hiç düşünmedim. Yani, başka bir kadın olabilir mi diye merak ettim. Ama bunun sen olacağını hiç düşünmemiştim."

Dudaklarımın hareket etmesi inanılmaz derecede uzun sürdü. "Hayır... öyle değildi. Hiç de öyle değildi. Bunu yapmasının nedeni bu değildi..." Sözlerimi bitiremedim ve aniden kelimelerimi sorguladım. Onu terk etmesinin nedeni tam da bu -yani ben- değil miydin? Belki sahildeki birlikteliğimiz doğrudan sebep olmamıştı ama ben kesinlikle katalizör olmuşum.

Dergi masamın üzerinde, suçlu sayfasına kadar açık duruyordu. Onu eline aldı ve hesapçı bir bakışla inceledi. "Ne yani? Olaydan sonra onu teselli mi ediyordun?"

"Aslında...şey, aslında, evet. O fotoğraf daha sonra çekildi."

Kulağa hala saçma geliyordu ve ikimiz de bunu biliyorduk. Dergiyi yere fırlattı ve sonunda yüzüne bir duygu geldi. "Ne yani, bu her şeyi yoluna mı koyuyor?" diye bağırdı. "Sen -en iyi arkadaşlarımdan biri- nişanlım beni terk ettikten bir gün sonra onunla kaçırıyorsun?"

"Öyle değildi," diye tekrarladım. "Onu bulmaya gittim... olup olmadığını görmek için"

Tamam."

"Ve sonra onun iyi olduğundan emin oldun?" diye sordu. Sözleri alaycıydı ama gözlerinde yaşlar parlıyordu.

"Hayır... Böyle bir şey olmasını beklemiyordum. Ve gerçekten, pek bir şey olmadı. Mesele şu ki..." Derin bir nefes aldım. "Eskiden çıkıyorduk. Siz birlikte olmadan önce. Hiç kimseye söylemedik. Siz çıkmaya başlamadan hemen önce bitti." Neredeyse bir gün önce.

Bu onu hazırlıksız yakaladı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Ne?* Bir geçmişin vardı... erkek arkadaşımla çıktın ve bana hiç söylemedin mi? *O* bana hiç söylemedi mi?"

"Daha kolay olur diye düşündük."

"Daha kolay mı? Daha mı kolay?" Yine dergiyi işaret etti. "Sizi tekrar renkli olarak bir arada görmenin daha kolay olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Tekrar birlikte değiliz," dedim çabucak. "İlişkimizi aldattığı için bitirmedi-" Yine kendime gerçeği itiraf etmek zorunda kaldım. Nişanı bozduğunda onu aldatmıyordu ama ilişkimizin başlarında birlikte olmuştuk. "Ben de senin kadar şaşırdım. Ve endişelendim. Sana söyledim, onu bulmaya gittim ama birlikte yatmadık. Sonra ayrıldım. Hepsi bu."

Gözyaşları şimdi yanaklarındaydı. "Birlikte yatmış olsaydınız da fark etmezdi. Geçmiş benden saklamanız, *yalan söylemeniz* daha da kötü. Ben size güvenmiştim! İkinize de güvenmiştim! Bunu nasıl yapabildiniz? Ne tür bir insan arkadaşına bunu yapar?"

Lanet olası bir ruh, diye düşündüm. Ama bunu söylemedim. Hiçbir şey söylemedim.

Maddie masadan fırladı, hâlâ akmakta olan gözyaşlarını boş yere silmeye çalışıyordu. "Doug bir keresinde beni uyarmıştı. Birbirinize her zaman öyle bir bakışınız olduğunu ve bunun onu meraklandırıldığını söylemişti. Ona deli olduğunu söyledim. Ona hayal gördüğünü, bunun imkânsız olduğunu söyledim. Bana bunu asla yapmayacağınızı söyledim."

"Maddie, özür dilerim-"

Aceleyle kapıya yöneldi ve beni iterek geçti. "Sana güvendiğim için üzgün olduğum kadar değil. İkinize de güvendiğim için. İstifa ediyorum. Hemen şimdi. Beni bir daha görmeyi bekleme." Kapıyı sarsarak açtı. "Kendinle nasıl yaşayabiliyorsun bilmiyorum. Siz ikiniz birbirinizi hak ediyorsunuz!"

Kapı yüksek sesle çarparak kulaklarımı tırmaladı. Olduğum yerde kaldım, masaya boş boş bakıyordum, hareket edemiyordum. Düşünemiyor, tepki veremiyor ya da işe yarar bir şey yapamıyordum. *Kendinle nasıl yaşayabiliyorsun bilmiyorum*. Ben de öyle.

"Evlat, işler senin için oldukça berbat durumda."

Carter yanımda cisimlendi, meleksi imzası odayı dolduruyordu. Şapkası hariç her zamanki gibi eski püskü giyinmiş bir halde masaya doğru yürüdü ve dergiyi eline aldı. "Yine de iyi bir fotoğrafın var."

"Kapa çeneni," dedim. Maddie'yle birlikte kilit altında tutmaya çalıştığım ıstırap patlamaya başladı. "Kapa çeneni! Şu anda senin yorumlarınla başa çıkamam, tamam mı? Diğer her şeyle değil. Kesinlikle bununla değil..." Yere çöktüm,

kapıya yaslandım ve ellerimi saçlarımda gezdirdim. Carter'a baktığımda, onun özlü gülümsemelerinden birini bekliyordum ama yüzü tamamen ciddiye.

"İğneleyici konuşmuyordum," dedi. "Her şey berbat durumda."

Birden bir sigaram olmasını diledim. "Evet. Kesinlikle öyle. Erik öldü, biliyorsun."

"Biliyorum."

Bir an için gözlerimi kapattım ve kendime bu konuda tam bir keder hissetme izni verdim. Bu kadar çok şey olup biterken, bu sorunların hiçbirinin hak ettikleri yası tam olarak yaşamalarına izin vermemişim gibi görünüyordu. Artık birilerinin Erik için uygun şeyleri yapması gerektiğini fark ettim. Bir yerlerde ailesi var mıydı? Belki Dante biliyordur. Aksi takdirde, maliyeti ya da işi ne olursa olsun her türlü cenaze düzenlemesini üstlenmeye hazırdım. Erik'e bu kadarını borçluydum. Ona çok daha fazlasını borçluydum.

"Bu bir tesadüf değildi," dedim usulca. "Olamazdı. Jerome bunun Oneroi'nin efendisinden alınan bir intikam olduğunu söylüyor... ama ben buna inanmıyorum. Erik kontratımı çözmeye çalışıyordu. Ölmeden önce... ölmeden önce..." O son nefesi veren kişinin ben olduğumu hatırlayınca sesim kesildi. "Bana iki sözleşme olduğunu söyledi. Sorunun benimki olmadığını söyledi. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Carter hâlâ bir şey söylemiyordu ama gözleri o kadar dikkatle bana dikilmişti ki beni duvara yapıştırmış olabilirlerdi.

"Ama biliyorsun, değil mi?" Ona sordum. "Sen her zaman biliyordun. Ve Simone..." Kaşlarımı çattım. "Jerome onu göndermeden önce, Nippon'u tanıdığından ve 'işleri daha da berbat ettiğinden' bahsetti. Bu da tüm bunların bir parçası, değil mi?"

Carter hâlâ sessizdi. Sert bir kahkaha attım.

"Ama tabii ki hiçbir şey söyleyemezsiniz. Hiçbir şey yapamazsınız. Cehennem her zaman ölümlülerin işlerine karışır, hatta ölümsüzlerin işlerine bile karışır ama ya siz? Hiçbir şey yapamazsınız. Bu dünyada iyilik için nasıl bir güç olabilirsiniz? Bunun gerçekleşmesine yardım etmiyorsunuz! Sadece bekler ve kendiliğinden olmasını umarsınız."

"Bu dünyadaki iyiliklerin çoğu bizim yardımımız olmadan gerçekleşiyor," dedi kaçamak bir ifadeyle.

"Aman Tanrım. Senden ne güzel bir cevap. Ve biliyor musunuz? Bu dünyada iyi bir şey *olduğuna* inanmıyorum. Bunca zaman... ruhumu sattığımdan beri, dışarıda saf ve iyi bir şeyler olduğu fikrine tutunuyordum. Umutsuz bir vaka olsam bile, en azından dünyada parlak ve iyi bir şeyler olduğuna dair bana umut veren bir şey vardı. Ama öyle bir şey yok. Eğer olsaydı, Seth düşmezdi. Erik ölmezdi. Andrea Mortensen ölüyor olmazdı."

"İyi şeyler olduğunda kötülüğün varlığını sürdürmesi gibi, kötü şeyler olduğunda da iyilik varlığını sürdürebilir."

"Andrea'nın ölümünden ne hayır gelir? Beş küçük kızı dünyada yalnız ve annesiz bırakmanın kime ne faydası var?" Kendi hıçkırıklarımda boğuluyordum. "Eğer siz - eğer herhangi biriniz - dünyayı gerçekten etkileyebilseydiniz, bunun olmasına izin vermezsiniz."

"Kaderi değiştiremem. Ben Tanrı değilim." Hâlâ o kadar sakindi ki onu yumruklamak istedim. Yine de ne bekleyebilirdim ki? Jerome'un insanlarla hiçbir bağı yoktu ve günün sonunda melekler ve iblisler de çok farklı değildi.

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Hiçbir şeyi değiştiremezsin. Hiçbirimiz hiçbir şeyi değiştiremeyiz. Tıpkı Nyx'in gösterdiği gibi kaderimize boyun eğmiş durumdayız."

"İnsanlar kaderlerini her zaman değiştirirler. Daha küçük ölümsüzler bile. Küçük başlar ama olur."

Birdenbire yorulmuştum. Çok, çok yorgundum. Bugün buraya gelmemeliydim. Yatağımdan hiç çıkmamalıydım. Artık onunla tartışacak ya da sinir bozucu derecede işe yaramaz tavrını azarlayacak enerjim kalmamıştı.

"Seth değişebilir mi?" Sonunda sordum. "İyi niyet bir ruhu kurtarmak için yeterli midir?"

"Her şey mümkün. Ve bunu bir klişe olarak söylemiyorum," diye ekledi, yüzümdeki çatık kaşları gördüğüne şüphe yoktu. "Bu doğru. Ölümlüler ve ölümsüzlere dönüşmüş ölümlüler buna her zaman inanmazlar - bu yüzden Cehennem dünyada bu kadar yer edinmiştir. Ve eğer buna inanırsanız, gerçekleşeceğini söylemiyorum. İşler her zaman iyiye gitmez ama mucizeler gerçektir Georgina. Mucizeleri yaratmak için kendini çamurdan kurtarmalısın. Şansını denemelisin."

Evet, bundan sonra kesinlikle bir sigara alacaktım. Carter'ın üzerinde muhtemelen bir tane vardı. Ona elimden geldiğince gülümsedim. "Senin için söylemesi kolay. Mucize yaratabilir misin?"

"Deniyorum," dedi. "Denerim. Sen dener misin?"

Ve ben bir sigara yakamadan ortadan kayboldu. Kahrolası melekler.

Ama o gece eve gittiğimde sözleri aklımdan çıkmadı, belki de ne kadar iç karartıcı görünseler de o vardiyaya katlanmaktan daha neşeli oldukları için. Yöneticilerimin emirlerine hala itaat ediliyordu, ancak bunun dışında meslektaşlarımdan gözlerinde kaynayan onaylamama ve kınama duygularını görebiliyordum. Bu, Kyriakos'u aldattığımı herkes öğrendiğinde köyümün verdiği tepkiyi hatırlatan ürkütücü bir şeydi. Ancak bu kez, bu insanların zihinlerinden bunu silme şansım yoktu. Cehennemle pazarlık edecek başka bir şeyim yoktu.

Evde Roman'dan bir not buldum, o akşam bazı ayarlamaları bitirmek için bir süre okulda kalacağını söylüyordu. Yine de istersem, söz verdiği gibi beni yemeğe çıkarmaktan mutluluk duyacaktı. Bu bana kanepede uzanmak için zaman verdi, çünkü son bir haftadır yaşadığım duygusal karmaşadan dolayı hâlâ bitkin düşmüştüm. Uykum gelmedi, sadece tavana bakarken bir tür kasvetli halsizlik yaşadım. Muhtemelen iyi oldu. Sadece Tanrı biliyordu

Hayal ettiğim şeyi.

Rüya.

İç çektim. Rüyamdaki adam. Bilinçaltımda beni tekrar tekrar rahatsız ediyordu ve Carter bundan hiç bahsetmeden, bir şekilde bunu zihnimin ön saflarına geri getirmişti. Oneroi rüyadaki adamın Seth olduğunu iddia etmişti. Kendime yüzüncü kez bunun saçma bir fantezi olduğunu söyledim. Bir ölümlüyle gerçek bir ilişkim olamazdı. Seth gözden düşmüştü ve ben onu reddetmiştim. Artık her şey imkânsızdı.

Her şey mümkündür.

Erik ve Mei, Seth'in rüya dünyasının uçsuz bucaksızlığında ruhumu bulmasının imkânsız olduğunu söylemişlerdi ama o bulmuştu.

Kristin bana sözleşmemin sağlam olduğunu söylemişti ama Erik bir yerlerde bir açık olduğuna yemin etmişti. Bu bilgi için öleceğinden emindim.

Seth hiçbir şeyin onu Seattle'a geri getiremeyeceğini söylemişti ama *ben getirmiştim*.

Cehennem için çalışan herkes bana karanlık ruhların neredeyse hiçbir zaman kendilerini kurtaramadıklarını söylemişti ama Seth iyi fikrimi yeniden kazanmak için çabalıyordu. Ayrıca daha çok sevdiği ailesine yardım etmek için sevdiği şeyden -yazmaktan- fedakârlık ediyordu. Bu yeterli olacak mıydı? Kurtarılabilir miydi?

Her şey mümkündür.

Kanepeden doğruldum, bakışlarım Aubrey ve Godiva'nın yan yana uyuduğu noktaya takıldı. Godiva onu rüyamda gördükten sonra bana gelmişti. Hâlâ imkânsız olduğunu savunduğum bir rüyaydı bu.

Mucizeler gerçektir, Georgina. Onları yaratmak için kendini çamurdan kurtarmalısın. Şansını denemelisin.

Yapabilir miyim? Yapabilir miydim? Bu umutsuzluk, kalp acısı, ölüm ve ihanet çamurunun içinde bir yerlerde bir mucize var mıydı? İcini göremiyordum. Nereden başlayacağımı bilmiyordum. Carter değişimin küçük eylemlerle gerçekleştiğini söylemişti. Tek yapmam gereken bir şey seçmekti. Herhangi bir şey. Şansımı denemek.

Yine Godiva'ya odaklandım. Rüyamdaki adam. Belki de Seth'ti. Belki de değildi. Belki de onu yapabilirdim. Sevgisi beni kurtaracak ve sonra da kendini kurtarmaya çalışacak kadar büyüktü. Beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu şimdi anlıyordum. Tüm bunları o yapıyordu, ben nasıl daha azını yapabilirdim ki? Hayatım boyunca zor seçimlerden kaçtım. Kötü şeylerden kaçınmak için her zaman bir uzlaşma yolu bulmuştum ve bunların sonuçları hiçbir zaman o kadar da iyi olmamıştı. Hatta daha da kötüleşti. Seth'e olan sevgim onun bana olan sevgisinden daha az değildi, ama beni incitebilecek şeyleri yapmaya istekli değildim.

Bana evrenin ayrı kalmamıza izin vermesinin mümkün olmadığını söylemişti. Haklıydı ve bu sefer tekrar bir araya gelmemizi sağlayan kişi *ben olacaktım*. Onu terk etmeyecektim.

Elimde ceketim ve çantamla kapıya doğru ilerliyordum ki Roman elinde çiçeklerle eve geldi. Bana şöyle bir baktı ve dünyadaki tüm keder ve teslimiyeti taşıyan küçük, acı bir kahkaha attı. Buket

ellerinde sarktı. "Seth'e
gidiyorsun." "Nereden
biliyorsun?"

"Çünkü... çünkü parlıyorsun. Çünkü evrendeki tüm cevapları bulmuş gibi
görünüyorsun."

"Bunu bilmiyorum," dedim. "Ama bir tür cevap buldum.
Benim için çok şeyi riske attı.... Dünyadaki diğer tüm ruhlar arasında birbirimizi
bulduk...." Korkunç hissederek sözümü yarıda kestim. Seth'le ilgili kararım
içimde alev alev yanıyordu ama Roman'ın yüzü... Bu dünyada birine acı
vermeyecek hiçbir şey yok gibiydi. "Onu terk etmekle hata ettim.
Özellikle de şimdi."

"Ona gitsen iyi olacak gibi görünüyor," dedi Roman sonunda.

"Roman-"

Başını iki yana salladı.

"Git." Ben de gittim.

Uzun zamandır Seth'in dairesine gitmemiştim, hem de canlı olarak. Kapıya
doğru yürürken anılar sel olup aktı, özellikle de benimle ilgilendiği o ilk gece....

O kadar geç değildi, ama kapıyı açtığına, uyuduğunu düşünmeme neden
olan dağınık ve dağınık bir görünümü vardı. Ya da belki de yazmaya o kadar
dalmıştı ki düzgünce giyinememişti. Zihnindeki dünyalara daldığında bazen
böyle oluyordu.

Yüzündeki ifadeden artık bu dünyada olduğu anlaşıyordu. Beni göreceğine
uzun zamandır inanmıyordu sanırım. Hala Roman'ın iddia ettiği gibi parlayıp
parlamadığını merak ediyordum çünkü Seth'in gözleri bana şaşkınlıktan daha
fazlasıyla bakıyordu. Orada merak ve huşu vardı. Şehrin öbür ucundan
gelmiştim, buraya gelmek için ani bir karar vermiştim ama zamanın ve mekânın
ötesinde yeniden karşılaşmış olabilirdik.

"Georgina," diye nefes aldı. "Sen ne-"

Bitirmesine izin vermedim. Kendimi kollarına attım ve onu öptüm.

Ve bu sefer geri çekilmedim.

Bölüm 25

Onun yaşam enerjisinin içime girdiğini hissettiğimde bile. Devam ettim.

Beni dairesine çekti, kapıyı ayağıyla ustaca tekmeleyerek kapattı. Kollarıyla beni sımsıkı kavradı ve oturma odasından geçip yatak odasına girerken öpüşmeyi hiç kesmedik. Yatağa uzandık, birbirimizin giysilerini pratik bir kolaylıkla çıkardık, sanki Meksika sadece ısınma turuymuş gibiydi. Ellerim göğsünün yağsız kaslarında geziniyor, teninin kokusu beni boğuyordu. Tüm kısıtlamaları bir kenara bırakmak beni daha da heyecanlandırırdı.

-Tıpkı ruhunun beni saran tatlı, muhteşem tadı gibi.

Hayal mi görüyordum, yoksa Meksika'da olduğundan *biraz* daha saf mıydı? Geri dönme ve korkularıyla yüzleşme kararı o karanlığı biraz olsun temizlemiş miydi? Emin değildim ve mükemmel olmasa bile enerji yine de harika hissettiriyordu.

"Neden?" diye sordu sonunda. Düşünceleri ve duyguları enerjiyle birlikte ortaya çıkıyordu ve arzusuyla savaşıyor soruyu ne zaman gündeme getireceğini merak ediyordum. Elleri bana dokunmaya devam ediyordu, bir tanesi kalçalarımın arasından yukarı doğru kayıyordu. "Neden şimdi?"

Kalçalarımı onunkilere doğru kaldırdım ve parmakları içime doğru kayarken usulca haykırdım.

Ağzı benimkini ezdi ve tepkimi bir anlığına yok etti. "Çünkü onunla savaştıktan yoruldum. Haklısın. Tekrar tekrar birbirimize dönmeye devam edeceğiz...." Ağzı göğsüme doğru inip dilinin meme ucumla oynamasına izin verdiğinde etkili konuşmam yine askıya alındı. "Daha önce hayatının kısılmasını göze alacağını söylemiştin.... Ben de senin ölümünü göze alacağım. Seninle olmak için her şeyi riske atarım... sana yardım etmek için. Eğer hala istiyorsan..."

"Evet," diye nefes aldı etime karşı. "Evet."

"Seni bu süreçte yalnız bırakmayacağım," diye mırıldandım. "Ve ben de yalnız kalmak istemiyorum...."

Bunlar son tutarlı sözlerim oldu. Yavaşça üzerime yuvarlandı ve bileklerimi yatağa yaslayabilmek için ellerini kollarımdan yukarı kaydırды. Bacaklarımı açtım, vücudunun içime girmesini memnuniyetle karşıladım. Tıpkı ilk kez seviştiğimizde olduğu gibi, mükemmel bir an vardı - şaşırtıcı, tam bir tamamlanma anı. Sanki kaybettiğimiz bir şeyi bulmuştuk ve hareket edersek onu tekrar kaybedeceğimizden korkuyorduk.

Sonra metafizik duygular kayboldu, yerini bedenlerimizin itici arzusu aldı. Önce nazıkçe içime soktu, sonra giderek şiddetini artırdı.

güçlüydü. Gözlerimi dört açarak ona baktım, her özelliğini inceledim, bu deneyimin bir anını bile kaçırmayı reddediyordum. Ve inan bana, oldukça iyi bir deneyim yaşıyordum. Bedenlerimizin birlikte hareket etmesinin verdiği coşkunun yanı sıra, onun enerjisi ve duyguları da hala içimdeydi. Sevişirken onun ne düşündüğünü bilmek her şeye yepyeni bir boyut katıyordu. Bazen erkeklerle tutarlı düşünceler olurdu. Onunla sadece saf duygulardı. Sevgi, güven ve özlem... O kadar güçlü duygulardı ki, benimle birlikte olmak için her şeyi riske atmaya hazırdı. Hayatını bile.

Bedenim onunkine karşı yanıyor, yüzündeki coşku ve sevgiyle beni tutuşundaki ve içime doğru itmeye devam edişindeki şiddet yan yana gelince giderek daha fazla tahrik oluyordum. Her şey daha da yoğunlaştı -hem fiziksel hem de ruhsal olarak- ve sonunda bedenim kırılma noktasına ulaştı. Yüksek sesli bir çığlıkla boşaldım ve kollarımı serbest bırakıp ona sarılmak isteyerek ona karşı çırpındım. Boşalana kadar beni tutmaya devam etti, ki bu çok uzun sürmedi. Ruhunun enerjisinin tam patlaması, orgazmıyla beni sular altında bıraktı ve bunun sevinciyle tekrar inlediğimi duydum. Birkaç kez daha itti, vücudu serbest kaldıkça hareketleri yavaşladı ve uzadı. Bileklerimdeki tutuş gevşedi ve beni de yanına alarak yan tarafına doğru kayd. Göğsüne bastırdım, kalbinin atışını ve tenindeki teri hissettim.

Vücudum kendi doygunluğunun tadını çıkarırken benim kalbim de çarpıyordu.

Her yerim hâlâ karıncalanıyordu ve yaklaşmanın hiçbir yolu olmamasına rağmen yine de denedim. Mümkün olduğunca çok tene dokunmak istiyordum. Mümkün olduğunca içime karışmasını istiyordum. Yüzümdeki saçları taradı ve alnıma öpücükler yağdırdı.

"Demek tam succubus etkisi bu, ha?" "Evet."

"Buna değer," diye mırıldandı. Şimdiden enerji kaybının etkisini görebiliyordum. "Bedeli ne olursa olsun, buna değer."

Bu bedeli düşünmek için kendime izin vermeyi reddettim. Succubus yeteneklerimin tüm sancıları içinde sevişmek ona güçlü bir unsur katmış olabilirdi ama şüphesiz hayatından yıllar götürmüştü. Yine de buna değip değmeyeceğine karar vermek bana düşmezdi. Bu seçimi o yapmıştı.

Söz konusu seçim onu yoruyordu ve bedeni ve ruhu kayıplarını telafi ederken yakında çok uzun bir süre uyuyacağını biliyordum. Pozisyonumuzu değiştirerek başını göğüslerime yaslamasını sağladım.

"Dinlen," dedim kollarımı ona dolayarak.

Başını eğdi, sıcak ve uykulu gözlerle bana baktı. "Henüz uyumak istemiyorum... Seninle kalmak istiyorum. Bu sefer sabah burada olacak mısın?"

"Evet," dedim başının üstünü öperek. "Söz veriyorum. Seni bir daha terk etmeyeceğim."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve göz kapaklarının kapanmasına izin verdi. O

Bana sarıldı, vücudu gevşedi. "Dünya..." dedi usulca, uyku onu ele geçirmeye başladığında. "Sen dünyasın, Letha...."

Sertleştin.

"Ne dedin sen?"

Sesim çok yüksekti, onu bir an için bedeninin özlemini çektiği uykudan uyandıracak kadar sarsıcıydı. "Hmm? Senin dünya olduğunu söylemiştim, Georgina." Küçük bir esneme yaptı.

"Bana öyle demedin," dedim sesimi sakın tutmaya çalışarak. "Sana ne demiştim? Thetis mi?" Ah, keşke. Keşke onun lakabı olsaydı

Benim için.

"Bana... Letha dedin."

Gözlerini açık tutmak için mücadele etti ve tekrar esnedi. "Bunu neden söyleyeyim ki?"

"Bilmiyorum. Nereden duydun?"

Evet, gerçekten. Adımı nereden duymuş olabilir? Neredeyse hiç kimse bilmiyordu.

Daha büyük ölümsüzler bunu biliyordu ve hepsi bu kadardı. Bilen tek küçük ölümsüzler, kayıtlarıma erişebilen Nippon ve Kristin'di. Diğer ölümsüz arkadaşlarıma söylemediklerinden oldukça emindim. Seth'e de söylemediklerinden emindim.

Seth'in kaşları biraz çatıldı, sonra gözlerini tekrar kapatırken yumuşadı.

"Bilmiyorum. Yunan mitleri sanırım. Lethe Nehri, ölümlerin ruhlarındaki anıları temizlemek için gittikleri yer... geçmişi unutmak için. Öyle değil mi?"

"Evet," dedim zorlukla nefes alarak. *Bu ismi nereden bulmuş?* "Letha, Lethe..." Artık onu zar zor duyabiliyordum. "Neredeyse aynı." "Neredeyse," diye kabul ettim. Sesim neredeyse onunki kadar duyulmuyordu. Benim adım. O

adımı bilmemeliydi. Açıklayamadığım bir panik içimde çırpınmaya başladı.

Benim ruh halimle ilgili bir şeyler hâlâ onun sersemliğine nüfuz etmiş olmalı ki gözleri kapalı olmasına rağmen hafifçe kıpırdandı. Uykulu sözlerinde endişe vardı.

"Sorun nedir?" "Bir şey yok. Biraz dinlen."

Adımı nereden duymuştu? Dakikalar önce yanıyordum. Şimdi üşüdüğümü hissediyordum.

"Emin misin?" diye mırıldandı. "Her şey yolunda mı?" Derin bir nefes verdi ve bu son sözlerle uykuya yenik düştüğünü hissettim.

"İyi," dedim gecenin karanlığına bakarak. "Her şey yolunda."

Richelle Mead'in bir sonraki Eugenie Markham romanına heyecan verici
bir ön bakış için lütfen sayfayı çevirin

DEMİR TAÇLI

Kensington Yayıncılık'tan çok yakında!

Bölüm 1

Peri kraliçelerini peri prensesleriyle karıştırmayın.

Benim geldiğim yerde, peri prensesi olmak isteyen kızlar genellikle parlak kanatlar ve fırfırlı elbiseler hayal eder. Hem de pembe elbiseler. Yapay elmasların da peri prensesi olmanın bir parçası olduğuna eminim, tıpkı dilekleri yerine getiren, tepesinde yıldızlar olan sevimli asalar gibi. Peri prensesler, her türlü ihtiyaçlarını karşılayan küçük orman yaratıklarının da dahil olduğu lüks ve şatafatlı hayatlar beklerler.

Bir peri kraliçesi olarak, ormanlık yaratıklarla beklenenden biraz daha fazla ilgili *olduğunu* kabul edebilirim. Ama geri kalanı? Tam bir şaka. Periler -en azından benim uğraştığım türden- nadiren kanatları vardır. Asam birbirine bağlanmış kaba değerli taşlardan yapılmıştır ve onu Diğer Dünya yaratıklarını varoluştan çıkarmak için kullanırım. Onunla birkaç kişinin kafasına vurduğum da oldu. Benim hayatım kirli, sert ve ölümcül, hiçbir fırfırlı elbisenin dayanamayacağı türden bir hayat. Kot pantolon giyiyorum. En önemlisi, pembe içinde korkunç görünüyorum.

Ayrıca peri prenseslerinin sabahları ilk iş olarak bu tür şeylerle uğraşmak zorunda olmadıklarından da eminim.

"Ben... Eugenie Markham'ı öldürdüm."

Sözler, yuvarlak ahşap masalarda yemek yiyen yaklaşık otuz kişiyle dolu bir yemek odasında yüksek sesle ve net bir şekilde çınladı. Tavanlar tonozluydu ve kaba taş duvarlar burayı bir ortaçağ şatosunun parçası gibi gösteriyordu çünkü... yani öyle sayılırdı. Sabah yemek yiyenlerin çoğu asker ve muhafızdı, ancak birkaçı kalede yaşayan ve çalışan memurlar ve yüksek rütbeli hizmetkârlardı.

Meşe Diyarı'nın kralı ve benim esareti seven Öteki Dünyalı erkek arkadaşım Dorian, baş masada oturuyordu ve kimin böyle cesur bir açıklama yaptığını görmek için kahvaltısından başını kaldırdı. "Özür dilerim, bir şey mi dediniz?"

Masanın diğer tarafında duran konuşmacı, giydiği üniforma kadar kırmızıya döndü. İnsan yaşına göre yirmi küsur yaşlarında görünüyordu, yani peri -ya da soylu, benim tercih ettiğim isim- yaşına göre muhtemelen yüz küsur yaşındaydı. Adam dudağını ısırды ve duruşunu düzeltti, Dorian'a dik dik bakarken bir kez daha vakur görünmeye çalıştı.

"Eugenie Markham'ı öldürdüğümü *söyledim*." Bir asker olduğu anlaşılan adam etrafındaki yüzlere baktı, şüphesiz mesajının dehşet verici tepkilere yol açmasını umuyordu. Sözleri çoğunlukla iyi huylu bir kafa karışıklığına yol açtı,

Büyük ölçüde çünkü odada toplananların yarısı beni dışarıdaki salonda görebiliyordu. "Kraliçenizi öldürdüm ve şimdi ordularınız parçalanacak. Derhal teslim olun, Majesteleri Rowan Ülkesi Kraliçesi Katrice merhamet edecektir."

Dorian hemen cevap vermedi ve pek de endişeli görünmüyordu. Brokar bir peçeteyle ağzını nazıkçe sıvazladı ve sonra peçeteyi kucağına geri koydu. "Öldü mü? Emin misiniz?" Yanında oturan siyah saçlı kadına baktı. "Shaya, onu daha dün görmemiş miydik?"

Shaya çayına krema dökerek, "Evet, efendim," diye yanıtladı.

Dorian sonbahar kırmızısı saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve günün en önemli öğünü olan şekerli, badem kaplı pastayı kesmeye geri döndü. "Pekâlâ, işte bu kadar. Ölmüş olamaz."

Rowan askeri şaşkınlık içinde bakakaldı, insanlar onu ya merakla izlemeye ya da tamamen görmezden gelmeye devam ettikçe inanmazlığı daha da arttı. Biraz endişeli görünen tek kişi Dorian'ın diğer tarafında oturan yaşlı bir soylu kadındı. Adı Ranelle'di ve Linden Ülkesi'nden gelen bir elçiydi. Daha dün gelmişti ve buradaki tuhaf aksiliklere alışık olmadığı belliydi.

Asker dikkatini tekrar Dorian'a çevirdi. "Söyledikleri kadar deli misin sen? Diken Kraliçesi'ni öldürdüm! Bak." Gümüş ve ay taşından bir kolyeyi yere fırlattı. Kolye sert karo zemine çarptı ve soluk, yanardöner taşlar sabah ışığının bir kısmını zar zor aldı. "Bunu onun cesedinden kestim. *Şimdi* bana inanıyor musun?"

Bu odaya biraz sessizlik getirdi ve Dorian bile durakladı. Bu gerçekten de benim kolyemdi ve onu görünce dalgınlıkla boğazımda kolyenin yokluğundan kalan çıplak noktaya dokundum. Dorian her zamanki sıkılmış ifadesini takınmıştı ama onu yeşil gözlerinin ardında dönen düşünce girdabını tahmin edebilecek kadar iyi tanıyordum.

"Eğer bu doğruysa," diye yanıtladı Dorian sonunda, "o zaman neden bize onun cesedini getirmediğiniz?"

"Kraliçemle birlikte," dedi asker kendini beğenmiş bir şekilde, nihayet zemin kazandığını düşünüyordu. "Onu bir ödül olarak saklıyor. Eğer işbirliği yaparsanız, onu size verebilir."

"Buna inanmıyorum." Dorian masanın aşağısına baktı. "Rurik, tuzu uzatır mısın? Ah, teşekkür ederim."

"Kral Dorian," dedi Ranelle huzursuzca, "belki de bu adamın söylediklerine daha fazla dikkat etmelisiniz. Eğer kraliçe öldüyse-"

"Değil," dedi Dorian açık açık. "Ve bu sos çok lezzetli." "Neden bana inanmıyorsun?" diye haykırdı asker, sesi garip bir şekilde çocuk gibi. "Onun yenilmez olduğunu mu düşündün? Kimsenin onu öldüremeyeceğini mi sandınız?"

"Hayır," diye itiraf etti Dorian. "Sadece onu öldürebileceğini sanmıyorum."

Ranelle tekrar denedi. "Lordum, kraliçenin burada olmadığını nereden biliyorsunuzuz-"

"Çünkü tam şurada duruyor. Şimdi hepiniz susar mısınız, ben de huzur içinde yiyebileyim?"

Bu maskaralığın kesintiye uğraması ve sona ermesi genç kız kardeşim Jasmine'den geldi. O da benim gibi yarı insandı. Benim aksime, tamamen dengesizdi ve bu nedenle kahvaltısını gevşek ama sihirli kelepçelerle yiyordu. Ayrıca kulaklığı da takılıydı ve kahvaltı tartışması mevcut çalma listesini bastırıyor olmalıydı.

Otuz yüz, kapının yanında durduğum yere doğru döndü ve neredeyse herkes sandalyelerini geriye itip aceleyle selam vermek için ayağa kalkmaya çalışırken çılgınca bir koşuşturma yaşandı. İçimi çektim. Duvara yaslanmış, zorlu bir gece yolculuğunun ardından dinlenirken, Öteki Dünya'daki evimde yaşanan bu saçmalığı rahatça izliyordum. Artık iş bitmişti. Omuzlarımı geriye attım ve elimden gelen tüm kraliçe havasını takınarak yemek odasına doğru yürüdüm.

"Öldüğüme dair haberler çok abartılmış," diye duyurdum. Mark Twain'den yaptığım alıntıyı karıştırdığımı hissediyordum ama bu kalabalıkta kimse referansı bilmiyordu zaten. Çoğu sadece gerçekleri söylediğimi düşünüyordu. Gerçekten de öyleydim.

Rowan askerinin kızarmış yüzü aniden bembeyaz oldu, gözleri yuvalarından fırladı. Geriye doğru birkaç adım attı ve tedirgin bir şekilde etrafına bakındı. Gerçekten de gidebileceği başka bir yer yoktu.

Kolyeme doğru yürürken ayakta duran ve eğilenlere oturmalarını işaret ettim. Kolyeyi yerden alıp eleştirel bir gözle inceledim. "Tokasını kırmışsın." Birkaç dakika daha inceledim ve sonra bakışlarımı ona çevirdim. "Kavga ederken boynumdan kopardığında kırdın.

-Beni öldürdüğünde *değil*. Belli ki." Dün gece bu adamla boğuştuğumu zar zor hatırlıyordum. Birçok kişiden biriydi. Kaosun ortasında onu kaybetmiştim ama görünüşe göre Katrice bu "kanıtı" ele geçirdikten sonra onu bir hikâyeye buraya göndermeye karar vermişti.

"Ölmüş olmana rağmen harika görünüyorsun canım," diye seslendi Dorian. "Gerçekten gelip bize katılmalı ve Ranelle'in getirdiği bu sosu denemelisin."

Dorian'ı görmezden geldim, hem benden bunu beklediği için hem de o kadar da harika görünmediğimi bildiğim için. Kıyafetlerim yırtık ve kirliydi ve dün geceki savaşta birkaç kesik almıştım. Gözlerimin kenarlarında görmeye devam ettiğim kızılığa bakılırsa, saçlarımın kıvrıkcık olduğunu ve yüzlerce farklı yöne doğru uzandığını hissediyordum. Sıcak bir gün olmaya başlamıştı ve havasız şatom beni bolca terletiyordu.

"Hayır," diye soludu Rowan askeri. "Hayatta olamazsın. Balor seni düşerken gördüğüne yemin etti - kraliçeye söyledi-"

"Şunu keser misiniz artık?" Yüzüne doğru eğilerek talep ettim.

Bu, kendi muhafızlarımdan birkaçının yaklaşmasına neden oldu ama endişelenmedim. Bu ezik bir şey yapmaya kalkışmazdı ve ayrıca kendimi savunabilirdim. "Lanet kraliçeniz Dorian ya da benim hakkımda çıkan her dedikoduyu

büyük bir bildiriye mi dönüşüyor? *Habeas corpus* diye bir şey duymadın mı sen? Boş ver. Tabii ki duymadın."

"Aslında," diye söze girdi Dorian. "Latince biliyorum."

"Zaten işe yaramayacak," diye Rowan'a homurdandım. "Ben ölmüş olsam bile, bu bizim krallığımızın sizinkini çiğnemesini engellemeyecek."

Bu onu sersemlemiş halinden çıkardı. Öfke yüz hatlarını aydınlattı -öfke biraz da delice bir coşkuyla birleşmişti. "Seni melez sürtük! Varoluştan silinecek olan sensin! Sen, Meşe Kralı ve lanetli topraklarınızda yaşayan diğer herkes. Kraliçemiz güçlü ve yücedir! Size karşı birleşmek için Aspen ve Söğüt Toprakları ile görüşmelere başladı bile! Sizi ayağıyla ezecek ve bu toprakları alacak, alacak ve-"

"Onu öldürebilir miyim? Lütfen?" Bu Jasmine'di. Gri gözleri yalvarırcasına bana bakıyordu ve kulaklıklarını çıkarmıştı. Ergen alaycılığı olması gereken şey aslında ölümcül bir ciddiyetti. Böyle günlerde onu insanlarla yaşamaya geri göndermek yerine Öteki Dünya'da tuttuğum için pişmanlık duyuyordum. Elbette ıslah okulu için çok geç değildi. "Halkından hiç kimseyi öldürmedim, Eugenie. Öldürmediğimi biliyorsun. Ona bir şey yapmama izin ver. Lütfen."

"Ateşkes bayrağı altında," diye yanıtladı Shaya otomatik olarak. Protokol onun uzmanlık alanıydı.

Dorian ona doğru döndü. "Lanet olsun, kadın! Sana dokunulmazlık zırhıyla içeri girmelerine izin vermemeni söylemiştim. Savaş zamanı kurallarının canı cehenneme." Shaya onun sahte öfkesini umursamadan sadece gülümsedi.

"Ama o korunuyor," dedim, birden kendimi bitkin hissettim. Dün geceki savaş

-daha çok bir çatışma, aslında- benim ve Katrice'in orduları arasında berabere sonuçlanmıştı. Bu inanılmaz derecede sinir bozucuydu ve her iki tarafın da can kaybının tamamen anlamsız görünmesine neden oluyordu. Muhafızlarımdan bazılarına ilerlemelerini işaret ettim. "Onu buradan çıkarın. Onu bir ata bindirin ve yanına su vermeyin. Umalım da yollar bugün ona iyi davranmış olsun."

Muhafızlar itaatkâr bir şekilde eğildiler ve ben de Katrice'in adamına döndüm.

"Ve sen de Katrice'e, beni öldürdüğünü ne kadar sık iddia ederse etsin, hatta bunu başarsa bile, zamanını boşa harcadığını söyleyebilirsin. Bu savaşı sonuna kadar götüreceğiz ve kaybedecek olan o.

Sayıcı ve kaynakça yetersiz. Bunu kişisel bir kavga yüzünden başlattı ve başka kimse ona yardım etmeyecek. Ona hemen teslim olursa belki merhametli olabileceğimizi söyleyin."

Rowan askeri bana saf bir kötülükle baktı ama cevap vermedi.

Muhafızlar onu sürükleyerek götürmeden önce yapabildiği en iyi şey yere tükürmek oldu. Bir kez daha iç çekerek arkamı döndüm ve kahvaltı masasına baktım. Benim için bir sandalye getirmişlerdi bile.

"Tost var mı?" Yorgun bir şekilde oturarak sordum.

Tost, soyluların menüsünde yaygın bir öge değildi, ancak buradaki hizmetkârlar

insan tercihlerime alışmıştı. Hâlâ doğru düzgün tekila yapamıyorlardı ve Pop-Tarts da söz konusu bile olamazdı. Ama tost? Tost onların yetenekleri arasındaydı. Biri bana bir sepet uzattı ve herkes huzur içinde yemeye devam etti. Neredeyse herkes. Ranelle hepimize deliymişiz gibi bakıyordu ki bunu anlayabiliyordum.

"Nasıl bu kadar sakın olabiliyorsun?" diye haykırdı. "O adamdan sonra-az önce- ve sen..." Bana hayretle baktı. "Bağışlayın majesteleri ama kıyafetiniz... Belli ki savaşta bulunmuşsunuz. Yine de burada, tüm bunlar son derece sıradanmış gibi oturuyorsunuz."

Misafirimizi kırmak ya da zayıf bir imaj çizmek istemediğim için ona neşeli bir bakış attım. Rowan askerine küstahça kraliçesinin asla müttefik kazanamayacağını söylemişim ama Aspen ve Söğüt Toprakları'yla pazarlık yapması hakkındaki yorumu aklımdan çıkmamıştı. Katrice de ben de bu savaşta müttefik bulmak için çabalıyorduk. Dorian benimdi ve şu anda sayıca bana üstünlük sağlıyordu ve bu dengenin değişme ihtimalini riske atmak istemiyordum.

Dorian gözüme takıldı ve bana o küçük, özlü gülümsemelerinden birini verdi. Bu beni ısıttı ve hissettiğim hayal kırıklığını biraz olsun hafifletti. Bazı günler, istemeden içine düştüğüm bu savaşta beni ayakta tutacak tek şeyin o olduğunu hissediyordum. Bunu hiç istememiştim. Zamanımı burası ve Tucson'daki insan hayatım arasında bölmek zorunda bırakan bir fey krallığının kraliçesi olmayı da hiç istememiştim. İnsanlığın fatihini doğuracağımı iddia eden bir kehanetin, Katrice'in oğlunu bana tecavüz etmeye iten bir kehanetin merkezinde olmayı kesinlikle istememiştim. Dorian bu yüzden onu öldürmüştü, her ne kadar ardından gelen savaşın her gününden nefret etsem de hâlâ pişmanlık duymadığım bir şeydi bu.

Ranelle'e bunların hiçbirini söyleyemezdim elbette. Onu ülkesine bir güven ve güç imajıyla geri göndermek istiyordum ki kralı bizimle ittifak yapmanın akıllıca bir hareket olduğunu düşünsün. Hatta zekice bir hamle. Ranelle'e korkularımı anlatamazdım. Ona Dorian ve benim sırayla orduları ziyaret edip onlarla savaştığımızı ve o gecelerde savaşmayanların hiç uyumadığını söyleyemezdim. Küstahlığına rağmen, Dorian'ın Rowan askerinin ilk iddiasında bir korku kıvılcımını hissettiğini biliyordum. Katrice her zaman moralimizi bozmaya çalışırdı. Dorian da ben de bir gün onun habercilerinden birinin ortaya çıkıp gerçeği söylemesinden korkuyorduk. Şu anda onunla birlikte kaçmak, tüm bunlardan kaçmak ve kollarına sarılmak istiyordum.

Ama yine de kendime bu düşünceleri kafamdan atmam gerektiğini hatırlattım. Eğilerek Dorian'ın yanaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. Ranelle'e sunduğum gülümseme, onun üretebileceği bir gülümseme kadar kazanan ve neşeliydi. "Aslında," dedim ona. "Bu bizim için oldukça sıradan bir gün."

Üzücü kısmı mı? Doğruydı.

KENSINGTON KİTAPLARI tarafından yayınlanmaktadır

Kensington Publishing Corp.

119 West 40th Street

New York, NY 10018

Telif Hakkı © 2010 Richelle Mead

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, Yayıncının önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Kensington ve K logosu Reg. ABD Pat. & TM Off.

ISBN: 978-0-7582-5817-5

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.